

A movie poster featuring a man and a woman in a romantic embrace. The man, on the left, is shirtless and has a white cloth draped over his left shoulder. He is leaning in to kiss the woman on the cheek. The woman, on the right, has long dark hair and is wearing a yellow, low-cut dress with a wide, patterned belt. She has her eyes closed and a serene expression. The background is a soft-focus landscape with a blue sky, green foliage, and a body of water. The overall color palette is warm, dominated by yellows, oranges, and blues.

Джуд Деверо

НИКОЛ

ДЖУД ДЕВЕРО НИКОЛ

Превод: Надя Петрова

chitanka.info

Подгонена от Френската революция, младата Никол Курталех попада в Лондон, където става жертва на странна интрига. В това време от другата страна на Атлантика младият Клейтън Армстронг нетърпеливо чака своята годеница. Без да се замисля, той грабва Никол в прегръдките си още при слизането от кораба, за да разбере доста по-късно, че това не е неговата избраница. А съвсем чужда жена. Но дали те двамата дълго ще останат чужди...

ГЛАВА ПЪРВА

През този юни на 1794 г. розите цъфтяха в цялото си великолепиe, а моравите грееха с онази тучна зеленина, която може да се види само в Англия. Малката къща в графство Съсекс бе двуетажна, квадратна — една от многото такива къщи, оградени с ниска желязна ограда. Някога тя бе част от един по-голям комплекс от сгради, с постройки за семейството на градинаря или на лесничея. Но онова голямо имение бе раздробено и разпродадено отдавна, за да могат собствениците, семейство Мейлисън, да изплатят дълговете си. Всичко, което бе останало от тази някога голяма фамилия, бе малката позапусната къща, Джейкъб Мейлисън и дъщеря му Бианка.

Джейкъб Мейлисън, набит и снажен мъж, седеше в този юнски ден пред празната камина в салона на партера — с разкопчана жилетка, която иначе се опъваше до скъсване върху добре оформеното му шкембенце, жакетът бе хвърлен небрежно на един от столовете. Масивните му крака бяха обути в черни сукнени панталони, които стигаха малко над коленете и бяха пристегнати там с месингови катарамии. Прасците му изпъваха памучните чорапи, стъпалата му заплашваха да прелеят над тънката кожа на черните му пантофи. Един едър, сънлив ирландски сетер се бе притиснал към страничната облегалка на старото кресло и Джейкъб чешеше разсеяно ушите му.

Постепенно бе свикнал със спокойния провинциален живот. Всъщност животът в една по-малка къща с неколцина слуги и по-малка отговорност му беше по-приятен. Господарската къща, в която бе живял като дете с родителите си, той смяташе за истинско разсипничество — и на време, и на сили, и на пространство. Какво толкова, има си сега своите кучета, прилична пържола на обяд, достатъчно доходи, за да поддържа конюшните си — това напълно го задоволяваше.

Но не и неговата дъщеря Бианка.

Бианка стоеше пред голямото огледало в спалнята си на първия етаж, заета да приглажда и реди муселинената рокля върху едрото си

тяло. Всеки път, когато се погледнеше в огледалото, облечена по тази проклета френска мода, направо побесняваше от яд. Френските селяни се бяха надигнали против аристокрацията и сега, когато тези изтънчени глупаци французите вече не бяха господари на селяните си, като че целият свят трябваше да търпи последиците. Всички бяха обърнали очи към Франция, изплашени да не ги споleti нейната съдба. В същата тази загубена Франция всеки се напъваше да се облича така, сякаш е от простия народ — никой не смееше и да мисли за атлази и коприни. Новата мода се наложи с муселините си, рипса, батистата и перкала.

Бианка разглеждаше внимателно образа си в огледалото. Тя специално не изглеждаше зле в новите прости дрехи, но какво ли ще правят жените, които не са така добре сложени? Роклята бе дълбоко изрязана отпред, за да се види цепката между едрите ѝ гърди. Бледосиният индийски газ върху муселина бе пристегнат с широка лента от син атлаз точно под бюста, откъдето вече роклята се спускаше в права линия до пода чак, като завършваше по подгъва с лента от реснички. Тъмнорусите коси на девойката бяха сресани назад и прихванати с панделка, едрите масури се спускаха почти до голите ѝ рамене. Лицето на Бианка беше кръгло, очите ѝ бледосини, досущ като цвета на роклята, засенчени със светли ресници. Малката ѝ уста приличаше на розова пъпка, а засмееше ли се, на лявата ѝ буза се образуваше дълбока трапчинка.

Бианка отиде до тоалетната си масичка, която — както почти всичко в тази стая — бе декорирана с бледорозов тюл. Тя обичаше да е заобиколена с пастелни тонове и цялата бе една такава мека, сочна и романтична.

Върху тоалетната масичка бе сложена голяма бонбоньера, вече наполовина празна. Бианка надзърна в нея и сбърчи нос. Откакто започна тази ужасна френска война, вече ги няма и онези чудесни пралини, трябва да се задоволява с второкласен английски шоколад. Тя си взе един пралин, след това още един. Вече бе на четвъртия и точно облизваше нежните си пръстчета, когато в стаята влезе Никол Куртален.

Съмнителният шоколад, простата материя на роклята и присъствието на Никол в къщата ѝ — всичко това бяха все последици от френската революция.

Бианка си взе още един бонбон, като наблюдаваше младата францужойка, която крачеше приведена из стаята и мълчаливо разтребваше дрехите, които Бианка бе разхвърляла по пода. За Бианка присъствието на Никол бе доказателство за това колко великодушни са и тя, и всички англичани. Нали когато толкова много французи бяха изгонени от собствената си страна, именно англичаните ги подслониха. Разбира се, в по-голямата си част тези французи можеха да се изхранват и сами. Дори те въведоха нещо съвсем ново за Англия, което се наричаше „ресторант“. Но имаше и други французи, хора като Никол, без средства, без родственици, без никаква професия... И тогава именно Англия показва своето благородство, като прие тези бездомници направо от улицата.

Бианка бе отишла в едно от пристанищата на източния бряг, където се очакваше да пристигне кораб с бежанци от Франция. Настроението ѝ съвсем не беше добро. Баща ѝ ден преди това ѝ бе заявил, че средствата му не са достатъчни, за да плаща и на камериерка. Двамата се бяха спречкали жестоко, но точно тогава Бианка се сети за имигрантите. И тя, следвайки примера на познатите си, се отправи към пристанищния град, за да направи нещо за тези клетки, бездомни французи, да ощастливи някого със своята щедрост.

Още щом съзря Никол, Бианка разбра, че е намерила онова, което търси. Момичето беше тъничко, с прибрани под сламената шапка тъмни коси, с невероятно големи очи на малкото лице с форма на сърце, засенчени с гъсти тъмни мигли. В тези очи се четеше огромна тъга. Изглеждаше така, сякаш му е абсолютно все едно дали е живо или мъртво. Бианка знаеше, че човек, който изглежда така, ще бъде безкрайно благодарен на своята благодетелка.

Сега, три месеца по-късно, Бианка вече съжаляваше за всичко, което бе направила за Никол. Не че момичето не бе пъргаво и изпълнително, напротив, беше може би прекалено пъргаво. Понякога тези нейни гъвкави движения и лекотата, с която се движеше, караха Бианка да се чувства натежала и трмава.

Тя отново хвърли поглед в огледалото. Що за глупости?! Та тялото ѝ е снажно, представително, величествено дори — нали всички така казват... Все още втрещена в огледалото, тя премести зли очи към Никол и бързо дръпна панделката от косите си.

— Тази фризура не ми харесва! Нищо не можа да направиш тази сутрин! — Облегна се назад в креслото и отново протегна ръка към кутията с пралини.

Никол отиде мълчаливо до тоалетната масичка и започна да разресва тъничката коса на Бианка.

— Още не сте отворила писмото от господин Армстронг?! — Гласът ѝ бе тих, говореше спокойно, без акцент, като грижливо изговаряше всяка дума.

Бианка кимна.

— Зная предварително какво ми пише. Пак пита кога ще ида в Америка и ще се омъжа за него.

Никол разресваше на пръста си един от масурите.

— Струва ми се, че трябва да определите вече датата. Нали все пак искате да се омъжите?

Бианка я погледна в огледалото.

— Нищо не разбираш! Но и не би могло да се очаква от една францужойка да разбере гордостта и чувствителността на една англичанка. Клейтън Армстронг е американец. Как бих могла аз, потомка на английски перове, да се омъжа за американец?

Никол стегна здраво корделата около главата на Бианка.

— Не мога да разбера. Нали обявихте вече годежа?

Бианка хвърли празната подложка между двата реда бонбони на земята и си избра най-големия бонбон от долния ред. Умираще за карамел! С претъпкана уста тя започна да обяснява:

— Мъже. Можеш ли да ги разбереш? Но трябва да се омъжа, ако искам да се измъкна от всичко това! — С леко движение на ръката тя посочи стените на малката стая. — Но мъжът, за когото ще се омъжа, няма да има нищо общо с Клейтън. Чувам, че между мъжете в колониите имало истински джентълмени, като господин Джеферсън например. А Клейтън е всичко друго, но не и джентълмен. Знаеш ли, че се намъква в салона както си е с ботушите за езда? А когато му намекнах, че няма да е лошо да си купи чифт копринени чорапи, направо ми се изсмя. Не можел да ходи с копринени панталони и чорапи из памуковите полета... — Бианка потръпна. — Памук! Той е прост фермер, тъп и надут американец.

Никол разресваше последната къдрица.

— Но все пак приехте предложението му.

— Има си хас! Едно момиче никога не получава чак толкова много предложения, че да може да си позволи да откаже. Така стръвта само става по-примамлива. Ако срещна на някое събиране мъж, който не ми харесва, направо заявявам, че съм сгодена. А видя ли мъж, който е подходящ за момиче от моя ранг, просто му разказвам как все се двоумя дали да не разваля годежа си.

Никол остави Бианка и започна да събира книжките от бонбоните, нахвърляни по земята. Знаеше, че от нея не се очаква да има собствено мнение, но не можа да се сдържи:

— Но какво ще стане с господин Армстронг? Не е ли нечестно?

Бианка бъркаше в скрина и вадеше разни шалове — изхвърли три на пода, докато се спря на карирания шотландски шал.

— Американец и честност! Остави ги! Те са просто едни неблагодарници, които обявиха независимост. За мене е направо оскърбление да си мисля, че ще се омъжа за мъж като него. Изглежда ужасно с тези високи ботуши и арогантните си маниери. Мястото му е на коня, а не в една гостна! Как мога да се омъжа за такова недоразумение?! И ми направи предложение, след като се познавахме едва от два дни! Получил писмо, че брат му и снаха му са загинали и в суматохата ми предложи да се омъжа за него. Безчувствен тип! Настояваше веднага да тръгна с него за Америка. Разбира се, аз не можех да се съглася с такава варварщина.

Никол направи всичко възможно Бианка да не види лицето ѝ, докато събираше по земята разхвърляните шалове. Знаеше си, че на лицето ѝ винаги е изписано всичко, каквото мисли. А в очите ѝ като в книга всеки можеше да чете мислите и чувствата ѝ...

Когато преди три месеца дойде в дома на Мейлисънови, бе все още твърде замаяна, за да реагира на безкрайните тиради на Бианка за тия глупави некадърници французите или за тия примитивни неблагодарници американците. Бе изцяло погълната от спомените за кървавия ужас на революцията, от мисълта за родителите си, които отвякоха пред очите ѝ, за дядо ѝ... Възможно е Бианка и друг път да е говорила така за годеника си, а тя просто да не е чула. Дори е много вероятно да е именно така. Едва през последните няколко седмици Никол постепенно започна да се пробужда от вцепенението си.

Преди две седмици, докато изчакваше в магазина за дрехи Бианка да пробва някаква рокля, Никол срещна собствената си

братовчедка. Момичето възнамеряваше да отвори до два месеца малък магазин за дрехи и предложи на Никол и тя да участва с малко пари. За първи път Никол съзря възможност да стане независима и да се отърве от тягостното положение да бъде обект на нечия благотворителност.

Когато напусна Франция, бе зашила в подгъва на роклята си един златен медальон и три смарагда. След разговора с братовчедката си Никол продаде смарагдите — добра цена не й дадоха, английският пазар бе наводнен от всякакви френски бижута, защото гладуващите бежанци често биваха толкова отчаяни, че не се пазаряха много-много. Оттогава всяка нощ Никол седеше до зори в таванската си стаичка, шиеше за братовчедка си и се стараеше да спести още малко пари. Сега вече бяха почти достатъчно. Бе скрила парите в сандъка си.

— Не можеш ли да побързаш? — подкани я Бианка нетърпеливо. — Сънуваш с отворени очи. Никак не е чудно, че родината ти воюва срещу самата себе си, ако и другите ти сънародници са заплеснати като тебе...

Никол изпъна гръб, въздъхна и вирна брадичка. „Само още няколко седмици!“ След това ще бъде свободна...

Дори и в своята унесеност Никол бе успяла да забележи нещо твърде странно у Бианка: тя не можеше да понася физическата близост на мъжете. Не допускаше по какъвто и да било повод някой мъж да се допре до нея, стига да можеше да го избегне. Непрекъснато повтаряше, че мъжете са груби, шумни и безчувствени. Никол я бе видяла да се усмихва само на един-единствен мъж — дребничък млад човек с богати дантелени маншети и обсипана със скъпоценни камъни кутия за емфие в ръката. Само в този единствен случай Бианка като че не изпитваше страх от мъжа, дори му позволи да ѝ целуне ръка. И беше дори страшно, че Бианка беше готова да превъзмогне доброволно отвращението си от докосването на един мъж и да се омъжи, само и само да се издигне в обществото. Дали Бианка не знае какво става между женените хора?!

Двете млади жени излязоха от малката къща и тръгнаха по протритата пътека, постлана на стълбището.

Зад къщата се намираха малкият обор и бараката за сечива, които Джейкъб Мейлисън успяваше да поддържа в много по-добро състояние, отколкото къщата. Всеки следобед в един и половина Бианка и Никол се разхождаха из парка в елегантно ландо. Било е

време, когато целият парк е принадлежал на семейство Мейлисън, но сега вече той бе собственост на хора, които Бианка наричаше парвенюта и простаци. Тя никога не се сети да попита дори дали може да минава през тези чужди гори, но досега никой не бе направил опит да ѝ поиска обяснение. Поне по това време на деня тя можеше да си представя, че е господарката на голямото имение, каквато е била навремето баба ѝ.

Баща ѝ не даде и дума да се издума да назначи кочияш, а тъй като Бианка за нищо на света не би приела да седи редом с някакво вонящо на обор конярче, нито пък можеше да управлява сама ландото, имаше един-единствен изход, Никол да кара екипажа. Тя явно нямаше страх от коне.

Никол много обичаше да излиза с колата. Понякога, след като бешила с часове слизаше рано сутринта, преди Бианка да се е събудила, в конюшната и галеше прекрасния червеникав Валах. Преди революцията да разруши дома им и да съсипе живота на тяхното семейство, тя често яздеше с часове преди закуска. И сега тези утринни часове я караха да позабрави смъртта и пожарищата, които все още бяха пред очите ѝ.

През юни паркът бе приказно красив. Дърветата образуваха зелени сводове над посипаните с чакъл алеи и листата хвърляха пъстро було от светлина по дрехите им. Бианка стискаше като оръжие слънчобрана си от богато плисиран плат и внимаваше непрекъснато да не я хване слънцето и да повреди хубавата ѝ бяла кожа. Тя хвърли кос поглед към Никол и изсумтя презрително: тази глупачка бе хвърлила сламената си шапка на седалката и вятърът развяваше лъскавата ѝ черна коса. Очите ѝ блестяха, а ръцете, които държаха здраво юздите, бяха тънички и изящни. Бианка погледна веднага собствените си ръце. Бяха бели и пухкави, точно каквито трябва да бъдат едни женски ръце.

— Никол! — не се стърпя най-сетне тя. — Не можеш ли да се държиш поне веднъж като дама? Или поне да помислиш, че аз съм дама? Не стига, че хората трябва да ме виждат с една полуразголена жена, ами ме принуждаваш и да се мятам из ландото...

Никол придърпа тънкия памучен шал върху голите си ръце, но не си сложи шапката. Послушно цъкна с език и конят позабави ход.

„Ох, само още малко търпение и Бианка вече няма да ме командва!“

Изведнъж покоят на слънчевия следобед бе нарушен от появата на четирима конници. Конете бяха едри, с дебели крака, по-подходящи да теглят кола, отколкото да бъдат яздени. Обикновено двете никога не срещаха хора в парка, най-малко пък мъже, които явно не бяха джентълмени. Дрехите им бяха окъсани и мръсни, единият от мъжете носеше памучна риза с дълги ръкави на широки червени и бели ивици.

Миналата година Никол бе живяла в непрекъснат страх. Когато пияната тълпа нападна замъка на родителите ѝ, тя и дядо ѝ успяха да се скрият и един сандък за дрехи и сетне избягаха под защитата на гъстите валма черен дим от пожара. И сега тя реагира незабавно. Просто почувства, че тези мъже представляват заплаха. Тя плесна с камшик Валах и той подскочи напред. Бианка се търколи върху тапицираната с конски косъм облегалка и изписка, а след това се нахвърли върху Никол:

— Какво правиш? Не можеш да се отнасяш с мене така!

Никол изобщо не ѝ обърна внимание, само хвърли поглед през рамо назад към четиримата мъже, които точно бяха стигнали до мястото, където само преди малко се намираше тяхното ландо. Бяха в средата на парка, далеч от всякакви жилищни сгради, никой не би могъл да ги чуе, ако викат за помощ...

Бианка, която се бе вкопчила с две ръце в дръжката на слънчобрана си, едва успя да се извърне назад, за да разбере какво толкова е видяла Никол. Но четиримата ездаци изобщо не я стреснаха. Първата ѝ мисъл бе как е възможно такава паплач да се осмели да навлезе в парка на един джентълмен. Един от мъжете размахна ръка, даде знак на другарите си да го последват и се спусна след екипажа. Мъжете стояха някак отпуснато на конете, прегърбени и изкривени и се тръскаха, като че бяха чували с картофи.

Чак сега, като видя лицето на Никол, Бианка се изплаши. Разбра, че мъжете ги преследват.

— Направи нещо! Не можеш ли да караш по-бързо?! — извика тя, стиснала с две ръце облегалката. Но ландото съвсем не бе подходящо за по-голяма скорост.

Мъжете, които не можеха да ускорят много хода на тежките си коне, разбраха, че момичетата ще им избягат. Този с раираната риза измъкна пистолет от широкия си пояс и стреля над главите им — точно покрай дясното ухо на Валах. Жребецът се вдигна вертикално на

задните си крака, колата се удари в него и спря толкова рязко, че Никол почти легна назад, за да задържи юздите. Бианка изписка и пропълзя в ъгъла на седалката, скрила очи с ръце, докато Никол се изправи, широко разкрасена, сграбчила юздите, в напразен опит да балансира.

— Кротко, Валах! — каза тя със спокоен глас на коня, който въртеше очи и целият трепереше. Тя завърза юздите на предната преграда на капрата, скочи и отиде до коня. Прегърна с две ръце шията му и опря страна до ноздрите му, шепнейки тихичко нещо на френски.

— Я гледай, боцмане! Тая не я е страх от проклетия жребец!

Никол погледна към четиримата мъже, които наобиколиха ландото.

— Няма що, признава ви се, малка госпожичке! Разбирате явно от коне! — каза дрезгаво един от мъжете. — Не съм виждал такова нещо!

— Като я гледаш каква е тъничка! Тъкмо за нас...

— Не бързай много-много! — сопна се мъжът с раираната риза, явно той им беше главатарят. — Откъде да знаем тя ли е? Дай да видим другата! — Той кимна към Бианка, която все още седеше свита в ъгъла на ландото и се чудеше как да се мушне между възглавниците. Лицето ѝ бе побеляло от ужас.

Никол стоеше спокойно всред мъжете, хванала с две ръце муцуната на коня. За нея това бе просто продължение на ужасите, преживени във Франция. Но знаеше отлично, че трябва да запази присъствие на духа, ако иска да избегне дадена опасност.

— Тая е! — каза един от мъжете и посочи към Никол. — Аз една дама мога да я позная само като я зърна.

— Коя от вас двете е Бианка Мейлисън? — попита мъжът с раираната риза. Имаше мощна долна челюст, покрита с небръсната от дни четина.

„Значи отвличане“ — помисли си Никол. Сега те трябва да доказват на тези хора, че бащата на Бианка съвсем не е толкова богат, че да може да плати откуп.

— Тя! — каза Бианка, изправи се на седалката и посочи с пълничката си ръка към Никол. — Тя е проклетата господарка. Аз само работя при нея.

— Аз какво ви казах? — обади се един от четиримата. — Тая не говори като дама. Знаех си аз коя е госпожичката.

Никол стоеше смаяна, изпънала гръб, с вирната брадичка, без да може да свали очи от Бианка, в чийто поглед проблесна триумф. Сега не беше време нито да каже, нито да направи нещо. Тези мъже така и така ще я отвлекат. Разберат ли обаче, че тя е само бедна френска имигрантка, ще ѝ върнат свободата, за нея не биха могли да се надяват на никакъв откуп.

— Ето я значи малката госпожица — намеси се друг. — Сега тръгваш с нас. И дано имаш достатъчно мозък, че да не ни създаваш ядове.

Никол само поклати глава.

Мъжът ѝ протегна ръка, тя я хвана, пъкна крак в стремето и се метна на седлото пред него, като спусна крака странично на коня.

— Не изглежда зле, а? — ухили се мъжът, пред когото седна. — Не е чудно, че се е затъжил чак толкова за нея. Една дама ще я познаеш по това как се движи. — Той се засмя самодоволно, праметнал косматата ръка през талията ѝ, докато с другата освободи, с не много ловки движения, коня от ландото.

Бианка остана да седи няколко минути неподвижно в колата, вперила ужасени очи след мъжете. Беше доволна, разбира се, че така бързо се отърва от тях. Но, от друга страна, пък бе бясна, как тези простаци не разбраха, че тя е господарката...

Когато в парка отново настъпи покой, тя започна да се озърта. Сам-самичка в тази разпрегната кола! Нито може да впрегне, нито можеше да кара. Как ще се прибере вкъщи?! Отговорът бе само един: трябваше да върви пеша.

Острият чакъл се връзваше в краката ѝ през тъничките подметки, тя вървеше, подскачаше от болка и проклинаше Никол. Когато се добра най-сетне до къщата бе толкова ядосана, че направо забрави за отвличането. Чак по-късно, докато поглъщаха доволно разкошната вечеря, тя разказа на баща си за нападението.

Джейкъб Мейлисън, който винаги след ядене ставаше сънлив, реши, че онези сигурно ще пуснат момичето, но той все пак още утре трябва да поговори с властите.

Бианка се отправи към спалнята си, държейки се с две ръце за перилата, явно притеснена от мисълта къде да търси сега пак нова прислужничка. Такава неблагодарница, тази Никол...

Целият долен етаж на странноприемницата представляваше едно-единствено дълго помещение с каменни зидове, винаги хладно и полутъмно. Няколко дълги маси от дебели дъски изпълваха помещението. Четиримата похитители бяха насядали на дървената пейка край една от масите. Пред тях бяха сложени паници от дебела печена глина, пълни с парчета говеждо, и големи глинени чаши със студена бира. Мъжете седяха на пейките като на тръни. Цял ден клатушкане на гърба на конете бе за тях ново и твърде неприятно преживяване и сега си плащаха с разранени задници.

— Не й вярвам, мене ако питате — заяви единият от мъжете. — Дяволски кротка е! Нищо че гледа като божа кравичка с тия големи очи, казвам ви, крои нещо. Крои нещо, и то такова, че ще берем ядове!

Тримата му другари го гледаха с намръщени чела, в напразно усилие да измислят нещо.

— А го знаете какъв е — продължи другарят им. — Не искам да рискувам да вземе да ни избяга. Ще му я доставим в Америка, както е наредил, само да не вземем да направим някоя грешка...

Мъжът с раираната риза отпи голяма глътка бира и избърса уста е опакото на ръката си:

— Джо има право. Видиш ли жена, дето знае да се оправя с конете, да знаеш, че като нищо ще направи опит да ти избяга. Кой е доброволец да я пази нощеска?

Другарите му нещо се разпъшкаха — нали всичко ги боли, мускулна треска... Най-добре щеше да е да я вържат, но точно за това бяха получили най-строги указания — косъм да не падне от главата й.

— Джо, нали помниш, когато докторът ти заши дупката в ребрата?

Джо кимна, недоумяващ.

— Нали помниш онова бялото, дето ти даде, за да спиш? Не може ли да се намери малко от тази дяволия?

Джо изгледа останалите посетители в кръчмата. Имаше ги всякакви — от скитници до заможни търговци, та дори и един изискано облечен джентълмен, седнал по-настрани в ъгъла. При такава пъстра смесица човек всичко може да намери.

— Мисля, че ще стане — каза той.

Никол седеше тихо на крайчеца на леглото в мръсната малка стая на горния етаж. Вече постоя на прозореца и откри водосточната тръба

по стената, видя и покрива на някаква пристройка под прозореца. По-късно, като се стъмни и всичко навън утихне, ще направи опит да се измъкне...

Дали не беше време да разкрие вече на тези мъже коя е всъщност? Не, щеше да е прибързано, не се бяха отдалечили на повече от няколко часа път от къщата на Бианка... Как ли се е прибрала Бианка? Колко ли часа са ѝ били нужни, за да стигне пеша чак до вкъщи? А ще трябва и малко време, докато господин Мейлисън се обади на управителя на графството, за да започнат да я търсят... Да, тази нощ ще се опита да избяга и ако не успее, утре ще им обясни, че са сгрешили. Тогава вече те няма какво да правят и ще я пуснат. Дано само не побеснеят от яд...

Вратата се отвори и тя вдигна очи към мъжищата, които изпълниха цялата стаичка.

— Носим ти нещо за пиене. Шоколад от Южна Америка. Един от нашите беше там, той го донесе.

„Моряци!“ — помисли си тя, докато поемаше канчето. Как не се сети веднага! Затова изглеждаха толкова тромави на конете, а и дрехите им миришеха някак особено...

Пийна малко от шоколада и почувства, че се отпуска. Топлината на гъстата напитка се разля по цялото ѝ тяло и тя чак сега чувства колко е уморена. Продължаваше да мисли за своя план за бягство, но мислите ѝ се изплъзваха и чезнеха. Тя погледна мъжете, приведени над нея — взираха се някак уплашено в лицето ѝ, като някакви огромни брадати бавачки. Никол се усмихна и се отпусна в люлката на съня.

През следващите двадесет и четири часа тя остана в безсъзнание. По-късно можеше да си спомни само, че я носеха някъде като бебе. Някой се суетеше около нея, тя му се усмихваше и казваше, че е добре... Но думите така и не излизаха от устата ѝ. Непрекъснато сънуваше. Ту беше в замъка на родителите си, ту се люлееше на плетената люлка под върбата в градината, ту пък беше отново с дядо си в къщата на Мюлерови... Ей така си лежеше и сега, сънливо отпусната на въжената люлка в края на този зноен щастлив ден...

Когато най-сетне отвори очи, уж все още беше на люлката, но вместо надвисналите клони на върбата видя редица тежки греди над главата си. „Някой е построил навес над люлката, за какво ли...“

— О, събудихте се! Казах им, че са прекалили с опиума! Цяло чудо е, че изобщо се събудихте. Иди, та вярвай на мъжете! Винаги всичко объркват. Ето сега, донесла съм ви кафе. Чудесно кафе, точно за нас!

Никол обърна глава и видя жената, която подпъхна широката си длан под гърба ѝ и я вдигна, като че Никол беше някаква кукла. Не беше в никаква градина, а в една гола малка стая. Сигурно от дрогата все още имаше чувството, че се люлее. Ето защо бе сънувала, че е на възената люлка...

— Къде сме? Вие коя сте? — успя да промълви тя чак когато почувства въздействието на силното горещо кафе.

— Още сте като замаяна, нали? Аз съм Джени. Господин Армстронг ме нае да се грижа за вас.

Никол я погледна сепнато. Името Армстронг ѝ говореше нещо, но не можеше да си спомни какво. Когато кафето поразея мъглата пред очите ѝ, тя видя как изглежда тази Джени — висока, кокалеста жена, с широко лице и бузки, които навярно никога няма да загубят руменината си. Напомняше ѝ една нейна бавачка, когато беше съвсем мъничка. Джени излъчваше упование и някакво благоразположение, което даде на Никол чувство за сигурност и спокойствие.

— Кой е господин Армстронг?

Джени взе празната чаша и я напълни отново с кафе от канчето, което се топлеше на мангала с разгорени дървени въглища.

— Тези мъжища наистина са прекалили с приспивателното! Господин Армстронг. Клейтън Армстронг! Не го ли помните? Човекът, за когото ще се жените.

Никол попремигна, отпи от кафето. Сега вече наистина започваше да си спомня.

— Боя се, че е станало недоразумение. Аз не съм Бианка Мейлисън и не съм сгодена за господин Армстронг.

— Вие не сте... — започна Джени и бързо приседна на леглото. — Захарче, мисля, че ще е най-добре да ми разкажете тази история!

Никол привърши разказа си и се усмихна:

— Както виждате, мъжете ще ме пуснат, щом разберат цялата истина.

Джени млчеше.

— Мислите ли, че няма да ме пуснат?

— Вижте сега, има някои неща, дето не ги знаете — каза бавно Джени. — Както например това, че вече от дванадесет часа сме в морето, на път за Америка.

ГЛАВА ВТОРА

Никол се огледа. Корабна каюта! Гола. Стените, подът и таванът от дъбови дъски, само до едната стена моряшка койка на два етажа. Разстоянието между леглото и насрещната стена беше съвсем малко — отсреща се виждаше малък кръгъл илюминатор. В единия край на каютата имаше врата, в другия бяха струпани един върху друг сандъци и куфари, завързани с въжета към стената. В ъгъла се виждаше малък нисък скрин, върху който бе поставен мангалът с дървените въглища. Тя изведнъж осъзна, че това полюляване е просто движението на кораба при спокойно море.

— Нищо не разбирам! — каза Никол. — Защо е необходимо някой да ме отвлича, по-точно да отвлича Бианка в Америка?

Джени отиде до един от големите пътнически сандъци, отвори капака и извади малък портфейл, завързан с лентичка.

— Май че ще е по-добре да прочетете първо това.

Съвсем объркана, Никол развърза лентичката. В портфейла имаше два листа хартия, запълнени с едър почерк.

„Скъпа моя Бианка,

Надявам се, че Джени вече ти е обяснила всичко. Надявам се също така, че не си ми много ядосана заради моите «варварски» методи да те доведа при себе си. Зная колко предана и съзнаваща дълга си дъщеря си ти, известно ми е колко се безпокоиш за здравето на баща си. Бях готов да чакам, докато той е прикован от болестта си на легло, но сега вече не мога да чакам повече. Намерих пощенско корабче за пътуването ти до Америка, защото тези кораби са по-бързи от останалите. На Джени и Еймъс е наредено да осигурят всякакви храни, необходими за пътуването, а така също платове и всичко необходимо за твоя нов

гардероб, тъй като при тези обстоятелства на тръгване ти ще си без всякакви дрехи.

Джени е отлична шивачка, ще видиш.

Макар и да зная, че вече пътуваш към мене, все се страхуваш да не се случи нещо. Затова наредих на капитана да ни венчае по моряшкия закон, отдалече. Така че дори баща ти да те намери, преди да си пристигнала при мене, ти вече ще си моя съпруга. Зная, че ще ме наречеш насилник и тиранин, но моля те, трябва да ми простиш! Помни, че правя това само защото те обичам и съм страшно самотен без тебе.

Когато се видим отново, ти вече ще си моя съпруга. Броя часовете.

С цялата си любов,

Клей“

Никол задържа писмото няколко секунди в ръцете си. Имаше чувството, че е надникнала непозволено в нещо интимно, в един чужд живот. Тя се усмихна. Виж ти! Всички говорят, че американците нямали никакво чувство за романтика, а този мъж бе организирал цяло сложно отвличане, за да вземе жената, която обича...

Тя погледна към Джени:

— Той трябва да е много мил човек, човек, обхванат от едно голямо чувство. Завиждам на Бианка... Кой е Еймъс?

— Ох, Еймъс! Клей го изпрати с мене като ваш телохранител, но по пътя за Англия се разболя... — Джени сви очи, не искаше да си спомни дори за онова ужасно пътуване, при което умряха пет души.

Еймъс не можа да оцелее.

— Съжалявам — каза Никол и стана от койката. — Отивам при капитана, да изясним случая. — Тя зърна образа си в огледалото над раклата и ахна. Косата ѝ беше разчорлена, ситните къдрици се бяха разсипали по лицето ѝ. — Дали ще се намери някакъв гребен?

— Седнете, аз ще ви среща.

Никол се подчини с благодарност.

— Той винаги ли е толкова... необуздан?

— Кой? О, имате предвид Клей? — Джени се засмя мило. — Не зная дали е необуздан или по-скоро арогантен. Казвах му, още като започна да замисля този план, че нещо може да се обърка, но той само ми се изсмя. И ей ни сега двете наред океана, наникъде. Ама като застане пред вас, този път аз ще му се изсмея.

Тя обърна главата на Никол към светлината и повдигна малко брадичката ѝ.

— Всъщност надали ще се намери мъж, който да ви изпусне... — Джени разглеждаше Никол най-безцеремонно, като че я вижда за първи път. „С тия огромни очи... — разсъждаваше тя — и устата е хубава, не много голяма, сочни, тъмnochервени устни... Горната устна е малко по-голяма от долната, истинска прелест! Такова едно интересно лице...“

Никол порумения и извърна очи.

— Само че аз въобще няма да заставам срещу господин Армстронг. Трябва да се върна бързо в Англия. Имам братовчедка, която ми предложи да станем съдружнички в ателието. Спестих малко пари, ще имам колкото да открием заедно магазин.

— Надявам се, че ще се съгласят да те върнем. Но тези мъжища на борда хич не ми харесват. Казах на Клей, че не са стока, но слуша ли! Той е най-своенравният човек, който бог някога е създал.

Никол погледна отново към писмото, все още оставено на леглото.

— Когато един мъж е влюбен, могат да му се простят някои неща.

Тя излезе от каютата и се изкачи по тясната стълба към главната палуба. Усети лекият бриз да роши косата ѝ и се усмихна. Когато стигна на палубата, долови погледите на мъжете, вторачили се в нея, и инстинктивно загърна по-плътно шала си. Тънката ленена рокля прилепваше от вятъра към тялото ѝ и тя имаше чувството, че се е изправила гола пред всичките тези мъже.

— Какво има, малка госпожице? — попита един от матросите, докато търкаляше поглед по тялото ѝ.

Никол събра сили, за да не отстъпи назад към стълбата и чак тогава отговори:

— Бих искала да говоря с капитана.

— Сигурен съм, че и той много би искал същото.

Никол загърби смеховете на мъжете наоколо и тръгна след моряка към една врата в предната част на кораба. Морякът почука кратко с юмрук. Отвътре някой изрева да влизат, морякът отвори вратата, бутна Никол през прага и бързо затвори вратата зад гърба ѝ.

След като очите ѝ свикнаха с полумрака, Никол видя, че помещението е двойно по-голямо от каютата, в която бяха настанени двете с Джени. На едната стена имаше дори голям илюминатор, но стъклото бе толкова мръсно, че слънцето едва проникваше. Под него имаше неоправено легло, а в средата на каютата бе поставено голямо, тежко писалище, чиито крака бяха завинтени към пода. Цялото бюро бе отрупано с навити на рула морски карти и шаблони.

По пода бързо претича плъх и Никол се хвана за гърлото, за да задуши писъка си. Един груб хохот проследи погледа ѝ — той дойде от тъмния ъгъл, в който седеше мъж с тъмна, покарала брада. Дрехите му бяха измачкани, ръката му стискаше бутилка ром.

— Казано ни беше, че сте страхотна дама. Ще трябва да свикнете час по-скоро с плъховете на този кораб, и с двукраките, и с четирикраките.

— Вие ли сте капитана? — Тя пристъпи към него.

— Същият. Щом като викате на тази пощенска лодчица кораб, значи мога да бъда и капитан.

— Мога ли да седна? Искам да поговоря с вас.

Той посочи с бутилката към един стол.

Никол разказа кратко и ясно своята история. Когато свърши, капитанът остана потънал в мълчание.

— Кога смятате, че ще можем да пристигнем обратно в Англия?

— В Англия обратно няма да се върна.

— Но как ще мога да се прибера? Навярно не сте ме разбрали. Станало е ужасно недоразумение. Господин Армстронг...

— Виж какво, момиче! — прекъсна я той. — Това, което зная, е, че Клейтън Армстронг ме е наел да отвлека една дама и да му я доставя в Америка. — Той я наблюдаваше с присвити очи. — Като ви гледам сега по-отблизо, хич не ми приличате на дамата, която той ми описа.

— Разбира се, че не приличам. Аз не съм неговата годеница.

Той отхвърли възраженията ѝ с едно движение на ръката и отпи голяма глътка от бутилката.

— Това мене не ме засяга! Той каза, че за венчавката може да ми е създадете трудности, но аз съм длъжен да сключа този брак.

Никол скочи:

— Брак?! И дума да не става! — Тя започна гневно, но се овладя и продължи по-кратко: — Мистър Армстронг е влюбен в Бианка Мейлисън и иска да се ожени за нея. А аз съм Никол Куртален. Никога не съм виждала господин Армстронг.

— Сега го казвате! Защо не сте казали това веднага на моите хора? Защо правите това разкритие едва сега?

— Мислех, че те ще ме освободят, щом разберат коя съм всъщност, но ми се щеше да бъдем достатъчно далеч от Бианка, за да съм сигурна, че няма никаква заплаха за нея...

— Тази Бианка да не е онази дебелана, дето ви е посочила на момчетата?

— Тя наистина ме посочи... Така е. Но е знаела, че нищо не може да ми се случи.

— Така значи, знаела е, така ли? И очаквате от мен да повярвам, че сте си държали устата затворена, само за да пощадите една повлекана, дето ви оставя като нищо в ръцете на цяла банда?! Виж, това вече не го вярвам. Не ме правете на глупак!

Никол не намери какво да отговори.

— Махайте се! Изчезвайте обратно в каютата си, докато поразмисля сега върху тая беля! И като минете край моя човек, който ви доведе тука, кажете му, че искам да говоря с него.

Когато първият помощник пристигна в каютата, капитанът започна направо:

— Сигурно вече си разбрал, зная, че повечето време висиш и подслушваш пред чуждите врати.

Помощникът се ухили и се настани на един стол. Толкова години вече са заедно двамата, капитанът знае не по-зле от него колко е полезно да поназнайваш предварително какво става...

— Е, какво мислиш да правим? Армстронг каза, че ще накара да ни хвърлят в затвора заради онзи тютюн, дето изчезна лани, ако не му докараме жената.

Капитанът отпи от рома.

— Жената. Щом това иска, точно това и ще си получи. — Помощникът го изгледа лукаво:

— Добре де, ами ако тя казва истината и не е онази, дето той иска да вземе?

— Аз така мисля: цялата тази работа може да се разглежда от две страни. Ако тя не е тази Мейлисън, а друга, значи Армстронг е искал всъщност да го оженим за една никаквица, дето предава собствената си приятелка. От друга страна, ако това хубавко тъмнокосо женче е наистина Бианка и само ни лъже, за да не я омъжим за Армстронг, значи пак ще постъпим правилно. Каквото и да е, аз мисля утре да направим венчавката.

— Ами Армстронг после? — попита разсъдливо боцманът. — Като изведнъж излезе, че е женен за съвсем друга жена, хич не бих искал да съм някъде наблизо!

— И за това съм мислил. Ще трябва да си прибера парите от сделката, преди той да я е видял. След това веднага се изпарявам. Хич няма и да чакам, той да се убеждава дали сме му докарали неговата или друга.

— Да ти кажа, на твоє място не бих го направил. И как мислиш ще можем да убедим малката госпожичка да се венчае? Не ми се вижда много съгласна да се жени.

Капитанът бутна в ръката на боцмана си бутилката с ром.

— Абе сещам се аз за сума ти начини да убедим тази малка кукла колко е наложителен един брак...

— Струва ми се, не сте успели да накарате капитана да обърне кораба към Англия? — попита Джени щом Никол влезе в каютата.

— Не можах — въздъхна Никол и приседна на койката. — Той просто не желае да ми повярва коя съм. Не зная защо мисли, че го лъжа.

Джени изсумтя.

— Човек като него сигур през целия си живот не е казал ни веднъж истината, мисли си, че целият свят се състои само от лъжи. Но нищо, поне ще можем да се порадваме на пътуването ние двечките с вас. Надявам се, че цялата тази история не ви тревожи много.

Никол се опита да скрие безпокойството си и се усмихна на едрата жена пред себе си. Всъщност беше направо отчаяна, защото докато стигне до Америка, докато се върне, братовчедката ѝ отдавна ще си е намерила друга съдружничка. А и парите, скрити в сандъка у Мейлисънови! Пръстите ѝ още кървяха, избодени от иглата, защото

беше принудена да работи на светлината на една тъничка евтина свещ, толкова лошо се виждаше... Колко труд бе положила за тези пари!

Но няма защо да показва тревогите си пред Джени.

— Винаги съм искала да видя Америка — каза Никол. — Дано да мога да поостана няколко дни, преди да тръгна обратно. Божичко!

— Какво има? — подскочи Джени.

— От къде ще намеря пари за връщане? — Новият проблем я накара да изтръпне.

— Той ще плати! — избухна Джени. — Клейтън Армстронг ще заплати връщането ви, уверявам ви! Съветвах го да се откаже от този шантав план, но все едно че на стените говорех. Но като видите Америка, може пък и да не поискате да се връщате в Англия. И там имаме модни ателиета, така да знаете!

Сега Никол ѝ разказа за парите, които бе скътала.

Джени помълча малко. Като слушаш Никол, при цялото това отвлечение Бианка се е държала като невинно агънце, което е направило точно каквото трябва! Но в тези приказки на Никол Джени бе доловила и още нещо... Та се питаше сега, дали тези парици ще са си на мястото, когато Никол се върне...

— Не сте ли гладна? — попита Джени и отвори най-горния куфар от купчината до стената.

— Ами да, гладна съм. Дори много! — призна Никол, приближи се и хвърли поглед към куфара.

През онези дни, преди да бъдат построени пътническите кораби, всеки пътник трябваше сам да си носи храната за из път. После зависеше от уменията на навигатора, от бурите и пиратите дали пътуването ще трае само тридесет дни или три пъти повече, разбира се, ако корабът изобщо пристигне до местоназначението си.

В куфара имаше торби със сушен грах, боб и тенекиени кутии с пушено месо и солена херинга. В друг един куфар намериха овесено брашно, картофи, някакви сушени треви, брашно и сухари. Имали пресни лимони, а по указания на Клейтън капитанът бил набавил и няколко живи костенурки, за да могат да си правят супа.

— Господин Армстронг трябва да е много грижлив човек — каза Никол, докато гледаше сандъците, пълни с най-разнообразни провизии. — Просто да ти се прииска да се омъжиш за него!

Джени я погледна усмихнато, а след това отиде до шкафа в ъгъла и извади голямо, тясно ведро за къпане. Сега вече Никол не издържа и се провикна възторжено:

— Господи, какъв лукс! Кой би могъл да предположи, че може да се пътува толкова комфортно!

Джени порозовя от удоволствие. Толкова се бе страхувала как ще пресече целия океан в една тясна каюта в компанията на някаква английска дама, нали казват, че англичаните били ужасни сноби, а и закleti монархисти на това отгоре... Но Никол беше французойка, а ето че французите направиха цяла революция...

— Боя се, че ще трябва да използваме морска вода, доста време ще е необходимо, докато, я сгреем на тази малка печица. Но все пак си е друго, не е като да се търкаш със сьонгер над легена.

Часове по-късно, след една разкошна баня, Никол легеше на долната койка на двуетажния моряшки креват, чиста и изморена. Трябваше им доста време, докато стоплят вода за два чебура. Джени се опита да протестира — беше ѝ наредено да обслужва годеницата, но Никол не даде и да се издума да се къпе само тя, просто защото не беше годеница на Клейтън, а само приятелка на Джени. Сетне Никол изпра единствената си рокля и спокойно се остави на мекото люлеене на кораба да я приспи.

Рано на следващата сутрин Джени се зае с косата на Никол — върза я стегнато на тила и се опита да ѝ направи модерна вдигната прическа. След това изнамери отнякъде тежка ютия, разпали въглените в нея и започна да глади роклята на Никол.

Вратата рязко се отвори, един от похитителите на Никол се препъна и влезе.

— Капитанът иска да ви види, ама веднага!

Първата мисъл на Никол бе, че капитанът все пак е решил да върне кораба в Англия. Затова охотно последва моряка. Джени искаше да тръгне с нея, но морякът я бутна грубо обратно в каютата.

— За тебе не е казал. Само тя.

— Не се безпокой, Джени, нищо няма да ми се случи. Убедена съм, че сигурно е проумял, че му казвам истината.

Щом влезе в каютата на капитана, Никол разбра, че нещо не е наред. Капитанът, боцманът и още някакъв мъж, който не бе виждала досега, стояха прави, като че очакваха някого.

— Май че ще е най-добре да се представим — започна капитанът. — Искам да съм сигурен, че всичко ще е по реда си. Този тук е Док. Може да ви закърпи или да ви забърка някое прахче, ако ви има нещо. А това е Франк, първият ми помощник. Вие май вече го познавате.

Шестото чувство, което се бе развило у Никол пред лицето на ужасите, преживени във Франция, сега й подсказваше, че я грози опасност. И както винаги всичките й мисли се отразиха в очите й.

— Не се плашете толкова, де! — каза Франк. — Искаме само да поговорим с вас. А пък и това е вашият сватбен ден. Да не вземат след това хората да разправят, че сте била подплашена булка.

Никол започна да разбира.

— Господа, аз не съм Бианка Мейлисън. Зная, че господин Армстронг ви е дал указания да извършите бракосъчетание, но аз не съм жената, която той иска.

Франк я оглеждаше с лъскави очи.

— Аз пък мисля, че вие сте точно това, което един мъж би искал. Сега се намеси и докторът:

— Притежавате ли някакви документи, удостоверяващи вашата самоличност, млада госпожице?

Никол направи крачка назад към вратата и поклати глава. Дядо й бе изгорил и малкото документи, които бяха спасили при безумното бягство от хората на терора. „Животът ни — така бе казал той — може някои ден да зависи от това, че тази паплач няма да може да докаже произхода ни...“

— Казвам се Никол Куртален — каза тя. — Французойка съм. Избягах от родината си и живеях у семейство Мейлисън, когато бях отвлечена. Това е огромна заблуда...

— Да, ние тогава го обсъдихме — започна тежко-тежко капитанът — и решихме, че няма чак толкова голямо значение коя сте. В моя договор е записано, че трябва да отведе в Америка госпожа Клейтън Армстронг. И точно това възнамерявам да сторя.

Никол изпъна гръб.

— Няма да се омъжа против волята си!

Едно кимване на капитана и Франк се намери до нея, прегърна я е една ръка през кръста, а с другата обхвана раменете й и я притисна като кукла до себе си.

— Това твое устенце ме подлуди още като те видях за първи път — каза той високо и притисна устни върху нейните.

Никол бе толкова изненадана от това нападение, че реагира с известно закъснение. Никой никога не се бе отнасял така с нея! Даже когато живееха с дядо ѝ у Мюлерови, хората около нея винаги съзнаваха с кого си имат работа и се отнасяха с безкрайно уважение. Този мъж вонеше на риба и на пот, от устата му се разнасяше зловоние. Стискаше я така, че не можеше да си поеме дъх. Езикът му бе набутан като топка в устата ѝ. Никол въртеше глава, без да може да изкрещи.

— Ела ми сега — каза Франк, захапа я за врата и плъзна мръсни пръсти по раменете ѝ. С едно дръпване той раздра роклята ѝ, а заедно с нея и долната риза и Никол се озова с разголени гърди пред тези ужасни мъже. Дебелата мазна ръка на мъчителя ѝ се лепна на голата ѝ плът и стисна болезнено гърдата ѝ.

Никол напрегна всички сили и се опита да го блъсне.

— Моля ви! — изхриптя тя и почувства, че губи съзнание.

— Стига толкова — изкомандва капитанът.

Но Франк не бързаше да я пусне.

— Аз наистина се надявам, че няма да се омъжиш за тоя Армстронг — каза той направо в лицето ѝ и тя отново усети вонливия му дъх.

След това той се отдръпна и Никол прихвана с две ръце роклята върху гърдите си. С омекнали колене тя се отпусна на един стол, избърса с опакото на ръката си уста с чувство, че никога вече няма да може да се измие.

— Струва ми се, че май не те хареса — засмя се капитанът към Франк, след това седна на един стол срещу Никол. — Това беше само демонстрация за онова, което ви очаква, ако не склоните да се венчаєте. Ако не сте съпруга на Армстронг, на този кораб вие ще сте просто пътник без билет и аз имам право да постъпя с вас както намеря за добре. Преди всичко ще метна зад борда тази кобила, дето Армстронг ни окачи на врата.

Никол го погледна стреснато:

— Джени нищо не ви е направила! Това би било убийство.

— Е, и какво? Да не мислите, че ще мога да припаря до бреговете на Вирджиния, ако не изпълня желанието на Армстронг? А

последното нещо, на което бих искал да стана свидетел е онова, което моите хора ще направят с вас.

Никол сякаш изведнъж се смали на стола си. Тя прехапа устни, очите ѝ се превърнаха в огромни въпросителни.

— Така е, госпожо — намеси се Франк. — Ние дори ви даваме възможност да избирате. Не сме ли готини? — Погледът му не се откъсваше от гърдите ѝ. — Или ще се омъжите за Армстронг, или ще се намерите в леглото ми. Е, разбира се, след като капитанът се позабавлява с вас... — Мъжът се ухили. — А когато и аз свърша, не ми се вярва да остане много нещо от вас. — Той се пресегна и притисна мръсния си показалец върху горната ѝ устничка. — Не съм спал досега с жена с такава страхотна уста. Като че ли е сложена обратно. Просто пощурявам, като си помисля какво може да направи човек.

Никол извърна глава, почувства, че ѝ се повдига. Капитанът я наблюдаваше.

— Е, как ще бъде? Армстронг или ние двамата с Франк?

Никол си наложи да диша дълбоко и равномерно, но главата ѝ беше като изпразнена, не можеше да свърже никаква ясна мисъл. А добре знаеше колко е важно в такива моменти да имаш ясна мисъл.

— Ще се омъжа за мистър Армстронг — каза тя глухо.

— Ето, знаех си аз, че е умница! — разбърза се капитанът. — Елате, draga, дайте да приключим с тази работа! Убеден съм, че искате да се оттеглете колкото се може по-бързо в... безопасността на своята каюта.

Никол кимна и стана, като продължаваше да стиска с ръце разкъсаната си рокля.

— Франк ще замести младоженеца. Всичко ще стане при най-строгото спазване на закона. Армстронг е поръчал на адвокат да подготви всички документи и там е казано аз да подбера човек, който да заеме мястото на младоженеца при бракосъчетанието.

Цялата изтръпнала, Никол застана до Франк пред капитана, който щеше да сключи брака. Докторът бе свидетел.

Франк отвърщаше с готовност на въпросите на капитана, но когато капитанът изрече думите: „Бианка, взимаш ли за законен съпруг...“, Никол отказа да отговори. Всичко това беше крайно непочтено! Отвличат я, заплашват я, а сега я омъжват против волята ѝ! Толкова пъти си бе представяла каква ще бъде сватбата ѝ, в синя

копринена рокля и рози, навсякъде рози! А сега стои тук с раздрана рокля, изхапани устни и този отвратителен вкус в устата, в една мръсна каюта. През тези три дни събитията я подмятаха като отронен лист насам-натам. Но от името си поне няма да се откаже. Ще се държи на него, даже и всичко останало да се изплъзва от ръцете ѝ.

— Името ми е Никол Куртален! — каза тя твърдо. Капитанът искаше да възрази, но докторът го сръга с лакът.

Накрая капитанът измъкна от джоба си пет златни халки с различна големина, пхна най-малката от тях на пръста на Никол и с това церемонията завърши.

Докторът хвана Никол под ръка и я отведе до масата в средата на каютата. Взе перодръжка, драсна нещо върху хартията, после ѝ подаде перото:

— Трябва да се подпишете! — Той бутна към нея документа.

Очите ѝ бяха пълни със сълзи, трябваше да ги изтрие, за да може да вижда. Докторът бе написал истинското ѝ име. Тя, Никол Куртален, бе вече госпожа Клейтън Армстронг. Никол бързо изписа името си върху листа и остана да гледа безучастно как Франк слага подписа си върху документа. Това беше всичко.

Докторът я хвана отново под ръка и я отведе от капитанската каюта. Никол бе толкова замаяна, че не разбра как стигнаха пред нейната каюта.

— Вижте какво, драга моя — каза докторът. — Много съжалявам за станалото! Лично аз съм убеден, че не сте госпожица Мейлисън. Но повярвайте ми, по-добре беше за вас да се съгласите. Не познавам господин Армстронг, но съм сигурен, че този брак лесно може да бъде анулиран, щом стигнем в Америка. Защото алтернативата би била... много по-неприятна за вас. Позволете ми да ви дам един съвет. Пътуването е дълго, зная. Но все пак гледайте да си стоите повече в каютата. Не се мяркайте много-много на палубата. Капитанът е калпав, но все пак държи до известна степен хората си под контрол. И вие ще му окажете помощ, ако направите така, че те да позабравят за вашето присъствие, колкото е възможно, разбира се. Разбрахте ли ме? И се усмихнете! Не е чак толкова страшно, колкото ви се струва. Америка е красива страна. Може и да не помислите за връщане.

Никол се насили да се усмихне:

— И Джени казва така.

— Ето, виждате ли? Така вече е по-добре. Спомняйте си моите думи и се опитайте да се зарадвате на Америка!

— Ще се опитам. Много ви благодаря! — Никол се обърна и влезе в каютата.

Докторът остана за малко пред вратата. Ако питат него, този Армстронг ще е истински глупак, ако се откаже от такава жена!

— Забавихте се нещо! — каза Джени, щом Никол влезе в каютата. Гласът ѝ изведнъж стана креслив: — Какво е станало с роклята ви? Какво ви направиха?

Никол рухна на койката, отпусна се назад и скри очи с прегънатата си ръка.

Джени хвана лявата ѝ ръка, вгледана в новичката златна халка.

— Бях с Клей, когато купи тия пръстени! Поръча пет различни големини, за да е сигурен, че поне една ще стане. Обзалагам се, че капитанът е задържал останалите халки, така ли е?

Никол не отговори. Тя протегна ръка и се загледа като Джени в пръстена. Какво означава той? Дали тази тъничка златна брънка я свързва с обещанието, което изрече току-що? Да обича и да почита един мъж, когото изобщо не познава?

— Какво ви накара да се съгласите с тази венчавка? — Джени сви злобно очи и попипа червения белег на врата на Никол.

Никол трепна — точно там я бе ухапал Франк.

— Няма защо да ми разказвате! — каза сърдито Джени. — Мога да отгатна как е станало. Капитанът иска да прибере на всяка цена парите, които Клей му е обещал. Това е! — Тя сви устни. — По дяволите Клей Армстронг! Извинявай, че ругая така, но той е виновен за тази бъркотия. Ако не беше толкова твърдоглав, всичко това нямаше да стане. Но може ли някой да излезе на глава с него?! Не, решил е, че иска Бианка, и нищо на света не може да го накара да се откаже. Знаеш ли, че той води преговори с четирима капитани, докато намери някой да се съгласи да отвлече жена? И ето ти бе! Взимат едно невинно малко създание, малтретират го, заплашват го тия бандити и го принуждават да се омъжи за човек, когото дори не познава. Остави това, ами няма и да иска да го познава след всичко, което стана!

— Моля ти се, Джени, не е чак толкова страшно. Докторът каза, че моряците няма да ни безпокоят, защото сега аз съм омъжена за

господин Армстронг. Сигурна съм, че бракът може да бъде анулиран, щом стигнем в Америка. А и на тебе нищо няма да сторят.

— На мене! — избухна Джени. — Искате ми се да видя какво ще ми стори тази паплач! Хич не ме познавате! — Тя сложи ръка на рамото на Никол. — Така да знаете! Каквото и да искате от Клей, дали анулиране, дали обезщетение, аз ще се погрижа да го получите! Така ще му натрия носа, че има да ме помни. Заклевам ви се, че всичко ще си плати: и загубеното време да прекосявате два пъти океана, и парите, дето сте скътали за ателието, и... — Тя внезапно млъкна и хвърли дяволит поглед към багажа, струпан до стената.

Никол се изправи в леглото.

— Какво има? Какво е станало?

Широкото лице на Джени се покри със ситни бръчици, като че ли ей сега ще избухне в смях.

— Купуваш най-доброто, Джени, така ми каза той. Да, все това повтаряше — „най-доброто, Джени“...

— За какво говориш?

Джени вдигна очи към тавана, като че изпадна в транс, после впери очи в куфарите и сандъците като хипнотизирана.

— Каза, че не желае да се скъпи за жена си — каза тя и усмивката върху лицето ѝ ставаше все по-широка. — О, Клейтън Армстронг! Скъпо ще ми платиш за този номер!

Никол продължаваше да я гледа смаяна. За какво говори Джени? Джени се втурна да развързва въжетата, с които бяха завързани сандъците, като продължаваше да си приказва:

— Клей ми даде кесия с жълтици и ми нареди да купя най-фините платове, най-скъпите дантели. Трябвало да помогна на съпругата му да си ушие рокли. — Тя се закиска. — Виж, кожите ще ги оставим да ги ушие някой кожан в Америка.

— Кожите? — Никол се сети за писмото. — Джени, всичките тези неща са предназначени за Бианка, не за мене. Не можем да шием дрехи за мене, защото после няма да ѝ станат.

— Нямам никакво намерение да кроя дрехи за жена, която изобщо не съм виждала! — каза Джени, докато се бореше с един затегнат възел. — Клей каза, че дрехите са за съпругата му, а доколкото ми е известно, вие сте единствената, която той има.

— Не, не бива! Не мога да приема нещо, което е купено за друго.

Джени бръкна под възглавниците на койката си и измъкна голяма връзка ключове.

— Това аз го решавам, не вие. Иска ми се поне веднъж да видя как Клейтън няма да успее да купи нещо или да го получи безплатно. Всяка мома и всяка жена във Вирджиния е готова на всичко, само да му принадлежи, ама той тръгнал да си търси жена в Англия, за която дори не знае иска ли го или не. — Джени отвори един от големите сандъци и се усмихна на съдържанието му.

Никол не можа да сдържи любопитството си. Отиде до Джени и надзърна в куфара. Какъв разкош! От години не беше виждала коприна, и то каква коприна!

— Англичаните се боят от онези, които считат за понискостоящи от тях, и затова се опитват да се носят като тях. В Америка всички са равни. Който може да си позволи нещо красиво, носи си го. — Джени извади парче тънка, сапфиреносиня коприна и го метна около раменете на Никол. — Как ви се струва?

Никол поддържа малко плата към светлината и след това потърка буза в него. Какво сладостно усещане! Като грях.

Междувременно Джени отвори още един от куфарите.

— А какво ще кажете за тези шалове? — Тя избра дълъг ешарп от тъмносиня коприна и го завърза около ханша на Никол. Целият куфар преливаше от разни шалове и кърпи. Преди Никол да успее да каже нещо, Джени започна да измъква един по един — карирани вълнени шалове от Шотландия, кашмирени шалове от Англия, памучни кърпи от Индия, дантели от Шантий...

Никол наблюдаваше безсловесно вакханалията, която разиграваше Джени. Тя трупаше кадифета, памучни батисти, перкал, вълна, мохер, тюлове, органдини, тежки крепдешини... И дантели, невероятни ефирни френски дантели.

Някъде по средата на целия този театър Никол започна да се смее неудържимо. Това вече беше прекалено! А когато каютата се изпълни с платове, и двете седнаха на койката и избухнаха в смях. Целите бяха затрупани с пъстри платове — яркочервено, тюркоазносиньо, зелено, жълто... Надпреварваха се, хвърляха ги една на друга, изпаднали в опиянение.

— Но най-хубавото още не сте видели! — извика Джени, докато развързваше дългите ленти от розова дантела и черен тюл от шапката в стил „норманди“. Едва ли не благоговейно тя отвори още един куфар, сложен най-отзад и извади огромен кожен маншон.

— Знаете ли каква е тази кожа? — Тя сложи маншона на скута на Никол.

Никол потопи лице в пухкавата мека кожа и забрави коприненото многоцветие по раменете и по врата си. Имаше само тази кожа, такава лека и тъмна, такава дълбока и нежна, да се удавиш в нея.

— Зибелин — каза тихичко тя с обожание.

— Да — каза Джени. — Зибелин.

Все още с маншона на скута си, Никол се огледа наоколо. Цялата каюта бе преобразена — дъга от багри, крещящи, меки, топли, тъмни, искрящи... Прииска ѝ се да се потопи в тях, да забрави всичко. Откакто бе напуснала замъка на родителите си, сякаш и красотата в живота ѝ бе изчезнала.

— Добре, с какво искате да започнем?

Никол погледна Джени и се разсмя:

— С всичко изведнъж! — Тя притисна маншона към гърдите си и с едно ритване вдигна от пода няколко щраусови пера.

Но чудодейката Джени продължаваше да бърника из куфарите. Тя извади няколко модни журнала — „Даидлдъф“ и „Галери ъф Фешън“.

— Вие просто трябва да си изберете оръжието, скъпа госпожо Армстронг, и аз ще ви покажа моя куфар, пълен с тежък метал, искам да кажа с игли и карфици!

— О, Джени, просто не мога! — Ала гласът ѝ вече съвсем не звучеше убедително. Никол продължаваше да гали маншона и вече си мислеше дали не може да спи с него...

— Да не съм чула повече такива думи! Я махнете вече този маншон от ръцете си, та да започнем! В края на краищата имаме само около месец време.

ГЛАВА ТРЕТА

Беше вече началото на август 1794 г., когато малкото пощенско корабче влезе в пристанището на вирджинския бряг. Джени и Никол се бяха надвесили над перилата на десния борд и гледаха с копнеж към кея, зад който се тъмнееха гъсти гори. Чувстваха се като затворници, които най-последно ще бъдат пуснати на свобода. През последните седмици от пътуването се говореше само за храна — за нещо пряно за ядене. Без да искат, непрекъснато започваха все едно и също: как ще напълнят цяла фруктиера с плодове, как ще има всякакви зеленчуци... И към всичко това масло и сметана! Джени постоянно мислеше за къпини — толкова много неща могат да се направят от тях, а Никол жадуваше за всичко свежо и зелено, което можеш да откъснеш от градината.

Запълваха безкрайните дни на пленничеството си с шиене, изпонашиха едва ли не всичките скъпи платове на рокли — било за Джейн, било за Никол. Сега Никол бе облечена в пола от муселин, цялата с избродирани по нея ситни виолетки и поръбена с виолетова панделка. Същата панделка бе вързана и в косите ѝ. Носеше блуза с къс ръкав и топлите лъчи на залеза галеха голите ѝ ръце.

За какво ли не си говореха двете през тези безконечни часове, докато шиеха и бродираха. На Никол се падна ролята на слушателка, защото тя нямаше желание да разговаря с никого за времето, в което я бяха разделили с родителите ѝ, а още по-малко за ужасната раздяла с дядо ѝ. На Джени тя разказа само за детството си в замъка, но описа замъка така, като че е обикновено имение. Охотно разказа за годината, прекарана с дядо ѝ у мелничаря Мюлер. Джени истински се забавляваше, колко компетентно говори Никол за различните видове брашна и зърнени произведения.

През повечето време говореше Джени. Разказваше за детството си в планинската ферма, само на няколко мили от Ейръндел хол, така се казваше къщата на Клейтън. Била на десет години, когато се родил Клей. Джени разказваше как е носила момченцето на конче. По време

на Американската революция Джени била почти на двадесет. Баща ѝ, както и много други фермери във Вирджиния, насадил всичките си ниви с тютюн. И когато затворили английските пазари, фалирал. След това се преместил с Джени във Филадельфия. О, Джени ненавиждала този град. Когато баща ѝ умрял, тя се върнала отново там, където бил нейният истински дом, във Вирджиния.

Заварила там един напълно променен Ейръндел хол. Родителите на Клей били починали от холера няколко години преди това. По-големият брат на Клей, Джеймс, се бил оженил за Елизабет Стрейтън, дъщерята на надзирателя на плантацията Армстронг. И тогава, докато Клей бил още в Англия, Джеймс и Елизабет загинали при злополука.

Момчето, което Джени знаела от едно време, вече не съществувало. На негово място сега тя намерила един амбициозен, непримирим млад мъж, който се изтрепвал от работа. Докато във Вирджиния плантациите фалирали една по една, Ейръндел хол процъфтявал и се разраствал все повече и повече.

— Ето там! — посочи Никол надолу към водата. — Това не е ли нашият капитан?

Човекът, за когото ставаше дума, седеше в малка гребна лодка и един от моряците гребеше с всички сили.

— Изглежда, като че бърза да избяга от кораба...

На няколко ярда от пощенското корабче бе пристигнала огромна фрегата, с по два реда оръдия и на двата борда. По широкия трап сновяха нагоре-надолу мъже, натоварени с тежки пакети и торби. Двете жени видяха как капитанът стигна до брега, преди още пощенският кораб да е навлязъл в плитчината на залива, маневрирайки едва-едва към входа на пристанището. Техният капитан се изкачи бързо към горната палуба на фрегатата.

Разстоянието беше голямо и оттук мъжете по палубата се виждаха съвсем дребни, ала Джени изведнъж извика уверено:

— Това там е Клей!

Никол се взря любопитно в мъжа, с когото капитанът разговаряше, но оттук той не се различаваше от останалите мъже по палубата.

— По какво го познахте?

Джени се закиска. Радваше се, че е най-сетне у дома.

— След като ви запозная с Клей, сама ще разберете по какво човек може да го разпознае. — Тя бързо се въртна и тръгна към каютата.

Никол напрегна очи да види мъжа, който сега бе неин съпруг, като несъзнателно въртеше златната халка на лявата си ръка.

Дори и през зрителната тръба мъжете изглеждаха дребни, но все пак можеше да добие смътна представа за човека, който разговаряше с капитана. Бе стъпил с единия си крак на бала памук, докато другият му крак бе на дъските на палубата. Дори и така, както се бе навел напред, подпрял лакти на свитото си коляно, той изглеждаше по-висок от капитана. Носеше светли, изпънати по крака панталони и черни кожени ботуши, които стигаха до коленете. Широк кожен колан бе препасан през кръста му, а ризата беше бяла, с навити до лактите ръкави. За лицето нищо не можеше да се каже, но Никол видя, че има кестенява коса, дълга, прихваната на врата отзад...

Никол свали тръбата от окоето и се обърна към Джени, която пристигна отново задъхана.

— О, недейте! — възкликна Джени, като че Никол щеше да падне. — Това изражение вече съм го виждала — фактът, че един мъж е висок и хубав, съвсем не е основание да паднете в неговата власт! Той ще побеснее от яд, като разбере какво е станало и ако вие не сте достатъчно силна, за да му противостоите, ще изкара вас виновна за всичко!

Никол изгледа придружителката си с грейнали очи:

— Но вие изобщо не ми споменахте, че е толкова хубав! — каза тя закачливо.

— Да, ама не съм казала и че е грозен. А сега искам от вас да се приберете в каютата си и да чакате там, защото, както го познавам, Клей ще бъде тук само след няколко минутки. Искам аз първо да говоря с него и да разбера какви му ги е наговорил този мошеник капитанът. Хайде, бързо долу!

Никол послушно се прибра в малката тъмна каюта. Изпитваше дори тъга, че се разделя с всичко това. През последните четиридесет дни тя и Джени бяха прекарвали тук приятни часове.

Очите ѝ точно посвикнаха с полумрака, когато вратата на каютата се отвори със замах. Един мъж, който явно не можеше да е друг, освен Клейтън Армстронг, се втурна вътре. Широките му рамене

изпълниха пространството и Никол изведнъж си помисли, че двамата като че ли се намират в някакъв шкаф.

Клейтън изобщо не се поспря, за да свикнат очите му с полумрака. Видя само очертанията на своята съпруга. Протегна дългата си ръка и тя се намери притисната до гърдите му.

Никол понечи да протестира, но устата му покри нейната. Дъхът му миришеше приятно, устните му бяха силни и жадни. Все пак тя успя да направи плах опит да го отблъсне. Ръцете му я стиснаха още по-здраво и той я повдигна към себе си така, че палците на краката ѝ едва докосваха пода. Гърдите ѝ бяха плътно притиснати о неговите. Тя почувства как сърцето ѝ лудо заблъска по цялото ѝ тяло.

Само веднъж в живота ѝ я бяха целували по такъв начин — Франк, първият помощник... Но тази прегръдка сега не можеше да се сравнява с онзи ужас. Клейтън извърна към себе си лицето ѝ, подпрял с длан тила ѝ и тя почувства, че губи сваят, че потъва някъде. Обгърна с ръце врата му и го придърпа още по-близо до себе си. Дъхът му пареше бузата ѝ.

Когато устните му се плъзнаха към ухото ѝ, тя усети, че коленете ѝ омекват. Езикът му докосна пулсиращата вена на врата ѝ. Той изведнъж я подхвана с една ръка под коленете, вдигна я високо и притисна тялото ѝ към себе си. Всичко се завъртя пред очите ѝ. Тя протегна устни, изви глава назад премалаяла. Отвърщаше на дивите му целувки, по-жадна от неговата жажда.

Клейтън я отнесе към леглото, като я притискаше все още здраво към гърдите си, и тя не намери нищо нередно в това. Единствената ѝ мисъл, единственото ѝ желание бе да го докосва, да го задържи близо до себе си. Без да откъсва устни от нейните, той я положи на леглото и праметна силния си крак през нея, продължавайки да гали трескаво голата ѝ ръка. Когато ръката му докосна гърдите ѝ през тънкия плат, тя простена и се изви цяла към него, за да бъде по-близо до тялото му.

— Бианка — шепнеше той в ухото ѝ. — Сладка, сладка Бианка...

Никол не можа да се осъзнае веднага. Омаята на страстта ѝ бе прекалено силна. Съвсем бавно в съзнанието ѝ изплува действителността и мисълта къде е, коя е и коя не е.

— Моля ви — каза тя, като го отблъсна с ръка. Но гласът ѝ беше слаб и покорен.

— Няма нищо, любима — каза той с дълбок и звучен глас и дъхът му отново парна бузата ѝ. Косата му бе нападала върху лицето ѝ, имаше дъх на топла пръст, на земята, която тя толкова отдавна, още на кораба, мечтаеше да докосне.

Никол за миг затвори очи.

— Толкова дълго те чаках, сладка моя! — каза той. — Месеци, не, десетки години! Сега вече ще бъдем заедно завинаги...

Именно тези думи накараха Никол да се окопити. Това бяха думи на любов, предназначени за друга жена. Можеше някак си да си въобрази, че милувките, които бяха зашеметили съзнанието ѝ, са предназначени за нея, ала думите бяха за друга.

— Клей — повика тихичко тя.

— Да, любима? — Той продължаваше да целува нежната кожа около ухото ѝ. Едрото му силно тяло бе до нея, дори върху нея и незнайно защо тя имаше чувството, че е очаквала това цял живот. Беше толкова хубаво да го притегли към себе си... Дали няма да е по-добре да му разкрие истината едва утре?... Веднага отхвърли тази мисъл. Не бива да бъде такава егоистка!

— Клей, не съм Бианка. Аз съм Никол...

Добре, но не можеше да му обясни, че всъщност е негова съпруга.

Няколко мига още той продължи да я целува, но изведнъж вдигна рязко глава и тя усети как тялото му се изпъна, докато се взираше в нея в тъмнината. С един скок той стана от койката. Досега бе лежала в ръцете му, а сега те останаха празни. Но страшното щеше да последва едва сега...

Изглежда той се ориентираше добре в каютата или поне в подобни на това помещения — знаеше къде да потърси свещ. Малката каюта се изпълни със светлина.

Примижавайки, Никол седна в леглото и едва сега видя лицето на съпруга си. Джени имаше право, що се отнася до арогантността му, тя беше просто изписана на лицето му. Косите му бяха по-светли, отколкото ѝ се сториха първоначално, кестениявият им цвят бе прошарен с изсветлели от слънцето кичури. Гъсти вежди тъмнееха над очите, над големия тънък нос, над устните, които би трябвало да са меки — тя знаеше това — но сега бяха свити в тънка, жестока черта. Брадичката му бе силна, мускулите на челюстите му потръпваха.

— Добре! Коя си ти, по дяволите, и къде е моята жена?

Никол чувстваше, че още ѝ се вие свят. Той, изглежда, бързо бе овладял страстта си, но тя не можеше да излезе от това състояние.

— Това е едно ужасно недоразумение... Виждате ли...

— Виждам, че в каютата на жена ми се намира чужд човек! — Той държеше свещта над главата си и оглеждаше багажа, струпан до стената. — Всичко това е багаж на Армстронг, предполагам...

— Да, точно така. Само ако ме оставите да говоря, веднага ще ви обясня всичко. Бианка и аз бяхме заедно, когато...

— Тук ли е тя? Били сте заедно по време на пътуването, така ли?

Беше трудно да му обясни каквото и да е, след като не ѝ даваше възможност да каже едно завършено изречение.

— Не, Бианка не е тук. Тя не дойде с кораба. Ако пожелаете да ме изслушате, аз ще мога...

Той остави свещта в ъгъла на сандъка, приближи се и застана пред нея, разкراчил крака, с ръце на кръста.

— Тя не е пътувала с вас? На капитана е платено да извърши бракосъчетание и да доведе жена ми в Америка. Така че искам да зная къде е тя?

Сега и Никол скочи от леглото. Няма да се остави той да я уплаши с това, че главата ѝ едва стига до раменете му, нито пък с това, че в тази тясна каюта тя трябва да стои почти притисната до него. Сега те бяха по-скоро врагове, отколкото любовници.

— Опитах се да ви обясня, но след като вие не проявявате и капчица уважение, явно е, че няма да се разберем. Затова аз...

— Искam обяснение, а не назидателни приказки.

Никол побесня:

— Вие... грубиян такъв... — Тя се задави и млъкна. — Добре тогава. Ще ви обясня. Аз съм вашата съпруга. Разбира се, при положение, че вие сте Клейтън Армстронг. Онова, което не знаех, е, че сте толкова невъзпитан да ме прекъсвате на всяка дума.

Клейтън се приближи още по-плътно до нея.

— Вие не сте моята Бианка.

— И съм щастлива, че не съм! Просто се чудя как се е съгласила да вземе един такъв невъзможен... — Никол отново млъкна. Не бива да се поддава на гнева си. Разполагаше с повече от един месец да свикне с абсурдното положение, че е госпожа Армстронг, докато този

човек се бе качил на борда, очаквайки да срещне Бианка. И пред него бе застанала една непозната. — Господин Армстронг, ужасно съжалявам за всичко това. Но мога веднага да ви обясня.

Той се отдели от нея и седна на един от сандъците.

— Вие сте знаела, че капитанът не е виждал Бианка, така ли? — попита той отчетливо.

— Боя се, че не ви разбрах?

— А пък аз съм уверен, че ме разбрахте! Подразбрали сте отнякъде, че капитанът не е виждал никога Бианка Мейлисън и сте решили да се представите за Бианка! Какво сте си рекли? Че всички жени са еднакви, така ли? Трябва да ви се признае, че знаете как трябва да посрещнете един съпруг! И си въобразявахте, че аз ще забравя Бианка само като ми пхнете в ръцете малкото си красиво телце?

Никол го гледаше с разширени от ужас очи. Усети, че ще повърне.

Клей я изглежда критично от глава до пети.

— Разбира се, можеше да извадя и по-лош късмет... Предполагам вие сте убедили капитана да извърши венчавката?

Никол кимна мълчаливо, защото бучката, заседнала в гърлото ѝ, ставаше все по-голяма. Очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Виждам и нова рокля? Значи сте накарали и Джени да ви повярва? Чудесно! Цял един гардероб на мои разносики... — Той стана нервно от куфара, на който седеше. — Добре! Считайте, че дрехите са ваши. Парите, които хвърлих, ще ми бъдат обеща на ухото, следващия път да не съм толкова наивен и доверчив. Но от мене няма да видите нито цент повече! Ще дойдете с мен в плантацията и ще анулираме този брак, ако изобщо е бил някога валиден. А щом изчистим тази история, ще ви кача на първия кораб за Англия. Ясно ли е?

Той отново застана пред нея. Светлината на свещта позлатяваше кожата ѝ. Той вдигна показалеца си и го прокара по горната ѝ устна...

— Умееете да спите с мъже, нали?

Бързо се завъртя на пети и напусна каютата, преди тя да може да осъзнае грубостта му.

Никол се облегна на вратата с разтуптяно сърце. Сега вече сълзите бликнаха свободно от очите ѝ. Когато Франк я бе опипвал с мръсните си лапи, той не можа да уязви гордостта ѝ. Но когато Клей я

докосна, тя се държа като уличница... Дядо ѝ непрекъснато повтаряше, че винаги трябва да помни коя е, че в жилите ѝ тече кръвта на кралица и да се научи да върви с изправен гръб, да държи високо главата си, дори и тогава, когато отведоха майка ѝ, тя не бе навела глава. Това, което ужасите на Френската революция не бяха успели да сторят с един член на древната фамилия Куртален, успя сега да напрани един недодялан и арогантен американец!

Изгаряше от срам, като си спомни как се бе хвърлила в ръцете му, как се бе предала изцяло в неговата власт! Как жадуваше да легне с него. Въпреки че се бе предала така долнопробно, сега трябваше да направи всичко, за да възстанови гордостта си!

Никол погледна със съжаление към сандъците, пълни с красиви неща, шити по мярка за нея. След като не можеше да му върне платовете в първоначалния им вид, може би все пак ще успее да обезщети господин Армстронг някой ден за претърпяната загуба.

Тя бързо съблече тънката муселинена рокля и облече една по-обикновена, всекидневна рокля от светлосиньо калико. Сгъна грижливо тънкия муселин и постави роклята в един от по-горните куфари. Роклята, с която се бе качила на кораба, Джени хвърли още когато първият помощник я бе разкъсал.

Никол намери лист хартия в един от куфарите, приведе се над раклата в ъгъла и започна да пише.

„Многоуважаеми господин Армстронг,

Надявам се, че междувременно Джени ви е намерила и ви е разяснила някои обстоятелства, довели до нашия нежелан брак.

Разбира се, вие имате право относно дрехите. Просто се поддадох на суетността си и по такъв начин допуснах да бъдете ощетен. Ще направя всичко възможно, за да ви възстановя донякъде разноските. Може би ще ми е необходима известна отсрочка, докато събера парите, но ще се постарая да ви ги върна колкото е възможно по-скоро. Като аванс ви оставям един медальон, който, предполагам, има известна стойност. Това е единственият

ценен предмет, който притежавам. Моля да ме извините, че първата ми вноска е толкова скромна.

Що се отнася до брака ни, съгласна съм да го обявите за невалиден колкото е възможно по-бързо. Ще ви изпратя и писменото си съгласие, ако е необходимо.

С уважение: Никол Куртален-Армстронг.“

Никол прочете писмото още веднъж и го остави на раклата. С разтреперани ръце свали медальона от врата си. Дори в Англия, когато имаше толкова голяма нужда от пари, тя бе устояла на изкушението да заложи медальона от златен филигран, в който бяха поставени портретчета на родителите ѝ, изрисувани на малки пластинки от порцелан. Не бе сваляла медальона от шията си...

Тя целуна малките образи, единственото нещо, което бе останало от родителите ѝ, и постави бижутото върху писмото. Може би е по-добре да скъса напълно с миналото. Само така можеше да тръгне по свой път в една нова страна. Сама.

Нощта бе настъпила, но кеят трепкаше в светлината на безброй факли. Никол тръгна спокойно по палубата и слезе по трапа. Моряците бяха заети с разтоварването на фрегатата и не ѝ обърнаха никакво внимание.

Оттатък залива бе тъмно и страшно, но тя знаеше, че няма друг изход. Когато стигна до началото на гората, видя на светлината на една факла Клейтън и Джени долу на пристанището. Джени говореше разпалено и рязко, но едрият мъж я слушаше чинно.

Нямаше време да се бави повече тук. Има да се правят толкова много неща! Да стигне до най-близкия град, да си намери работа и покрив над главата си.

Светлинките на кея останаха далеч назад и гората я погълна. Дърветата бяха огромни, черни, страшни. В главата ѝ изникнаха всички истории, които бе слушала за Америка. Тук живееха диви, кръвожадни индианци, това бе родината на непознати зверове и влечуги, дето могат да погълнат човека цял...

Стъпките ѝ бяха единствения шум в тази пустош. Но положително гъмжеше от разни животни — същества, които сега се

промъкват между дърветата, които я дебнат на всяка стъпка, изпълващи нощта с един непознат живот...

Никол вървя с часове. По едно време започна да си тананика някаква френска песничка, която дядо ѝ беше пял. Но и това не можа да я окуражи. Усети, че краката ѝ вече отказват да я слушат, трябваше да спре за малко. Но къде? Тръгна по някаква тясна пътечка, но тя свърши изведнъж така, както се бе появила — в безпросветен мрак.

— Никол — опита да се окуражи шепнешком тя, — няма от какво да се страхуваш! Да се разберем! И нощем гората си е същата както през деня.

Но тази смела мисъл не можа да помогне. И все пак тя събра целия си кураж и седна под едно дърво. Усети как мокрият мъх навлажни роклята ѝ. Бе твърде изнурена обаче, за да се безпокои сега за това. Сви колене чак до брадичката си, подложи дясната си ръка под бузата и моментално заспа.

Когато се събуди на сутринта, първото нещо, което видя, бяха две големи очи, вперени в нея. Тя изохка и скочи, като прогони любопитното зайче, което я наблюдаваше. Никол се присмя на глупавите си страхове и се огледа.

В светлината на утрото, която струеше през гъстия листак на дърветата, гората изглеждаше по-дружелюбна и привлекателна. Докато се опитваше да разтрие врата си и да се поразкърши, усети, че цялото тяло я боли, че роклята ѝ е мокра и полепнала по тялото. През нощта, докато се провираше из гората, не бе усетила, че косата ѝ се е разчорлила и сега падаше свободно, мокра и сплъстена, по челото и по раменете ѝ. Тя се опита набързо да я прихване с фуркетите, които бяха останали, за да придобие по-приличен вид.

Няколкото часа сън я бяха поободрили и тя закрачи още по-енергично по тясната пътека. В мрака на нощта се чувстваше по-несигурна, но сега, в светлината на утрото, се увери, че решението ѝ е било правилно. Не може да живее с упреците на мистър Армстронг, ще се разплати с него и ще възвърне достойнството си...

Слънцето беше вече високо, когато Никол усети, че ѝ прималява от глад. През последните два дни, докато приближаваха американските брегове, Джени и тя бяха яли съвсем малко и сега болките в стомаха ѝ напомниха това.

Към обяд стигна до някаква ограда. Беше овощна градина, може би със стотици ябълкови дървета. Ябълките в близост до оградата бяха още зелени, но по-навътре тя видя дървета с червени, зрели плодове. Почти се беше прехвърлила през оградата, когато в ушите ѝ отново прозвуча гласът на Клейтън Армстронг, който я бе обявил за крадла. Какво ѝ дойде до главата в тази Америка! Направиха я крадец, обявиха я за непочтена...

Тя неохотно се смъкна от оградата. Така поне съвестта ѝ ще е чиста, нищо, че стомахът ѝ се бунтуваше още по-болезнено от преди.

Повлече се по-нататък. Озова се до поток със стръмни брегове. Изведнъж осъзна колко я болят краката и разранените ѝ стъпала. Като че беше вървяла с дни, но не бе успяла да се добере до никакво цивилизовано място. Онази ограда бе единственият белег, че преди мен тук все пак е имало някакви хора...

Тя внимателно се спусна по стръмния бряг, седна на един камък, откопча катарамите на обувките си и потопа крака в студената вода. Нежните ѝ стъпала бяха в мехури. Толкова хубаво беше в тази вода.

От храстите зад нея изскочи някакво животинче и се спусна към потока. Никол скочи уплашено. Малката миеща мечка се изплаши не по-малко от нея. Животинчето веднага побягна обратно към гората. Никол се разсмя с облекчение. Как може да е толкова страхлива, за бога!

Обърна се за обувките си и само видя как изчезват от погледа ѝ зад един завой по течението. Запретнала поли над коленете си, тя нагази и тръгна след обувките. Течението бе силно, водата бе много по-дълбока, отколкото бе предполагала. Не измина и десетина крачки, когато се подхлъзна и нещо остро убоде вътрешната част на прасеца ѝ.

Трябваша ѝ няколко минути, докато успее да стане и се освободи от полите си. Но не можа да стъпи, кракът ѝ отказа да се подчинява. Никол се хвана за един клон, надвиснал над водата, и се докопа до брега. Най-последно беше на сухо. Вдигна полите си да види какво е станало. Откри дълбока, разкъсана рана, целият ѝ крак беше в кръв. Откъсна широка ивица от подгъва на ризата си, за да се превърже. След няколко минути кръвта спря да тече, тя откъсна нова ивица и отново превърза раната.

Болката, изтощението и замайването от продължителния глад ѝ дойдоха твърде много. Тя се отпусна на пясъчливия стръмен бряг и

заспа.

Събуди я дъждът. Слънцето точно залязваше, под клоните на дърветата вече се протягаха дълги сенки. Кракът ѝ пулсираше от болка, чувстваше се слаба, но все пак успя да стане на крака. Леденият дъжд я накара да помисли за някакъв подслон.

Боса, тя тръгна, накуцвайки. От стъпалата ѝ течеше кръв, имаше чувството, че се носи някак си над тялото си, така че болката вече не достигаше до нея. Отдавна бе изгубила и последните си фуркети, косите ѝ сега падаха мокри и ледени чак до кръста.

Две огромни озъбени муцуни и огнени очи! Тя се отдръпна ужасена и притисна гръб към дънера на едно дърво.

— Вълци! — прошепна тя, останала без дъх.

Животните си приближиха, тя се притисна още повече към дървото с ясното съзнание, че е настъпил последният ѝ час. Да умре толкова млада! Преди да е изпитала толкова много неща от живота!

Изведнъж се появи някакво огромно животно, не, беше мъж, възседнал едър кон. Тя не бе сигурна дали е човек от плът и кръв или е само плод на фантазията ѝ. Главата ѝ беше толкова замаяна, че вече не знаеше дали вижда всичко това насън или наяве.

Мъжът — или привидението — слезе от коня, взе няколко камъка от земята и ги хвърли по вълците. Извика „Изчезвайте!“ и вълците бързо подвиха опашки и наистина изчезнаха.

Мъжът тръгна към Никол.

— Защо, по дяволите, не им извикахте просто да се махнат?!

Никол го погледна смаяно.

— Мислех, че са вълци — промълви тя.

— Вълци! — изсумтя той. — Глупости! Просто три помияра, които търсят нещо за ядене. Все едно. До гуша ми дойде от цялата тази история. Идвате с мене у дома.

Той се обърна и тръгна, като че беше най-естественото нещо на тоя свят, да го последва. Никол нямаше сили да възрази. Наистина, нямаше капчица сила. Тя направи една крачка от дървото, на което се бе опряла, но краката ѝ се подкосиха и тя се строполи на земята.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Клей едва успя да я прихване, за да не се удари зле. Този път той премълча забележката си за глупостта на жените, защото видя, че е загубила съзнание. Голите ѝ ръце бяха мокри и вкочанени от студ. Той коленичи, подпря я на гърдите си, свали плаща си и я уви с него. Изненада се, че е толкова лека, като я вдигна и я понесе към коня си. Постави я на седлото, задържа я там и се метна и той.

Имаше доста път до плантацията.

Никол се посъвзе. Опитваше се да стои изправена, за да не се опира до него. Дори в изтощението си долавяше омразата му.

— Облегнете се. Починете си. Обещавам, че няма да ви ухапя.

— Не искам — прошепна тя. — Няма да ме ухапете, но ме ненавиждате... По-добре да ме бяхте оставили на вълците. Така щеше да е най-добре за всички ни.

— Казах ви, че не бяха вълци. А и не ви мразя. Щях ли да тръгна да ви търся, ако ви мразех? Хайде де, облегнете се най-сетне!

Ръцете, които я обгръщаха, бяха силни. Тя опря глава на гърдите му, доволна, че е близо до човешко същество. През съзнанието ѝ отново преминаха събитията от последните часове. Намираще се в някаква река и плуваше сред стотици червени обувки. Уж обувки, но имаха очи и съскаха насреща ѝ...

— Спокойно! Вие сте в безопасност. Нито обувки, нито вълци могат да ви сторят нещо. Аз съм при вас, а при мене сте на сигурно място.

Тя го чуваше в просъница и се отпусна. Почувства ръката му на рамото си. Той бавно разтъриваше врата ѝ, чувстваше се толкова добре!

Той дръпна рязко юздите и Никол отвори очи. Пред очите ѝ, чак до небето, се издигаше голяма къща. Той скочи от коня и протегна ръце към нея. Поукрепнала малко от съня, Никол искаше да се държи достойно.

— Много ви благодаря, но не се нуждая от помощ! — Тя понечи да се смъкне от коня. Изтощеното ѝ тяло доказва точно обратното и тя

политна право в ръцете му. Клей се наведе и я вдигна на ръце.

— По-упорита сте от шест жени, взети заедно!

Тя затвори засрамено очи и се облегна отново на него. Чуваше ударите на сърцето му, равномерни и силни.

Той я остави на едно голямо кожено кресло, зави я с наметката и ѝ наля чаша бренди.

— Искam сега да си лежите и да изпиее това. Чухте ли ме? Връщам се след няколко минути. Трябва да се погрижа за коня си. Само ако мръднете, ще ви сложа на коленете си и ще ви напердаша. Ясно ли е?

Тя кимна и той изчезна нанякъде. Не можеше да види как изглежда стоята — бе твърде тъмно, но ѝ се стори, че се намира по всяка вероятност в библиотека, усети миризмата на кожа, тютюн и пергамент. Във всички случаи бе мъжка стая...

Никол се загледа в чашата с бренди и видя, че я е напълнил до горе. Усети топлината на първата глътка и отпи още веднъж. От два дни не беше яла, веднага я удари в главата. Когато Клейтън се върна, тя вече се усмихваше замаяна. Бе закрепила кристалната чаша между пръстите си и я полюшваше като камбанка.

— Всичкото — каза тя. — До капчица. — В говора ѝ не се долавяше, че е пияна, но изговаряше думите някак тежко и важно.

Клей ѝ взе чашата.

— Кога ядохте за последен път?

— Дни... Седмици. Години. Цяла вечност.

— Хубава работа! — промърмори той. — Сега е два часа през нощта. Хайде, елате да потърсим нещо за ядене.

Той се наведе и отново я взе на ръце.

— И кой ви ухапа? Червените обувки или вълците? — попита той подигравателно.

Тя потърка буза във врата му и се закиска.

— Ама кучета ли бяха наистина? А червените обувки защо ме преследваха всъщност.

— Кучета бяха. А за обувките — бе просто сън. Бълнувахте. Сега кротувайте, ако не искате да разбудим цялата къща.

Усещаше се толкова лека и щастлива, гушна се до него и обхвана врата му с ръце. Устните ѝ се долепиха до ухото му и тя прошепна съзаклятнически:

— Вие действително ли сте онзи ужасен господин Армстронг? Хич не ми приличате на него. Вие сте моят рицар, моят спасител, не е възможно да сте онзи страшен човек...

— Толкова страшен ли го намирате наистина?

— О, да — каза тя убедено. — Нарече ме крадла. Каза, че съм откраднала дрехи. Чужди, нали разбирате... И прав беше. Така си е. Но после аз му показах...

— Какво му показахте?

— Ами бях страшно гладна и видях едни ябълки, но не ги откъснах. Не исках да открадна. Защото не съм крадла. Нали разбирате...

— Значи предпочетохте да гладувате, само и само да му докажете, че не сте крадла?

— Да. А и на себе си да докажа... Нали разбирате, аз все още съм нещо...

Клейтън замълча. Понесе я по коридора към някаква врата и излезе. Кухнята се намиреше в пристройка извън голямата къща и той се запъти нататък.

Никол вдигна глава от рамото му.

— На какво мирише?

— Орлово нокътче — отвърна той кратко.

— Ох, искам да си откъсна! Ще ме отнесете ли да си взема малко?!

Той преглътна гневната си забележка и я отнесе до зида, целият обрасъл с ароматно орлово нокътче. Никол си откъсна няколко клончета и продължи да дърпа, докато Клей не каза, че е достатъчно и я отнесе в кухнята.

Остави я до голямата маса в средата на просторното помещение, като че беше малко момиченце, и отиде да хвърли дърва върху жарта в огнището. Никол бе погълната изцяло от клончетата в скута си.

Огънят лумна и чак сега Клей видя колко мръсна и скъсана е роклята ѝ, босите ѝ крака кървяха. Косата ѝ се разстилаше по целия гръб и огънят хвърляше червеникави отблясъци по гарвановочерната маса. Беше такава дребничка, като дванадесетгодишно момиченце. Докато я разглеждаше, видя голямо тъмно петно върху светлия плат.

— Какво сте направила? — попита той стреснато. — Кръв ли е?

Никол го погледна изненадана, като че напълно бе забравила за него.

— Подхлъзнах се — каза тя, загледана унесено в лицето му. — Вие сте господин Армстронг, нали така? Познавам ви по този строг поглед. Кажете, вие никога ли не се смеете?

— Само когато има нещо смешно, а случаят сега не е такъв. — Той се наведе, хвана левия ѝ крак и опря петата му на кожения си колан. След това запретна роклята до коляното.

— Създадох ви много трудности, господин Армстронг.

— Е, не може да се каже, че допринасяте за душевния ми покой — отвърна той, докато отлепваше внимателно кървавата превръзка от раната. — Извинете! — Той трепна, когато тя изохка и се хвана за рамото му.

Раната изглеждаше ужасно — цялата беше в кал, но не особено дълбока.

„Трябва да се промие добре — помисли си той. — Дори белег няма да остане...“

Той я завъртя безцеремонно така, че кракът ѝ да легне на масата, и отиде до огнището, за да сложи да се топли вода.

— А пък Джени казва, че половината от жените във Вирджиния тичали след вас. Така ли е?

— Джени много приказва — отвърна Клейтън. — Мисля, че трябва да хапнете нещо. Разбирате, че сте пийна, нали?

— Никога досега не съм била пийна! — отвърна тя с цялото достойнство, което можа да събере.

— Ето, изяжте това! — Той ѝ подаде дебела филия, намазана щедро с масло.

Никол веднага се съсредоточи в яденето.

В това време Клей напълни една паница с гореща вода, взе кърпа и започна да чисти раната. Беше се надвесил цял над масата, когато някой отвори вратата.

— Господин Клей! Къде се губите цяла нощ и какво правите в кухнята ми? Знаете, че не ги обичам тия работи.

Последното нещо, което му трябваше в момента, бе да слуша натякванията на готвачката си. И без това му бе писнало от безкрайните тиради на Джени. Цял час му крещя, задето е загубил

време да пише на Бианка, та да изпрати веднага писмото по фрегатата, а е оставил Никол да се лута в горите.

— Маги, това е... жена ми. — Произнасяше тази дума за първи път в живота си.

— О-о! — ухили се Маги. — Значи това е момичето, дето ви е избягало? Джени ми разказа.

— Върви да си лягаш, Маги! — каза Клей с необичайна за него кротост.

Никол се обърна и погледна пълната жена.

— Бонжур, мадам! — пропя тя и вдигна парчето хляб в ръката си като за поздрав.

— Ама не знае ли английски?! — ококори се Маги.

— Не знае — отвърна Никол и отново ѝ обърна гръб.

Клей стана, хвърли на Никол предупредителен поглед, след това хвана Маги за рамото и я поведе към вратата.

— Връщай се в леглото! Аз ще се погрижа за нея. Уверявам те, че ще се справя и без чужда помощ.

— А, в това не се съмнявам! Все едно какъв език говори, ама ми изглежда толкова доволна, колкото изобщо може да бъде жена в ръцете на мъж.

Клей я изгледа сърдито и Маги побърза да се измъкне от кухнята. Той отново се наведе над Никол.

— Допускам, че въпреки всичко все пак сме женени, не е ли така? — хлъцна Никол, докато облизваше маслото, потекло по пръстите ѝ. — И вие ли мислите, че изглеждам доволна?

Той изля мръсната вода в едно ведро и напълни отново паницата с чиста вода.

— Повечето пияни са щастливи. — И той се зае отново с раната.

Никол докосна косата му. Клейтън вдигна очи и я погледна, преди да се върне отново към работата си.

— Съжалявам, че не получихте жената, която желяхте — каза тихо Никол. — Наистина не го направих нарочно. Искях да накарам капитана да ме върне, но той отказа.

— Зная. Няма защо да ми обяснявате. Джени вече ми разказа. За това не се безпокойте. Ще говоря със съдията и скоро ще можете да се приберете у дома.

— У дома — повтори тя. — Моят дом го изгориха... Онези мъже го запалиха. — Тя млъкна и се огледа. — Това вашият дом ли е?

Клей се изправи.

— Част от него.

— Вие богат ли сте?

— Не. А вие?

— И аз не — сви рамене тя и се усмихна.

Но той вече се беше обърнал към огнището. Откачи от стената един тиган. Тя мълчаливо го наблюдаваше как сложи маслото да се стопи, как начупи половин дузина яйца, как взе от куката втори тиган и сложи и него на огъня с резен бекон. Накрая нареди върху тавата за печене хляб, намазан с масло.

Само след минути той сложи на масата голям поднос с цвъртяща сланина, яйца и хляб.

— Не мисля, че мога да изям всичко това — каза тя тържествено.

— Може и аз да помогна. Пропуснах вечерята. — Той я повдигна да стане и седна на стола до нея.

— Заради мене ли я пропуснахте?

— Не, заради холеричния ми темперамент. — Той натрупа сланина и яйца в една чиния и я сложи пред Никол.

— Значи вие сте истински холерик, така ли? Защото ми наговорихте толкова неприятни неща...

— По време на ядене не се говори! — каза строго той.

Яйцата бяха невероятно вкусни.

— Ама казахте все пак и една мила дума — продължи, необезпокоявана, мисълта си Никол, като се усмихваше замечтано. — Казахте, че съм знаела как се посреща съпруг. Това беше комплимент, нали?

Той я погледна и начинът, по който гледаше устните ѝ, я накара да се изчерви. С яденето главата ѝ се поизбистри, но брентито, което все още сгряваше тялото ѝ, както и мисълта, че е самичка в една стая с него, извикаха живи възпоминания за първите минути на запознанството им в каютата.

— Кажете, господин Армстронг, вие съществувате ли и на дневна светлина? Или се явявате само нощем, като привидение, плод на моята фантазия?...

Той не пророни нито дума, мяташе мълчаливо храната в устата си, без да сваля очи от Никол.

Когато и тя свърши с яденето, Клейтън раздигна чиниите, доля вода в паницата, пхна ръце под мишниците ѝ и без да каже нито дума, я вдигна от стола и я сложи да седне на масата.

Никол почувства, че заспива.

— Карате ме да се чувствам като някаква кукла, която няма нито ръце, нито крака.

— Имате си и ръце, и крака, но са страшно мръсни. — Той взе едната ѝ ръка и започна да я сапунисва.

Тя проследи с пръстче белега с форма на полумесец под лявото му око.

— Откъде имате това?

— Като малък паднах на лицето си. Дайте сега другата ръка!

Никол въздъхна.

— Аз пък си представях, че е нещо романтично. От някаква революция или война...

— Съжалявам, че ви разочаровах. По време на войната съм бил още дете.

Тя докосна със сапунени пръсти скулите му и брадичката му.

— Защо не сте се оженили?

— Какво искате да кажете? Нали се ожених за вас? Или не е така?

— Да, но това не беше истинска женитба, само венчавка, и то без вас. Да знаете какъв заместник си имахте само! Този Франк, той ме целуна и каза, че се надявал да не склоня да ме омъжат, та след това да ме целува още... Каза за устата ми. Каза, че била като обърната наопаки... Смятате ли, че е така?

Той погледна устните ѝ и престана да я мие. След това се зае мълчаливо да трие със сьонгера лицето ѝ.

— Никой не ми е казвал, че устата ми е грозна. — Очите ѝ се наляха със сълзи. — Обзалагам се, че вие затова не ме целувате. Знам си аз, всичко е не така, както трябва!

— Няма ли да престанете с тези пьянски брътвежи?! — Клейтън избърса сапуна от лицето ѝ. Изненада се, че в очите ѝ продължаваха да напират сълзи.

Явно, яденето не ѝ помогна да изтрезнее. Сигурно е от брендите, не е възможно да е чак толкова глупава...

— Не, устата ви не е грозна — каза той след известно мълчание.

— И не е обърната наопаки? С долната устна нагоре?

Той избърса раменете и шията ѝ.

— Чудесна е. Сега кротувайте! Ще ви заведе да си легнете.

— Цветенцата ми!

Както я беше вдигнал на ръце, Клейтън въздъхна, поклати глава и се наведе, за да може тя да събере стръкчетата от масата.

Изнесе я от кухнята и тръгна към главната къща, след това нагоре по стълбите.

— Надявам се, че ще си останете такъв, какъвто сте сега. — Тя се притисна към него любвеобилно. — И няма да се превърнете отново в онзи, другия човек... А пък аз никога няма да крада. Обещавам ви.

Клей изобщо не отговори, отвори с крак една врата на първия етаж, влезе и сложи Никол на леглото. Чак сега видя, че цялата ѝ рокля е мокра. Никол се бе унесла и проклинайки тихичко, той се зае да я съблече. Всъщност след това бродене из храсталаците от роклята и от ризата ѝ не бе останало кой знае колко много, така че когато копчетата отказаха да се подчиняват на пръстите му, той направо раздра плата.

Имаше чудесно телце — тесни бедра, тънка талия и красиви гърди. Клей отиде до скрина за кърпи, проклинайки отново тази шантава ситуация.

„Какво си въобразява тя, по дяволите?! Първо раната, след това миенето, бърсането, като че ли ѝ е бавачка. С тази разлика, че тя съвсем не изглежда като дете, а в неговите жили не тече вода! По дяволите!“

Грубото мятане при събличането я разбуди. Тя се усмихна, беше ѝ толкова приятно да се занимават с нея... Ето, сега я завиват с меката завивка...

Чак като я покри, Клей можа да въздъхне спокойно. Понечи да върви, но Никол хвана ръката му.

— Господин Армстронг — каза тя сънено, — много ви благодаря, че ме намерихте!

Той се наведе над нея и прибра косите от лицето ѝ.

— По-скоро аз би трябвало да ви се извиня, защото станах причина да избягате. Сега заспивайте, утре ще говорим.

Но Никол не пускаше ръката му.

— Неприятно ли ви беше като ме целувахте? Дали защото устата ми е като сложена обратно?

В стаята вече светлееше. Сигурно на изток се развиделяваше. Косата ѝ бе разпиляна по възглавницата. Спомените му за целувките на кораба бяха всичко друго, но не и неприятни. Той се наведе, искаше да я целуне съвсем леко, но устните ѝ бяха твърде примамливи, за да може да спре навреме. Никол праметна ръце около врата му и го притегли към себе си.

Клей едва не изгуби контрол. С последни сили успя да се откъсне от прегръдката ѝ и напъха енергично ръцете ѝ под завивката. Никол се засмя със затворени очи и каза замечтано:

— Не, вие не смятате, че съм грозна.

Клейтън Армстронг напусна стаята и затръшна вратата зад себе си, като че го гонеше някой. Докато крачеше надолу по стълбата към стаята си, реши, че е безсмислено да се мъчи да заспи. Онова, което му трябва сега, е една студена баня в реката, а след това един дълъг и уморителен ден. Така че тръгна в обратна посока, излезе и се отправи към конюшните.

Никол се събуди късно и първото ѝ усещане бе за много светлина и слънце. Второто усещане бе за някаква тъпа болка в главата ѝ. Тя бавно седна в леглото, притисна с ръце челото си. Завивката се смъкна надолу и тя бързо я придърпа чак до брадичката си. Не бе свикнала да спи гола. Надзърна над таблата на леглото и видя дрехите си, хвърлени безредно на пода.

Опита се да си спомни... Клейтън Армстронг прогони кучетата с камъни и я качи на коня... Добре си спомняше как яздиша след това... Да, къщата. Друго не помнеше.

Тя се огледа и реши, че тази спалня трябва да е в Ейръндел хол. Красива стая, голяма и светла. Подът бе от дъбови дъски, таванът и стените бяха бели. Три прозореца и две врати — прости и елегантни. На едната стена имаше камина, а срещу нея — широка кушетка. Балдахинът над леглото ѝ, поддържан от четири вити колони, завесите и тапицерията на кушетката бяха от един и същи плат — бял лен на сини шарки. Пред камината имаше дълбоко синьо кресло, един бял стол в стил Чипъндейл бе поставен близо до прозореца, пред празна рамка за бродерия. До леглото, откъм краката, имаше още един стол и

височка трикрака масичка за чай. Малък шкаф и писалище от орехово дърво, инкрустирано с бял явор, допълваха мебелировката.

Никол се протегна. Болката в главата ѝ започваше да намалява. Отметна завивката и отиде до шкафа. В него бяха накачени дрехите, които шиха с Джени на кораба. Усмихна се и се почувства така, като че тази красива стая е била предназначена именно за нея.

Облече тънка памучна риза и елече, цялото избродирано по края на дребни розови пъпки. Отгоре сложи рокля от индийски муселин, набрана на талията с лента от кадифе. Дълбоко изрязаното деколте бе покрито с прозрачна батиста. Никол бързо среса косите си назад, леките къдрици обкръжиха личицето ѝ като рамка. Тя провери в косата си зеленикава панделка, която подходеше на роклята.

Запъти се към вратата, но се спря, стъписана от гледката, която се откриваше от двата южни прозореца към градината и реката. Очакваше да види морава, както в английските градини, но навън се простираше цяло селище.

Вляво се виждаха шест постройките, едната от тях свързана с извит коридор с главната сграда. Над две от постройките се виеше дим. От дясната страна също имаше няколко къщи, първата от тях, също свързана с господарската къща. Постройките се гушеха под огромни орехови дървета.

Точно под прозорците се простираше красива градина. Алеите бяха оградени с висок плет от английски бук. В центъра, откъдето се разклоняваха алеите, имаше басейн от керамични плочки, а малко по-нататък вдясно се виждаше малък павилион, скрит под две магнолии. Имаше дълга цветна леха и друга, със зеленчуци и разни трепи, явно за подправки.

Отвъд градината теренът се спускаше стръмно надолу — нивите се виждаха ясно и отгук — жито, памук и... Дали не е тютюн това? Чак в далечината блестеше реката.

Никол пое дълбоко сладкия мирис на лято; ароматът на стотиците различни растения премахна като по чудо главоболието ѝ. Изгаряше от нетърпение да види всичко това отблизо.

— Никол! — провикна се някой отдолу. Беше Джени. — Ела да хапнеш нещичко!

Чак когато се спусна по стълбите, Никол усети колко е гладна. В хола бяха накачени цяла редица портрети, имаше няколко кресла и две

малки маси. На каквото и да спре погледа си, виждаше само красота. Витата стълба, цялата в дърворезба, водеше в огромно помещение. Никол тъкмо се чудеше накъде трябва да върви, когато се появи Джени.

— Добре ли спа? Къде те намери Клей? Защо хукна така? — Въпросите се сипеха без отговор. — Клей не искаше да ми каже какво е наговорил, но мога да си представя, сигурно е бил ужасен! Нещо ми се виждаш изтъняла?...

Засмяна до уши, Никол вдигна ръце, като да се предпази от всичките тези приказки.

— Умирам от глад! Ако ми покажеш къде мога да намеря нещо за ядене, ще ти разкажа всичко за награда.

Никол последва Джени към градинската врата, която извеждаше на осмоъгълна веранда. Оттам тръгнаха стълби в три различни посоки. Десните — така обясни Джени — водели към кантората на Клей и към конюшните, по средната се отивало в градината. Но сега Джени избра лявото стълбище, за да отидат към домакинските постройки.

Посрещна ги готвачката Маги, снажна особа с червеникава коса. Джени обясни, че по-рано Маги била робиня от полето, но след като Клей освободил всичките си роби, останала по своя воля в къщата.

— Как е кракът ви днес? — Маги намигна весело. — Няма как да не е добре след толкоз нежни грижи тази нощ.

Никол погледна готвачката объркано и понечи да попита какво има предвид, когато се намеси Джени.

— Стига, Маги!

Двете жени размениха многозначителни погледи. Джени бутна Никол да седне на един стол и напълни чинията ѝ с връх — яйца, шунка, банички, боровинков пай, печени ябълки и току-що опечени бисквити. Никол не би могла да изяде и половината. Тя започна да се извинява, че толкова много храна само ще се хвърли, но Маги просто се засмя — когато имаш да храниш шестдесет гърла по три пъти на ден, нищо не се хвърля.

След закуската Джени разведе Никол из депандансите — така наричаха тук пристройките в една плантация. Срещу кухнята бе млекарницата, а в непосредствена близост имаше дълга постройка, в която бе тъкачницата — хората вече седяха пред трите стана. След това идваше пералнята — огромни чебури и бурета със сапун до тях. На

горните етажи бяха настанени работниците — хаитяни, бели работници от селото и пришълци. Пивоварната и помещенията за опушване на месото също се намираха близо до кухнята.

По същата тясна пътечка отидоха до зеленчуковата градина. Един мъж и три дечица плевяха усърдно лехите. На всички Джени представи Никол като госпожа Армстронг. На два пъти Никол се опита да възрази и да обясни, че е само гостенка в плантацията, и то за кратко. Джени обаче бе вирнала нос, направи се, че изобщо не я чува. Само промърмори нещо за това, че Клейтън е достатъчно умен и тя все пак хранела надежда...

Оттатък градината, която ще е най-добре Никол сама да си разгледа — така каза Джени — се намирала кантората на Клей, голяма тухлена постройка в сянката на платаните. Джени не предложи да покаже и тази сграда, но се усмихна хитро, когато видя как Никол щеше да си изкълчи врата, надзъртайки през прозорците.

Покрай кантората, под редица от кедрови дървета, се нижеха още постройки — ледарник, хамбари, къщата на градинаря, работилницата за дъбене на кожи, дърводелната и ковачницата.

Когато бяха вече на самия ръб на склона, над ширналите се памучни полета, Никол не издържа. Тя се хвана с две ръце за главата и ахна на глас:

— Като едно голямо село!

Джени се усмихна самодоволно.

— Точно така си е! За нас главният път си остава реката. — Тя посочи в далечината. — Клейтън достави една голяма шалупа, като същински кораб е, може да има цели двадесет стъпки дължина. На север оттук има градове, също както в Англия, но по реката всеки плантатор си е сам господар! А още не си видяла всичко. Видя млекарницата, имаме си и гълъбарник, и птичарник. Половината от хората са по полето, стотина и повече души. Ето го там и Клей! — Джени посочи към един ездач с голяма сламена шапка, яхнал едър черен кон. — От зори е навън...

Джени хвърли кос поглед към Никол — негласна подкана да разкаже малко повече за събитията през изтеклата нощ. И да искаше, Никол не можеше да удовлетвори любопитството ѝ, защото сама не си спомняше нищичко.

— Каква е твоята работа в плантацията?

— Грижа се преди всичко за тъкачницата. Маги държи кухнята и килерите, аз отговарям за бояджийницата, тъкачницата и за предачите. Колко плат трябва само! И какви ли не покривки, завивки, платно и сукно за дрехи на работниците, та дори и плат за цедене на сиренето.

Никол се обърна назад към господарската къща. Красотата на тази постройка се криеше в нейните изчистени, класически линии. Не беше много голяма, не повече от двадесетина метра дълга, на два стажа, но многобройните прозорци и врати я правеха да изглежда стройна и елегантна. Чистата архитектурна линия се нарушаваше само от онази малка осмоъгълна веранда.

— Искаш ли да поразгледаш още малко? — попита Джени.

— О, да! Къщата! Всъщност тази сутрин видях само една стая. Навсякъде ли е така разкошно наредено?

— Майката на Клей поръча всичко специално за къщата. Разбира се, беше отдавна, преди войната още. — Джени зави по една тясна алея между живия плет. — Но по-добре е да ти го кажа отсега: през последните години Клей доста занемари къщата. Отвън я поддържа в отличен вид, но твърди, че не можел да отдели повече хора за домашна работа. На него му е все едно какво яде и в какво спи. Половината от времето си прекарва на полето, понякога остава и да ношува там под някое дърво, вместо да се прибере вкъщи.

Стигнаха до къщата и Джени се извини, че трябва да наглежда станове.

Никол бе доволна, че ще може да разгледа всичко на спокойствие. Партерът се състоеше от четири големи стаи и два хола. Централният хол се използваше като гостна и бе наистина величествен с широкото, застлано с килими стълбище, което се виеше нагоре. Тесен коридор свързваше голямата трапезария и салона за закуска.

Към градината гледаха утринната гостна и всекидневната, докато библиотеката и трапезарията бяха към реката.

След като обиколи, макар и набързо всички стаи, Никол бе обзета от огромно уважение към жената, която бе подреждала този дом. Всичко бе семпло и изискано, въпреки че всяка една вещ от мебелировката бе истинско произведение на изкуството. Библиотеката бе безспорно мъжката стая — с тъмните етажерки от орех, с кожените подвързии на книгите, с мрачната ламперия. По-голямата част от тази стая бе заета от тежко писалище, също от орехово дърво. Пред

камината бяха поставени две широки кресла, тапицирани с червена кожа.

Трапезарията бе издържана в стил Чипъндейл — стените бяха тапицирани с ръчно рисувана китайска коприна, цялата в нежни треви и птици.

Ала салонът бе истинска наслада за очите. Цялата южна стена бе в прозорци и помещението грееше в ослепителна светлина. Завесите бяха от кадифе в два цвята розово, със същия плат бяха тапицирани и трите големи кресла. Пред мраморната камина вдясно имаше кушетка, тапицирана с атлаз на зелени и розови райета. Тапетите на стените бяха в нежнорозово, само към тавана имаше и ивици от потъмнорозово, което хармонираше чудесно с изящното малко писалище от розово дърво в ъгъла. Но най-много ѝ допадна утринната гостна. Всичко тук бе в бяло и жълто. Белите памучни завеси бяха избродирани с мънички пъпки от жълта роза, целите стени бяха бели, тапицерията на мебелите — на бели и жълти райета. Тъмнееше само трикракият спинет от черешово дърво, който се отразяваше в огледалото, поставено между два позлатени свещника. Но всичко бе потънало в прах. Такава красива гостна, а сякаш никой не бе влизал тук с години. Полировката на мебелите бе потъмняла и мъртва, да не говорим за паяжините, обвили и завеси, и килими. Как може да се остави такава красота да загива...

Никол се върна в хола и погледна нагоре към витото стълбище. Искаше ѝ се да разучи цялата къща, но нямаше сили да гледа повече прахоляк и запуснатост. Хвърли бегъл поглед към красивите поли на роклята си и се запъти бързо по тесния коридор към кухнята. Все ще се намери някоя престилка на Маги, а също и метли, четки и ведра. Ще почисти. Спомни си за думите на Джени, че Клей почти не обръщал внимание какво яде. В млекарницата бе съгледала нещо, явно неизползвано от години — тясно каче с бъркалка за сладолед. Ако Маги отпусне малко сметана и яйца, все ще се намери някое хлапе да повърти ръчката.

Бе твърде късно, когато Никол се качи да се преоблече за вечеря. Премени се в рокля от сапфиреносиня коприна, с дълги тесни ръкави и дълбоко изрязано деколте. „Май че прекалено дълбоко!“ — помисли си тя, докато се оглеждаше в огледалото. Направи няколко напразни опита да попридърпа корсажа по-нагоре и се усмихна — поне тая вечер

господин Армстронг ще забележи, че е жена, а не само някакво същество, покрито с рани, мехури и мръсотия.

На вратата се почука и тя подскочи. Един мъжки глас — несъмнено гласът на Клей — попита през затворената врата:

— Мога ли да говоря с вас в библиотеката?

Никол чу стъпките му да се отдалечават надолу по стъпалата. Изпитваше странна нервност при мисълта, че това ще е тяхната първа предварително уговорена среща. Тя изпъна рамене — спомни си думите на мъжа си, че една дама трябва винаги да гледа опасността право в очите, защото и за една жена куражът е не по-малко важен, отколкото за един мъж. Въоръжена с тази мисъл, тя се спусна по стъпалата.

Вратата на библиотеката бе отворена. Цялото помещение бе потопено в червеникавата светлина на залеза. Клейтън седеше зад писалището, пред себе си държеше разтворена книга.

— Добър вечер, сър! — поздрави Никол спокойно.

Той я изгледа продължително, преди да остави настрана книгата, но не стана.

— Седнете, моля. Мисля, че трябва да поговорим за създалата се ситуация. Мога ли да ви предложа нещо за пиене преди вечеря? Малко сухо шери?

— Не, много ви благодаря. Боя се, че не понасям алкохол в какъвто и да било вид.

Никол придърпа леко едно от червените кожени кресла по-близо до бюрото. Кой знае защо, при тези нейни думи Клей вдигна високо вежди.

Сега, в светлината на последните слънчеви лъчи, тя можа да го разгледа по-добре, отколкото пред огнището. Сериозно лице, може би прекалено строго стиснати устни... Дълбоката бръчка между веждите придаваше на очите му почти тъжно изражение.

Клей си наля чаша шери.

— Говорите английски почти без акцент.

— Благодаря ви. Признавам, че трябваше доста да се упражнявам, докато го постигна. Но много често се улавям, че все още мисля на майчиния си език и след това си превеждам мисълта на английски.

— А понякога забравяте да преведете, така ли?

Тя го погледна смутено.

— Да, наистина е така. Когато съм много изморена или ядосана, обръщам на френски.

Той седна зад писалището, отвори някаква кожена папка и извади няколко листа.

— Мисля, че трябва първо да решим някои делови въпроси. След като Джени ми разказа как стоят нещата и как сте се озовали на кораба, изпратих човек при наш семеен приятел, адвокат, и го информирах за тази необикновена история. Помолих го за консултация.

Никол кимна. Явно, той бе чакал само да се прибере вкъщи, за да предприеме стъпки за анулиране на брака.

— Днес получих отговора. Но преди да ви информирам за съдържанието, искам да ви задам няколко въпроса. Колко души присъстваха на бракосъчетанието?

— Капитанът, който извърши церемонията, първият помощник, който ви представляваше, и докторът като свидетел. Трима.

— А какъв е този втори свидетел? До подписа на доктора има още един подпис.

— В каютата бяхме само четирима.

Клейтън кимна. Несъмнено, подписът бе фалшифициран или прибавен по-късно. Още едно нарушение към многото други при тази венчавка.

— А този... Франк, който ви заплаши? В присъствието на доктора ли го направи?

Никол се почуди откъде ли знае той името на първия помощник и че именно той я е заплашвал.

— Да, всичко това стана само за няколко минути в каютата на капитана.

Клей стана, прекоси помещението и седна в креслото срещу нея. Беше все още в работните си дрехи — с груби, тъмни панталони, високи ботуши, бяла ленена риза с разкопчана яка. Той протегна дългите си крака чак до нейното кресло и каза:

— Точно от това се страхувах... — Държеше чашата си срещу светлината и я въртеше между пръстите си. После вдигна поглед и го спря върху синята коприна на деколтето ѝ.

„Не си дете!“ — помисли Никол, но машинално покри с ръка гърдите си.

— Адвокатът ми изпрати книга с английски закони, които, боя се, са в сила и в Америка. Съществуват различни основания за обявяването на един брак за невалиден. Например невменяемост или невъзможност да създадеш поколение... Но предполагам вие сте умствено и физически здрава? — Очите му отново се плъзнаха към това проклето деколте.

Никол се усмихна.

— Смятам, че да.

— Остава тогава само казусът, че сте била принудена да сключите този брак. — Той вдигна ръка да не го прекъсва. — Въпросът е, как да се докаже принудата. Трябва да имаме човек, присъствал на венчавката, който да потвърди под клетва, че сте била принудена насила.

— Не е ли достатъчна моята дума? Или вашата? Самият факт, че не съм Бианка Мейлисън вече доказва, че съм била накарана насила.

— Ако бяхте си послужила с името на Бианка, а не с вашето, щяхме да имаме достатъчно основание. Но аз видях брачното свидетелство. Издадено е на името на Никол Куртален. Така ли е?

Тя отново си спомни как се бе съпротивлявала на мъжете в капитанската каюта.

— А докторът? Той се отнесе мило с мене. Не може ли той да свидетелства?

— Мисля, че може. Работата е в това, че той се намира на борда на друг кораб и пътува за Англия. На същата онази фрегата, която товареха, когато пристигнахте. Изпратих човек след него, но може да минат месеци, докато го намерят. Без свидетел не можем да пледираме за анулиране. — Клейтън допи останалото шери и остави чашата си на ръба на писалището. Явно бе казал всичко, което бе възнамерявал да й съобщи, и сега само я наблюдаваше мълчаливо. Никол сведе очи и заразглежда ръцете в скута си.

— Значи засега вашите ръце са вързани с този брак?

— Не само моите, но и вашите. Джени ми разказа, че сте искали да купите ателие и сте работили нощем, за да съберете пари. Зная, че моите извинения не могат да ви обезщетят в случая, но все пак ви моля да ги приемете.

Никол стана, опряла ръка на облегалката на креслото.

— Разбира се, че ги приемам. Но бих искала да ви помоля за нещо. — Тя го погледна и с изненада установи, че той отбягва погледа ѝ, като че иска да скрие нещо от нея.

— Стига да мога да ви услужа, с удоволствие ще го сторя.

— Тъй като ще се наложи да остана известно време в Америка, трябва да си потърся някаква работа. Не познавам никого тук. Бихте ли ми съдействали да си намеря някакво място. Образована съм, говоря четири езика, бих могла да бъда гувернантка...

Клей рязко стана и се отдалечи на няколко крачки.

— За това не може да става и дума! — отсече той. — Независимо от това при какви обстоятелства се е стигнало до този брак, пред закона вие сте моя съпруга и не ще позволя да се трепете като слугиня и да бършете носовете на някакви сополанчета! Не! Ще останете тук, докато докарам този доктор. А след това вече можем да поговорим за вашето бъдеще.

И по лицето ѝ, и в гласа ѝ се четеше искрена изненада:

— Вие да не се каните да планирате моя собствен живот?

В очите на Клейтън трепна весело пламъче.

— Може би. Но предполагам, че го правя, защото се намирате под моя закрила.

Никол вирна брадичка.

— Не съм се поставила доброволно под ваша закрила. Ще бъда благодарна, ако можете да ми помогнете да си намеря работа. Имам доста задължения.

— Задължения?! Нима се налага да пазарувате, след като тук можете да получите почти всичко? Аз мога да ви поръчам от Бостън всякакви вносни стоки.

Той видя как тя нервно подръпна коприната на роклята си. Пресегна се и взе от бюрото си някакъв лист. Беше писмото, което тя му бе написала, преди да напусне кораба.

— Разбирам. Навярно имате предвид дрехите си. Съжалявам, че бях толкова груб... — Той отново изглеждаше така, като че нещо го забавлява. — Тези дрехи са подарък за вас. Приемете ги, моля ви, както приехте и моите извинения.

— Това не мога да направя. Те струват цяло състояние.

— А времето, което ви отнемам, и неприятностите, които ви създавам, не струват ли също пари? Откъснах ви от дома ви, похитих

ви в чужда страна, а на това отгоре се държах отвратително с вас. През нощта, когато пристигнахте, бях просто не на себе си от гняв и се боя, че темпераментът ми излезе по-силен от разума ми. Няколко дрешки са само едно скромно обезщетение за... грубостта ми. А и какво да ги правя? На вас те ще стоят много по-добре, отколкото на някоя закачалка в гардероба...

Никол го погледна с блеснали очи и направи реверанс. Понечи да стане и той бързо ѝ подаде ръка. Пръстите му се сключиха върху китката ѝ, топли и силни.

— Както виждам, раната на крака ви е по-добре.

Никол го погледна смаяна. Раната?... Откъде можеше да знае той за раната?

— Снощи... аз бях много изморена. Да не съм казала нещо нередно?

— Не си ли спомняте нищо?

— Помня. Помня как прогонихте кучетата и ме качихте на коня. Бях като мъртва от умора. Заспала съм.

Клейтън отново я огледа мълчаливо. Очите му се задържаха на устните ѝ толкова дълго, че Никол усети, че се изчервява.

— Бяхте невероятна! — каза най-сетне той. — Не зная вие как сте, но аз умирам от глад! — Той все още я държеше за ръката, като че не възнамеряваше да я пусне. — Отдавна на масата ми не е седяла такава красива жена.

ГЛАВА ПЕТА

Докато Никол се преобличаше за вечеря, Маги продължаваше да трупа подноси върху голямата махагонова маса. Какво ли не донесе! Супа от раци, печени гълъби с люта оризова плънка, омари, пушена млада есетра, задушени зеленчуци, ябълково вино, френско вино... Никол се смая от това изобилие, но за Клейтън сякаш беше напълно в реда на нещата. Почти всичко, което поднесоха, идваше от собствената му земя или поне бе уловено на нея.

Точно сядаха на масата, външната врата се отвори с гръм и трясък и се разнесоха възбудени гласчета:

— Чичо Клей! Чичо Клей!

Клей хвърли салфетката на масата и с две крачки се озова до вратата на трапезарията. Никол го гледаше смаяна. Лицето му, което винаги бе толкова строго, се промени мигновено при звука на тези гласове. Не че се усмихваше — Никол не го беше чула да се смее, но не беше виждала у него и такова меко изражение на лицето. Той изведнъж се отпусна на коляно, разперил ръце към две дечица, които буквално кацнаха на гърдите му и метнаха ръчички около врата му. Клей се изправи, все още притиснал децата към себе си.

— Послушни ли бяхте? Добре ли прекарахте?

— О, да, чичо Клей! — Момиченцето бе вдигнало с обожание очи към него. — Мис Елън ми позволи да поюзда коня й. Кога ще ми купиш кон?

— Когато тези крачета станат достатъчно дълги, за да стигнат до стремето. — Клей се обърна към момченцето. — Е, Алекс, мис Елън позволи ли и на теб да се качиш на коня?

Алекс сви рамене, като че за него това са съвсем маловажни неща.

— Роджър ме научи да стрелям с лък и истински стрели.

— Наистина ли? Той може да направи специален лък за тебе. А ти, Манди? Искаш ли и ти лък и стрели? Истински?

Но Манди вече не чуваше чичо си. Тя бе вперила очи в Никол, а след това се наведе и „пошушна“ така ясно, че би могло да се чуе чак до другия край на трапезарията:

— Коя е тя?

Клей се обърна с двете деца на ръце, и сега Никол можа да ги види по-добре. Близнаци явно, на около шест-седем години, с руси къдрици и раздалечени сини очи.

— Това е госпожица Никол — каза Клей, докато децата продължаваха да я гледат любопитно.

— Хубава е — заключи Манди, а Алекс потвърди думите ѝ с тържествено кимване на глава.

Усмихнатата, Никол подхвана полите си и направи лек реверанс.

— Безкрайно ви благодаря, госпожице, господине!

Клей пусна близнаците и Алекс веднага се представи.

— Аз съм Александър Клейтън Армстронг — каза той вежливо, притиснал едната ръчичка към корема си, а другата прибрал зад гърба. Той се поклони и я погледна с искрящи очи. — Бих ви подал ръка, но това е... Как беше?

— Нередно — подсказа му Клей.

— Да — издекламира малкият, — един джентълмен трябва да изчака дамата първа да подаде ръка.

— За мен е чест — каза Никол сериозно и протегна ръка, за да се ръкува с Алекс.

Манди поизбута леко брат си.

— Аз съм Аманда Елизабет Армстронг — каза тя и подгъна краче за реверанс.

— Охо, виждам, че вече сте тук!

Четиримата се обърнаха и видяха висока тъмнокоса жена, към четиридесетте, невероятно едра, с огромен бюст и святкащи черни очи.

— Можехте да почакате да се облека — продължи тя все още към децата. — Ами ако се бях изгубила без вас? — Тя се засмя и протегна ръка към Клей. — Не знаех, че имаш гости! — Бързо пристъпи към Никол, за да се представи — Аз съм Елън Бейкър. Съседи сме. Живеем на пет мили надолу по реката... Близнаците ни бяха на гости за няколко дни.

— Никол Куртален... — Никол се поколеба и неволно се обърна назад към Клей.

— Армстронг — допълни бързо той. — Никол е моята съпруга.

Елън изненадано замълча, държейки все още ръката на Никол.

След това нададе радостен вик и притисна Никол към гърдите си.

— Толкова се радвам за вас! Не бихте могли да намерите по-добър мъж, разбира се, ако не решите да вземете моя! — Тя пусна Никол и се хвърли да прегръща Клей. — И да не ни кажеш нито дума! Такъв празник! За цялата област би било страхотно тържество! А и за тази къща, тук не са влизали хора, откакто Джеймс и Бет...

Никол изтръпна заради Клей. Външно той не реагира, но тя усети как цялото му тяло се напрегна. Навън се чу изсвирване на сирена.

— Това е Хорас! — Елън отново се обърна към Никол. — Сега ще вървя, че ме чака в лодката. Но трябва да се видим! Имам да ви разказвам толкова неща! Клейтън има цял списък недостатъци, в това число и недружелюбния му нрав, но съм убедена, че сега вече всичко ще се промени! — Тя се озърна неволно. — Бет би се радвала да види отново тази къща събудена за живот. Е, хайде, дечица! Дайте по една целувка на леля Елън!

Звукът на сирената се разнесе повторно и Елън хукна към вратата, прекоси моравата и изчезна по пътеката към кея.

След нея в салона стана изведнъж невероятно тихо. Никол погледна останалите трима, които продължаваха да гледат към вратата, където само до преди малко бе стояла огромната им приятелка.

— Елате! — протегна тя ръка на близнаците. — Може да не съм Елън, но мисля, че и аз бих могла да направя нещичко за вас. Яли ли сте някога сладолед?

Децата хванаха плахо ръцете ѝ и тръгнаха с нея към масата. Никол изтича до ледника и след няколко минути се върна с две изпотени глинени гърнета, които бе хванала с кърпа, за да предпази ръцете си от леда. Тя насипа сладолед в чашките им и още след първата лъжичка децата я гледаха вече с благоговение.

— Мисля, че ги пленихте завинаги — каза Клей и посегна към своя сладолед, който за възрастните Никол бе гарнирала с пияни вишни.

Часове по-късно, когато близнаците отдавна си бяха легнали, Никол се сети, че тя и Клей не са хапнали нищо за вечеря. Слезе по стълбите и завари Клей в хола с поднос в ръце.

— Лично аз бих хапнал нещо. Ще благоволите ли да разделите с мен скромната ми вечеря?

Отидоха в библиотеката, а набързо приготвената храна се услади страшно на Никол, въпреки че бе уморена. Клей си бе направил сандвичи с пушени миди, дижонска горчица и бял хляб.

— Тези дечица... — попита Никол между два залъка. — Кои са?

— Децата на брат ми.

— Децата на Джеймс и на Бет, за които спомена мисис Бейкърс?

— Да. — Този кратък отговор бе едва ли не нелюбезен.

— Ще ми разкажете ли за тях?

— На седем години са. Имената им вече чухте.

— Не, имам предвид за брат ви и за снаха ви. Спомням си, Бианка спомена, че били загинали, докато вие сте бил в Англия.

Клей седеше в едно от червените кожени кресла, вдигнал краката си на ръба на писалището. Отпи голяма глътка бира. Никол имаше чувството, че се бори със самия себе си.

— Лодката на брат ми се преобърнала. И двамата се удавили.

Никол отлично знаеше какво значи да загубиш близки хора.

— Разбирам ви — каза тя тихо.

Клей рязко стана и за малко не преобърна креслото.

— Не можете да го разберете. Никой не може! — И той излезе от библиотеката.

Никол остана като зашеметена от острата му реакция. Спомни си какво бе разказвала Бианка. Как Клей изобщо не изглеждал съкрушен от смъртта на брат си, как веднага се хвърлил да се годява, сякаш нищо не се е случило... Но Никол бе видяла с очите си как реагира той само при споменаване имената на двамата си близки.

Тя стана и започна да прибира празните чинии, но после се отказа. Денят бе дълъг и напрегнат, чувстваше се ужасно изморена. Излезе от прашната библиотека и се прибра в стаята, която Клей ѝ бе предоставил. Трябваша ѝ само няколко секунди, за да смъкне роклята и да скочи в леглото. Още не сложила глава на възглавницата, тя вече спеше.

Ранните слънчеви лъчи и светлото очарование на стаята я накараха да се събуди отново с усмивка на уста. Може би тази стая е принадлежала на Бет... Докато отиваше към гардероба, изведнъж се

сети, че тази стая навярно много скоро ще принадлежи на Бианка. Не ѝ се искаше да е така и бързо прогони мисълта от главата си.

Докато ровеше из гардероба, чу гласове пред вратата. Вчера не бе имала време да разгледа стаите на горния етаж. Знаеше, че едната врата на стаята е към коридора, другата навярно е към стаята на близнаците. Все още усмихната, тя отвори междинната врата и се озова пред един полуоблечен Клей!

— Добро утро! — каза той, правейки се, че изобщо не забелязва изчервяването ѝ.

— Съжалявам, не знаех! Мислех, че близнаците...

Той посегна към ризата си.

— Желаете ли чаша кафе? — Той кимна към каната на масата. — Бих ви предложил чай, но ние, американците, вече не пием толкова много чай, както е било едно време.

Безкрайно смутена от нахлуването си, Никол се запъти колебливо към каната с кафе. Типично мъжка стая. Стените бяха с дървена ламперия, леглото невероятно голямо — заемаше едва ли не цялата стая. По столовете и масата бяха нахвърляни дрехи, мебелите почти не се виждаха от тях. До каната с кафе имаше две чашки — нямаше защо да пита за тях Клей, Маги явно бе сметнала за съвсем естествено двамата да пият заедно кафето си. Никол си наля и се обърна към него. Вече седеше със закопчана риза на ръба на леглото и обуваше ботуша си.

— Много благодаря! — каза той, взе чашката от ръцете ѝ и погледна след нея, докато отиваше за втората чаша. — Вече не се страхувате от мен, нали?

— Разбира се, че не — отвърна Никол любезно, гледайки в чашката, която пълнеше, без да вдигне очи към него. — Никога не съм изпитвала страх от вас.

— О, бях останал с впечатление, че се боите... Харесва ми как сте сресала косата си. С какво сте облечена? Не е лошо.

Никол се обърна и го погледна с грейнало в усмивка лице. Косата ѝ бе пусната свободно и падаше чак до кръста.

— Нощница — каза тя, почти доволна, че не бе успяла да наметне пеньоара си. Затворената чак до врата горна част беше от кремава брюкселска дантела, без ръкави, но надолу нощницата бе от тънка, твърде прозрачна коприна.

— Закъснявам тази сутрин! Ето — той ѝ подаде властно чашата си. Тя я взе, все още усмихната, но не помръдна от мястото си, докато той обуваше и другия си ботуш.

— Откъде ви е този белег на окото?

Той искаше да каже нещо, но замълча. В очите му проблеснаха искрици, чертите му бяха някак омекнали, съвсем не приличаше на мрачния недостъпен мъж.

— От байонет. Раниха ме по време на революцията.

— Имам чувството, че ми се подигравате.

Той стана и се надвеси над нея.

— Никога не бих си позволил да се подигравам с една красива жена, застанала до леглото ми само по риза! — Той закачливо погали с пръст горната ѝ устна. — А сега оставете това чупливо нещо на мястото му — той посочи с кимване чашката, която тя все още стискаше в ръка. — И напуснете стаята ми!

Никол се подчини с усмивка, но се поспря с ръка на дръжката на вратата, която съединяваше спалните им.

— Никол?

— Да?

— Трябва да поработя известно време, а след това, някъде към девет, да хапнем в кухнята.

Тя само кимна, без да се обръща, отиде в стаята си и затвори тихичко вратата след себе си. Чак сега се облегна на вратата и се отпусна. Той я бе повикал на малко име! Беше казал, че е красива. Стана ѝ смешно, че се държи глупаво, като ученичка. Облече една простичка рокля от дебел памучен плат и бързо слезе на долния етаж.

Най-напред потърси близнаците. Очакваше, че още спят в стаята си, но легълцата им бяха празни. Попита някои от прислужниците, които среща, къде са децата, но всеки само вдигаше рамене.

В седем и половина тя отиде в кухнята, забърка тесто за палачинки и го остави да престои, за да се смесят добре млякото и брашното. Продължи да търси близнаците — мина може би час — и се върна и кухнята без всякакъв резултат. Започна да пържи палачинките, докато Маги белеше праскови и ги режеше на кръгчета. Бяха толкова зрели и сочни, че просто се разпадаха в ръцете ѝ. Никол поля прасковите обилно с бадемов ликьор, напълни палачинките с плодовете, а отгоре ги гарнира с малко мед и разбита сметана.

Щом Клей се появи, Маги и трите помощнички моментално се изнизиха — оказа се, че неочаквано имат да вършат милион други неща.

Никол сложи подноса с палачинките пред него. Не бе успял да глътне първата хапка, когато тя отново зададе въпроса, който бе задавала най-малко двадесет пъти от сутринта:

— Къде са близнаците?

Клейтън само вдигна рамене и продължи да дъвче спокойно. Това вече я ядоса. Тя вдигна гневно вилицата с ръка и повиши тон:

— Клейтън Армстронг! Ако искате да кажете, че изобщо не знаете къде са, аз ще... Аз ще...

Той вдигна очи, пресегна се и й взе вилицата.

— Някъде наблизко ще да са — каза той с пълна уста. — Обикновено се връщат, щом огладнеят.

— Искате да кажете, че никой не ги контролира? Позволявате им да скитат свободно наоколо? Ами ако се случи нещо? Ако се наранят? Никой няма да знае къде са.

— Зная повечето от скривалищата им. Какво е това всъщност? Не съм го ял досега. Вие ли го направихте?

— Да — отвърна тя нетърпеливо. — А на училище ходят ли?

Клей се бе съсредоточил изцяло в чинията с палачинките пред себе си и не си направи труда да отговори.

Никол прошепна нещо на френски, издърпа чинията изпод носа на Клей и я задържа над кофата с отпадъци за свинете.

— Искам да ме чуете и да ми отговорете! Няма да позволя да ми се измъкнете без отговор.

Клейтън скочи, заобиколи масата, прихвана с ръка талията ѝ и я притисна силно към себе си, както беше с гръб към него. След това взе чинията с палачинките и я постави отново на масата.

— Никога не взимайте чинията на мъж, когато яде! — изръмжа той шеговито, но не я пусна. Поохлаби хватката си чак когато усети, че тя се отпусна немощно в ръцете му, останала без дъх.

— Никол! — Той я завъртя в кръг около себе си. — Не исках да ви причиня болка! — Завъртя я отново, вслушвайки се в дишането ѝ внимателно, докато констатира, че се е възстановило.

Тя се облегна на гърдите му с надежда, че никога няма да я пусне. Той я сложи на един стол и го премести по-удобно към масата.

— Сигурно и вие сте гладна. Ето, изяжте това! — Клей постави две палачинки в една чиния пред нея, като бързо придърпа и своята чиния към себе си. Никол изпъшка. Той я погледна подигравателно, сякаш бе прочел мислите ѝ.

След закуската Клей покани Никол да тръгне с него. Спря в сянката на един кедър при пристройките за прислугата и се обърна към възрастен мъж, който дялкаше някаква резба.

— Джонатан, къде са близнетата?

— В стария орех до дома на надзирателя.

Клейтън кимна, тръгнаха заедно с Никол, тя не се отделяше от него.

— Това ли е новата господарка? — попита Джонатан.

— Тя е. — В гласа на Клей звънна весела нотка.

Джонатан се ухили и показа беззъбите си венци.

— Аз пък какво си представлявах, че ще се оженете за руса, дето ще е малко по-височка и по-дебелка от тази...

Ръката на Клей стегна като в менгеме лакътя на Никол. Той се извърна рязко, отдалечавайки се от стария човек, но смехът на Джонатан остана дълго в ушите им. Един въпрос пареше на устните на Никол, но тя не намери кураж да го зададе.

Близнаците действително щурееха в короната на старото дърво. Никол ги помоли да слязат, искала да им каже нещо. Но децата само се кискаха и се катереха още по-нагоре.

Никол се обърна към Клей:

— Ако вие им кажете, може да ви послушат.

— На мене не са ми притрябвали — вдигна той рамене. — Имам си работа.

Никол го изгледа укоризнено и отново започна да моли децата да слязат. Те изобщо не ѝ обърнаха внимание, само се смееха отгоре. Но Никол знаеше, че за авторитет трябва да спечели тази битка, иначе децата никога нямаше да я послушат за каквото и да било.

— Какво бихте направили вие? — обърна се тя отново към Клейтън.

— И мене щяха да ме послушат точно толкова, колкото и вас. — Той погледна нагоре съзаклятнически. — Ако бях аз, щях да се кача при тях.

Смехът на близнаците бе истинско предизвикателство, но Никол бе сигурна, че Клей се шегува с нея. Нито за миг не се съмняваше, че него децата биха послушали.

Тя запретна полата и събу обувките си.

— Ще бъдете ли така любезен да ми помогнете да се хвана за този клон? — попита тя.

Очите на Клей светнаха.

— С удоволствие! — И той сви ръце като стреме.

Никол бе сигурна, че би могъл направо да я повдигне до първия клон, но той явно не си даваше много труд. Имаше обаче нещо, което и тримата от фамилия Армстронг не знаеха: Никол бе добра катерачка — колко пъти се бе упражнявала на старата ябълка в чифлика зад замъка, с вързани очи можеше да се изкатери. Тя се изтегли на най-долния клон, стъпи на следващия и чак сега видя, че от другата страна на дървото е подпряна стълба! Погледна към Клей надолу. Той следеше всяко нейно движение, сложил ръце на кръста си, широко разкрасен — забавляваше се с удоволствие.

Последва луда гонитба из короната на дървото. Никол бе вдигнала полата си над коленете, виждаха се голите й крака. Най-напред хвана Алекс и го подаде долу на Клей. Добре поне, че се съгласи да поеме децата!

Манди пропъзля на един тъничък клон, продължавайки да се смее. Никол също се засмя и я последва. Клонът пропука.

— Ама ти си много тежка! — извика Манди. След това погледна надолу и нареди властно: — Чичо Клей, дръж ме! — Разсмя се звънко и скочи в разтворените ръце на чичо си.

Никол разбра твърде късно, че клонът наистина е твърде тънък за нейната тежест. Чу го как изпраща.

— Скачай!

Без изобщо да се замисля, Никол скочи от клона и се намери в ръцете на Клейтън.

— Ти я спаси, чичо Клей! Ти я спаси! — извика възторжено Алекс.

Никол, която бе по-изплашена, отколкото искаше да признае, погледна подозрително Клей. Беше се ухилил до уши. Не го беше виждала да се смее така и отвърна на усмивката му с блеснали от радост очи.

— Хайде пак! Искам пак! — Манди се втурна към стълбата.

— Не! Сега вече край! — каза Клей. — Тя ви хвана и вече сте взети в плен! Ще правите каквото госпожица Никол каже. И само да съм чул да се оплаче нещо от вас... — Той ги изгледа с присвити очи и те побързаха да изчезнат.

— Мисля, че е време да ме пуснете — напомни му Никол тихичко. Усмивката му угасна и той я изгледа:

— Събудихте любопитството ми. Често ли ви се е налагало да се справяте с трудни положения? Или те ви се случват само сега, откакто ви срещнах?

Никол се засмя и горната ѝ устничка се набра леко:

— Ами да! Аз се самоотвлякох, самопринудих се да се венчая с вас... И всичко това, само за да си доставя удоволствие! — Гласът ѝ бе изпълнен със сарказъм, но Клей като че ли изобщо не долови това.

Той гледаше босите ѝ нозе в ръцете си, роклята, запретната над коленете и заципана на кръста ѝ така, че не можеше да се смъкне.

— Не зная всъщност как ми харесвате повече — засмя се той. — Както сте сега, или както бяхте сутринта, застанала срещу светлината до леглото ми.

Никол пламна чак след като осъзна какво иска да каже. Клей я постави на земята.

— Колкото и да ми се иска да остана и да видя как ще се развият събитията, трябва да се връщам на работа. Няма как! — И той закричи, все още усмихнат, към полето.

Тази нощ Никол не можа да спи. Опитваше се да си втълпи, че е от горещината. Наметна лекия копринен пеньоар върху нощницата и се спусна на пръсти по стълбата към градината. Видя пред себе си тъмната алея с високите стени на живия плет, която водеше към басейна. Стигна до водата, седна на ръба на басейна и потопи краката си.

Нощта трептеше от живот, пропита от уханието на цъфналото орлово нокътче, призивното жужене на хиляди насекоми, песента на щурците и квакането на жабите. Тук бе прохладно и приятно. Поуспокои се и отново я връхлетяха спомени...

През онези дни на кървавия ужас и по-късно, през месеците, прекарани с дядо ѝ във воденицата, никога не бе смятала, че това ще

трае вечно. Знаеше, че един ден тази беда ще има край. И ето че сега това бе станало.

Сега над живота ѝ отново бе надвиснала катастрофа, но този път ѝ се искаше тя да няма край! А е уж французойка! Нали французойките се славят със здравия си разум?! Държи се като глупаво, романтично дете...

Да, налагаше се да погледне истината в очите. Тя е влюбена в Клейтън Армстронг. Не знаеше кога е станало, може би още при първата им среща, когато я бе целунал на кораба. Знаеше само, че всичките ѝ мисли и чувства, цялото ѝ съществуване се въртеше само около този мъж. Знаеше, че нарочно го предизвиква, за да я докосва с ръцете си. Знаеше, че не желае нищо друго, освен да се разхожда пред него в тъпичката си прозрачна нощница...

Никол сви колене към тялото си и опря чело на тях. Държи се като уличница! Това е. Но би направила всичко, само и само да може да се докосва до него, да я държи той в прегръдките си.

Какво ли си мисли за нея? Тя не е „неговата Бианка“, както се бе изразил първата вечер в каютата. Много скоро ще се освободи от нея. И след като напусне плантацията, навярно никога няма да го види повече. Трябва да се подготви за края! Тези няколко дни — броени дни — и плантацията бяха чудесни. Но всичко има край. Обичала бе родителите си, отнеха ѝ ги. Прехвърли след това обичта върху дядо си — и него отведоха, за да остане отново сама... Всеки път, когато се привържеше към някого с цялото си сърце и после го изгубеше, Никол изпитваше желание да умре. Не бива да преживее това още веднъж! Не бива да се привързва към Клей! Не би могла да понесе мисълта, че той ще е с друга жена, която обича.

Никол вдигна очи към тъмните прозорци на къщата и видя в един от тях да припламва огънче. Не можеше да е друго, освен пурата на Клей...

Той сигурно знае, че тя е тук, до шадравана и мисли за него. О, тя много добре разбираше, че може да отиде в леглото му сега, веднага, стига да пожелае. Но копнееше за нещо много повече от една нощ с него, колкото и прекрасна да е тя. Иска цялата му любов, завинаги! Иска да чуе как произнася малкото ѝ име, така, както произнасяше името на Бианка...

Никол се изправи и тръгна обратно към къщата. На най-горната площадка на стълбището нямаше никой, но тя долови аромата на токущо изпушена пура.

ГЛАВА ШЕСТА

Никол вдигна очи от книгата и видя Клей — бързаше към къщи, ризата му бе разкъсана, ботушите и панталонът му бяха в кал. Когато погледна към нея, Никол бързо заби очи в книгата, като че изобщо не го е забелязала.

Бе седнала с близнаците под едно от магнолиевите дървета в югозападния край на градината. През тези три седмици, след нощта, когато бе седяла сама до езерото, тя бе свикнала да прекарва много време с децата и много по-малко с Клей. Идваше ѝ да се разреве, когато той я канеше да закусят или да вечерят заедно, а тя все се оправдаваше с главоболие или че има да помага на някого. След известно време той се отказа от поканите. Започна пак да се храни в кухнята, където Маги му правеше компания. Понякога той не се връщаше и нощем — оставаше да спи някъде по колибите с хората си... Или може би с жени... Никол не знаеше точно.

Джени бе затрупана с работа — тъчаха плат за зимните дрехи, и Никол прекарваше повечето следобеди с нея. Джени поне не я тормозеше с въпроси като Маги.

Клей влезе в къщата и се поспря на прозореца на горния етаж, гледайки Никол и децата. Не можеше да разбере тази внезапна студенина. Как тази весела и мила жена се бе превърнала в съществото, което говори само за работа и за умора?!

Отиде в стаята си, свали мръсната разкъсана риза и я метна на един стол. Изтегли чекмеджето на стария скрин, наредено догоре с чисти огладени ризи. Посегна да вземе някоя от тях, но изведнъж спря и заоглежда стаята. За първи път, откакто бе починал брат му, стаята му бе чиста и подредена. Мръсните разхвърляни дрехи бяха изчезнали, всичко бе грижливо разтребено.

Клей пхна ръце в ръкавите, обличайки ризата вървешком. Отиде в стаята на Никол — и тук всичко блестеше от чистота. Голяма купа с цветя грееше на красивата извита малка ракла. На масичката до леглото имаше ваза с три червени рози. Бродерия! На гергефа бе

започната някаква бродерия. Клей машинално докосна с пръсти светлите копринени конци.

Няма и месец, откакто тя е вкъщи, а виж ти какви промени! Снощи Алекс и Манди се надпреварваха да му показват как могат да изпишат имената си. Храната в плантацията винаги е била добра, макар и проста, но сега непрекъснато се появяваха някакви непознати ястия.

Винаги бе смятал, че му е все едно как изглежда домът му — интересуваше го само полето. А сега изведнъж установи колко му е приятна миризмата на пчелен восък по пода и мебелите, да не говорим за тези чудесни близнаци, които сега пърхаха наоколо колосани и спретнати. Единственото, което му липсваше, беше компанията на Никол и начинът, по който тя се смееше и караше и него да се смее...

Спусна се по стълбата и чак сега се запита откъде е намерила хора да изчистят къщата. Всеки човек в плантацията имаше строго определена задача и — доколкото му беше известно — никой не бе занемарил работата си. Нима Никол сама е стегнала така къщата?! Не е чудно, че е толкова уморена.

Взе една ябълка от купата на масата в хола и се усмихна на себе си. Гледай ти работа! Сигурно иска по този начин да се отплати за онези проклетите дрехи, дето ѝ е купил!

Клейтън отиде първо в кухнята и нареди на Маги да праща някои от момичетата да помагат на Никол в домакинството. После излезе в градината.

— Сега вече край на училището! — извика той и взе книгата от ръцете на Никол.

Близнаците изчезнаха преди двамата да са разменили поглед.

— Защо правите това? Още не сме приключили с урока.

— Мисля, че ви се полага почивен ден.

Никол стана и понечи да тръгне.

— Моля ви, имам много работа.

— Какво става с вас? Защо се държите така, сякаш се боите от мене?

— Не се боя. Просто в една плантация има много неща за вършене.

— Да не искате да намекнете, че и аз би трябвало да се върна на работа?

— Не, разбира се. Просто исках да...

— Виждам, че не сте в състояние да завършите едно изречение докрай. Затова по-добре оставете аз да говоря. И ето какво ще ви кажа: вие се преуморявате! Работите като негърка, само дето и робините не вършат половината от онова, което вие правите. — Той я хвана властно за ръка и я притегли към себе си. — В момента Маги приготвява кошница с храна за пикник. Просто вие и аз ще си вземем половин почивен ден. Можете ли да яздите?

— Да, обаче...

— Понеже не ви позволявам никакво „обаче“, най-добре ще е да си мълчите.

Той не пусна ръката ѝ, докато крачеха към конюшните. Клей ѝ избра една красива кобила, оседла я с дамско седло, вдигна Никол на коня и така отидоха до кухнята. Маги им връчи две пълни торби с храна.

Яздиха може би час, оставиха хълма зад себе си и тръгнаха през ширналите се поля към реката. Равната богата земя се стелеше край извивките на реката и около хълма, на който бяха построени къщата и пристройките за работниците. Имаше необятни блокове с памук, тютюн, коноп, пшеница и овес. На изток от къщата бяха пасбищата, виждаха се стада добитък и овце, плевни и навеси за сечивата. Поспряха малко, за да нахранят с ябълки няколко огромни впрегатни коня. Клей ѝ обясни по какво се различава добрият памук от нискокачествения, очите му блестяха от гордост, докато оглеждаше земята си, щастлив от подобренията, които бе направил за хората си.

Слънцето се бе издигнало високо, когато Никол погледна към реката и видя нещо твърде познато: воденично колело! Тя се загледа между дърветата и съзря постройката от камък зад колелото. Стана ѝ мило. Революцията бе взривила техния луксозен безметежен живот и ги бе запокитила, нея и дядо ѝ, да търсят убежище сякаш вдън земя! Обличаха се като воденичаря и неговата жена, работеха усилено, също както собственика на воденицата. Два пъти седмично Никол жулеше пода в кухнята, научи се да помага в мелницата, докато мъжете разнасяха готовото брашно.

Тя се усмихна и кимна с глава към мелницата:

— За жито ли е?

— Да — отвърна Клей безразлично.

— На кого е? Защо не работи? Може ли да я видим?

Клей я погледна изненадан:

— Как да отговоря на въпросите ви? В същата последователност или... Първо, моя е. Второ, не работи. Не съм наел още човек да върти работата и си меля житото в мелницата на Бейкърс. И трето: да, можем да я разгледаме. Малко по-нагоре има и къща. Дори се вижда между дърветата. Искате ли да минем на другия бряг?

— О, с удоволствие!

До брега бе вързана малка гребна лодка, Клей хвърли на дъното торбите, помогна на Никол да се качи и я прекара през реката. Той произостана, наблюдавайки как тя забързано мина по обраслата с бурени пътечка и заоглежда воденицата отвън.

— Изглежда в добро състояние. Може ли да видя и воденичните камъни?

Клейтън намери под един камък ключа от двукрилата врата. Беше му интересно с какво съсредоточено лице Никол оглежда улеите в камъка, как говори нещо за заточване и изравняване. Като приключи с инспекцията си, тя отново го обсипа с въпроси, и Клей вдигна ръце да се брани.

— Може би ще изясним всичко по-бързо, ако ме оставите да ви разкажа цялата история — пресече я той. — Докато беше жив брат ми, можехме да си позволим да се занимаваме и с воденицата. Но сега трябва да правя всичко сам и нямам време да мисля и за това. Старият мелничар умря миналата година и още не съм потърсил друг.

— Да, но какво правите с житото си? Споменахте, че Бейкърс имат мелница.

— Да, съвсем малка. По-лесно ми е да пращам там житото си, отколкото да се нагърбя и с мелницата.

— Ами другите фермери? Убедена съм, че хора като Джениния баща, например, имат нужда от брашно. И те ли ходят при Бейкърс? Близо ли е тяхната мелница?

Клей поклати глава, хвана я за ръка и я изведе нетърпеливо навън.

— Мисля първо да хапнем и чак след това ще отговоря на въпросите ви. Горе на хълма има едно чудесно местенце.

Разопаковаха приготвената храна — пържен бекон, консервирани миди и пай с праскови. Сега вече Клей започна да я бомбардира с

въпроси. Какво е работела във Франция? Защо се интересува толкова много от мелницата? Какво разбира от тази работа?...

Никол чувстваше осезателно близостта му, изтръпнала от мисълта, че са сам-сами в тази тиха, усамотена горичка.

— Дядо ми... Аз и дядо ми работихме известно време в една мелница. Научих много работи от собственика.

— Дядо ви? — попита той, излегна се на земята и подпря глава на ръцете си. — Толкова време живеем под един покрив, а зная толкова малко за вас! Винаги ли сте живели с дядо си?

Никол загледа съсредоточено ръцете в скута си и не отговори. Не искаше да говори за семейството си.

— Не дълго — каза тя и отново погледна долу към воденицата. — Не сте ли мислили да продадете мелницата?

— Не, не съм. Вашите родители... и те ли бяха мелничари?

Трябваше ѝ малко време, за да осъзнае какво казва той. Представата за елегантната ѝ майка, с нейната изящна напудрена фризура, с трите малки бенки в ъгълчето на окото, с разкошната рокля от тежък брокат, как работи в някаква мелница, я накара да се разсмее. Майка ѝ! Та тя надали знаеше откъде идва хлябът...

— Какво толкова смешно казах?

— Нищо. Просто си представих как майка ми работи на воденица. Май споменахте, че имало и къща наблизо? Не можем ли да видим и нея?

Тя събра набързо паниците и приборите и Клей я заведе до къщата. Цялата беше дървена. Обикновена къща, с едно-единствено помещение долу и тавански етаж над него — проста и старомодна, но построена солидно.

— Хайде да се върнем на другия бряг. Има едно нещо, което искам да обсъдя с вас, и едно място, което искам да ви покажа.

Клей загреба по реката, но не я прекоси в права линия, а я насочи най-напред нагоре по течението, край засадените поля. Спря на едно място край брега, където гъсталакът изглеждаше непроходим. Водата клокочеше около дългите клони на една повалена върба.

Клей скочи от лодката и я привърза към някакъв кол, скрит всред храстите. Подаде ѝ ръка, помогна ѝ да стъпи до него на пясъчната ивица, широка не повече от тридесетина сантиметра. След това с

тайнствено изражение разгърна клоните на вековен миртов храст и пред тях се разкри широка пътека.

— След вас, мадам! — каза Клей и я остави да върви пред него. Клоните на миртата се затвориха като врата след тях и отново скриха просеката.

Пътеката свършваше на малка, обрасла с трева поляна, оградена като със стена от дървета и храсти. Като че ли влизаш в зала без покрив. Навсякъде имаше пъстроцветни туфи от нацъфтели храсти — като разпалени огнища. Никол разпозна някои многогодишни видове, въпреки че цветовете тънеха всред тревата и сякаш воюваха с нея, за да покажат своята пищност, гордост и красота.

— Великолепно е! — възкликна Никол, нагазила до глезени в тревата. — Но това е направено от някого! Не е диво!

Клей се отпусна на тревата и облегна гръб на един камък, поставен като че ли за негово удобство.

— Ние си го направихме като деца. Колко много труд хвърлихме! Идвахме тук всяка свободна минутка, това си беше нашето място.

— Скривалище, така ли? Човек може да дойде само на няколко метра оттук и изобщо да не ви забележи. Храстите са толкова гъсти!

— Майка ми смяташе, че кучетата ѝ крадат разсада от чантата. Отиде до съседите, тръгне си от тях с пет фиданки, а като пристигне не вкъщи, останали три или четири. Все се питам дали не се е досещала за всичко това, за нас...

— Под „нас“ разбирате вас и брат ви, така ли?

— Да — отвърна той тихо.

— Доста се съмнявам само двамата да сте засадили всичко това — усмихна се Никол закачливо. — Не мога да си представя как две момчета ще се изложат на риска да ги хванат крадейки грудки от ириси. Да не би да е замесено и някое младо момиче?

Лицето на Клейтън се вкамени. Мълча дълго, преди да отговори.

— Всъщност цветята посади Елизабет.

По тона му Никол разбра, че тази Елизабет сигурно е означавала много за него, въпреки че не можеше да каже точно с какво чувство изрече името ѝ.

— Джеймс и Бет... — каза тя тихичко и седна до него. — Тяхната смърт ли е причина да сте толкова тъжен? Затова ли толкова рядко се смееете?

Той се извърна към нея с лице, потъмняло от гняв и болка:

— Вие не поискахте да ми се доверите, не бива да искате това и от мене!

Никол се изплаши. Беше си въобразявала, че е избегнала умело въпросите му за нейното семейство, но той бе достатъчно чувствителен, за да усети, че тя крие нещо от него. И така, както за нея миналото беше все още незараснала рана, която не бива да се докосва, така и той не желаше да говори за своята.

— Простете ми — прошепна тя. — Не исках да ви нараня с въпросите си.

Останаха един до друг, потънали в мълчание. Най-после Никол не се стърпя:

— Казахте, че искате да обсъдим нещо?

Клей се изтегна на тревата, облекчен, че може да насочи мислите за починалите си близки към по-приятна тема.

— Аз размислих за Бианка — каза той и очите му като че станаха по-тъмни. — Когато взех решение да я отвлека, написах писмо и до баща ѝ, което трябваше да му бъде предадено седмица след като пощенският кораб е вече в открито море. Не исках човекът да се тревожи, но и не исках да му оставя и най-малката възможност да попречи на нашия брак... Затова и уредих бракосъчетанието да се извърши по моряшките канони... Е, не се получи така, както си го представях...

Никол го слушаше с нежелание. Не бе предполагала, че неговите думи могат да ѝ причинят такава болка. И за да притъпи ужилването им, тя отново насочи мислите си към мелницата. Ще може да се справи с нея. Или пък може да си намери някаква друга работа в Америка... Не, най-добре ще е да разработи мелницата и да живее там, така ще е по-близо до Клей.

— Нали помните фрегатата на пристанището, когато корабчето ви пристигна? По тази фрегата изпратих писмо на Бианка, исках да ѝ обясня всичко. Съобщавах ѝ, че съм бил венчан по грешка с друго лице, но че този брак моментално ще бъде анулиран. Разбира се, аз ѝ написах всичко това, преди да дойде отговора на съдията...

— Разбира се — повтори като глухо ехо Никол.

— Изпратих ѝ пари за пътуването до Америка. Молах я да ми прости и да дойде в Америка... — Клей скочи на крака и започна да се

разхожда напред-назад по поляната. — Да пукна, ако зная защо го направих! Не можех да отида аз в Англия, след като цялата плантация ми е на главата. Бях ѝ писал преди това много писма, молил я бях да дойде, но тя все намираше някакви оправдания. Първо баща ѝ беше много болен, след това се страхуваше да го остави сам... От писмата ѝ разбрах, че тя всъщност се боеше да напусне Англия. Понякога англичаните имат странни представи за американците.

Клей погледна Никол, като че очакваше някакъв отговор от нея, но тя мълчеше.

И той закрачи още по-нервно.

— Ето какво. Ще мине доста време, докато тя получи писмото ми. След това ще трябват още месеци, докато разбере дали тя приема предложението ми или не... и се появихте вие... — Клей я изгледа с пълни с надежда очи, но Никол продължаваше да мълчи. — Не зная какво изпитвате към мене. Отначало мислех, че моята компания ви е приятна, но от известно време насам... Аз просто нищо не зная за вас. Но през последните седмици започнах да изпитвам огромно уважение към вас. Къщата ми отново заприлича на дом, близнаците ви обичат, и прислугата, и помощниците ми ви се подчиняват... А имате и отлични маниери, бихте могли да се справяте с редица обществени задължения. Колко хубаво ще е отново да можем да посрещаме гости...

— Какво искате да ми кажете с всичко това?

Той пое дълбоко въздух.

— Ако Бианка отхвърли предложението ми, с удоволствие бих си останал женен за вас.

Какво стана с очите и? Уж бяха кафяви, а станаха съвсем черни...

— Говорите за брак, от който бихме имали и деца, предполагам?

Около очите на Клей се образуваха бръчици и той се засмя:

— Естествено. Трябва да призная, че ви намирам страшно привлекателна.

Не помнеше да е била някога толкова ядосана. Яростта я заля като вълна от върховете на пръстите на краката до корените на косите ѝ. Чак свят ѝ се виеше. Стана бавно, нужни бяха огромни усилия, за да проговори:

— Не. Не смятам, че това би ме задоволило.

Той сграбчи рамото ѝ, когато тя понечи да му обърне гръб.

— Но защо не? — възмути се той. — Или смятате, че Ейръндел хол не е достатъчно голям за вас? С вашата външност бихте могли да имате нещо по-голямо, така ли?

Плесницата изплющя и остави червени следи по бузата му. Остана неподвижен, впил пръсти в рамото ѝ.

— Бих предпочел един малко по-учтив отговор — каза той хапливо.

Никол се освободи от ръката му.

— Лицемер! Жалък и долен лицемер! Как можете да ми предложите такова нещо?!

— Какво нещо? Просто ви предлагам женитба, вярвам, че през последните седмици ви демонстрирах достатъчно уважение, дявол да го вземе! В края на краищата вие сте моя съпруга!

— Уважение?! Вие знаете ли какво означава тази дума изобщо? Добре, предоставихте ми отделна стая, но знаете ли защо го направихте всъщност? Защото ме уважавате, или защото така ще можете да заявите на вашата скъпа Бианка, че не сте имали нищо с мене?

Изражението на лицето му бе достатъчно красноречив отговор.

— Погледнете ме! — изкрещя Никол. От правилното ѝ английско произношение не бе останал и помен. — Аз съм Никол Куртален! Човешко същество, с чувства и с мечти! Аз съм нещо повече от случай, при който един човек е бил сбъркан с друг! Аз съм нещо повече от факта, че не съм „вашата“ Бианка. Казвате, че ми правите предложение за женитба. Но погледнете, какво ми предлагате всъщност! Сега аз съм господарката на плантацията, която всички наричат „госпожа Армстронг“. Но моето бъдеще виси на косъм! Ако Бианка приеме вашето предложение, аз трябва да изчезна! А ако отхвърли предложението ви, ще се задоволите с някакъв заместител. Не, няма да стане! Не съм второ качество! Аз бях просто случаен човек, на случайно място! Дори нямах право на избор.

Никол дишаше тежко.

— Смятали сте, че ще остана и ще приема да бъда гувернантка на близнаците, ако Бианка дойде в Америка?

— И какво толкова лошо има в това?

Тя се задушаваше от ярост, не можеше да говори. Само сгъна назад крака си и го ритна силно. Пръстите на крака ѝ я заболяха по-

силно, отколкото неговият пищял, защитен от дебелата кожа на ботуша. Но сега вече ѝ беше все едно. Удостои го с няколко френски ругатни, обърна се и тръгна към пътеката.

Клейтън отново я хвана за рамото. Сега вече и той беше побеснял.

— Не мога да ви разбера! Дявол да го вземе, ако поискам мога да си избира съпруга измежду половината жени в областта! Но аз вас помолих. Какво ненормално има в това?

— Трябва да се чувствам поласкана, така ли? Поласкана, че на едно клето малко същество като мене е оказана честта да му се разреши да остане при вас! Да не би да си въобразявате, че съм готова цял живот да бъда обект на вашето благодеяние? Може това да ви изненадва, господин Армстронг, но аз бих желала да имам в живота си малко любов! Искам мъж, който да ме обича така, както вие обичате Бианка. Не желая брак за удобство! Искам брак по любов. Ето ви отговора, който желаете. Бих предпочела да гладувам с човек, когото обичам, отколкото да живея с вас в богатската ви къща и да мисля всеки ден за това как се късате от мъка по несбъдната си любов.

Клейтън я изгледа с толкова странен поглед, че тя не можа да разбере какво става зад свъсеното му чело. Като че ли чак сега, за първи път я виждаше ясно, без никаква заблуда.

— Можете да си мислите каквото искате за мен, но нямах намерение да ви обидя — каза Клей тихо. — Вие сте невероятна жена! Вие превърнахте една непоносима ситуация в истински благослов за всички, които ви заобикалят, не само за себе си. Всички ние, и най-много аз, направо злоупотребявахме с вас. Трябваше да ми кажете порано, че се чувствате нещастна тук.

— Тук аз не съм... — започна тя, но не можа да довърши изречението, сълзите я задавиха. Малко оставаше да сплете ръце около врата му и да заяви, че остава при него, все едно при какви условия.

— Трябва да се връщаме вкъщи, не мислите ли? Дайте ми малко време да размисля. Може да измисля нещо, което да е най-подходящо за вас.

Тя тръгна като замаяна надолу по пътеката.

ГЛАВА СЕДМА

Клейтън се раздели с нея пред конюшните. Никол сама не разбра как успя да се добере до вкъщи. Стараеше се да върви с вдигната глава, вперила очи в една точка — вратата на къщата.

Като насън затвори вратата на спалнята си и сълзите бликнаха от очите ѝ. През годините, когато трябваше да се крие от преследвачите си, се бе научила да плаче, без да издаде звук дори. Тя се хвърли на леглото и риданията разтърсиха тялото ѝ.

Всичко, всичко, което каза, беше погрешно! А сега той говори за „най-подходящо“ решение! Ще я отпрати, и то много скоро! И толкоз! А ако дойде Бианка, би ли могла Никол да понесе мисълта, че той я докосва, че я целува?! Къде ще се дене нощем, когато Бианка и Клей се приберат в стаята си?

И Джени, и Маги се изредиха да чукат на вратата и да питат да не е болна. Никол се спасяваше с отговора, че се е простудила и не иска да зарази някого. От плач така беше подпухнала, че гласът ѝ наистина звучеше, сякаш има хрема. По-късно следобед тя чу дори близнаците да се суетят и да си шепнат пред вратата ѝ, но не посмяха да се обадят.

Най-сетне Никол вдигна глава и реши, че прекалява със самосъжаленията. Изми лицето си и се разсъблече. В коридора се чуха стъпките на Клей и тя затаи дъх. Няма сили да застане сега пред него! Знае си, че той ще прочете всичко в очите ѝ...

По-късно. По-късно може да го помоли да ѝ позволи да остане близо до него... Да му лъска обувките, ако не ѝ намери друга работа...

Тя свали ризата си и облече нощницата с дантелата, същата, която Клей толкова бе харесал. Нямаше представа колко е часът, но чувстваше, че няма сили, искаше да си легне. Навън започваше буря. Никол долови първия далечен тътен на гръмотевицата и затвори очи. Не сега! Няма да мисли сега за дядо си! Не точно сега...

Пред нея оживя отново споменът за онази ужасна нощ. Дъждът плющеше по прозорците на воденицата, светкавиците осветяваха

всичко като ден, по-ясно от ден... Именно светкавицата освети лицето на дядо й, опряно на прозореца.

Никол изпищя и седна в леглото, стиснала с ръце ушите си. Не чу как вратата се отвори и Клей пристъпи до леглото й.

— Спокойно! Няма страшно! Успокой се! Ти си на сигурно място... — говореше той, взе я в прегръдките си.

Държеше я като дете и тя скри лице в голото му рамо. Той я залюля в ръцете си, погали косата й.

— Разкажи ми! Хайде! Какво сънува? Кажи...

Тя клатеше глава, вкопчена отчаяно в рамото му. Беше се разбудила напълно, но знаеше, че този сън никога няма да изчезне. Ще я спохожда винаги, цял живот. Навън отново блесна светкавица. Никол цялата се сви и се притисна още по-силно към Клей.

— Мисля, че е време да поговорим най-сетне! — каза той. Вдигна я от леглото, зави раменете й с меката покривка и я отнесе в спалнята си. Настани я в едно кресло и побърза да й налее малко подсладено шери. Знаеше, че от пикника им досега тя нищичко не е хапнала и се надяваше, че от алкохола веднага ще я отпусне.

Забеляза, че тя се поотпусна, взе празната чаша от ръката й, напълни я отново и я постави на масичката до креслото й. Той също си наля шери. След това вдигна Никол от креслото, седна на мястото й и я сложи на скута си, като отново я зави със завивката. Навън бурята вилнееше с пълна сила, чувстваха се като двама корабкрушенци, добрали се до спасителен остров.

— Защо напуснахте Франция? Какво се случи в мелницата?

Тя скри лице в рамото му и само поклати глава.

— Недейте! — прошепна глухо тя.

— Добре. Разкажи ми тогава за по-добрите времена! Винаги ли си живяла с дядо си?

Шерито я стопли, отпусна я. Никол се усмихна унесено.

— Къщата беше много красива... Къщата на моя дядо. А после стана на баща ми... Но все едно, за всички ни имаше достатъчно място. Цялата беше в бяло и розово... къщата. А в моята спалня имаше ангелчета на тавана. Ангели... Падаха от един голям облак. Щом се събудех, разтварях ръце, за да ги хвана.

— И ти живееше там с родителите си?

— Дядо живееше в източното крило, аз и родителите ми бяхме в главната сграда. А в западното крило не живееше никой, то трябваше да бъде свободно за краля...

— Естествено — каза Клей. — И какво стана с твоите родители?

Никол мълчеше. По страните ѝ се стичаха сълзи. Клей поднесе чашата до устните ѝ и я накара да отпие още малко шери.

— Разкажи ми! Хайде! — подкани я той.

— Дядо се върна от двореца и разказа, че в Париж хората не се чувствали сигурни. Татко каза, че е най-добре да идем в Англия, докато простолюдието се успокои. Но дядо... той каза... Той каза, че нашето семейство е живяло векове в този замък и никъде няма да върви. Защото никой няма да се осмели да посегне на един Куртален... Така беше. Ние му повярвахме. Дядо ми беше толкова голям, толкова силен! Дядо ми... Само като чуеш гласа му и вече престава да те е страх. — Никол млъкна.

— А родителите ти?

— Те бяха отишли да гостуват у приятели. Щяха да си дойдат чак късно вечерта. Не знаех, че са си дошли по-рано, нещо роклята на майка ми се разпрала... На майка ми... — Никол се разрида горчиво.

Клейтър я притисна здраво към гърдите си.

— Хайде, не се сдържай! Разкажи ми!

— Дядо ми си дойде, криеше се в сенките на живия плет и притича към конюшните. Целите му дрехи бяха в сажди, носеше само една дървена касетка под мишница. Хвана ме за ръка и ме придърпа вътре в обора, извади сеното от един дълъг сандък и ме набута вътре, след това влезе и той и затвори капака над главите ни. И тогава чухме виковете им... Конете зацвилиха, като подушиха огъня. Искях да ида при конете, но дядо не ми позволи...

— И какво стана, когато тълпата си отиде?

— Дядо отвори сандъка и изпълзахме навън. Беше тъмно... Поточно, трябваше да е тъмно, но къщата гореше като факел и беше светло като ден. Дядо ме дърпаше и не ми позволяваше да се обръщам назад. Вървахме цяла нощ и целия следващ ден. Чак на залез той отвори касетката. Вътре имаше документи и една смарагдова гривна, мамината гривна...

Никол въздъхна, като си спомни как бяха продавали камъните, за да помагат на мелничарите. Последните два смарагда бе продала, за да

стане съдружничка в магазина на братовчедка си.

— ... все още не разбрах какво става. Бях наивно, закриляно дете. Но дядо каза, че е време да порасна и да науча истината. Дядо каза, че онези хора искат да ни убият, защото живеем в голяма и красива къща. Той... той каза, че трябва да внимаваме никой да не разбере кои сме. И тогава извади от касетката всичките документи и ги закопа. Но каза да помня коя съм, да знам, че Курталеновци водят потеклото си от крале и кралици...

— И тогава отидохте в мелницата, така ли?

— Тогава — каза Никол тихо, като че нямаше сили да говори повече.

Клей я накара да пийне още малко. Чувстваше, че е непочтено от негова страна да я кара да пие, но знаеше, че това е единственият начин да разбере истината. Отдавна се досещаше, че тя крие нещо от него. Днес следобед, когато я попита за семейството ѝ, долови ужас в очите ѝ.

Той отмести косите от челото ѝ. Къдриците бяха мокри от пот. Бе толкова нежна, а мъкнеше такова тежко бреме! Едва днес, когато избухна, Клей разбра колко е права! Откакто бе дошла в Америка, никога не я бе погледнал, без да изпита съжаление, че не вижда срещу себе си Бианка с нейните руси коси.

Той взе от ръката ѝ празната чаша.

— Защо напусна Франция и къщата на онзи мелничар?

— О, те всички бяха много мили... — Сега акцентът ѝ се долавяше много по-силно. Изговаряше някои думи по-скоро с гърлото, отколкото с устните си. Като че всяка сричка, която изричаше, бе потопена в сметана... — Дядо каза, че трябва да изуча някакъв занаят... Каза, че човек може да се прехранва и като мелничар. Нашият хазяин заяви, че едно момиче нищо не може да разбира от воденични камъни и от жито, но дядо ми само се смееше... — Никол млъкна и се усмихна. — Аз мога да разработя вашата воденица. Мога да ви печеля пари с нея.

— Никол — каза той меко, но настойчиво, — защо напусна къщата на мелничаря? Защо бурята толкова те плаши?

Тя зарея поглед в прозорците. Дъждът се лееше по стъклата. Гласът ѝ прозвуча съвсем тихо.

— Много пъти ни предупреждаваха. Воденичарят се върна набързо от града, преди да е разпродал брашното. Били дошли някакви подстрекатели от Париж. А за нас с дядо ми знаеха много хора. Дядо ми е потомствен аристократ. Все казваше, че за него е късно да се променя... Знаете ли, онова, което никой не можеше да разбере у моя дядо, бе, че той се отнасяше еднакво към всички, както към краля, така и към момчето от конюшните. Казваше, че след смъртта на Людовик XIV на френския престол не е имало истински мъже...

— Да, така. И воденичарят се върна, без да е продал брашното — подсказа ѝ Клей.

— И каза, че трябва да бягаме, да направим нещо, за бога, да се спасяваме... Той много обичаше дядо ми. Но дядо само му се изсмя. В това време се разрази буря, но с нея дойдоха и онези хора от града. Аз бях на тавана, броях някакви чували и в светлината видях през прозореца, че идват. Носеха вили за сено и коси. Някои от тях познавах. Бяха си млели житото при нас.

Никол цялата трепереше. Клей я зави по-добре и продължи с безпощадните си въпроси:

— А дядо ти? И той ли ги видя?

— Той дотича по стълбите при мене на тавана. Казах му, че няма да го оставя сам да излезе срещу тях. Казах му го, защото нали и аз съм една Куртален... Казах му го... Но той грабна един празен чувал и го нахлузи върху главата ми. Сега аз съм била единствената, която остава... Говореше така, като че той вече е мъртъв. Ако съм го обичала, няма да мръдна от мястото си. Натрупа пълни чували около мене. Чух го да слиза по стълбата. Само минута след това те надойдоха, качваха се на няколко пъти. Бяха много близо...

Клейтън я целуна по челото и остана така, опрял буза до лицето ѝ.

— Като се магнаха, аз се освободих от чувала и хукнах към прозореца да видя къде е дядо ми, добре ли е... И той беше там, на прозореца! Усмиваше ми се... Той беше там, не разбираш ли?

Клейтън я гледаше объркан.

— Не разбираш ли? Аз бях на тавана. Те бяха отсекли главата му. И я носеха набодена на копие високо над главите си, като трофей... В светлината на светкавиците... той се усмиваше.

— О, боже! — простена Клей и я притисна към гърдите си, въпреки че тя се мятеше разплакана. Той я люлееше полекичка на коленете си, галеше косата ѝ.

— Те убиха и мелничаря — продължи Никол машинално, като че не можеше вече да спре. — А жена му се нахвърли върху мен да тръгвам, да се махам, не можела да отговаря за живота ми. Заши три смарагда в подгъва на фустата ми и ме качи на един от корабите за Англия. Тези смарагди и медальонът бяха единственото, което ми остана от моето детство.

— Да, а след това попадна при Бианка и аз те отвлякох.

— Не говори така! Казваш го, като че целият ми живот е бил една катастрофа. Аз имах щастливо детство. Бяхме толкова много братовчеди! Толкова весело сме живели в имението!

Клей се зарадва, че тя се посъвзе. Надяваше се, че тази мъчителна изповед ще ѝ се отрази благотворно.

— О, колко ли сърца си сломила! Всички ли бяха влюбени в тебе?

— Не, не! Нито един от тях. Един братовчед ме целуна, но на мене не ми хареса. Не желях да ме целуват! Ти си единственият... — Тя млъкна, усмихна се и прокара бавно пръстче по очертанията на устните му. Клейтън целуна пръста ѝ и тя го вдигна към очите си. — Каква глупачка е тази Никол!

— Защо глупачка?

— Защото цялата тази история е... толкова нелепа! Кара ландо из парка и в следващия миг се озовава на кораб, разперил платна към Америка. След това я омъжват за човек, който решава, че е крадла... — Тя изглежда не забеляза как Клей потръпна и целият се сви. — Каква пиеса може да стане от това! Добрата героиня Бианка е сгодена за добрия герой Клейтън. Но коварната Никол разваля плановете им. Накрая истинската любов побеждава и Клейтън и Бианка се събират отново.

— А какво става с Никол?

— О, явява се един съдия и ѝ издава документ, в който пише, че тя изобщо не е съществувала, и че времето, което е прекарала с добрия герой, се... обявява за невалидно.

— Това по желание на Никол ли става? — попита той много тихо.

Никол допря до устните си пръстчето, което той бе целунал.

— Горкичката глупачка Никол! Тя се влюбва в добрия герой. Не е ли смешно? Той дори не я поглежда, а тя е влюбена в него! Тя му предлага любовта си, а той говори за какво ли не, като че ще купува някаква кобила...

— Никол! — простена той.

Тя се закиска и се сви в ръцете му.

— Ти знаеш ли всъщност, че вече съм на двадесет? Половината от братовчедките ми се изпожениха, преди да са направили и осемнадесет. Но аз винаги съм била различна. Те така казваха, че съм студена и безчувствена, че никой мъж няма да си загуби ума по мене.

— Не са били прави. Щом се освободиш от мене, ще се намерят най-малко сто мъже да молят за ръката ти.

— Изгаряш от нетърпение да се отървеш от мене, нали? Предпочиташ да си останеш с мечтата си за Бианка, отколкото с мене, нали? Глупава, грозна, невзрачна Никол, дето обича човек, който дори не предполага, че тя е живо същество...

Никол вдигна очи към него. Все още имаше някаква трезва частица от съзнанието ѝ, която следеше ефекта от думите ѝ. Клейтън се усмихна. „Той се смее!“ Очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Пусни ме! Утре можеш да ми се надсмиваш, но сега не! — Никол започна да се боричка с него, за да слезе от коленете му.

Но той я задържа.

— Не се смея на тебе. Смея се, защото се нарече „невзрачна“. Ти наистина го мислиш, така ли? Братовчедите ти са били прави да се отнасят с толкова голям респект към тебе. Защото твоят вътрешен заряд е наистина огромен!

— Моля те, пусни ме!

— Как е възможно една толкова красива жена да не знае силата си?! — Никол искаше да каже нещо, но той сложи пръст на устните ѝ. — Чуй ме добре сега! Онази вечер на кораба, когато те целунах... — Той се усмихна на спомена и примижа. — Никоя жена не ме е целувала така! А после, като те видях изплашена до смърт от кучетата, разбрах, че съм готов да мина през огън и вода, за да ти помогна. Как не разбираш! Не виждаш ли как ми действаш?! Казваш, че не съм те поглеждал. Истината е, че аз никога не съм преставал да те гледам. За

смях станах в плантацията със скалъпените оправдания, които си намирам, за да се връщам всеки ден вкъщи.

— О, ти надали знаеш, че аз живея тук! Наистина ли ме намиращ хубава? Искам да кажа... моята уста? Нали красивите жени трябва да са руси и синеоки?

Клей се наведе очарован и я целуна нежно и продължително. Докосна с връхчето на езика си ъгълчетата на устните ѝ, зъбите ѝ, след това захапа като зрял плод устните ѝ.

— Смяташ ли, че с това отговорих на въпроса ти? Толкова нощи оставах да спя на полето, за да намеря поне мъничко покой. Само като си помислех, че си в съседната стая, сън не ме хващаше.

— Може би е било най-добре да дойдеш в стаята ми — каза Никол прямо. — Мисля, че не бих те отблъснала.

— Това е прекрасно — прошепна той, докато целуваше ухото и врати ѝ. — Защото тази нощ ще те любя, та ако ще и да се наложи да те изнася.

— О, Клей! — Ръцете ѝ се плъзнаха около врата му. — Аз те обичам!

Той я подхвана, изправи се заедно с нея и я понесе към леглото. С треперещи ръце запали свещта на нощната масичка. Стаята се изпълни с уханието на мирта.

— Искам да те видя — каза той и посегна към нощницата.

Дантелената платка бе закопчана с петнадесет дребни копченца. Безкрайно бавно и внимателно Клей започна да ги разкопчава, едно по едно. Когато ръцете му докоснаха гърдите ѝ, Никол затвори очи.

— Знаеш ли, че съм те събличал вече веднъж? Първата нощ, когато те спасих от твоите „вълци“. Съблякох те и те оставих сама. Най-себеотрицателната постъпка през целия ми живот!

— Затова значи роклята ми лежеше разкъсана на пода.

Той смъкна дантелата от раменете ѝ и плъзна жадна ръка към хълбоците ѝ. Тялото ѝ бе нежно, като изваяно. Гърдите — стегнати и пълни, талията — тънка. Клей се наведе, целуна корема ѝ и потърка пламналото си лице в него.

— Клей — прошепна тя, забила пръсти в косата му — страх ме е!

— Непознатото винаги ни плаши — каза той, вдигна очи към нея и се засмя. — Виждала ли си досега гол мъж?

— Един от братовчедите ми, когато бяхме малки...

— Има известна разлика. — Клей стана от леглото и започна да разкопчава копчетата от страни на панталона си, единствената дреха, която имаше на себе си. Когато панталона се свлече на пода, Никол вдигна очи и ги впери в лицето му. Той стоеше спокойно пред нея, но тя знаеше, че това е привидно.

Кожата на гърдите му бе бронзова от слънчевия загар. На светлината на свещта мускулите му изписваха като възжета. Никол плъзна очи към краката му — силни прасци, мускулести бедра. Веднага ставаше ясно, че това е човек, който прекарва часове върху коня. Никол върна смело поглед към лицето му и прочете очакването, изписано върху него. Събра кураж и погледна към слабините му, но онова, което видя, не я изплаши. Това беше Клей, човекът, когото обича! Тя издаде някакъв лек гърлен стон на облекчение и очакване и отвори прегръдките си за него.

— Ела! Ела при мене! — прошепна тя.

Усмивнат, Клей се отпусна до нея на леглото.

— Усмивката ти е толкова хубава — каза Никол и го погали с пръсти по брадичката. — Може би някой ден ще ми обясниш защо толкова рядко я показваш.

— Може би — каза той нетърпеливо, преди да сложи устните си върху нейните.

Допирът на брадата му ѝ подеждва магнетично. Тя се вкопчи в него, осъзнала изведнъж, че този мъж ѝ принадлежи, че може да го гали и да се радва на тялото му до насита. Надигна се към него и целуна самата му усмивка, плъзна език по равните му бели зъби, които той така рядко показваше. Обсипа с малки бързи целувки врата му, след това захапа леко меката част на ухото му и плъзна бедра между неговите.

Клейтън бе изненадан от действията ѝ, но бързо се окопити.

— Хайде, ела ми, френско коте! — Той я сграбчи невъздържано и се претърколи с нея на леглото.

Никол се заля в щастлив смях. Той я задържа върху себе си и протегна ръце върху гърдите ѝ. Нещо в лицето му се промени — стана тъмно и непознато.

— Искам те — каза дрезгаво той.

— Да, да!

Той я положи внимателно на леглото и легна върху нея.

Алкохолът, който бе изпила на празен стомах, облекчението, което изпитваше, че се е освободила най-сетне от ужасния кошмарен спомен, несподелян с никого досега — всичко това я бе отпуснали. Знаеше едно — че е с мъжа, когото обича и желае. Не изпита нито боязън, нито истинска болка, когато той проникна в нея. Имаше едно-единствено лудо желание: да бъде по-близо, колкото се може по-близо до самия любим.

Само миг по-късно дойде изненадата. Очите ѝ станаха кръгли от изумление. Винаги си бе представяла любовта като нещо възвишено, като свещенодействие и екстаз на отдаване. Но сега по тялото ѝ вървяха пламъци, изгаряха я, поглъщаха я...

— Клей! — извика тя, отметна глава и изви тялото си към него.

Той се опитваше да се владее, стараше се да бъде внимателен, да не я нарани. Но нейната реакция го възпламени. Вече бе доловил, че това е жена, която инстинктивно разбира що е страст, но никога не бе очаквал такова бясно желание. В опънатата ѝ шия той буквално виждаше как бушува кръвта ѝ. Никол се мятеше под него в ритъма на удоволствието и Клей имаше чувството, че и тя му се наслаждава не по-малко, отколкото той на нея. Жените, които бе имал досега или претендираха да получават ласки и признания, или се държаха така, като че му дават милостиня.

Никол го притискаше все повече към себе си, обхвана с крака хълбоците му. И когато заедно стигнаха до върха на насладата, останаха така, прегърнати и неподвижни, докато потта от телата им се смесваше в едно-единствено общо ухание на любов.

За Никол това бе непознато, невероятно преживяване. Беше очаквала нещо възвишено, неземно. Животинската страст, която я бе разтърсила, бе нещо много повече, отколкото изобщо си бе представяла. Заспа в ръцете на Клей. Той я стискаше здраво, за да не се отдалечи и милиметър от него. Бе спал с много жени, а имаше чувството, че му се случва за първи път. И за първи път от години той заспа с усмивка на лице.

Когато на сутринта се пробуди, Никол не посмя да отвори веднага очи. Протегна се доволно, уверена, че погледне ли, ще види тъмната ламперия в спалнята на Клей, възглавницата, на която е лежал

до нея. Знаеше, че вече е излязъл, но беше твърде щастлива, за да може това да помрачи радостта ѝ.

Когато най-сетне миглите ѝ затрепкаха от слънчевата светлина, бе изненадана да види белите стени на собствената си стая. Първата ѝ мисъл бе, че Клей не е искал тя да остане при него през цялата нощ. Отметна леката завивка и реши, че тази мисъл е нелепа. По-вероятно бе той да ѝ предоставя възможността сама да избере дали да обяви случилото се...

Отиде до гардероба и си избра една сладка рокля от бледосин муселин, поръбена по полите и на талията с тъмносиня сатенена панделка. На тоалетната си масичка намери бележка:

„Закуска в девет.

Клей.“

Часовникът в хола удари седем. Нима трябва непременно да чака до девет часа, за да може да го види отново?!

Надзърна в стаята на близнаците — и те вече бяха изчезнали някъде.

Никол излезе от къщата през вратата към градината и се поспря нерешително на осмоъгълната веранда. Обикновено тръгваше наляво, към кухнята. Но сега изведнъж се завъртя на пети и се спусна по стъпалата вдясно, които водеха към кантората на Клей.

Досега не бе стъпвала там. Имаше някак си чувството, че той допуска малцина там. Беше като миниатюрно копие на главната къща — квадратна сграда със стръмен двукатен покрив. Само че тук липсваха верандите и прозорците на мансардата.

Почука леко и като не получи отговор, натисна дръжката на бравата. Беше ѝ любопитно да види мястото, където мъжът, когото обичаше, прекарва толкова голяма част от времето си.

На стената срещу вратата имаше два прозореца, оградени от етажерки за книги. Платановите дървета хвърляха прохладна сянка. На страничните стени имаше дъбови шкафове за документи, с папки и рула с чертежи. Тя пристъпи навътре. По етажерките бяха наредени тежки томове със законите на щата Вирджиния, с книги по геодезия, земеделие и градинарство. Никол се усмихна и прокара пръст по

кожената подвързия. Бяха чисти, нямаше прах. Но надали някой ги бършеше — доколкото познаваше вече Клей, от прелистване те просто не бяха успели да прашасат.

Все още усмихната, тя се обърна към отсрещната стена, където бе камината. И изведнъж усмивката ѝ се стопи. Над камината висеше огромен портрет на Бианка! Бианка, във възможно най-привлекателната за нея поза, малко по-слаба, отколкото я знаеше Никол. Косата с цвят на пчелен мед бе причесана назад, а къдриците, тежки и плътни, падаха по голите ѝ рамена. Тъмносините очи сияеха, устата бе леко разтворена в усмивка — закачлива и сладка, каквато Никол никога не бе виждала у нея.

Замаяна, Никол се приближи към камината. На мраморната плоча имаше малка червена барета от кадифе. Колко често бе виждала Бианка с тази барета! До нея бе поставен златна гривна, и нея бе виждала на Бианкината ръка. Надписът от вътрешната страна на гривната гласеше: „На Б. с любов К.“...

Никол се люшна назад. Портретът, шапката, гривната — всичко това заедно вече означаваше твърде много! Ако не знаеше как стоят нещата, би сметнала дори, че това е нещо като олтар, като светилище в памет на някой починал.

Как би могла да се пребори с това?

През изтеклата нощ той не бе отронил ни дума за любов. Всъщност бе говорила само тя. О, проклет да е! Той много добре знаеше как ѝ действа и най-малкото количество алкохол. Това бе станало пословично в семейството им — всички се забавляваха с това, че било достатъчно да капнеш и няколко капки алкохол в чашата на Никол, за да узнаеш всичките ѝ тайни...

Не, от днес вече няма да допуска такова нещо! Тази сутрин тя трябва да се опита да спаси и малкото гордост, която ѝ е останала.

Никол се затича през градината, влезе в кухнята и закуси. Маги напразно надумваше, че мистър Клейтън ей сега щял да дойде, та да закусили заедно двамата. Никол се правеше, че не я чува.

След закуска отиде в пералнята и си взе парцали и четки за чистене. Прибра се въщи, свали роклята и навлече престилка от тъмносиньо калико. Спусна се като подгонена на долния етаж и започна да жули пода в утринната гостна. Работеше трескаво, очаквайки сякаш работата да ѝ подсказе някакво решение.

Точно лъскаше спинета, когато устните на Клей докоснаха тила ѝ. Тя трепна, като че някой я опари.

— Липсваше ми на закуска — каза той галено. — Нямаше да тръгна сутринта, ако жертвата не беше пред прага ни. — Очите му бяха тъмни и замечтани.

Никол пое дълбоко въздух. Ако остане тук, ще бъде с него всяка нощ... Всяка нощ, докато той дочака жената, която обича...

— Искам да поговорим.

Той моментално реагира на хладния ѝ тон. Гърбът му се стегна, замечтаното, изкусително изражение на лицето му изчезна.

— Какво има? — Гласът му пое нейната интонация.

— Не мога да остана тук — каза тя глухо, опитвайки се да скрие болката си. — Бианка... — О, нямаше сили дори да спомене това име! — Бианка навярно скоро ще пристигне. Убедена съм, че ще хване първия кораб за Америка, щом получи твоето писмо и парите за пътуването.

— Никъде няма да вървиш. Ще стоиш тук. — Беше направо заповед.

— Като твоя любовница? — изфуча тя.

— Ти си моя съпруга. Не си забравила това, нали? След като непрекъснато ми повтаряш, че си била принудена на този брак.

— Да, твоя съпруга, за момента. Но докога? Дали ще твърдиш, че съм твоя съпруга, ако, да речем, ей в този миг на вратата застане твоята скъпа Бианка?

Клейтън не отговори.

— Искам да ми отговориш! Смятам, че ми го дължиш. Снощи ти ме напи нарочно. Добре знаеш как ми действа алкохолът и че именно той бе причината да не си спомням нищичко от онази нощ, когато ме спаси от кучетата.

— Да, зная как ти действа алкохолът. Но знаех също и това, че ти най-сетне трябва да проговориш. Други намерения не съм имал.

За миг тя извърне лице към него.

— Вярвам, че наистина това е била единствената ти цел. Но ето че аз се хвърлих на скута ти, молейки за твоите ласки.

— Не беше така, Никол. Все пак опитай се да си спомниш! — Той направи крачка към нея.

— Всичко помня! — Тя правеше усилие да се овладее. — Моля те, изслушай ме! Аз имам своята гордост, макар и понякога да ти се струва, че съвсем съм я изгубила. Искаш твърде много от мене. Не мога да остана в дома ти като твоя съпруга, като истинска съпруга, искам да кажа, след като знаая, че един ден това ще има край. — Никол скри лице в ръцете си. — Твърде много неща в живота ми вече имаха край...

— Никол! — Клей докосна косите ѝ.

Тя рязко се отдръпна.

— Не ме докосвай! Ти достатъчно дълго си игра с чувствата ми. Знаеш, че те обичам и се възползва от слабостта ми. Моля те, не ме наранявай повече! Моля те!

Той се отдръпна като ударен.

— Не съм имал намерение да те наскърбя. Повярвай ми! Кажи какво искаш от мене. Всичко, което имам, е и твое.

„Онова, което искам, е твоето сърце!“ — поиска да изкрещи тя в лицето му, но каза само с равен глас:

— Мелницата. Жътвата е пред прага ни. Искам да възстановя мелницата, да заработи до няколко седмици. Къщата до нея е в добро състояние. Мога да живея там.

Клей отвори уста да възрази, но усети, че е безсмислено и отстъпи крачка назад, нахлупи шапката си и тръгна към вратата.

— Твоя е. Ще се погрижа да я препишат на твое име. Ще придам към тебе и прислуга — двама мъже и една жена. Да ти помагат.

Той бързо излезе от стаята.

Никол имаше чувството, че едва се държи на краката си. Отпусна се тежко в едно кресло.

След една нощ, пълна с любов, бе последвал ден, пълен с ужас.

ГЛАВА ОСМА

Реши да не губи повече време в подреждане на къщата. Боеше се, че може да промени решението си. Качи се на лодката и загреба сама през реката към мелницата.

Стоеше на височинката и гледаше дървения улей, който прихващаше водата на един от бързеите и я отвеждаше към воденичното колело. Постройката бе тясна и висока, с каменни основи и тухлени зидове, покрита с каменни плочи. По цялата предна стена минаваше веранда. Воденичното колело бе високо — стигаше чак до втория етаж.

Никол влезе в мелницата и изкачи тесните стълби към горния етаж. Две врати извеждаха на верандата с изглед към воденичното колело. Доколкото можеше да прецени отдалече, кофите за вода бяха в добро състояние. Може би са ръждясали само онези части от тях, които се намираха сега под водата.

Огромните воденични камъни вътре в тъмния приземен етаж имаха диаметър най-малко пет стъпки, с повече от две педи дебелина. Никол прокара длан по тях. Бяха от кварц — веднага се виждаше по грапавата им зърнеста повърхност — от порьозен сладководен кварц, идващ от Франция, най-добрият материал за воденични камъни. Клейтън ѝ бе разказал, че са били докарани като баласт в кила на един от корабите, плаващи за Америка, а след това ги бяха донесли с лодки до плантацията нагоре по реката. Камъните имаха дълбоки жлебове и издатини помежду им, които излизаха от центъра към периферията на камъка като спици. Видя, че камъните прилягат добре, без да се допират.

Излезе навън и тръгна, пазейки очи от ярката слънчева светлина, към малката къща. Не можеше да прецени състоянието ѝ, защото прозорците и вратите бяха заковани с дъски.

Някаква пъстра дреха се мярка край реката и привлече вниманието ѝ.

— Никол! Къде си? — Джени идваше задъхана нагоре по пътеката. Никол искрено се зарадва на едрата, вечно румена жена. Прегърнаха се, сякаш не се бяха виждали откакто слязоха от кораба.

— Не потръгна, така ли?

— Не — каза Никол. — Изобщо всичко се обърка.

— Аз се надявах, след като все пак сте вече женени... А и след като... изобщо...

— Какво търсиш тук при мен? — попита бързо Никол, за да смени темата.

— Клей ме намери в тъкачницата и каза, че ще се местиш тук, за да възстановиш мелницата. Каза да си избира двама души от слугите, които да стегнат и донесат тук всички сечива, които могат да ти потriebват... Тези хора ще ти помагат, а Клей каза, че и аз мога да се преместя тук, а той щял да си ми плаща пак същите пари, както досега...

Никол наведе поглед. Чак пък такава щедрост...

— Хей, вие двамата! — подвикна Джени назад към лодката. — Хайде, тука има много работа!

Тя представи на Никол двамата работници. Вернън бе едър, червенокос мъж, а Люк — набит брюнет. Джени веднага започна да дава указания — първо трябваше да се свалят дъските от вратата и прозорците.

Вътре все още цареше полумрак, но Никол още от вратата реши, че тук ще бъде приятно за живеене. Долният етаж се състоеше от едно-единствено помещение с три прозореца, разположени в дълбоки ниши в страничните стени, врата и широк прозорец на фасадата. Камината беше огромна — може би повече от осем стъпки. В ъгъла Никол съзря стълба с перила от тъмно резбовано дърво. Под единия от прозорците имаше старинен скрин от борово дърво, а в средата бе сложена голяма маса.

Мъжете бяха свалили вече дъските от прозорците, но вътре не бе станало по-светло — толкова мръсни бяха те.

— Пфу! — смръщи нос Джени. — Ще трябва здраво да поработим, докато изчистим! Я виж какви буболечки плъзнаха навсякъде.

— Ами да започваме тогава!

До залез-слънце свършиха доста работа, веднага си пролича. Над този приземен етаж имаше втори, с нисък покрив и скосени стени. Под боклуците откриха чудесни дърворезби. Тук стените бяха варосани — само ако ги минат веднъж наново, щяха да светнат. Прозорците бяха вече измити и през тях нахлуваха потоци светлина.

Вернън, който се бе заел да припокрие покрива, изведнъж се провикна, че вижда сал да идва насам. Всички се втурнаха към реката. Един от хората на Клей точно се мъчеше да приближи сала до брега, като ловко забучваше железния прът. Салът бе натоварен с мебели.

— Момент, Джени! Не мога да приема това! Той направи вече твърде много за мене.

— Сега не е време за излишна гордост! — прекъсна я Джени. — Първо, тези неща са ни нужни, и второ, наизвадени са от килерите на къщата. Значи не му струват нито цент. Ела, помогни ми да внесем тази пейка в къщата, Хаудард! Надявам се не си забравил да ми донесеш ведро с туткал, ведро с вар и два матрака?

— Охо, това е само началото. Като докараме всичко, ще сме пренесли цялата наредба на Ейръндел хол отсам реката.

Три дена, цели три дена работиха Никол, Джени и двамата мъже по къщата. Работниците спяха в мелницата, докато двете жени се просваха вечер, изтощени от работа, на двата матрака, сложени на таванския етаж.

На четвъртия ден се появи някакъв дребен, набит мъж. Не го познаваха. Джени веднага го пресрещна войнствено.

— Чувам, някаква жена казвала, че разбира от мелници...

Джени отвори уста да го постави на място, но Никол я бутна леко и застана пред мъжа:

— Аз съм Никол Армстронг, правилно сте чули. Възнамерявам да пусна воденицата. Ще можете ли да ми помогнете.

Мъжът я огледа преценяващо и чак тогава подаде лявата си ръка с дланта надолу.

Джени пак изпръхтя и, аха, да каже на човечеца да се държи по-вежливо, когато Никол пое с две ръце ръката на мъжа и я обърна. Джени се ококори — цялата длан на мъжа бе един огромен мазол.

Никол прекара и двете си ръце — като милувка — по дланта му и го погледна с лъчезарна усмивка:

— Наемам ви!

В очите му просветнаха присмехулни пламъци.

— Знаете какво правите, това е! Няма да провалите работата.

Когато мъжът си тръгна, Никол обясни, че този човек е майстор по шлифование на воденични камъни. Когато заточват жлебовете в камъка, тези майстори покриват дясната си ръка с кожа, ала лявата работи без защита. След няколко години работа тази лява ръка заприличва на камъните, които заточва. Цялата гордост на тези хора е да показват ръката си. Тя е символ на майсторлък, на знания и сръчност. Оттук идвала и приказката „покажи си майсторлъка“...

Джени само сви рамене и тръгна да си гледа работата, като измърмори нещо за това, че се намирали ръкавици и за лява ръка.

Изчистиха дървения улей, затлачен от нападалите в него листа и боклуци и сега водата течеше спокойно, пълнеше с пясък кофите на колелото и то със скрибуцане се въртеше все по-бързо и по-равномерно. Всички нададоха такива радостни викове, че се чуваше сигурно на мили оттук.

Никол не се изненада, когато още на следващия ден пристигна първият клиент с малка лодка, натоварена догоре с чували. Тя знаеше, че Клей бе изпратил двамина от хората си — единият нагоре по реката, другият — по течението, да разтръбят за съживяването на мелницата.

Минали бяха почти две седмици, откакто бе видяла Клей за последен път, но не минаваше и секунда, без да мисли за него. На два пъти го видя отдалеч да обикаля плантацията с коня си, но тя бързо извъръщаше очи като опарена.

На четвъртия ден след пускането на мелницата Никол се разбуди преди разсъмване. Долови дълбокото дишане на Джени от другия край на стаята. Облече се набързо в полумрака, без да прибере разпуснатите си коси.

Странно, никак не се изненада, когато видя Клей, застанал пред воденичното колело. Беше в светъл панталон и високи ботуши с обърнати кончови, скръстил ръце на гърба си, вперил очи в реката. В полумрака на утрото ризата му се белееше като пресен сняг. На главата си бе нахлупил широкопола шапка.

— Добра работа си свършила — каза той, без да се обръща към нея. — Щях да съм доволен, ако можех да накарам хората си да направят поне половината от това за мене.

— Неволята учи.

Той се обърна и я погледна с пламтящи очи:

— Не, не е неволя! Знаеш, че можеш да се върнеш в дома ми по всяко време.

— Не — каза тя и бързо пое въздух — така е по-добре.

— Близнаците непрекъснато питат за тебе. Искат да те видят.

Никол се усмихна.

— И на мене ми липсват. Защо не ги пуснеш да дойдат във воденицата?

— Аз пък си мислех ти да дойдеш. Можем да вечеряме заедно. Вчера в залива пристигна кораб, надонесли са разни неща от Франция. Сирена, бургундско. Има и шампанско. Днеска ще докарат пратката нагоре по реката.

— Звучи изкушаващо, но...

Той дойде до нея и я сграбчи за раменете.

— Не е възможно да си решила наистина да ме избягваш постоянно! Какво искаш от мене? Искаш ли да ти кажа колко много ми липсваш? Струва ми се, че няма човек в плантацията, който да не ми се, муси, че заради мене е трябвало да напуснеш къщата. Маги ми поднася или прегоряло, или недопечено, в яда си не успява да сготви нищо свястно. Близнаците ми се разревах снощи, защото не съм знаел онази френска приказка за хубавата дама, дето се влюбила в звяра...

— Красавицата и звяра! — Никол се усмихна. — Разбрах. Значи искаш да се върна, за да можеш да получиш най-сетне нещо свястно за ядене.

Той вдигна вежди:

— Не преиначавай думите ми! Никога не съм искал да напуснеш къщата. Ще дойдеш ли на вечеря?

— Да — каза тя.

Той я притегли към себе си и я целуна бързо и силно. След това я пусна и се отдалечи.

— Мислех, че не върви — подметна Джени зад гърба на Никол.

Никол не знаеше какво да отговори. Бързо влезе вкъщи и се захвана с домакинската си работа.

Това бяха безкрайни часове, налагаше се да полага огромни усилия, за да не проличи вълнението ѝ. Вернън мъкнеше чувалите с жито към кантара, извикваше отгоре колко тежат, но тя не успяваше да запише, непрекъснато го караше да ѝ повтори, не можеше да се

съсредоточи. Все пак не забрави да изпрати на Маги рецепта за „диндон а ла доб“ — обезкостена пуйка по стара френска рецепта. Маги обичаше изтънчени ястия и положително щеше да сготви две пуйки — едната за господарската къща и една за персонала.

В шест часа пристигна лодката на Клей, управлявана от Андрес надзирателя. Той беше снажен рус мъж. Живееше с жена си и двете си деца в една от къщите до кантората на Клей и децата му често играеха с близнаците. Никол любезно се осведоми как е семейството му.

— Всички са добре, само дето ни липсват. Карен се зае да консервира онзи ден малко праскови и ви изпраща няколко гърнета. Как се оправяте с мелницата? Май голяма клиентела завъртяхте.

— Господин Армстронг е накарал да оповестят навсякъде, че мелницата отново работи. Идват все повече хора.

Андрес я погледна изпитателно.

— Клей е много уважаван човек.

Стигнаха до отсрещния бряг и Никол забеляза, че Андрес непрекъснато се взира надолу по реката.

— Случило ли се е нещо?

— Шалупата трябваше да е в залива. Снощи казаха, че е пристигнал някакъв кораб и Клей изпрати шалупата призори до морето.

— Нещо ви безпокои, така ли?

— Не — отвърна той, помагайки ѝ да слезе от лодката. — Може хората да са останали да изпият по някоя бира с екипажа или са се задържали другаде някъде. Клей е този, който се безпокои. Откакто Джеймс и Бет се удавиха, става нервен, ако шалупата закъснее час само.

Тръгнаха редом към къщата.

— Познавахте ли Джеймс и Бет?

— Много добре.

— Какви бяха те? Клей беше ли близък с брат си?

Андрес позабави отговора си.

— И тримата бяха много привързани един към друг. Отгледани са в една люлка, дето се казва. Боя се, че Клей много тежко понесе загубата. Страшно се промени.

Никол гореше от желание да разпита подробно. В какво се е променил? Какъв е бил преди да загинат двамата? И още, и още. Но не

беше честно да подпитва Андрес за Клей. Ако Клей поиска да говори за това, ще го направи, така, както тя му се бе изповядала.

При верандата в градината Андрес я остави. Къщата беше подредена и чиста както я бе оставила. Близнаците като че изникнаха от земята, увиснаха веднага от двете ѝ страни и я задърпаха нагоре по стълбата — имаше цял куп приказки, които трябваше непременно да им бъдат разказани, преди да си легнат.

Клейтън я чакаше в подножието на стълбището.

— Ти си още по-красива, откакто те видях последния път! — Той протегна ръце към нея и задържа ръката ѝ.

Никол отмести поглед от жадните му очи и тръгна към трапезарията. Беше в рокля от сурова коприна, с малки възелчета в нишките на вътъка, които проблясваха на светлината. Дрехата беше с цвят на праскова, с няколко по-тъмни панделки по края на полите. Деколтето беше дълбоко изрязано, корсажът бе обшит с мъниста в перлен цвят. В косата си носеше също вплетени перлени наниз, преплетени с панделки в цвят на зряла праскова.

Клей не откъсваше очи от нея. Влязоха в трапезарията. О, наистина, Маги бе надминала себе си. Масата буквално се огъваше от най-различни блюда и подноси, отрупани с храна.

— Надявам се, Маги не очаква да изядем всичко това! — засмя се Никол.

— Мисля, че тя просто иска да демонстрира, че щом ти си тук, храната в къщата става по-изтънчена. А че имаше нужда да се подобри, в това съмнение няма.

— Пристигна ли шалупата?

По смръщването на лицето му тя разбра, че отговорът е отрицателен.

Едва седнали на масата, и в стаята се втурна Роджър.

— Господин Клей! Не знаех какво да сторя! — Бе стиснал в ръце шапката си, като че се опитваше да я удуши. — Тя каза, че идеала отдалеч... Гостенка ви била. Тя каза, че вие ще ме обесите, ако не я взема за насам...

— Успокой се, Роджър! За какво става дума? — Клей остави салфетката си във все още празната чиния.

— Знаех ли дали да ѝ повярвам? Мислех си, че може да е някоя от ония английски мадами, дето пристигат насам... Но толкова ми

заприлича на госпожа Бет, помислих дали не е нещо роднина...

Ала нито Никол, нито Клей слушаха вече приказките му. Защото иззад гърба на Роджър изникна Бианка. Мокрите ѝ коси висяха около кръглото ѝ лице. Малката ѝ устичка бе нацупена капризно. Никол установи, че е забравила всъщност как изглежда Бианка. Собственият ѝ живот се бе променил така драстично през последните месеци, та времето, прекарано в Англия, и се струваше като сън. Сега тя отново си спомни всичко, дори и това, как Бианка умееше да постави някого на мястото му.

Никол неволно се обърна към Клей, вперила смаян поглед в лицето му. Той гледаше Бианка, като че виждаше привидение. На лицето му се четеше изражение на неверие и възторг. Никол почувства как кръвта сякаш се изцежда от тялото ѝ. Дълбоко в себе си тя се бе надявала, че ако види Бианка, той ще осъзнае, че не я обича вече. Но солените сълзи, които бликнаха от очите ѝ, не ѝ попречиха да види, че се е лъгала. Нея той никога не бе поглеждал така, както гледаше сега Бианка.

Никол пое дълбоко въздух, стана от стола и тръгна към Бианка. Протегна отдалеч ръка:

— Мога ли да ви поздравя с добре дошла в Ейръндел хол?

Бианка погледна Никол със зли очи, без дори да забележи подадената ръка.

— Какво се перчиш, като че къщата е твоя? — каза тя тихо и се усмихна кокетно на Клей: — Не се ли радваш да ме видиш отново? — Трапчинката цъфна на лявата ѝ буза. — Изминах толкова път, за да бъда близо до тебе.

Столът на Клей едва не се прекатури, когато той скочи и се втурна към Бианка. Хвана я с две ръце за раменете, взирайки се като обезумял в нея.

— Добре дошла! — прошепна прегракнало той и я целуна по бузата. Изобщо не забеляза как тя се потърси при неговото докосване. — Занеси багажа горе, Роджър!

Роджър се измъкна бързо, доволен, че може да се махне. Бе прекарал шест часа в лодката с тази руса дама и на няколко пъти едва се въздържа да не я метне през борда. Никога не бе допускал, че човек може да успее да се оплаче от толкова много неща в толкова кратко време. Тиранизираше и него, и хората му, щом престанеха за миг да се

въртят на пета около нея. То не бяха желания, то не бяха претенции! И колкото повече шалупата приближаваше плантацията, толкова по-силно ставаше убеждението на Роджър, че прави огромна грешка, дето води на Клей тази дама...

Остана смаян, когато видя с какви очи гледа Клей младата жена. Гледа я и изобщо не обръща внимание на тази малка хубавка госпожа Никол, дето цялата душа е в очите й...

Роджър сви рамене, нахлупи шапката си и понесе куфарите нагоре. На него работата му е с лодките, а не с жените. И слава Богу!

— Клейтън! — каза Бианка глезено, като се изскубна от ръката му. — Няма ли да ми предложиш стол? Боя се, че това пътуване ме съсипа.

Клей посегна отново да хване ръката й, но тя го избегна. Той хвана за облегалката един стол и го придърпа до своя на челото на масата.

— Сигурно си гладна, Бианка! — каза той, взе бързо прибори от бюфета в стил Чипъндейл и се засуети около нея като квачка.

Бианка повдигна зелената батиста на полите си и седна. Никол прецени, че трябва да е наддала най-малко десет килограма, откакто се бяха видели за последен път. Разбира се, Бианка бе достатъчно висока, за да не изглежда дебела, нито пък това се бе отразило зле на лицето й, но ханшът и бедрата й явно се бяха налели. Но и това не би било толкова страшно — високата талия и модната кройка на роклята й ги прикриваха твърде добре — ако не бяха ръцете! Сега се носеха рокли с къси ръкави и дебелите и ръце разваляха цялото впечатление.

— Разказвай! Искам всичко да зная! — каза развълнуван Клей, приведен към Бианка. — Как пътува? Как пристигна?

— Ужасно — каза Бианка и притвори прозрачните си клепащи. — Когато получих писмото ти, изпратено до баща ми, бях просто неутешима. Разбрах каква ужасна грешка е станала и просто взех първия кораб за насам. — Тя вдигна към него лице и му се усмихна пленително.

Всъщност, когато баща й показа писмото, Бианка се бе разкискала от все сърце на номера, който бе погодила на онази глупачка Никол. Ала два дни по-късно се получи писмо от някакви нейни далечни братовчеди, които живеели в Америка, недалеч от Клейтън Армстронг. Тези хора я поздравяваха с блестящия годеж!

Изглежда смятаха, че знае за богатството му и дори си правеха устата за заем от новия им роднина. Бианка не даваше и пет пари за тези далечни братовчеди, но побесня, като разбра за Клейтън. Подлец! Да не й спомене нищичко за богатството си! Целият й гняв се пренесе върху Никол. Тази хитра никаквица сигурно е знаела, че Клей има пари и е побързала да се намести!

Бианка дори не дочете писмото и веднага заяви на баща си, че тръгва за Америка. Господин Мейлисън се засмя и каза, че нямал нищо против — нейна си работа, да си събере пари за път и да върви...

Сега Бианка се обърна към Никол, която стоеше до вратата. На устните й разцъфна любезна усмивка.

— Няма ли да седнеш с нас? — попита тя със сладък гласец. — Някаква твоя братовчедка идва да пита за тебе. Искали сте да отваряте магазин. Какви ли не ги наговори, как си продала някакви смарагди, била си работила нощем... Разбира се, не й повярвах нито дума. Но все пак погледнах в стаята ти. Просто исках да съм сигурна. — Бианка присви очи. — Едно прекосяване на океана е страшно скъпо, не е ли така? Но ти сигурно не знаеш тия работи. Само билетът ми за кораба излезе точно колкото едно съдружие в магазин за модни парцали.

Никол остана с вирната брадичка, изобщо не трепна. Няма да позволи на Бианка да забележи колко са я засегнали тези думи. Само неволно потърка връхчетата на пръстите си, припомняйки си болките от изبودените до кръв ръце.

— Толкова е хубаво, че те виждам отново! — каза Клей. — Като сбъдната мечта! Не мога да повярвам, че отново седиш до мене...

— Отново? — попита Бианка.

И двете жени го гледаха смаяни. Бе просто невероятно с какъв поглед само той гледаше Бианка. Клей се заплете още повече:

— Искам да кажа... Защото толкова често съм си представял как седиш до мене... Та имам чувството, че вече си била тук и сега се завръща... — Той посегна към купа със захаросани плодове. — Сигурно си гладна.

— Изобщо не съм гладна. — Бианка не можеше да откъсне очи от блюдата, наредени на масата. — Имам чувството, че залъче не мога да сложа в устата си... Мисля си, защо ли не се откажа изобщо от яденето! — Бианка се засмя, като че бе направила много сполучлива шег. — О, Клейтън, знаеш ли къде ме бяха настанили на тази

отвратителна фрегата? На долната палуба, заедно с моряците и говедата. Отвратително! Илюминаторът пропускаше вода, от тавана капеше. Дни наред съм била като в някакъв полутъмен сандък.

Клей потръпна.

— Затова ти бях осигурил каюта на пощенския кораб.

Бианка се извърна, колкото да хвърли унищожителен поглед към Никол и да просъска:

— За мене нямаше лукс като твоя... За храната да не говорим.

Никол преглътна хапливата си забележка, че храната на фрегатата сигурно е била обилна, ако се съди по вида на Бианка.

— Дано кулинарното изкуство на Маги поне малко те възмезди — каза Клей и подаде поредния поднос.

Никол гледаше мълчаливо как Бианка лакомо надзърта из различните чинии на масата и си сипва грациозно съвсем по мъничко, само да опита, като врабченце... Познаваше този неин номер да прикрива апетита си, усъвършенстван от Бианка с години.

— Откъде имаш тази рокля? — запита Бианка докато сипваше бистър мед върху пудинга.

Никол усети как кръвта изби по бузите ѝ. Още не можеше да забрави обвинението на Клей, че е откраднала платовете, купувани за Бианка.

— Има някои неща, по които трябва да поговорим — каза бързо Клей и така попречи на Никол да отговори. Той се канеше да продължи, но в този миг в стаята се втурна Маги.

— Чух, че е пристигнала гостенка с лодката! Ваша близка ли с госпожо Армстронг?

— Госпожо Армстронг — повтори Бианка и изгледа презрително Никол. — Това да не си ти?

— Да — каза Никол тихичко.

— Но какво става тук всъщност? — Гласът на Бианка стана писклив.

— Маги, би ли ни оставила сега? — помоли Клей.

Маги едва отлепи любопитните си очи от тази жена, дето бе накарала Роджър да излезе извън кожата си. Трябваша му четири халби бира, докато се поуспокои.

— Искях само да питам да внасям ли десерта. Имаме сиренки с бадеми, тортички с праскови и ябълки, крем с белтъци...

— Не сега, Маги. Имаме да обсъдим нещо по-важно от десертите.

— Клейтън — обади се галено Бианка, — толкова време не съм хапвала пресни плодове! Може да поднесат поне ябълковите тортички!

— Естествено! — възкликна Клей живо. — Маги, поднеси всичко! — Той отново се обърна към Бианка. — Прощавай! Имам ужасния навик аз да се разпореждам за всичко.

Никол не желаше да остане повече. Единственото нещо, което искаше на този свят, бе да се махне от този човек, който изведнъж се бе превърнал в някакъв непознат.

— Мисля, че не желая десерт. Ако позволите, трябва да си отивам вкъщи.

Клей също се изправи.

— Никол, моля те, не исках...

Той наведе очи към земята, защото Бианка сложи ръката си върху неговата. За първи път тя го докосваше по свое желание.

Никол видя изражението в очите на Клей и целият й стомах се сви. Тя тичешком излезе от трапезарията, от къщата, навън, на студения нощен въздух.

— Клейтън — каза Бианка само. Тя свали ръка от рамото му щом Никол ги остави сами. Но поне провери какво силно въздействие има докосването ѝ. За нея той си оставаше не по-малко противен, отколкото тогава, когато ѝ бе направил светкавичното си предложение в Англия.

Ризата зееше на врата му, не си бе дал труд поне за вечеря да облече жакет. Беше ѝ отвратително да го докосва, беше ѝ неприятна самата му близост... Ще трябва да изтърпи доста неща, за да стане собственица на плантацията. Докато се полюшкваше в лодката нагоре по реката, Бианка бе огледала всички къщи наоколо, а онзи ужасен тип, който управляваше лодката, ѝ бе казал, че всичко това е притежание на Армстронг... Тази трапезария тук бе разкошно мебелирана. От пръв поглед Бианка разбра, че тапетите са ръчно рисувани с подходящи за една трапезария мотиви. Мебелите бяха скъпа работа, макар че, според нея, трапезарията бе малко гола...

Добре де, щом се налага да се върти около него и да го докосва, за да стане господарка на този дом, ще го прави! А след венчавката вече ще му каже да не се доближава до нея!

Маги внесе огромна табла с току-що опечени сладкиши и соленки. В средата бе кремът от разбити белтъци, глазиран с прасковен сироп.

— Къде отиде госпожа Армстронг?

— Върна се в мелницата — отвърна Клей кратко.

Маги му хвърли тежък поглед, изпълнен с подозрение, и се оттегли.

Бианка вдигна очи от чинията си, напълнена с три парчета различни сладкиши. Беше се сдържала да не яде много от основните блюда и сега реши, че поне с десерта може да бъде по-разточителна.

— Дължиш ми обяснение, Клейтън.

Когато Клей приключи, Бианка точно унищожаваше втора порция от пухкавия яйчен крем.

— И сега аз трябва да бъда изхвърлена като кофа с помия, така ли? Ами цялата ми любов към тебе, ами всичките тези страдания, които понесох, за да стигна дотук? Те нищо не означават, така ли? О, Клейтън, само ако бе заповядал на онези мъже да кажат, че ти ги пращаш, с радост щях да тръгна с тях! Много добре знаеш, че искам да съм неотлъчно с тебе... — Тя пообърса устничките си и очите ѝ плувнаха в сълзи, и то истински. Само при мисълта, че парите на Клейтън ѝ се изплъзват, ѝ идваше да заплаче. Изпадаше в дива ярост. Тази проклета Никол! Тази лицемерна змия!

— Недей! — възпря я Клей. — Моля те, недей да говориш така! Ти принадлежиш на този дом. Ти винаги си била неговата господарка!

Думите му прозвучаха някак особено, но Бианка изобщо не обърна внимание.

— И ще анулираш брака, щом се върне онзи свидетел на венчавката? Нали не възнамеряваш да ме отпратиш отново... Нали не искаш такова нещо?

Той вдигна ръката ѝ към устните си.

— Не, разбира се, че не.

Бианка се усмихна и стана от масата.

— Ужасно съм изморена. Мислиш ли, че вече мога да се прибера и да си легна?

— Разбира се! — Той я хвана за лакътя, за да ѝ помогне да изкачи стълбите, но тя се дръпна рязко.

— Къде са слугите? Къде да търся икономката ти и главния слуга?

Клей вървеше след нея нагоре по стъпалата.

— Имам няколко жени, които помагат на Никол, или по-точно, които ѝ помагаха, преди тя да се оттегли оттатък реката. Но те спят отзад, в тъкачницата. Никога не съм имал нужда от личен прислужник или от икономка.

Бианка се спря на най-горното стъпало с разтуптяно от изкачването сърце. И се усмихна кокетно:

— Но сега аз съм тук. И много неща ще трябва да се променят, естествено.

— Както ти пожелаеш — каза тихо той и отвори вратата на стаята, която бе принадлежала на Никол.

— Семпло — каза Бианка, — но удобно.

Клей отиде до красивото писалище с извити форми и докосна една порцеланова статуетка.

— Това беше стаята на Елизабет — промълви той и се обърна отново към Бианка. В очите му имаше странен израз на отчаяние.

— Клейтън! — възкликна остро Бианка с ръка на гърлото си. — Когато ме гледаш така, направо изпитвам страх от тебе!

— Прощавай! — каза бързо той. — Ще те оставя сама. — И той бързо излезе от стаята.

— Чак пък такава дебелацина! — възкликна Бианка полугласно, но после сви рамене примирително. Отиде си, слава богу! Сега се огледа по-спокойно. Стаята бе направо аскетична. И тези синьо-бели драперии над леглото! Розови. Би трябвало да са розови! Ще поръча да го декорират с розов тюл и къдрички. Розови. И тапетите трябва да са розови, а допълнително може да поръча да ги изрисуват на малки цветенца. Ще изхвърли тези мрачни мебели от орех и явор, могат да отидат на тавана. Ще поръча позлатени мебели...

Бианка се съблече бавно и метна роклята си на облегалката на един стол. Мисълта за прасковената копринена рокля на Никол я караше да беснее. Коя е тя всъщност, та да носи коприна, когато тя, Бианка, трябва да се задоволява с батиста и муселин! Чакай, чакай! Ще покаже тя на тези невежи колониялисти какво значи английска дама. Ще си накупи цял гардероб, в сравнение с нея Никол ще изглежда като бедна слугиня... Стърчиопашка!

Тя извади от куфара, който Роджър бе оставил наред стаята, нощница, облече я и се покатери на леглото. Матракът бе малко твърд, не обичаше такива легла. Заспа с мисълта за всичко, което има да се промени в тази плантация. Къщата ѝ се видя малка, ще пристрои едно крило, то ще е нейното собствено крило, за да държи Клейтън настрана от себе си, след като са вече женени. Ще си купи каляска. Каляска, дето ще накара и една кралица да позелене от завист... С позлатени ангелчета, които да придържат покрива... Бианка заспа с усмивка на уста.

Клей излезе бързо от къщата и тръгна по алеите на градината. Лунните лъчи посребряваха басейна. Запали дълга пура и застана в сянката на живия плет. Когато видя Бианка, имаше чувството, че вижда призрак. Като че Бет се бе завърнала отново. Но този път вече никой няма да му я отнеме — нито брат му, нито смъртта... Този път тя ще бъде негова завинаги...

Той захвърли пурата на земята и я разтри с ботуша си. Вслуша се дали няма да долови в тишината скърцането на воденичното колело, но разстоянието не беше малко.

„Никол...“ — помисли си той. Дори сега, когато Бианка бе толкова близо, той пак се размисли за Никол. Усмивката ѝ... Как се вкопчи в него, когато се разплака... И тази нейна любов, която раздаваше така щедро на всички! В плантацията нямаше човек, който да не ѝ се възхищава. Дори Джонатан, този коварен мърморко, намери да каже няколко благи приказки за нея.

Клейтън се върна с бавни крачки в къщата.

На следващата сутрин Бианка се събуди бавно, с наслаждение. Удобното легло и хубавата вечеря, след всичките тези ужасни дни по море бяха истински лукс. Нямаше защо да се замисля и да се чуди какво да прави — вечерта фактически вече го бе обмислила.

Бианка отметна завивката и се намръщи. Това е направо оскърбление! Господарката на такова огромно имение да спи в обикновени ленени чаршафи. Тук трябва коприна, най-малкото коприна! Бианка свали розовата си памучна роба и вече истински се ядоса, че Клей не е предвидил камериерка — да няма кой да ти помогне да се облечеш!

Излезе от стаята и се поозърна към коридора, но реши, че не ѝ се иска сега да разглежда къщата. Не е ли достатъчно, че я притежава? Преди всичко би трябвало да намери кухнята, която ѝ бяха показали снощи.

Направо идиотщина! Да извървиш толкова път, за да стигнеш до кухнята! Тя ще се погрижи отсега нататък да поднасят закуската в спалнята ѝ, няма заради един залък да изминава километри!

В кухнята влезе една истинска владетелка. Господи! Сякаш всичките ѝ мечти се бяха сбъднали... Цял живот бе съзнавала, че е родена да заповядва. Загубеният ѝ баща се подиграваше, като му кажеше, че иска да има имение, също такова голямо, каквото са имали някога Мейлисънови. Разбира се, плантацията на Армстронг не може да се сравнява с имененията в Англия, какво ли в Америка изобщо може да се сравнява с нещо английско!

— Добро утро — поздрави Маги любезно. Ръцете до лактите ѝ бяха в брашно, точно размесваше тестото за бисквитите. — Мога ли да направя нещо за вас?

Голямата кухня кипеше от живот. Една от помощничките на Маги наглеждаше три огромни тенджери, които вряха на разпаленото огнище. Някакво момченце въртеше сръчно над жаравата голямо парче месо, набодено на шиш. Друга една жена се бореше с тесто в големи ношви, докато две момичета режиха ситно-ситно купища зеленчук.

— Да, можете — отвърна Бианка енергично. От опит знаеше, че на слугите трябва да им се покаже от първия миг кой е господарят в къщата. — Бих искала вие и останалите прислужници да застанете в редица, за да получите моите указания. Отсега нататък ще искам от вас винаги, когато дойда в кухнята, да преустановите всякаква работа. Искам по-голямо уважение!

Шестимата присъстващи наистина преустановиха работа, зяпнали я като ударени от гръм.

— Чухте какво казах! — подвикна Бианка.

Бавно и неохотно хората застанаха до източната стена. Наредиха се всички, но Маги остана на мястото си.

— Коя сте вие всъщност, та се разпореждате? — запита глухо тя.

— Не съм длъжна да отговарям на въпросите ви. Прислугата трябва да си знае мястото. Имам предвид прислугата, която държи да запази работата си — добави тя заплашително. Бианка се направи, че

не забелязва враждебните погледи на Маги, а също и факта, че Маги не се беше изправила до останалите слуги. — Бих искала да поговоря с вас за храната, която ще се сервира в господарската къща. Според онова, което ни бе поднесено снощи, бих казала, че храната не е много изискана. Необходимо е да се сервират повече сосове. Но карамелизираното овнешко бе много вкусно. — Тя се усмихна чаровно, уверена, че една похвала ще окрили хората. — Но нямаше да е лошо, ако бяхте сервирали различни сосове към него.

— Сосове? — изви очи Маги. — Овнешкото бе глазирано с чиста захар. Да не искате да кажете да слагаме и захарен сироп към него!?

Бианка я изгледа с унищожителен поглед:

— Не съм искала мнението ви. Вие сте тук, за да изпълнявате нарежданията ми. Това е! А сега за закуската. Ще искам от вас да се сервира закуска в трапезарията точно в 11 часа. За мене кана шоколад, три части сметана и една част мляко. Към него ще искам само няколко тортички, от тези, които сервирахте снощи за десерт. Обедът да бъде сервиран в дванадесет и половина и...

— Искате да кажете — прекъсна я Маги безцеремонно, — че с тази дужина тортички ще можете да издържите цял час? — Тя развърза престилката си и я хвърли върху кухненската маса. — Искам аз да поговоря с Клей, да разбера що за птица сте! — Тя тръгна към вратата, като избута Бианка от пътя си.

— Аз съм господарката на тази плантация — заяви Бианка, като вирна глава. — Аз ви давам работа.

— Аз работя за Клей и съпругата му, а вие, слава тебе господи, не сте никаква.

— Безсрамно същество! Ще се погрижа Клейтън да ви изгони за тези думи!

— Аз мога да си ида и сама — каза Маги и тръгна към нивите. Намери Клей под навесите, където се сушаха дългите низи е тютюневи листа.

— Искам да поговоря с тебе! — каза възбудено тя.

През всичките тези години, през които Маги бе работила за семейство Армстронг, никой никога не бе имал и най-малък повод да бъде недоволен от нейната работа. Тя винаги говореше открито — каквото ѝ бе на сърцето, това ѝ бе на устата. Колко неща бяха

направени в плантацията все по нейно настояване. Щом Маги предложи нещо, то положително щеше да е полезно.

Клейтън правеше напразни опити да изчисти ръцете си от черната тютюнева смола.

— Какво те е ядосало чак толкова? Пак ли се запуши коминът?

— Този път е много по-лошо от онзи проклет комин. Коя е тази жена?

Клей я погледна недоумяващо.

— Пристига ми сутринта в кухнята и започва с това, че искала да ѝ се подчиняваме. Закуската трябвало да ѝ се сервира в трапезарията. Тя какво си въобразява? Вижте ни колко сме префинени, ние не можем да закусваме като всички останали в кухнята.

Клей хвърли гневно изцапаната кърпа, с която търкаше ръцете си.

— О, Маги! Била си в Англия и знаеш, че благородните люде там не ядат в кухнята. Та и у нас повечето плантатори не го правят! Струва ми се, че това не е чак толкова страшно. Може би за всички ни ще е по-добре, ако се понаучим на по-изискани маниери.

— Изискани маниери! — изкриви лице Маги. — Тази жена и изискани маниери! — Тя млъкна, пое въздух и продължи вече по-кратко: — Клей, слънчице, от дете те зная! Какви ги вършиш?! Женен си за най-сладкото същество на земята, а я остави да ти избяга. Отиде да живее чак отвъд реката. А сега довеждаш в къщата тази наперена финтифлюшка, само защото прилича дяволски на Бет... — Маги сложи ръка на рамото му. — Зная, че ги обичаше и двамата, но не можеш да ги върнеш.

Клей я гледаше гневно. С всеки миг лицето му ставаше все по-мрачно. Той извърна лице.

— Ти си гледай своите работи! И изпълни онова, което иска Бианка.

Той тръгна с високо вдигната глава, като че искаше да скрие под широкополата си шапка безкрайната болка в очите си.

В късен следобед Бианка се върна бясна от обиколката си на Ейръндел хол. Часове прекара из плантацията, разговаряше с работници, правеше предложения, даваше съвети, но никой не показва уважение и респект към нея. Надзирателят Андрес само се разсмя, когато му описа каляската, която иска. Каза нещо, че пътищата във

Вирджиния само за каляска плачели, че половината от плантаторите изобщо нямали каляски, поне такава със златни ангелчета, дето да придържат покрива. Тук хората си се придвижвали повече по реката...

Е, трябва да се каже, че той престана да се хили, когато Бианка му връчи списъка с платовете, които трябва да купи за нея. Андрес се ококори и едва успя да прошепне:

— Искате розови копринени чаршафи с избродирани монограми?!

Тя го уведоми назидателно, че изисканите хора в Англия само в такива чаршафи спят, като изобщо пропусна край ушите си забележката му, че тука не е Англия.

И навсякъде ѝ навираха името на Никол. Госпожа Никол помагала в градината... Бианка сбърчи нос. Ами да помага! Никол бе само слугиня на Бианка, а не дама, чийто прадядо е дружал с барони, като Бианкиния.

До гуша ѝ дойде да ѝ повтарят под път и над път името на Никол. Вбесяваше я най-много това, че хората продължаваха да смятат Никол за господарката на плантацията.

Бианка отиде до пристана, където бе завързана гребната лодка. Ще прекоси реката и ще каже на Никол какво мисли за нея!

Роджър я прекара през реката. За кратко време Бианка успя да му каже, че е безочлив селяндур, а той просто ѝ заяви, че изобщо не иска и да я знае.

Бианка изкачи дървените стъпала към брега и стръмната пътека, която водеше до малката постройка. Горната половина на холандската врата бе отворена и тя видя някаква едра жена, приведена над огромно огнище. Без да почука, Бианка натисна дръжката и влезе.

— Къде е Никол? — попита тя високо.

Джени се изправи и погледна русата дама. Никол се бе върнала рано-рано от вечерята с Клей и единственото, което Джени можа да изкопчи от нея бе, че е пристигнала Бианка. Не каза нито дума повече, но лицето и очите ѝ разказаха всичко останало. Днес Никол си бе подхванала дневната работа както обикновено, но Джени долавяше, че нещата не са наред.

— Не желаете ли да влезете? — попита Джени, въпреки че гостенката бе вече в средата на помещението. — Вие сигурно сте Бианка. Точно правех чая. Ще желаете ли чаша чай?

Бианка се огледа с нескрито отвращение. Не видя нищо приятно, на което да спре погледа си. Варосаните стени, тежките греди на тавана, чекръка до огнището... Противно място! Тя избърса с пръсти стола, преди да седне.

— Предпочитам да извикате Никол. Кажете й, че съм тука и не мога да я чакам цял ден.

Джени сложи бавно, много бавно чайника на масата. Ето я, значи, красивата Бианка, по която Клей си е изгубил ума. Видя пред себе си жена с безцветно лице и тяло, което заплашваше да прелее като бухнало тесто всеки момент.

— Никол е много заета — каза Джени. — Ще дойде, щом като има възможност.

— Наслушах се на безочливи приказки! Предупреждавам ви! Ако вие не...

— Какво ако не, госпожичке? Първо, знайте, че аз работя при Никол, а не при Клей!

Е, не беше съвсем така, но какво пък!

— И второ...

— Джени? — обади се Никол още пред вратата и влезе. — Имаме гостенка, а един гост е винаги добре дошъл! Искате ли да хапнете нещо, Бианка? Имаме още няколко топли гевречета от закуската.

Бианка не отговори, но Джени злобно промърмори нещо в смисъл, че имало за излапване и много брашно в сандъците...

Бианка пиеше бавно чая си и си отхапваше с видимо неудоволствие от меките топли кифлички, като че ли някой я караше да яде насила.

— Значи тук живееш. Не е кой знае какво, нали? Клей явно ти е разрешил да останеш в плантацията. Така поне ще можеш да си полезна с нещо. В кухнята ли работиш?

Никол сложи предупредително ръка на рамото на Джени.

— Напуснах Ейръндел хол по свое желание. Искях да изкарвам сама прехраната си. И понеже познавам мелничарския занаят, господин Армстронг бе така любезен да ми припише тази къща.

— Да ти я припише? — ахна Бианка. — Да не искаш да кажеш, че воденицата е негова и той просто ти я е оставил? След всичко онова, което ти ни причини, на него, а и на мене?!

— Я кажете да чуем какво му е причинила? — намеси се войнствено Джени. — За цялата тази работа тя няма вина!

— Няма, така ли? — подсмихна се ехидно Бианка. — Я по-добре си признай как разбра, че Клейтън е богаташ?

— Не разбирам какво искате да кажете.

— Я виж ти! А защо сама се набута да те отвлекат? И си успяла да подлъжеш капитана да те венчае за собствения ми годеник! Предложи му хилавото си тяло, предполагам. Знае се как си пробиват път жени като тебе...

— Недей, Джени! — извика Никол и се обърна светкавично към Бианка. — Мисля, че ще е най-добре да си вървите.

Бианка се надигна с лека усмивка.

— Исках само да те предупредя. Ейръндед хол е мой. Плантацията Армстронг е моя. И няма да позволя да ми се пречкаш. Взела си вече предостатъчно от онова, което ми принадлежи и нямам никакви намерения да ти дам нито троха повече! Така че стой настрана от моята собственост!

— А как стоят нещата с Клей? — запита Никол тихо. — И той ли е ваша собственост?

Бианка нацупи устни, а след това се засмя самодоволно.

— Да, точно така стоят нещата! Да, той също ми принадлежи. Бих предпочела да имам парите му без него, но това е невъзможно. Но ще ти кажа само едно: дори и да можех да се отърва от него, пак щях да направя така, че да не го дам на тебе! Предпочитам да умра, отколкото да ти отстъпя нещо, което е само мое! — Бианка цялата разцъфна в усмивка. — Пукаш се, нали, като виждаш с какви очи ме гледа. Ей така го държа! — И тя разпери длан и стисна пръсти в юмрук.

Все още усмихната, Бианка напусна къщата, без да затвори вратата след себе си.

Джени се отпусна на един стол до масата. Имаше чувството, че са я въртели между воденичните камъни.

— Значи това е ангелчето, което трябваше да отвлечем за Клей от Англия? — Тя бавно поклати глава. — Да им се чудиш на мъжете, имат ли ум, нямат ли...

Никол все още гледаше в отворената врата. Би се примирила с поражението си, ако беше загубила от жена, която обича Клей. Но й

беше болно да го вижда с Бианка. Рано или късно той щеше да осъзнае какво представлява и тогава ще настъпи истинска трагедия.

В стаята нахлуха с индиански викове близнаците.

— Коя беше тази тлъста дама? — попита Алекс.

— Алекс — скара му се Никол, — не се говори така! — Но строгостта ѝ рухна пред веселия смях на Джени и Никол едва прикри усмивката си. — Да, Алекс, не бива да наричаш една дама тлъста.

— Дори и когато е тлъста, така ли?

Джени се разкудкудяка толкова гръмко, че Никол реши да не обсъждат повече килограмите на Бианка.

— Тя е гостенка на чичо Клей — каза тя.

Близнаците размениха съзаклятнически погледи, обърнаха се на пета и излетяха отново навън.

— Какво ли са наумили тия деца? — почуди се Джени.

— Може би искаха да бъдат представени. Откакто Елън Бейкър ги научи да се запознават и да се държат като възпитани хора, не пропускат възможността да се кланят и подклякват.

Джени и Никол размениха погледи и мълчаливо излязоха от къщата — не искаха близнаците да досаждат на Бианка.

Стигнаха до реката точно навреме, за да видят как Алекс прави вежлив поклон пред Бианка. Бяха застанали на края на малкия кей. Бианка бе явно приятно изненадана от вежливостта на близнаците, макар че личицата им, пък и дрехите им бяха доста мръсни. Манди бе застанала до брат си с горда усмивка.

Изведнъж Алекс изгуби равновесие, политна и за да не падне от кея, се пресегна и хвана за най-близкия предмет, който можеше да му даде опора — роклята на Бианка. Платът изпращя и роклята се отпра по шева на високата талия.

— Проклето малко животно! — изписка Бианка и преди някой да се усети, зашлеви яко момчето по лицето.

Малкият я пусна и размаха ръце в напразни усилия да се задържи на ръба на мостика, но политна и плесна по гръб във водата. Никол не разбра как нагази до колене във водата, но малкият изплува и се ухили на ужасения ѝ вид. След това спокойно заплува като кученце към брега.

— Чичо Клей каза, че никога не бива да се плува с обувки — каза Алекс и седна на брега да развързва връзките на обувките си. Той

кимна на Никол, която все още стоеше като вцепенена във водата.

Най-сетне Никол се усмихна и излезе на сухо. Сърцето ѝ все още биеше лудо от картината на потъващото във водата дете.

Докато Джени и Никол се занимаваха с Алекс, Манди погледна намръщено едрата жена до себе си. Тази дебелана удари брат ѝ! Тази проклета дебелана! Детето се засили, с всички сили блъсна Бианка с тялото си и бързо отскочи назад.

Викът на Бианка накара всички да се обърнат към нея. Тя падна тежко и бавно, като пълен чувал. Изглеждаше напълно безпомощна, като че нямаше никаква съпротивителна сила. Пълничките ѝ ръце се вкопчваха отчаяно в празното, търсейки някаква опора. Когато плесна във водата, вдигна цял фонтан. Мокра от пръските, Манди погледна брат си триумфиращо. Джени отново избухна в своя кудкудякащ смях.

— Престанете! — извика Никол, но гласът ѝ се удави в дивите крясъци на близнаците. Тя бързо мина от другата страна на кея, а децата я последваха пощурели от радост.

Бианка се надигна бавно — водата стигаше едва над коленете ѝ, чудно как бе успяла да потъне цялата. Русата ѝ коса висеше на тънки кичури около лицето ѝ — нищо не бе останало от къдриците, така изкусно навити от гореща машина. Прогизналата тънка рокля бе полепнала по тялото ѝ, все едно че бе гола. Сега Никол видя, че Бианка е напълняла много повече, отколкото ѝ се бе сторило първоначално. По бедрата и ханша ѝ се бяха образували саламчета.

— Защо казваш, че не е тлъста? — обади се Алекс гордо.

— Какво стърчите? Помогнете ми да изляза! — изкомандва Бианка. — Краката ми са затънали в тинята.

— По-добре да повикаме неколцина мъже — предложи Джени подигравателно. — Сами няма да можем да измъкнем този кит!

— Млъквай, моля те, Джени! — обади се Никол, отиде до гребната лодка и взе едно от веслата. — Ето, Бианка, хванете се здраво и ние с Джени ще ви изтеглим на брега. — А после тихичко добави към Джени: — Тя не понася мъже.

Джени хвана греблото с готовност:

— Мене ако ме питат, тази жена не понася преди всичко себе си.

Издърпаха сравнително лесно Бианка от тинята. Когато най-после застана на брега, от гората изникна Роджър — явно бе наблюдавал скрито сцената. В очите му проблясваха присмехулни

искрици, докато помагаше на Бианка да се качи в лодката, за да я отведе на отсрещния бряг.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Клей се потеше и пъшкаташе около огромния дънер. Точно успя най-сетне да прекара веригата през коренищата, когато забеляза самотния ездач, който препускаше към него. По-малко от час и слънцето ще залезе. Започнал бе работа призори, чувстваше се уморен, цялото тяло го болеше — не беше само от днеска, цяла седмица вече се изтрепваше от работа.

Той закачи здраво веригата към вратата, в която бе запрегнат огромния черен жребец. Копитата на коня се забиваха дълбоко в почвата, разхвърчаха се големи късове земя и чимове. Конят продължаваше да тегли, приклепнал от тежестта. Най-сетне пънят се разкърти и бавно поддаде.

Клей взе брадвата да изсече тънките коренища, които все още крепяха като въжета пъна, след това подвижна на коня да тегли още малко. Въздъхна с облекчение, откачи веригата и натири животното към отсрещния слог.

— Отлична работа! — обади се самотният ездач. — Истинско представление, все едно че си на театър във Филаделфия! Само дето краката на танцьорките там са по-хубави от твоите.

Клейтън вдигна очи ухилен:

— Уесли! Къде се губиш? Не съм те виждал цяла вечност. Какво става с тютюна ви?

Уес Станфорд слезе от седлото и се протегна. Беше по-нисък от Клей, но цялото му тяло излъчваше сила — и от широките плоски гърди, и от мускулестите бедра. Имаше гъста кестенява коса и тъмни очи, вечно засмени. Той само сви рамене:

— Нали го знаеш Травис! Мисли си, че целият свят се върти само около него. И си викам, нека пък да го оставя малко сам, та да видим как ще се оправи с беритбата.

— Да не сте се счепкали пак нещо?

Уесли се ухили:

— Травис е в състояние да започне да обяснява и на дявола как да си подреди пъкъла!

— Но да знаеш, че дяволът като нищо ще го послуша!

Двамата мъже се разсмяха. Дългогодишните съседи вече се бяха сприятелили. Сближиха се, защото и двамата бяха по-малките момчета в семейството. Клейтън винаги бе стоял в сянката на Джеймс, докато Уесли постоянно трябваше да се бори с Травис: не беше лесно да имаш такъв брат.

— Какво се пънеш сам с тия корени? Да не си го закъсал с хората си?

— Нещо много по-лошо — отвърна Клей, извади кърпа и избърса плувналото си в пот лице. — Закъсах го с жените.

— Охо! — засмя се Уес. — Тия проблеми най ги обичам. Хайде, разказвай! Донесъл съм нещо за пиене и имаме цяла нощ време.

Клейтън седна на земята, опрял гръб на едно дърво. Пое от Уес стомната с ръжена ракия и покани приятеля си да седне до него.

— Само като си помисля какво ми дойде до главата, не ми е ясно как издържам.

— Като имам предвид, че през онова сухо лято ти изгоряха три сайванта с тютюн и измряха кажи-речи половината ти говеда, това сега трябва да е къде-къде по-страшно — погледна го изучаващо Уесли.

— Онова нищо не беше. Тогава поне можех да си спя нощем.

— Господи! Я най-напред пийни една яка глътка и казвай къде те стяга чепикът.

Но Уес реши, че не било чак толкова лошо това, дето решил да отвлече Бианка и да я обвърже завинаги е моряшко венчило.

— И какво стана като пристигна?

— Тя изобщо не пристигна. По-право, не пристигна тогава с Джени и пощенския кораб.

— Ама нали каза, че си платил на капитана за бракосъчетанието’?

— Платих му. И той наистина си е свършил работата, но не с Бианка. Похитителите отвлекли друга жена...

Уес зяпна. Трябваше му малко време да се окопити.

— Искаш да кажеш, че отиваш да посрещнеш булката си и откриваш, че са те оженили за някаква, дето изобщо не си й виждал очите?

Клейтън кимна отчаяно и Уесли, все още опулен от изненада, надигна стомната.

— Откъде са я намерили тая вещица?

Клейтън поклати отрицателно глава, отпусна се назад, вперил очи в небето.

— Не, нежничка една. Французойка. С черна коса... И една уста — самото изкушение... Като я погледнеш, да се изпотиш и под ноктите. Само като прекоси стаята...

— Попреувеличаваш май, стига да не е някоя глупачка, искам да кажа.

— Нито едното, нито другото. Образована, интелигентна. Близнаците пощуряха по нея. Няма човек в плантацията, който да не я обожава.

Уесли пийна още една глътка.

— Е, и какво му е тогава на проблема? Така я описваш, че да не повярва човек. Какво ѝ е дефектното?

— Чакай, чакай, не съм свършил още. — Клейтън потърси отново подкрепа в стомната с ракия. — Като разбрах, че са ме оженили за чужда жена, взех, че писах на Бианка в Англия и ѝ обясних всичко...

— Бианка е жената, за която фактически искаше да се жениш, така ли? Тя как го прие? Не ми се вярва да се е зарадвала много, че си се оженил за друга.

— Дълго време не се обади никаква, изкарахме доста време с Никол, която фактически ми е съпруга...

— Ама още не ти е жена, нали разбираш какво имам предвид?

— Точно така. Разбрахме се да анулираме брака, но е нужен свидетел, че е била накарана насила да се венчае. А единственият ни свидетел сега е с кораб на път за Англия.

— Ау-у! Излиза, че си бил принуден да правиш компания на една сладка, очарователна жена. Горкичкият! Животът ти трябва да е бил истински ад!

Клейтън не обърна внимание на подигравателната забележка на приятеля си.

— Постепенно започнах да разбирам какво бижу е Никол и реших да съм наясно с нея. Казах ѝ, че ако Бианка реши, след като получи писмото ми, че не желае да има нищо общо с мене, ще си

остана женен за Никол. Все пак Бианка имаше по-големи права, не е ли така?

— Да, мисля, че така е редно.

— И аз. Но Никол беше на друго мнение. Направи ми сцена. Не желаела да бъде утешителна награда... Да не ти казвам какво не наговори още. Излезе, че не била щастлива с мене. А през онази нощ...

— Клейтън млъкна.

— Давай, давай! Това е най-хубавата история, която съм чувал!

— Тя спеше в стаята на Бет, а аз бях в Джеймсовата стая. Чух я да крещи и веднага отидох при нея. Нещо я беше изплашило до смърт. Гледах да я успокоя. Налях ѝ малко вино и я накарах да ми разкаже...

— Клейтън скри очи с ръка. — Прекарала е ужасни дни. Революцията. Родителите ѝ загинали на гилотината, а тълпата изпепелила дома им. След това въстаналата паплач убила дядо ѝ, пред прозореца и разнасяли главата му набодена на копие...

Уесли смръщи лице.

— Та какво след онази нощ?

„Важното е не какво стана след онази нощ — помисли си Клей. — Съществено е онова, което се случи през нея...”

Защото оттогава не намираше покой, стъмнеше ли се, тя отново бе в ръцете му, галеше я и я любеше, ден след ден, нощ след нощ...

— На следващия ден тя ме напусна — добави Клейтън глухо. Всъщност не ме напусна, а се изнесе на отвъдния бряг в старата мелница. Започна да работи и да не повярваш колко добре се справя.

— И сега ти искаш да си я върнеш обратно, това ли е? — Сега вече и Уес се замисли. — Но ти каза, че си го закъсал с жените, а не е една жена. Има ли и още нещо?

— Нещото е това, че Бианка пристигна в плантацията.

— Какво говориш?! А тя какво представлява?

Клей се затрудни с отговора. Бианка бе вече две седмици в дома му, но знаеше и сега за нея толкова, колкото при пристигането ѝ. Тя или още спеше, когато той излизаше на работа сутрин, или вече спеше, когато се прибираще от работа. Веднъж Андрес му обърна внимание, че харчела много пари, но Клей бе отпъдил това оплакване само с едно махване с ръка. Все може да си позволи да купи няколко дрешки на жената, за която ще се ожени.

— Не мога да кажа какво представлява като жена. На времето в Англия се влюбих от пръв поглед в нея и смятам, че нищо не се е променило. Красива е, мила... Цялата свежест и доброта...

— Уж не знаеш какво представлява, а ми разказа сума ти работи за нея. Чакай сега! Нека да си изясня положението! Женен си за една чаровница, а едновременно с това си сгоден и влюбен в една не по-малко очарователна жена...

— Нещо такова — усмихна се смутено Клейтън. — Като те слушам сега, излиза, че съм в завидно положение.

— Виждал съм и по-тежки ситуации. Например положението на един самотен ерген като мене.

Клейтън изпръхтя. Трудно би могъл човек да си представи по-малко самотен ерген от Уесли, вечно заобиколен от рояк жени.

— Чуй сега какво бих направил аз на твое място — засмя се Уес и плесна Клейтън по коляното. — Запознаваш ме е тези две дамички и аз те отървавам от едната. А можеш, примерно, да си запазиш онази, която аз ти оставя, така че изобщо няма да се мъчиш да избираш. — Уесли явно виждаше само смешната страна на нещата, но Клей си остана сериозен и приятелят му изостави шеговития тон. — Хайде, Клей, съгласи се, че това ще е най-доброто решение.

— Зная ли — каза Клей. — Нещо напоследък съвсем се обърках и не мога да реша.

Уес се изправи и поразкърши.

— Тази Никол още ли е в мелницата? Смяташ ли, че ще е удобно да ида да я видя?

Клейтън присви очи.

— Сигурно. Тя живее там с Джени. Убеден съм, че ще те посрещне любезно. Вратата ѝ е широко отворена за всеки гост.

Уесли изгледа приятеля си, обеща да наmine по-късно на вечеря и да опита кулинарните чудесии на Маги, метна се на коня и тръгна надолу към реката. Пусна коня да върви спокойно, искаше му се да поразмисли.

Какво му става на Клейтън? Като че бе разговарял с непознат човек. От деца бяха неразделни. Дойде холерата и отнесе родителите на Клей и бащата на Уесли. Майка му след това бързо си отиде от мъка. Общата трагедия сближи четирите момчета — Джеймс, Клей, Травис и Уесли още повече. Понякога не се виждаха със седмици,

всеки погълнат от работата си из плантацията, но останеше ли им малко време, бързаха да наобиколят приятелите си.

Уесли се усмихна при спомена за една забава в Ейръндел хол, трябва да са били по на шестнадесет години с Клей... Бяха се хванали на бас, че всеки един от тях ще успее да завлече една от сладичките близначки на Кантънови из шубраците... Дори не беше трудно, ама изведнъж изникна Травис, спипа момчетата за яките и ги метна без всякакво усилие в шадравана...

Какво ли стана с близначките Кантънови?

Клей, какъвто го знаеше от по-рано, би се смял на новоизникналата ситуация с двете жени в дома му. Направо би грабнал онази, които му харесва и я би отнесъл в спалнята си. Да, Уесли познаваше мъжа, който бе организиран цяло отвлечение на една английска дама. Но този човек днеска, дето едва не се боеше да се прибере в собствената си къща, му беше абсолютно непознат.

Уес слезе от коня под едно дърво до реката и го разседла. Него ако го питаха, има нещо гнило в цялата тази работа с французойката. Клей бе споменал, че работела при Бианка като прислужница. Сигурно се е наместила да я отвлекат вместо Бианка, за да докопа този богат американец. Няма начин да не изнудва сега Клей, кой знае какво прави, само и само да запази мястото си на негова съпруга... Ето, че бе успяла да му отмъкне мелницата, а знае ли и колко други работи...

А Бианка? Уесли изпитваше огромно съжаление към това момиче. Да пристигнеш в Америка и да завариш собствения си годеник с чужда жена до него...

Уесли върза коня си на дървото, скочи в лодката и загреба към отсрещния бряг. В мелницата се чувстваше като у дома си, колко обичаше да се крие тук в ония години... Той се усмихна, като зърна близнаците, клекнали до брега, вперили любопитни очи в една огромна жаба.

— Хей, какво правите вие двамката? — подвикна той заплашително.

Децата подскочиха едновременно, озърнаха се и се засмяха нагоре към него, като го познаха.

— Чичо Уес! — зацвърчаха те и се закатериха нагоре по склона, за да се гушнат в разперените му за прегръдка ръце.

Уес прихвана и двамата около кръста и ги завъртя в кръг, докато те се кискаха доволно.

— Хей, мъчно ли ви беше за мене?

— О, да — отвърна Манди засмяна. — Чичо Клей никакъв не се мярка. Но Никол е тук.

— О, Никол? — запита Уес. — Вие май сте я харесали, така ли?

— Много е сладичка — отвърна Алекс важно. — Беше женена за чичо Клей, но не съм сигурен дали все още му е жена.

— Разбира се, че още са женени — обади се наставнически Манди. — Тя ще си остане завинаги омъжена за чичо Клей.

Уес пусна децата на земята.

— Тя вкъщи ли е?

— Мисля, че да. Но понякога е и в мелницата.

Уес ги погали по главичките.

— Ето какво. Ние с вас ще се видим по-късно. Може заедно да се върнем с лодката, та да покараме. Уговорил съм се с чичо ви Клей да вечеряме заедно.

Близнаците се дръпнаха от него, като че ги беше парнал с коприва.

— Ние предпочитаме да останем тук — заяви важно Алекс. — Не е наложително да се връщаме с тебе у дома.

Преди да успее да ги попита още нещо, децата хукнаха към покрайнината на гората. Уес се запъти по стръмната пътека към къщата. Джени бе сама в приземния етаж, вгълбена в своя чекрък. Уес отвори тихичко вратата, приближи се на пръсти зад нея и я млясна шумно по врата.

Джени нито трепна, нито изрази някаква изненада.

— Радвам се да те видя, Уес — каза тя спокойно. — Какво щастие, че не си се пръкнал на този свят червенокож. Дори и по време на торнадо не би могъл да се промъкнеш някъде безшумно. Чух те още като разговаряше навън с близнаците. — Джени стана и го притисна към себе си.

Уесли я обхвана с ръце и я повдигна от пода.

— Май скоро не си пазила диета за отслабване — каза той засмян.

— Аз не, но ти! Станал си кожа и кости. Сядай, ще ти приготвя нещо за хапване.

— Едно залъче само, канен съм на вечеря при Клей.

— Точно затова! — Джени напълни една паница с грах и шунка, приготви и огромна порция студено месо от раци и бутна към Уес купичка с разтопено масло. — Да, точно затова ще е най-добре да се наядеш тука. Маги е обявила война и кухнята ѝ вече не е онова, което знаеш.

— Предполагам, че това има нещо общо с жените на Клей? — отвърна Уесли с пълна уста. Той хитро се усмихна на изумения поглед на Джени. — Срецнах Клей, преди да мина реката, та ми разказа цялата история.

— Клей изобщо не знае цялата история. Май е напълно глух и сляп.

— Това пък какво значи? Лично на мене работата ми изглежда съвсем проста. От Клей се иска само да анулира брака си с тази Никол и ще е свободен да си се ожени за Бианка, жената, която обича. И всичко ще си тръгне по мед и масло.

Джени така се разгневи от тези приказки, че не можа да проговори. Тя стисна войнствено металния черпак, който все още държеше в ръката си и прасна Уес по главата.

— Хей! — рипна Уес и се хвана за косата, където потече вряла супа.

Джени моментално съжали за постъпката си. Съвсем не искаше да го удари. Грабна някаква кърпа, топна я в студена вода и започна да чисти супата от главата на Уес.

Докато Джени се суетеше около него и закриваше с тялото си вратата, в стаята влезе Никол. Джени понечи да се отмести, за да види Никол, че имат гост, но после нещо се отказа. Уесли напразно надничаше любопитно иззад задника ѝ.

— Джени — каза Никол, — да знаеш къде са близнаците? Бяха тук допреди малко, но сега сякаш в земята потънаха. — Тя свали сламената шапка от главата си и я окачи на дървената закачалка до вратата. — Искях да ги позанимавам малко преди вечеря.

— О, ще си дойдат. А освен това си достатъчно уморена, за да започнеш да ги мъчиш с писане и четене.

Уесли разбра, че Джени нарочно го крие, но все пак му дава възможност да поразгледа Никол. Независимо от онова, което бе мислил за нея, ясно беше едно: не е възможно някога да е била

служиня. Движеше се с такова достойнство и грация, ясно личеше, че това момиче никога не е било зависимо от когото и да било. А и всичко онова, което Клей бе наговорил за хубостта ѝ, беше направо недостатъчно. Уесли изпита непреодолимо желание да посипе рози в краката ѝ, да я помоли коленопреклонно да напусне Клей и да тръгне с него...

— Клей изпрати днеска човек — каза Джени.

Никол замръзна на мястото си, с ръка на перилата на стълбището.

— Клей?

— Какво, не го ли помниш? — попита подигравателно Джени, докато наблюдаваше лицето на Уесли. — Пита дали ще вечеряш довечера с него.

— Не — каза Никол тихо. — Не мога. Въпреки че бих могла да им изпратя нещо за ядене... Маги напоследък нещо не искала да готви.

Джени изпръхтя.

— Не готви, защото не иска да хрантути онази жена. Много добре го знаеш.

Никол се обърна и поиска да каже нещо, но стисна устни. Джени явно бе нещо възбудена. Никол тръгна към нея.

— Здравейте! — каза Уес, отмести ръцете на Джени и се изправи. — Аз съм Уесли Станфорд.

— Господин Станфорд! — каза Никол вежливо и му подаде ръка. Хвърли на Джени сърдит поглед. Защо бе скрила този мъж от нея? — Не бихте ли желали да седнете? Мога ли да ви предложа нещо за пиене?

— Не, благодаря ви. Джени вече се погрижи за мене.

— Извинете, ще ида да потърся близначетата — каза Джени и се измъкна навън, преди някой да каже и дума.

— Вие сте приятел на Джени? — попита Никол, докато пълнеше пръстената чаша с ябълково вино.

— По-скоро приятел на Клей. — Той разглеждаше лицето ѝ. Отново погледът му бе привлечен от устата ѝ, горната устна беше очарователна! — Израснали сме заедно или поне сме прекарвали голяма част от младините си заедно.

— Разкажете ми нещо за това — каза тя с големи, жадни очи. — Какъв беше Клейтър като момче?

— Различен от сега — каза Уес, без да сваля очи от нея. „Тя го обича“ — реши изведнъж той. — Мисля, че сегашната ситуация доста го притеснява.

Никол стана и отиде до огнището зад гърба на Уес.

— Зная, че му е неприятно. Предполагам, че ви е разказал какво се случи... — Тя не изчака той да потвърди — Опитвам се всячески да го облекча, затова се преместих. Впрочем не, не е точно така. Може би това беше опит да облекча собственото си положение. Но той ще бъде отново щастлив, щом бракът ни бъде обявен за нищожен и бъде свободен да се ожени за Бианка.

— Бианка. Вие сте работели при нея в Англия, както разбрах.

— В известен смисъл. Много англичани бяха така любезни да ни приемат, след като бяхме принудени да бягаме от родината си.

— Но как се случи да отвлекат вас? Нали са търсели Бианка?

Никол поруменя, като си спомни онази сцена.

— Моля ви, мистър Станфорд, нека да говорим за вас.

Това поруменяване съвсем обърка Уесли. А и какво представляваше тази жена, която бе готова да изпрати нещо за вечеря на човека, когото обича, след като много добре знае, че той ще бъде с друга жена.

По-добре да изчака, да види и Бианка. Рано е да си съставя още мнение.

Един час по-късно Уесли Станфорд напусна неохотно ведрото спокойствие на малката къща, за да се отправи към Ейръндел хол.

Не му се тръгваше, но все пак го измъчваше любопитството час по-скоро да се запознае с другата. Щом Никол е на второ място в списъка на Клей, Бианка трябва да е същински ангел...

— Какво ще кажеш? — пресрещна го Клей още при оградата.

— Ще кажа това, че започвам да си мисля дали да не изпратя и аз няколко мъжища в Англия да ми отвлекат някое момиче. Ако имам късмет и наполовина колкото тебе, ще бъда най-щастливия смъртен.

— Още не си видял Бианка. Тя ни очаква вкъщи и изгаря от нетърпение да се запознае с тебе.

Първият поглед към Бианка бе истински шок за Уесли. Като че ли видя пред себе си Бет, съпругата на Джеймс. Изведнъж се пренесе отново във времето, когато този дом бе изпълнен със смехове и обич. Бет притежаваше истинска дарба да накара всеки да се чувства тук

като у дома си. Звучният ѝ смях бликаше от всяко ъгълче. Нямаше бездомник на разстояние мили наоколо, който да не намери на масата ѝ любезно гостоприемство.

Бет беше снажна и силна жена. Енергията ѝ бе просто заразителна. Беше в състояние да работи цяла сутрин като роб из плантацията, да прекара целия следобед с Джеймс и Клей на лов из горите и след това — Уес съдеше за това по щастливото, вечно усмихнато лице на Джеймс — да се люби с него по цяла нощ. Цялата бе една постоянно открита прегръдка за децата, нежност и милувка. Уес имаше чувството, че тя е в състояние с едната ръка да прави бисквити, а с другата да държи прегърнати три деца.

За своя огромна изненада Уес усети, че очите му се навлажниха. Бет стоеше пред него, възкръснала отново.

— Мистър Станфорд — каза Бианка, — няма ли да влезете?

Уесли се чувстваше като дръвник, а и съзнаваше, че точно така изглежда. Той премигна на няколко пъти, за да прогони сълзите си, и погледна безпомощно към Клей. Сега вече разбра на какъв огън се пече, горкият.

— Толкова рядко имаме гости — каза Бианка, като поведе двамата мъже към трапезарията. — Клейтън ми е обещал скоро да покани гости. Имам предвид щом тази неприятна ситуация се разчисти и аз стана истинската господарка на плантацията. Заповядайте, сядайте!

Уес стоеше все още като хипнотизиран, тази прилика с Бет го зашемети. Но гласът беше друг, а и движенията... Имаше трапчинка на лявата буза, каквато не бе забелязал у Бет. Той седна срещу домакинята, а Клей седна начело на масата, между тях двамата.

— Как ви харесва нашата страна? Много ли е различна от Англия?

— О, да — каза Бианка, поливайки съсредоточено печеното си със сос. — Америка е много по-примитивна... Нямате градове, нямаме магазини, където човек да си пазарува... А и никакво общество. Просто ужас!

Уес задържа сосиерата в ръката си, но не си сипа. С най-нехаен тон младата жена бе обидила страната и нейните хора, но като че изобщо не забеляза своята нетактичност. Беше навела глава над чинията си и опитваше соса.

— Господи! — не можа да се сдържи Уес. — Откога Маги сервира захарен сироп към свинското печено?

Клей само сви безучастно рамене. Цялото му внимание бе насочено към Бианка, която се хранеше.

— Кажете, госпожо Армстронг — започна Уесли и изведнъж млъкна. — Извинете, вие всъщност не сте госпожа Армстронг, все още не.

— Да, все още не — възкликна Бианка и хвърли премрежен поглед към Клей. — Знаете ли, моята прислужница се набута в ръцете на хората, които трябваше да ме доведат при Клейтън. Не зная как е заблудила капитана на кораба, че тя е Бианка Мейлисън и е пипнала собствения ми годеник.

Имаше нещо несимпатично в това момиче, колкото и да въртеше очички. На Уесли му бяха нужни няколко минути да превъзмогне шока от приликата с Бет, но сега вече виждаше, че дори и външно надали имаше място за сравнение. Тази жена бе пухкава и закръглена, докато Бет бе стройна и силна.

— Вашата прислужница, казвате? Не е ли бежанка от френската революция? Мислех, че само аристократите са били принудени да бягат.

Бианка размаха вилицата си в израз на досада.

— Приказки. Измислят си всякакви приказки. Никол разправяше, че дядо ѝ бил херцог дьо Левру. Поне нейната братовчедка ми излезе с тия измишльотини.

— Но вие сте по-добре осведомена, така ли?

— Естествено! Беше на работа няколко месеца при мене и би трябвало аз да зная най-добре. Допускам, че във Франция е била готвачка или шивачка. Но моля ви, мистър Станфорд — Бианка се усмихна пленително — трябва ли непременно да говорим за моята прислужница?

— Разбира се, че не — отвърна Уесли с усмивка. — По-добре да поговорим за вас! Рядко имам удоволствието да разговарям с такава чаровна дама. Разкажете ми нещо за себе си, за семейството ви... И... нещо повече за вашите впечатления от Америка!

Уесли слушаше съсредоточено, докато слушаше чуруликането ѝ. Бианка. Не му беше лесно да се преструва, че продължава да яде без апетит. Бианка разказа за родословното си дърво, за дома, който някога

е бил притежание на баща ѝ. О, нищо от онова, което вижда в Америка, не могло да се мери е Англия! О, в никакъв случай... И най-вече хората тук, о! Тя заизброява на пръсти греховете на прислугата у Клей, оплака се от това, как тези хора не я зачитат и не ѝ се подчиняват. О, представяте ли си...

Уесли издаваше само някакви звуци на съжаление и съчувствие, докато наблюдаваше слисан количествата храна, които Бианка гневно поглъщаше. От време на време той хвърляше скришом погледи към Клей. Приятелят му си седеше пасивно, като че нито чува, нито разбира думите на Бианка. Понякога спираше стъклен поглед на нея, като че изобщо не осъзнава присъствието ѝ.

Вечерята продължи сякаш безкрай. Господи, такава самоувереност и безцеремонност! Това момиче явно изобщо не се съмняваше, че скоро ще бъде съпруга на Клей и господарка на Ейръндел хол. Когато започна да разправя надълго и нашироко как ще бутне източната стена на къщата и ще накара да построят ново, великолепно крило, а не „толкова семпло като всичко останало тук“, Уесли най-после не издържа и се обърна най-неочаквано към Клей:

— Близнаците защо живеят на другия бряг?

Клей смръщи чело.

— Никол може да им преподава, затова искат да са там — каза той вяло. — Ще ни придружиш ли в библиотеката, мила?

— О, не, за бога! — каза Бианка със сладичък глас. — Не бих искала да ви се натрапвам! Ако ме извините, бих искала да се оттегля. Денят беше страшно изморителен.

— Разбира се — каза Клей.

Уесли измънка едно „лека нощ“, обърна се и напусна трапезарията. В библиотеката той побърза да си налее солидна доза уиски и го гаврътна наведнъж. Точно си наливаше втора чаша, когато се появи и Клей.

— Къде е портретът на Бет? — попита Уесли през стиснати зъби.

— Окачих го в кабинета си — отвърна Клей, докато си наливаше уиски.

— За да ти е постоянно пред очи, така ли? Вкъщи си имаш копие на Бет, а в кабинета портретът ѝ, за да гледаш само нея.

— Не разбирам накъде биеш — каза Клей ядосано.

— Разбираш, разбираш! Говоря за тази суетна натежала госпожица, дето си я довел в къщата си като заместител на Бет, за това говоря!

В очите на Клей светнаха мълнии. Той бе по-едрият от двамата, по-силният, изпеченият. Но Уес бе не по-малко силен. Никога досега не се бяха били един срещу друг.

Съвсем неочаквано Уес заговори спокойно и кротко:

— Слушай, Клей! Не искам да те дразня. Изобщо не желая да се караме. Мисля, че точно сега ти е необходим приятел. Не виждаш ли какво правиш? Тази жена прилича на Бет. Като я зърнах, направо реших, че е Бет. Но разбери, тя само изглежда така. Тя не е Бет. Няма нищо, ама изобщо нищо общо с Бет!

— Съзнавам го — отвърна Клей глухо.

— Така ли? А я гледаш така, като че е богиня. Вслушал ли си се поне веднъж в онова, което говори? Тя е толкова различна от Бет, толкова е далече от нея, че няма накъде повече. Това е една суетна, арогантна лицемерка.

В следващия миг юмрукът на Клей попадна в лицето на Уесли. Уес се олюля към писалището, завъртя се около себе си и рухна в едно от червените кожени кресла. С невиждащ поглед започна да търка челюстта си и усети кръв на езика си. За миг помисли да се хвърли срещу Клей. Може пък няколко удара да върнат ума в главата му? Дали едно яко боксиране няма да отрезви отново добрия стар Клей?!

— Бет е мъртва — прошепна той само. — И тя, и Джеймс са мъртви. И каквото и да правиш, връщане няма.

Клей гледаше приятеля си, потънал в коженото кресло, все още разтриващ брадичката си. Понечи да каже нещо, но устните му не можеха да произнесат нито дума. Трябваше да се кажат много неща, и все пак нямаше да са достатъчни...

Той се обърна и излезе от библиотеката, бързо напусна къщата и се отправи към тютюневите полета... Да поработи... Няколко часа труд ще му помогнат да се успокои. Да отпъди мислите за Бет и за Никол... Не, за Бианка и за Никол.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Дърветата се бяха пременили в разкошната дреха на есента. Всичко грееше в червено и златно. Никол седеше на хълма и гледаше надолу към мелницата и своята къща. Между дърветата на слънцето проблясваше нишката на бързата бистра вода.

Десет дни бяха минали от посещението на Уесли Станфорд и повече от месец от онази ужасна вечер, когато Бианка се появи отново в живота ѝ. Надявала се бе тежката работа в мелницата да заличи всичко това от съзнанието ѝ. Но не стана така.

— Почиваш ли си?

Тя се стресна. Гласът на Клей! Не го бе виждала оттогава, когато Бианка...

— Джени ми каза къде мога да те намеря. Не ти преча, надявам се?

Тя се извърна бавно и погледна нагоре към него. Слънцето бе зад главата му и образуваше по връхчетата на тъмните му коси златист ореол. Изглеждаше уморен и някак по-възрастен. Под очите му имаше тъмни кръгове, като че не е спал.

— Не — отвърна тя с усмивка, — не ми пречиш. Обрахте ли тютюна?

Устните му се поотпуснаха, твърдата им черта се разчупи в усмивка. Той седна на земята и се изтегна, вперил очи в небето през златисточервената корона на дървото. Изведнъж се отпусна. Близостта на Никол беше достатъчна, за да се почувства по-добре.

— Тази твоя мелница се оказа голям успех. Минах реката, искам да те помоля за нещо... Елън и Хорас Бейкър са решили да поканят гости в наша чест. Една истинска вирджинска забава, те тука траят най-малко три дена. Ти и аз ще сме почетните гости. Елън е решила да представи моята съпруга.

Клей лежеше изтегнат в самите ѝ нозе, Клей, с разкопчана риза, с тези дълги негови крака... Никол имаше чувството, че се разтапя. Испита желание да се просне до него и да опре буза до загорялата му

кожа. Беше поизпотен от работата на полето, тя сякаш усещаше на езика си солта по тялото му, целувайки го мислено. Гледайки го как спокойно лежи, това импулсивно желание премина. Имаше усещането, че цялата ѝ глава пламти, а той изглеждаше така, сякаш най-сетне е намерил мир до своята майка.

Само след миг тя осъзна какво ѝ е казал.

— Предполагам ще ти е трудно да кажеш на Елън, че съм отказала да дойда, нали?

Той отвори едното си око и я погледна.

— Тя те познава и знае, че сме женени.

— Така е, но много скоро няма да сме.

Никол стана и понечи да тръгне надолу по хълма, ала Клей я хвана за глезена. Тя политна, падна на ръце и колене, но той скочи и я вдигна.

— Какво хукна така изведнъж? Не съм те виждал от седмици, идвам да те каня на забава. Какво има толкова? Вместо да се ядосваш, би трябвало да си приятно изненадана.

Не можеше да му обясни, че неговото спокойствие я беше ядосало. Тя седна на тревата, но вече извън обсега на дългите му ръце.

— Просто смятам, че не е редно да се показваме пред обществото като мъж и жена, след като само след няколко месеца бракът ни ще бъде обявен за невалиден. Мисля, че на тебе повече би ти се искало да идеш на забавата с Бианка и да обявиш пред всички тази нелепа история. Би могъл да разкажеш всичко много забавно.

— Елън те познава вече — повтори той упорито. Не се и опита да отговори на затаения ѝ въпрос. Знаеше само, че перспективата да прекара с нея три дни и три нощи го правеше щастлив за първи път от месеци насам. Той се поизмести към нея, взе ръката от скута ѝ и я заразглежда, като че я изучаваше. Такава малка, прозрачна и чиста, може да дари толкова много наслада! Той я вдигна към устните си и зацелува меките възглавнички по върховете на пръстите ѝ.

— Моля те, ела! — каза той тихо. — Всичките ми приятели, всички хора, които зная откакто съм се родил, ще бъдат там. Ти толкова много работи през последните месеци, трябва да си починеш ден-два.

Цялата се бе разтопила от слабост, докато той докосваше с устни пръстите ѝ, но някъде дълбоко в нея кипеше протест. Живее с друга,

твърди, че обича тази друга, а идва да целува нея, гали я, кани я на тази абсурдна забава... Това оставяше у нея горчивия вкус, че е онази, любовницата, жената, която кроят и държат единствено за удоволствие... И все пак той иска да я представи на приятелите си?!

— Моля те, Клей! — каза тя немощно.

Той хапеше леко вътрешната страна на китката ѝ.

— Ще дойдеш ли на забавата?

— Да — каза тя, притваряйки очи.

— Чудесно! — Клей пусна изведнъж ръката ѝ и скочи на крака. — Ще дойда да взема теб и близнаците утре в пет сутринта. Джени също! А, да! Вземи нещо за ядене. Може някакъв френски специалитет. Ако ти липсват подправки, обади се на Маги да поразгърси из запасите си.

Той се обърна и тръгна надолу по хълма, свирукайки си.

— Господи, какво невиждано нахалство! — възкликна Никол и се разсмя. Надали щеше да го обича така силно, ако бе разбрала какъв е...

А Клей вече мислено се бе пренесъл при Хорас. Ще бъде сам с Никол, ще имат обща спалня в голямата просторна къща на Бейкъсови. Само тази мисъл го бе възпряла да не я грабне още там, на поляната, където всеки миг можеше да се появи някой.

Щом Клей се изгуби от погледа ѝ, Никол скочи нетърпеливо. Ако ще трябва да приготвя храна за три дни, веднага трябва да почне! Запрехвърля мислено разни рецепти, докато подтичваше надолу по хълма. Пилета... Пилета, печени с дижонска горчица, месни пастети... Студено желе от зеленчуци, студено суфле... И тортички. Точно така, ще направи тортички с ябълки, круши, къпини... и с тиква, непременно с тиква! Дъх не ѝ остана, докато пристигне вкъщи.

— Добро утро! — извика Клей, привързвайки шалупата на отсамния бряг на реката. Той се усмихна на Никол и Джени, застанали заедно с близнаците сред куп кошници. — Какво става? Не отговарям за лодката, ако натоваря всичко това! Като си помисля само колко тежаха подправките, които изпрати Маги!

— Аз все си мислех, че Маги ще благоволи да ти сготви нещичко, след като е разбрала, че взимаш Никол — подметна Джени хапливо.

Клейтън се направи, че не чува думите ѝ и се зае да подава кошниците на Роджър, застанал до отворения люк на кабината. Близнаците закрещяха от възторг, когато бяха подадени буквално като кошници в ръцете на Роджър.

— Днеска нещо си в добро настроение — каза Джени. — Човек може да си помисли, че си дошъл на себе си.

Клей обхвана кръста на Джени и я целуна сърдечно по бузата.

— Може и да съм, но ако не млъкнеш веднага, и тебе ще хвърля в лодката.

— Ами хайде, хвърлете я! — каза Роджър бързо. — Хвърляйте, пък аз ще си помисля дали да я хвана.

Джени изсумтя и се подпря на рамото на Клей, за да се качи в шалупата. Клей протегна ръка на Никол, за да ѝ помогне.

— Виж, тази ще я хвана! — засмя се Роджър.

— Тя е моя! — заяви Клей, подхвана Никол от пристана, притискайки я здраво към гърдите си и не я пускаше да стъпи на палубата.

Никол го гледаше с разширени очи. Това беше някакъв непознат човек! Клей, когото тя познаваше, беше мълчалив и сериозен. Но който и да беше този непознат, той страшно ѝ харесваше.

— Да тръгваме, чичо Клей! — извика Алекс. — Иначе конните надбягвания ще са свършили, докато стигнем!

Клей пусна бавно Никол и задържа едната си ръка около раменете ѝ.

— Тази сутрин си много хубава — каза той и прокара пръст по ушенцето ѝ.

Тя само го погледна. Надяваше се, че той не може да види как тупти сърцето ѝ.

Клей изведнъж се разбърза.

— Алекс, отвързвай! Манди, я помогни на Роджър да отблъсне!

— Йес, капитан Клей! Йес, сър! — се разкрещяха децата.

Никол седна до Джени.

— Ето, такъв го зная аз — каза Джени. — Случило се е нещо. Не зная какво, но господ да благослови човека, който го е отприщил най-сетне, нищо че не зная кой е.

Глъчката на поканените гости се чуваше още на половин миля преди пристана на Бейкърс. Нямахме още шест часа сутринта, а

половината област се бе струпала на поляните. Виждаха се хора и на отсрещния бряг на реката — стреляха патици.

— Изпрати ли Златното момиче у госпожа Бейкърс? — осведоми се важно Алекс.

Клей погледна детето с високо вдигнати вежди:

— Нямаше да е истинска забава, ако не прибера паричките им, не мислиш ли?

— Вярваш ли, че тя ще победи Ирландска хрътка на госпожа Бейкърс? — попита Роджър. — Била страхотен бегач, чувам.

— Да, но не е конкуренция за Златното момиче — изръмжа Клей. Той закопча ризата си и се пресегна да вземе вратовръзката, метната върху кошницата на носа. Върза я сръчно и облече жилетката от светлокафяв сатен. Отгоре сложи двуреден шоколадовокафяв жакет от рипсено кадифе с месингови копчета. Отпред жакетът стигаше едва до кръста му, а отзад беше по-дълъг — малко над коленете. Панталонът му от сърнешка кожа прилепваше плътно, като втора кожа, по бедрата му. Носеше високи хесенски ботуши, по-високи отпред, при коляното, отколкото отзад на прасеца. Той бързо ги жулна с някаква шапка от боброва кожа с леко обърната нагоре периферия.

Така издокаран, Клей се обърна към Никол и ѝ предложи тържествено ръката си.

Досега Никол го бе виждала само в работни дрехи. Сега мъжът, който се превиваше по цял ден над тютюна, се бе превърнал в джентълмен, който би предизвикал фурор дори във Версай.

Той сякаш прочете мислите ѝ, защото се засмя до ушите.

— Не бих искал да се срамя, след като вървя до най-красивата жена на света.

Никол му се усмихна, радостна, че бе хвърлила толкова старание за тоалета си. Беше в бяла рокля от сурова коприна, тънка и много приятна за носене. Целите поли бяха избродирани на малки жълт нарциси. Корсажът бе от кадифе, с цвета на бродерията. По яката и маншетите имаше бели панделки, в черните си коси бе заплела ленти от жълта и бяла коприна.

Роджър завърза шалупата към кея. Изведнъж Клей се плесна театрално по челото:

— Господи, щях да забравя! Донесъл съм нещо за тебе. — Той бръкна в джоба си и извади златния медальон, който тя му беше

оставила на кораба.

Никол го стисна в шепата си и му се усмихна.

— Благодаря ти!

— По-късно можеш да ми благодариш както се следва! — Клей я целуна по челото. След това се обърна и започна да хвърля кошниците на Роджър, който бе застанал на кея. Притисна нежно Никол към гърдите си, преди да я подаде на Роджър.

— Идват! — извика някой, когато се запътиха към къщата.

— Клей! Започнахме да мислим, че сигурно е с дървен крак, щом я държиш толкова време скрита!

— Не, аз си я пазя като брeндитo, и то по същата причина! Не е хубаво да си хвали човек брeндитo, щe му го изпият! — засмя се Клей в отговор.

Никол сведе очи, беше напълно объркана от този нов Клей, от това публично изявление, че тя е негова жена. Имаше чувството, че ще бъде негова съпруга завинаги.

— Здравейте! — посрещна ги Елън Бейкърс. — Клей, остави ми я за малко! Държиш я вече месеци само за себе си.

Клей неохотно пусна ръката ѝ.

— Да не ме забравиш! — намигна ѝ той закачливо, преди да тръгне към неколцината мъже, които се канеха да вървят на пистата за надбягване. Никол го видя как отпи жадна глътка от малката пръстена стомна.

— Ти наистина си направила чудеса с него! — каза Елън възторжено. — Не съм го виждала толкова щастлив, откакто изгубихме Джеймс и Бет. Като че ли дълго е отсъствал и сега отново се е върнал у дома.

Никол не можеше да отговори. Този весел, закачлив Клей бе и за нея непознат. Елън, въпреки, така и не ѝ даде нито за миг думата — имаше да я представя на толкова много хора. Засипаха я с въпроси. Откъде има тази чудесна рокля? Къде живее семейството ѝ? Как са се запознали с Клейтън? Къде са се венчали? Отговорите ѝ не бяха чиста лъжа, ала не бяха и самата истина. Изобщо не спомена, че е била отвлечена и принудена да сключи брак.

Фасадата на огромната къща гледаше към реката. Досега Никол не бе видяла много американски къщи, но тази наистина я зашемети. Докато къщата на Клей бе изцяло в стил Джордж Пети, господарският

дом на Бейкърс бе някаква странна смесица от всички възможни архитектурни стилове. Като че ли всяко ново поколение бе достроявало къщата в онзи стил, който най-много му е харесвал. Къщата се разпростираше — или по-точно, разклоняваше, във всички посоки — дълги крила, къси крила, покрити коридори, водещи към сгради, които изглеждаха съвсем отделни от главната къща...

Елън видя с какво учудване Никол разглежда всичко наоколо.

— Забележителна, нали? Струва ми се, че ми трябваше цяла година, след като дойдох тук, за да мога поне да се ориентирам. Вътре е много по-лошо, отколкото отвън. Тръгнеш по някакъв коридор и той току свърши някъде си... Или по-точно казано, никъде си. Отвориш някоя врата и се озовеш в чужда спалня... Направо ужас!

— Но сега вече сигурно си привързана към нея — каза Никол усмихната.

— О, и как още? Няма да позволя и една тухличка да мръднат, макар че вече започвам да мисля как да пристроим още едно крило.

Никол я погледна изумено, но веднага се разсмя.

— А защо не и цял един нов етаж?

Елън се усмихна:

— Ти си умно дете. Виждам, че си в състояние да усетиш духа на моя дом.

Някой повика Елън и две дами бързо обсадиха Никол, продължавайки обстрела си с въпроси, докато тя се опитваше да помогне при подреждането на бюфета. Имаше най-малко двадесет маси, които просто се огъваха под тежестта на донесената храна. Изглежда всяко семейство бе донесло не по-малко от онова, което бяха приготвили Никол и Джени. Направиха яма с жарава и насипаха да се пекат стотици стриди. Неколцина мъже от прислугата въртяха на шиш цяло прасе, като час по час го поливаха с някакъв подлютен сос. Някой разказа на Никол, че така печели прасета в Хаити и наричали това „барбекю“.

Изведнъж откъм другия край на плантацията прозвуча ловджийски рог.

— Време е! — провикна се Елън, и бързо развърза престилката си. — Надбягванията! Ще започнат всеки момент.

Като по команда всички жени свалиха престилките си, запретнаха поли и хукнаха.

— След като и нежният пол е налице, можем да започваме! — каза гръмко един от мъжете.

Никол застана малко настрани от другите жени, които се наредиха край добре поддържаната елипсовидна писта. От тичането косата ѝ се бе разбъркала и тя се опитваше да напъха немирните кичури под корделите.

— Дай на мене — обади се Клей зад гърба ѝ. Ръцете му не се справиха кой знае колко добре, но усещането на пръстите му по врата ѝ изпрати ситни тръпчици по целия ѝ гръбнак. Клей я обърна към себе си. — Доволна ли си?

Тя кимна и вдигна лице към него, ръцете му лежаха на раменете ѝ, лицето му почти докосваше нейното.

— Сега идва моят кон. Ще ме целунеш ли, за да ми върви?

Както винаги, отговорът бе изписан в очите ѝ. Ръцете му се плъзнаха по талията ѝ и той я притисна към себе си. Поддържа я така за миг, заврял лице във врата ѝ.

— Толкова се радвам, че дойде! — прошепна той и прекара устни по бузата ѝ, за да ги спре върху устата ѝ.

Никол усети, че краката ѝ омекват и се вкопчи в него, за да потърси опора.

— Ей, Клейтън! — подвижна весел глас. — За тая работа имаш цяла нощ! Ела сега да си гледаш конете!

Клей откъсна устни от устата ѝ.

— Цяла нощ — прошепна той и нежно проследи с пръст очертанията на горната ѝ устна. След това я пусна изведнъж и се запъти към мъжа, който представляваше увеличено копие на Уесли.

Мъжът удари Клей по гърба:

— Напълно те разбирам! Дали ще се намерят още такива хубавици в Англия?

— Грабнах последната, Травис — засмя се Клей.

— Абе все пак ще намина аз там някой ден, искам лично да проверя.

Никол остана загледана след двамата. Възможно бе да са ѝ представили днес брата на Уес, но при толкова много лица и имена не можа да запомни всички.

— Никол — извика Елън — пазя ти място до мене!

Никол тръгна бързо към нея, за да наблюдават надбягванията.

Три часа по-късно всички заедно, мъже и жени, се отправиха към моравата, където ги очакваха бюфетите. От толкова смях и слънце страните на Никол пламтяха. Не помнеше вече откога не се е забавлявала така. Преди Революцията френските ѝ братовчеди все се оплакваха, че англичаните били такива сухари, че знаели да говорят само за работа и за църква, нищо не разбирали от удоволствията на живота. Сега тя гледаше американците край себе си и реши, че братовчедите ѝ биха харесали тези хора. Само смехове и веселие, цяла сутрин. Жените взимаха живо участие, особено за надбягванията се месеха във всичко, спореха, не можеше да се каже дори че залагат непременно на конете на своите съпрузи. Елън на няколко пъти заложи срещу конете на Хорас, като се заливаше от смях, че ако спечели, Хорас ще ѝ прекопае собственоръчно новата цветна леха и ще ѝ поръча от Холандия петдесет нови луковици лалета.

Никол бе наблюдавала мълчаливо, само като зрител, ала изведнъж Травис видя как разглежда, смръщила чело, един от конете на Клей.

— Какво става, Клей? Май че жена ти не харесва този кон.

Клей хвърли само бегъл поглед към Никол.

— Виж какво, моите жени винаги залагат на мен — засмя се той и изгледа Травис многозначително.

Никол наблюдаваше как Клей оседла коня с леко седло, докато жокеят седеше и гледаше от страни. Французите обичат конния спорт не по-малко от всички останали народи на света, а конете на дядо ѝ винаги бяха побеждавали жребците на двореца. Тя вдигна вежди обезпокоена. Така значи, неговите жени винаги залагат на него...

— Този кон няма да спечели — каза твърдо тя. — Пропорциите му не са както трябва. Краката са твърде дълги в съотношение с гръдната му ширина. Такива коне не са добри бегачи.

Околните, които чуха тези думи, млъкнаха, халбите с бира останаха по средата на пътя си към устните.

— Ти чу ли това, Клей? Ще приемеш ли това предизвикателство — викна Травис усмихнат. — Слушай я как говори! Сякаш разбира нещо от коне.

Клей не се откъсна от работата си.

— Искаш ли да заложиш малко пари в тая работа? — попита нехайно той, докато затягаше катарамата на каиша.

Никол го погледна. Той знаеше много добре, че тя няма пари. Елън я бутна с лакът:

— Обещай му, че цяла седмица ще му носиш закуската в леглото. Мъжете душа дават за такъв залог.

Елън говореше така, че гласът ѝ се чу по половината морава. И тя като всички присъстващи, с изключение на Никол, бе пийнала малко повечко.

— Да, това е вече честен облог — засмя се Клей и намигна благодарно на Травис, защото той бе предизвикал облога. За него нямаше съмнение кой ще спечели баса.

— А какво ще получа аз, ако конят не спечели? — извиси глас и Никол.

— Ами... тогава аз ще ти нося закуска в леглото — каза Клей със самодоволна усмивка, а мъжете около него прихнаха развеселени.

— Бих предпочела нова зимна наметка — отвърна Никол хладно, обърна се и тръгна към пистата. — Наметка от червена вълна — добави тя през рамо.

Жените около нея се разкискаха, а Елън попита дали наистина е сигурна, че не се е родила американка.

Конят на Клей изостана с три дължини и върху собственика му се изля порой от закачки. Питаха го дали не е по-добре да повери на Никол да се разпорежда с конюшните, а и с подбора на сортовете тютюн, които отглежда.

Запътиха се към къщата, все още коментирайки весело кой спечелил, кой загубил и защо. Една хубавка млада жена се бе обзаложила, че ако загуби, цял месец ще лъска ботушите на мъжа си.

— Да, ама не се разбрахме от коя страна да ги лъскам — заливаше се от смях тя. — Той ще е единственият мъж във Вирджиния, чиито чорапи ще се оглеждат в лъснатите му като огледало ботуши откъм вътрешната страна.

Никол погледна към отрупаните маси и чак сега усети колко е гладна. Чиниите от печена глина, натрупани на една от масите, бяха огромни, приличаха по-скоро на подноси, отколкото на чинии. Никол си взе по мъничко от всички блюда.

— Смяташ ли, че можеш да изядеш всичко това? — подразни я Клей.

— О, сигурно ще трябва да си досипя — засмя се Никол. — Къде да седна?

— До мене, ако имаш само мъничко търпение. — Той също си напълни една чиния с връх, след това хвана Никол под ръка и я поведе към един голям дъб. Засмяна прислужница разнасяше големи канчета с пунш и ги нареждаше направо на земята.

Клей седна на тревата с чиния в скута и започна да яде. Вдигна въпросително очи към Никол, която все още стоеше права, с чиния в ръка.

— Сбърках ли нещо?

— Ще си назеленя роклята — каза тя.

— Добре, чакай малко! Дай ми чинията си. — Клей остави своята до себе си. След това сложи и нейната чиния на тревата, хвана Никол за ръка и я придърпа на скута си.

— Клей! — извика тя и понечи да се надигне, но той най-безцеремонно я прихвана с крака. — Клей, моля ти се! Тук сме на обществено място.

— И какво от това? — Той захапа с устни меката част на ухото ѝ. — Хората да си ядат и да не гледат много-много какво правят другите.

— Пил ли си? — попита тя подозрително и отдръпна главата си.

— Ау-у! Говориш като истинска съпруга. Да, точно така, пийнал съм. А знаеш ли какво ти е лошото на тебе? — Той не изчака отговор. — Лошото ти е, че си трезва. Знаеш ли, че си най-чаровното създание на света като пийнеш малко? — Той я целуна по нослето и се пресегна да вземе чаша с пунш. — Ето, изпий това!

— Не! Не искам да се напия! — каза Никол решително.

— Виж сега какво ще направя: слагам я до устните ти и ако не пиеш, ще съсипя роклята ти.

Никол реши да пренебрегне този ултиматум, ала той я гледаше така дяволито и страховито, а тя беше толкова жадна. Пуншът с ром беше чудесен. Тук правеха пунша от три вида ром и четири различни плодови сока. Бе леден — късчетата лед още потракваха в чашата. Главата ѝ моментално се замая и тя пое дълбоко въздух, усети как изведнъж цялата ѝ нервност се изпари.

— Сега по-добре ли е?

Тя го погледна изпод гъстите си мигли и погали нежно с един пръст скулите му.

— Ти си най-хубавият мъж на това парти — каза тя замечтано.

— По-красив от Стивън Шоу?

— Да не би да говориш за русия мъж с трапчинка на брадичката?

— Клей изкриви лице:

— Не така! Трябваше да ми отговориш, че нямаш представа за кого говоря. — Той й връчи обратно чинията. — Хапни нещо! Кой би повярвал, че една французайка може да се напие от глътка ром!

Тя опря глава на рамото му и прилепи устни върху топлата му кожа.

— Така. Сега стой мирно — каза той строго и сложи парченце царевичен хляб в устата й. — Нали каза, че си гладна? — От начина, по който го изглежда, му стана горещо и той неволно размърда крака. — Яж! — повтори той строго.

Никол неохотно насочи вниманието си към яденето, беше й приятно да седи в скута му.

— Приятелите ти ми харесват — каза тя с пълна уста. — Ще има ли и следобед конни състезания?

— Не — каза Клей. — И конете, и жокеите имат нужда от почивка. Обикновено гостите играят следобед карти, шах или табла. Други пък се отправят на пътешествие, търсейки стаите си в този лабиринт, който Елън настоятелно нарича къща.

Никол продължи да яде известно време мълчаливо. След това вдигна очи към него.

— А ние?

Клей се усмихна така, че едното ъгълче на устните му се поизкриви.

— Мисля, че първо трябва да ти дам още няколко глътки ром и след това аз ще те питам.

Никол остана загледана в него, докато посягаше към чашата с пунш. След като отпи голяма глътка, тя сложи чашата на земята.

— Мисля, че аз... Май имам нужда да подремна. — И тя се прозя чак мъчително.

Клей свали жакета и го постла на тревата до себе си. След това я вдиша от коленете си и я остави да седне там. Целуна леко ъгълчето на устата й.

— Стой малко там... Ако трябва да прекося поляната пред къщата, не бих искал всички да видят до какво състояние си ме

докарала.

Никол погледна издутината в кожените му панталони и се разкиска глупаво.

— Яж, малък дяволе! — каза Клей с престорена строгост. След няколко минути той взе от ръцете ѝ полупълната чиния и я изправи на крака. Вдигна жакета си и го метна през рамо. — Елън! — провикна се той, когато наближиха къщата. — Коя стая е за нас?

— Североизточното крило, първи етаж, третата врата — отвърна Елън бързо.

— Какво става, Клей? Нещо си уморен? — подвикна някой шеговито. — Да се чуди човек как това, младоженците, толкова лесно се уморяват.

— Май че завиждаш, Хенри — засмя се Клей.

— Клей — каза Никол, след като влязоха в къщата. — Ти ме zlepоставяш...

— Не миличка, тия погледи, дето ми ги хвърляш, те ме zlepоставят! — Той я помъкна след себе си, докато налучкуваше пътя из многобройните коридори.

Никол успя да забележи бегло някаква странна сбирщина от мебели и картини. Какво ли нямаше, като се започне от английски мебели от времето на Елизабет и се стигне до френско рококо и американски примитивизъм. Тя зърна картини, каквито биха могли да висят във Версай, а до тях толкова примитивни рисунки, като че ли детски.

Един господ знае как Клей успя да намери определената за тях стая. Той я внесе на ръце и с крак затвори вратата. Целуна я стръвно, като че ще я изяде. Бе хванал лицето ѝ с две ръце и го изви така, че да дойде напъряко на неговото.

Тя се остави в негова власт. Близостта му я опиваше повече от онзи ром. Тя усещаше топлата му кожа под памучната риза. Устните му бяха твърди и нежни, езикът му бе сладък. Бедрата му се притискаха към тялото ѝ, властни и мамещи едновременно.

— Толкова дълго чаках този момент — прошепна той, заврял лице в шията ѝ. Зъбите му си играеха с ухото ѝ.

Никол го отблъсна от себе си. Когато той я погледна стреснат, тя бързо отиде в другия край на стаята, вдигна ръце и започна да вади фуркетите от косите си. Клей стоеше безмълвен и я наблюдаваше. Не

помръдна от мястото си и когато тя се затрудни при опита да разкопчае копчетата на гърба на роклята си. Да бъде сам с нея и да я гледа. Толкова дълго бе жадувал за това...

Тя присви рамене напред и роклята се изхлузи. Отдолу имаше тънка риза от памучна батиста. Дълбоко изрязаното деколте бе избродирано с розови сърчица. Под гърдите ризата бе пристегната с розова сатенена панделка. Гърдите ѝ се очертаваха под прозрачната батиста.

Бавно, много бавно тя развърза панделката и остави батистата да се свлече на пода. Погледът на Клейтън проследи материята, която се плъзгаше бавно, сантиметър по сантиметър от тялото ѝ, от високите твърди гърди, надолу до тънката талия и малките стъпала. Когато погледна отново към лицето ѝ, Никол протегна ръце към него. Една-единствена крачка през стаята и той я взе в ръцете си и я отнесе на леглото. Остана изправен, все още взрян в нея. Слънчевата светлина се процеждаше през завесите, достатъчна, за да накара седефа на кожата ѝ да блести.

Клей седна на леглото до нея и докосна нежно, с цяла длан кожата ѝ. Беше гладка и топла — толкова приятна на пипане, колкото и за гледане.

— Клей! — прошепна Никол и той ѝ се усмихна.

Наведе се и целуна врата ѝ, мястото, където пулсираше вената под гърлото ѝ, след това устните му се плъзнаха надолу към гърдите ѝ и към твърдите им розови зърна.

Никол зарови пръсти в гъстата му коса, извила призивно врат назад.

Клей легна до нея. Беше все още облечен — Никол усети студените месингови копчета до кожата си. Еленовата кожа на панталона бе мека и топла. Тези дрехи до голото ѝ тяло, кожата и месинга — всичко това бе самият Клей, силно и мъжко.

Той се обърна настрана и започна да разкопчава жилетката си.

— Не — промълви тя. — Не още!

Клей я погледна за миг и я целуна отново, продължително и жадно.

Никол се засмя унесено, когато той я прекрачи и кожата на ботуша му одраска крака ѝ. Той разкопча копчетата от двете страни на панталона си и Никол простена, когато почувства възбудата му.

Клей лежеше върху нея, притискаше я толкова здраво, сякаш се боеше, че може да му избяга.

— Знаеш ли — Никол се протегна и въздъхна дълбоко — този допир на ботуша ти... Изпитах огромно облекчение... Стана ми толкова хубаво... Нещо ми стана...

— Това ли е всичко? — попита Клей и притисна лице към шията ѝ. — Радвам се, че ти доставих удоволствие. Дали да не сложа шпори следващия път?

— Ти ми се присмиваш.

— Никога! — Той се опря на лакът. — Мисля, че по-скоро се присмивам на самия себе си. Наистина има за какво да се поуча от тебе.

— От мене? Какъв пример мога да бъда аз?... — Тя докосна с пръсти извития като полумесец белег до окото му.

Той се отмести от нея и седна.

— Не сега. Може би ще ти го кажа по-късно. Нещо огладнях. Преди един час ти не ме остави да хапна.

Тя му се усмихна и затвори очи. Чувстваше се безкрайно щастлива. Клей стоеше надвесен над нея и я гледаше. Черната ѝ коса се бе разпростряла под нея като ветрило — чудесен контрастен фон за извитите форми на тялото ѝ. Видя, че е почти заспала. Той се наведе и я целуна по носа.

— Спи, сладка моя любима! — прошепна той и дръпна другата половина на кувертюрата, зави я и излезе на пръсти от стаята.

Никол се събуди и се протегна щастливо, преди още да е отворила очи.

— Ставай, време е! — каза един плътен глас от другия край на стаята.

Тя се усмихна на този глас и отвори очи. Клей я наблюдаваше в огледалото. Ризата му бе метната на един стол и той се бръснеше.

— Проспа целия следобед. Смяташ ли да проспиеш и танците?

— В никакъв случай! — Тя се усмихна на отражението му в огледалото.

Понечи да скочи от леглото, но изведнъж осъзна, че е гола. Огледа се да дръпне нещо и се поприкрие, но като видя как присмехулно я гледа Клей, смело отметна завивката и отиде към

шкафа, където Джени бе окачила дрехите ѝ. Клей тихичко се засмя и продължи да се бръсне.

Като приключи с бръсненето, той застана зад нея. Беше облякла пенъоар с цвят на праскова от креп сатен и се колебаеше каква рокля да облече за бала.

Клей се пресегна и взе направо роклята от канелено кафяво кадифе.

— Джени каза, че трябва да облечеш това. — Той вдигна роклята и я заоглежда критично. — Май горната ѝ част е твърде оскъдна, навярно платът не е стигнал.

— Дай, аз ще се справя! — каза Никол самоуверено и взе роклята.

— В такъв случай това навярно няма да ти трябва.

Никол се обърна и видя какво държи в ръцете си. Перли! Четири наниза перли, захванати с четири дълги златни синджира с катарамии. Тя пое перлите в разтворените си шепи, опиянена от неповторимото меко сияние на скъпоценностите. Но не можа да разбере всъщност как трябва да ги сложи — приличаха по-скоро на колан, отколкото на огърлица.

— Облечи роклята и ще ти покажа — притече се Клей. — Майка ми си ги е поръчала по свой модел.

Никол трескаво намъкна ризата и роклята. Корсажът бе дълбоко изрязан, ръкавите бяха по-скоро презрамки. Клей заципа единия златен клипс в средата на деколтето отзад на гърба ѝ, втория — на рамото ѝ. Третият клипс дойде точно отпред, върху цепката на гърдите ѝ, а четвъртият — на другото рамо. Четирите перлени наниза провиснаха в лека дъга на гърба и на гърдите ѝ, но бяха направени така, че едната огърлица легна върху голата кожа, а другата — върху канелата на кадифето.

— Прекрасни са! — въздъхна Никол, вперила поглед в огледалото. — Страшно съм ти благодарна, че ми позволяваш да ги сложа.

Той се поклони и я целуна по голото рамо.

— Майка ми пожела да ги дам на моята съпруга. Досега никой друг не ги е носил.

Никол се обърна и го погледна.

— Нали ние... Защото...

Клей сложи пръст върху устните ѝ, за да замълчи.

— Нека да се порадваме на тази вечер! Утре ще имаме достатъчно време да говорим.

Никол се отмести и му даде възможност да се облече пред тоалетката. Вън на моравата вече свиреше оркестър.

Да, не бива да мисли сега за нищо друго, освен за този единствен миг. Да забрави действителността. Действителността, че Бианка и Клей живеят под един покрив. Действителността, че Клей обича друга жена.

Напуснаха стаята и Клей я поведе отново по изброените коридори навън към градината. Масите бяха отрупани с още повече лакомства. Гостите се разхождаха наоколо с чинии и чаши в ръка. Никол не бе успяла да хапне и залък, когато Клей вече я повлече към платформата, издигната за танците. Този луд вирджински галоп я остави без дъх.

Танцуваха четири танца и най-сетне Никол се примоли за малко почивка. Клей я отведе в малък осмоъгълен павилион под надвисналите върби. Докато бяха танцували, бе паднал вече мрак.

— Погледни звездите! Невероятни са.

Клей я притекли към себе си и тя сложи глава на рамото му.

— Бих искала този миг никога да не свършва — промълви Никол. — Да продължава вечно.

— Толкова ужасни ли бяха останалите мигове за тебе? Нещастна ли се чувстваш в Америка?

Тя затвори очи и тръкна бузата си в дрехата му.

— Тук преживях моите най-щастливи и моите най-нещастни мигове...

Не желаше да си спомня сега за нещастните! Никол вдигна глава:

— Защо не видях Уесли? Да не би да се е наложило да гледа плантацията, за да може брат му да дойде? И коя е жената с брата на Уесли?

Клей се засмя и притисна отново главата ѝ върху рамото си.

— Уес не е дошъл, защото навярно не е пожелал. А що се отнася до Травис, той е в състояние да управлява плантацията си дори чак от Англия. Червенокосата дама е Марго Дженкинс. Доколкото мога да

преценя, тя твърдо е решила да ожени Травис за себе си, независимо от това какво иска той.

— Да не сте се скарали нещо с Уесли? — Никол усети как мускулите на гърдите му се стегнаха.

— Защо питаш?

— Ами като имам предвид темперамента ти, за питане е.

Той се отпусна и се засмя:

— Имахме малък спор.

— Нищо сериозно, предполагам?

Той я отстрани от себе си, за да погледне лицето ѝ.

— Напротив, може би един от най-сериозните спорове в моя живот. — Той вдигна глава и се заслуша. — Май че свирят нещо ново. Искаш ли?

Тя се усмихна, а той, без да дочака отговора ѝ, я хвана за ръка и я поведе към дансинга.

Никол бе изненадана от издръжливостта на вирджинците. Такъв дълъг ден, макар и прекъснат от следобедното спане! Когато се прозя скришом за трети път, Клей я хвана за ръка и я поведе към стаята им. Помогна ѝ да се разсъблече, но когато тя тръгна към леглото, застана пред нея, вдигнал в двете си ръце един хавлиен халат.

— Мислех си, че ще ти е приятно да се окъпеш на лунна светлина — каза той и започна бързо да се съблича. След това облече памучна роба без ръкави — тук ги наричаха банян.

Никол се повлече мълчаливо след него из плетеницата от коридори. Но за нейна изненада коридорът, по който сега вървяха, ги изведе непосредствено до края на гората. Съвсем наблизо се чуваше пляскането на реката.

Навлязоха в дълбоките сенки на гората и стигнаха до един завой на реката, където се образуваше бистра плитчина. Клей остави на брега парче сапун и кърпи, съблече се, взе сапуна и бързо нагази във водата. Никол гледаше как лунната светлина трепка по раменете му. Той цепеше водата с ръце, дългите му крака се движеха безшумно, докато плуваше към средата на вира.

— Хей! Цяла нощ ли мислиш да стоиш там?

Никол бързо развърза халата си, пусна го да падне на земята и забърза към него. Изведнъж изчезна под водата.

— Никол! — Страхът накара гласа му да прозвучи остро.

Тя изплува зад гърба му, плесна го леко с ръка и отново се гмурна под вода. Сега вече той се развъртя, хвана я за кръста и я измъкна.

— Я да те видя аз тебе, малка русалко! — Клей я целуна по челото. Но Никол обви ръце около врата му и го целуна дълбоко и страстно.

Клей я пусна да стъпи на плиткото и със смешна съсредоточеност започна да сапунисва цялото ѝ тяло. След като приключи се зае с него. Смееха се, плискаха се в приятно прохладната вода, изтръскваха парцалите пяна от телата си. Но Клей реши, че трябва да измие и косата ѝ. Изплакването се оказа лесна работа — тя просто се гмурна отново под водата. Черното сребро на косите ѝ се развя след нея като ветрило. Клей бързо я настигна, придърпа я с бавно движение към себе си, целуна я и изви глава назад, за да види очите ѝ, като че я питаше мълчаливо нещо. Прочете отговора в очите ѝ, вдиша я бързо на ръце и я изнесе на брега.

В прохладната трева той започна да обсипва с целувки тялото ѝ. Целуваше я навсякъде, методично, бавно и съсредоточено, както я бе мил със сапуна преди това. Ръцете ѝ го докосваха, търсеха го, наслаждаваха се на допира му. Все по-жадно, все по-настойчиво...

— Сладка Никол! — прошепна той.

Ала тя вече не го чуваше. Цялото ѝ чувство за реалност бе изпепелено от лудото желание да се слее с Клей...

Клей лежеше изтегнат до нея. Все още я държеше в ръцете си, беше праметнал единия си крак върху нея, като да я задържи до себе си. Устните му опираха до ухото ѝ и тя се къпеше в дъха му, сладък и топъл.

— Ще се омъжиш ли за мене?

Никол не бе сигурна дали е чула правилно.

— Няма ли да получа отговор?

Тя се опита да влезе в шеговития му тон.

— Но аз вече съм омъжена за теб!

Той се приведе над нея, опрял глава на ръката си.

— Искам да се венчая с тебе още веднъж, пред очите на цялата област. Този път искам да присъствам и аз на собствената си сватба.

Тя мълчеше, а той замечтано докосна отново все тази нейна бленувана уста.

— Веднъж ти ми каза, че ме обичаш — каза той. — Пийнала беше, наистина, но все пак го каза. Истина ли е?

— Да — прошепна тя, задъхвайки се от вълнение, но вперила храбро очи в него.

— Тогава защо не искаш да се омъжиш за мене?

— Подиграваш ли ми се? Не се шегувай!

Той се усмихна и завря глава в косите ѝ.

— Толкова ли ти е трудно да допуснеш, че съм в състояние да проумея нещата? Как можеш да обичаш човек, когото смяташ за глупак?

— Клей, бъди сериозен! Не разбирам за какво говориш. Никога не съм те смятала за глупак.

Той отново се взря в очите ѝ.

— А не би било лошо да го направиш! Всеки в плантацията те обича, само аз не. Излиза, че дори конете ми са по-умни от мене. Помниш ли като те целунах за първи път на кораба? Не исках изобщо да те пусна да си вървиш, но ти стана и заяви, че нямаш нищо общо с мене. Бях бесен, като намерих бележката ти, бях извън себе си от страх, че може да не успея да те намеря... Джени още тогава разбра, че съм влюбен в тебе.

— Но Бианка... — започна Никол, но Клей сложи ръка на устните ѝ.

— Тя принадлежи на миналото. А ние двамата трябва да си принадлежим един на друг отсега нататък! Елън знае, че сме били венчани служебно на кораба и ще разбере, ако я помолим да ни кумуват с Хорас...

— Да направим сватба? Отново? Тук?

Клей я целуна по носа и се засмя. Очите му блестяха на лунната светлина.

— Толкова ли е абсурдна тази мисъл? Така ще си имаме най-малко стотина свидетели, които винаги ще могат да се закълнат, че никой не ни е принуждавал да се женим. Не бих понесъл отново да се заговори за анулиране на моя брак. Ще го направим, ако трябва дори да те напердаша.

— О, ще си изпатиш, ако ме напердашиш — отпусна се най-сетне тя и влезе в шеговития му тон.

— Така ли? И какво ще направиш?

— Ами... ще кажа на Маги да не ти готви, ще се оплача на близнаците и ще видиш, като те намразят, и...

— Те ли да ме намразят? — Той изведнъж стана сериозен и я притегли към себе си. — Виж какво, съществуваме само ние двамата, ти и аз. Имаме само себе си. Обещай ми, че никога няма да ме намразиш!

— О, Клей — изпъшка тя, като се опитваше да си поеме дъх. — Не исках да кажа това. Как бих могла да те мразя, след като толкова много те обичам?!

— И аз те обичам — каза той и я поотпусна все пак, за да може да диша. — Ще ни трябват поне три дни, за да подготвим всичко за сватбата. Съгласна ли си?

Тя се засмя във врата му.

— Как можеш изобщо да питаш дали съм съгласна за нещо, което желая с цялото си сърце? Да, Клей, ще се омъжа за тебе. Ще се омъжвам за тебе всеки ден, ако желаяш.

Той пак се впусна да целува тялото ѝ, като че го мъчеше неутолим глад.

Виеше ѝ се свят. Искаше ѝ се тази нощ да продължи вечно. Тя и Клей... Може би вече няма да води живота от последните месеци — тя в една къща, Клей в друга... Ако могат да се венчаят съвсем официално пред всички, преди да са се върнали в плантацията... Толкова хубаво би било! Ще имат свидетели... Нали Клей така каза... Ще могат да се закълнат, че Клей обича само нея, че иска само нея...

В главата и изплува името на Бианка, но целувките на Клей ставаха все по-томителни и бързо заличиха това име от главата ѝ.

Три дни... Така каза той. Колко много неща могат да се случат за три дни.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Когато се събуди на следващата сутрин, Никол не можеше да повярва на онова, което се бе случило през нощта. Бе прекалено хубаво, за да е вярно. Лежеше сама в спалнята. Слънцето грееше ярко през прозореца. Дочу възбудени гласове под прозореца и се усмихна. Надбягванията продължаваха и днес. Тя скочи от леглото, пригответи набързо тоалета си и облече семпла рокля от муселин с цвят на карамел.

Трябваша ѝ немного минути, за да намери пътя за навън, където бе сервирана закуската. Точно дояждаше бърканите си яйца, когато изведнъж долови, че всички около нея са замлъкнали. Секнаха и последните разговори. Тя се огледа стреснато, стана и впери, както всички останали, поглед към пристана.

Сърцето ѝ спря. Уесли и Бианка идваха по пътеката насам. Бианка! Беше се чувствала спокойна и сигурна на това място, далеч от Бианка. Светът около нея се срина.

Бианка крачеше уверено към насъбралите се около масите гости. Бе в рокля от сатен с цвят на ружи, избродирана по целия подгъв гирлянди от черни цветя. Широка дантела украсяваше деколтето и високата талия. Лъскавият атлаз покриваше едва наполовина едрият ѝ бюст. Носеше слънчобран от същата коприна.

Докато наблюдаваше как се приближават, Никол изведнъж се запита защо присъстващите са така притихнали. За себе си знаеше, че е поразена от идването на Бианка, но защо то се бе отразило и на останалите, които изобщо не знаят коя е?! Тя погледна към хората и видя изумлението, изписано по всички лица.

— Бет! — чу тя да повтарят. — Господи, Бет!

— Уесли! — извика Елън през поляната. — Как ни изплаши! — Тя хукна срещу новодошлите. — Добре дошли! — каза тя и протегна ръка на дамата.

Никол все още не можеше да помръдне, въпреки че двамата нови гости дойдоха до съседната маса. Сега Уесли се отдалечи от Бианка,

която точно си вземаше чиния. Жените бързо я наобиколиха.

— Здравей! — каза Уесли на Никол. — Как ти се струват нашите увеселения?

Когато Никол вдигна поглед към него, очите ѝ бяха плувнали в сълзи.

„Защо? Защо я е довел? Дали не я мрази за нещо и иска да я раздели с Клей?...“

— Никол — каза Уесли и сложи ръка на рамото ѝ. — Имай ми вяра! Моля те!

Тя намери сили само да кимне. Елън изникна зад Уес.

— Къде я намери? Как е възможна такава прилика! — И добави по-тихо: — Клей видя ли я?

Уесли се усмихна.

— Видя я. — Той подаде ръка на Никол. — Може ли да те придружа до пистата?

Тя мълчаливо го хвана под ръка.

— Какво знаеш за Бет? — попита Уесли, когато се отдалечиха от другите.

— Само това, че е претърпяла смъртна злополука заедно с брата на Клей — отвърна Никол. Тя изведнъж спря. — Бианка прилича на Бет, нали?

— За всекиго първоначално това е истински шок. Когато седи и си мълчи, тя е същинска Бет, не можеш да ги различиш! Но отвори ли си устата, от това впечатление не остава и следа.

— Значи Клей... — започна тя.

— Не зная. Не мога да говоря вместо него. Зная само, че в първия момент и аз помислих, че е Бет. А зная, че Клей... я е харесал заради приликата. Не би могло и да е друго, защото тя... Защото в никакъв случай не бих казал, че е жена, която можеш да наречеш приятна. — Той се ухили. — Заради нея ние с Клей се посдърпахме, въпрос на мнение, нали разбираш. — Той поразмести долната си челюст, като че имаше да оправя нещо. — Аз просто реших, че ще му е от полза да ви види една до друга.

Никол разбра, че Уесли е искал да ѝ помогне. Но нали самата тя бе наблюдавала с какви очи гледа Клей Бианка, как я боготвори... Не знаеше дали би имала сили да го види отново как гледа някоя жена с такива очи...

— Как минаха надбягванията вчера? Клей успя ли да надвие Травис? Надявам се, че е успял!

— Мисля, че излязоха наравно — засмя се Никол, зарадвана от това, че смениха темата. — Не ти ли се иска да чуеш за моите намерения да се сдобия с една нова червена наметка?

Нещо обичайно за тези домашни празненства във Вирджиния бе гостите да се грижат и обслужват сами — бюфетите бяха на тяхно разположение през целия ден, гъмжеше от слуги, готови да изпълнят всяко желание на гостите. Когато изсвири рог, за да оповести започването на предобедните надбягвания, дамите решиха, че няма за какво повече да ухажват Бианка, след като тя отказа поканата им да идат на надбягванията. Бианка нямаше сили да се отдели от бюфета. Онази проклета Маги направо бе отказала да готви за Бианка, след като Клей напусна плантацията.

— Вие сте онази дама Мейлисън, както разбрах.

Бианка вдигна поглед от чинията си, пълна със салата. Пред нея стоеше висок мъж, толкова тънък, че би могъл да бъде наречен направо кльощав. Поизносеният му замърсен фрак се бе свлякъл от раменете му. Лицето му бе обрасло с дълги, сплъстени косми, сплитащи се в тънка черна брадичка. Носът му бе голям, а устните толкова тънки, че не приличаха на човешка уста. Очите му — два черни въглена, светещи под бухналите вежди, бяха разположени толкова близо едно до друго, че човек имаше чувството, че вътрешните им ъгълчета едва не се застъпват.

Бианка направи гримаса и погледна встрани.

— Попитах ви нещо, мила госпожо. Вие ли сте Мейлисън?

Тя го изгледа шевно.

— Не мисля, че това ви засяга. Отстранете се да мина!

— Голямо лапане — каза той и кимна към купчината салата в чинията ѝ. — Лакомията е грях и ще има да плащате на онзи свят.

— Ако не ме оставите ти мира, ще повикам за помощ!

— Виж, Па, нека аз да поговоря с нея. Намирам, че е дори хубава...

Бианка погледна с жив интерес мъжа, който вървеше зад баща си. Бе як, силен младеж, надали имаше повече от двадесет и пет години. За съжаление лицето му бе точно копие на бащиното. Малките черни очи се плъзнаха по мекото ѝ бяло тяло.

— Нашата майка е била по баща Мейлисън. Чухме, че ще се омъжвате за Клей Армстронг и ви писахме в Англия. Не знай дали сте получила писмото ни?

Бианка си спомняше твърде добре за онова писмо. Значи тази измет си е въобразила, че са роднини.

— Не съм получавала никакво писмо.

— Лъжата е смъртен грях! — издекламира по-възрастният с глас, който можеше да бъде чут чак в края на поляната.

— Виж, Па, оттатък хората залагат и гледат конете. Иди да поговориш с тях, докато ние с моята братовчедка се запознаем по-отблизо.

Бианка им обърна рязко гръб и се отдалечи. Нямаше никакво намерение да разговаря с когото и да било от тях! Едва си намери ново свободно място, когато двама млади мъже се приближиха и седнаха при нея. Насреща ѝ седеше младият човек, който я бе заговорил, а до него приседна друг, малко по-нисък, по-скоро юноша на около шестнадесет години. Младежът изглеждаше по-приятен, със светли очи, които бяха нормално раздалечени едно от друго и имаха по-кръгла форма.

— Това е Айзък — каза по-възрастният брат, — а аз съм Ейбрахам Саймънс. А онзи господин беше татко ни. — Той посочи с глава към възрастния мъж, който бързаше към пистата, стиснал голяма библия под мишница. — На баща ни му дай да държи проповеди. Но аз и Айк си имаме други планове.

— Не бихте ли желали да седнете някъде другаде? Бих искала да закуся.

— Това, дето е в чинията ви, ще стигне за трима, госпожо! — заяви Айзък.

— Много си вирите носа обаче — допълни Ейб. — Човек би могъл да предположи, че ще се радвате да поговорите с нас, все пак сме роднини, така де.

Ейб се наведе към нея и я изгледа. Малките му като копчета очички се присвиха.

— Нещо не виждам бог да ви е наспорил приятели. Чуваме, че ще се омъжвате за Армстронг и ще ставате собственица на Ейръндел хол...

— Аз съм господарката на плантацията Армстронг — каза тя самодоволно между две хапки пилешко месо.

— А коя е тогава тази хубава малка дама, за която Клей разправя, че му е жена?

Бианка вирна брадичка, но продължи неизменно да дъвче. Кипваше отново, само като се сетеше как Клей я бе зарязал най-безцеремонно, за да иде на забавата е Никол. Беше се държал достатъчно странно вечерта, когато този сладък мистър Уесли Станфорд бе на вечеря у тях. Оттогава Клей като че непрекъснато я наблюдаваше, това негово кокорене й ходеше вече по нервите! Тя му изложи планове си да разшири къщата с още едно крило, а той пак само седеше и я гледеше втренчено. Бианка излезе бясна от стаята и още тогава се зарече, че той ще й плати за това безобразие.

А после Клей изведнъж изчезна нанякъде. Всъщност, тя бе доволна, че го няма, постоянното му присъствие й късаше нервите. Зае се с часове да съставя разни менюта, които „да й сервират докато го няма“. И бе извън себе си, когато онази противна личност, Маги май беше, нито веднъж не си даде труд да изпълни и половината от поръчките на Бианка. Точно когато се канеше да отиде до кухнята и да даде на готвачката да се разбере, се появи Уесли. Той именно й разказа за забавата и че Клей е взел Никол със себе си.

Бианка твърде неохотно се съгласи да става по никое време, за да тръгне с него за плантацията на Бейкъс. Но искреното й възмущение й даде сили. Как е възможно тази отвратителна Никол така дръзко да протяга ръка към нейната собственост? Ще й даде да разбере! Достатъчно е само да се усмихне на Клей и той ще реагира точно както бе реагирал първата вечер, когато я зърна отново... О, тя знае отлично какво очарование притежават жените от нейното семейство.

— Тази жена беше моя прислужница — каза Бианка високомерно.

— Ваша прислужница? — разхили се Ейб. — Ама сега ми се струва, че прислужва на Клей.

— Вървете да досаждате другиму с вашите нечисти помисли! — каза Бианка и стана да си вземе още нещичко от бюфета.

— Слушайте — каза Ейб, който тръгна по петите й. Сега вече тонът му беше сериозен. — Мислех, че вие ще се омъжите за Клей и очаквахме да ни подпомогнете малко. Па не мисли за нищо друго,

освен за проклетата си библия. Недалеч от плантацията на Клей имаме парче земя, ама добитък си нямаме. Надявахме се да ни заемете един бик... А след като сме от едно и също семейство, бихме могли да вземем и няколко от вашите юници.

— И малко кокошки — обади се Айк. — Нали Ма каза, че иска и кокошки. А тя ви се пада трета братовчедка.

Бианка изсъска като змия:

— Не съм ви никаква роднина! Как се осмелявате да искате да се замогнете за моя сметка? Как дръзвате да говорите с мене за... разни животни?!

Мина известно време, преди Ейб да ѝ отговори.

— Излиза, че не сте схванали правилно положението, госпожице Вирнат нос! Вие изобщо няма да получите и цент от парите на Клей! Пристигате от Англия и какво, той взел, че вместо за вас се оженил за прислужницата ви! — Ейб се разкиска. — Това е най-хубавата история, която съм чувал от години насам. Вие само изчакайте да я разкажа на всичките гости...

— Не е така! — Очите на Бианка плувнаха в сълзи. — Клейтън ще се ожени за мене. Аз ще притежавам плантацията. Просто е необходимо малко време, това е всичко. Първо той трябва да анулира брака си с... моята прислужница.

Ейб и Айзък размениха развеселени погледи, едва сдържайки се да не прихнат.

— Ще го анулира, тъй ли? — изкриви лице Ейб. — Вчера като я държеше на коленете си и я хранеше в устата, хич не ми изглеждаше, че се кани да се развежда.

— И сигур я е завел да я анулира следобед в спалнята — престори се на наивен Айк. Беше във възрастта, когато започваш да забелязваш другия пол, чувстваш се едва ли не като откривател. Бе седял цял час под едно дърво, опитвайки си да си представя какво ли вършат горе Клей и малката хубава жена. — Ама защо като слезе долу, се беше ухилил до ушите?

„Проклетата малка уличница! — помисли си Бианка. — Тази кучка си мисли, че може да ѝ грабне плантацията, използвайки тялото си като стръв! — Бианка вдигна очи над салатата си и погледна към пътеката, водеща към пистата. — Щом приключи със закуската, ще

иде да си по говори с Никол.“ — Тя вирна брадичка и мина наперено покрай мъжете.

— Ще дойде ден, ще ви потрябват приятели — подвижна Ейб след нея. — Ние не се отказваме от семейството си толкова бързо като вас. Ама тогава цената ни ще скочи! Хайде, Айк, дай да вървим да приберем Па.

Мина цял час, докато Бианка най-сетне се запъти към пистата. Целият ден ѝ се стори ужасно изморителен и изнервящ. Колко доволна би била, ако не трябваше да се бори повече, за да получи онова, което си е нейно! Един ден плантацията Армстронг ще ѝ принадлежи и тогава вече ще може след хапване да си почива, в края на краищата правилното храносмилане е толкова важно нещо. Сега обаче трябваше да се мъкне по разни отвратителни забави, с тези шумни, недодялани хора. И всичкото това заради Никол!

Съзря Никол в края на пистата, застанала до Елън Бейкърс. Елън надаваше окуражителни викове и подканяше конете, Никол стоеше мълчалива, лицето ѝ изглеждаше угрижено. Тя непрекъснато поглеждаше към другия край на пистата, където стоеше Клей в сред група мъже.

Бианка потупа с върха на чадъра си рамото на Никол.

— Ела тука! — заповяда тя, когато Никол стреснато се извърна.

С въздишка Никол се отдели от жените и застана до Бианка няколко крачки встрани от останалите.

— Какво търсиш тук всъщност? — издигна глас Бианка. — Мястото ти не е тук и ти го знаеш. Аз също го знам. След като отказваш да се съобразяваш с мене или с Клей, помисли поне за репутацията си! Чувам, че се държиш с Клей като последна уличница. Какво ще мислят хората, когато той се раздели с тебе и се ожени за мен? Ще се намери ли някой да те вземе, след като на всички е известно, че си се търкаляла с разни мъже?

Никол се взираше в едрата фигура пред себе си с невиждащи очи. Испита ужас само като си представи, че някога може да дели леглото с друг мъж, а не с Клей.

— Защо не идем още сега двете при него? — предложи Бианка самоуверено. — Помниш, предполагам, как те пренебрегна, когато пристигнах от Англия?

Да, Никол помнеше. Тези няколко минути тогава бяха жигосали самото ѝ сърце.

— Някой ден ще разбереш, че един мъж трябва да уважава жената, за да може да я обикне. Щом се държиш като пачавра, като такава и ще те третират.

— Никол! — разнесе се гласът на Елън зад тях. — Какво ти е? Да не ти е лошо? Лицето ти е много променено...

— Мисля, че попрекалих със стоенето на слънце.

Елън се усмихна:

— Да не е някое малко слънчице в корема ти?

Никол несъзнателно сложи ръка на корема си. Колко би искала да е така!

— По-вероятно е да е преяла — каза Бианка. — Не можеш да се натъпчеш и след това да застанеш на слънце. Аз си мисля, че ще е по-добре сега да вляза вътре. А ти ще ме придружиш, Никол!

— Да, направете го! — подкрепи я и Елън.

Последното нещо, за което Никол копнееше, бе компанията на Бианка, но видя с крайчеца на окото си, че Клей и неговата компания се отправят към тях. Не би могла да гледа отново как очите на Клей ще просияят при вида на любимата му.

В дома на Елън имаше най-малко три огромни салона и навсякъде беше претъпкано с хора. Внезапно рукналият студен дъжд бе прогонил гостите на сухо. Всички камини бяха запалени — трябваше да се нагреят огромните каменни блокове, за да започнат да топят.

Клей седеше в един кожен люлеещ се стол, отпиваше бира от чашата си и наблюдаваше близнаците, които се опитваха да пукат пуканки над огъня. Бе се качил преди няколко минути, но намери Никол заспала на един стол. Притесняваше се за нея, самият той се бе уморил да слуша цяла сутрин как новата дама поразително прилича на Бет, същинска Бет...

— Не желаете ли да седнете? — чу той добре познат глас. Озърна се и видя Уесли, застанал прав до едно кресло. Дамата, с която разговаряше, бе обърната е гръб към Клей, но той веднага я позна по роклята — Бианка! До този момент Клей я бе избягвал. Първо искаше да поговори с Никол, да я успокои и, най-вече, да предотврати някакъв сблъсък.

Клей понечи да се надигне от креслото си, но Уес го стрелна предупредително с очи. Клей само сви рамене и се излегна отново. Може би Уес иска да остане насаме с нея.

— Сигурно е било голям удар за вас! — Уесли говореше толкова високо, че Клей чуваше всяка думичка.

— Не разбирам какво имате предвид? — отвърна кокетно Бианка.

— Признайте си! Клейтън ми разказа цялата история. Ето, предприемате толкова дълго пътуване от Англия дотук, очаквате да се венчаєте с Клей, а при пристигането си установявате, че той е вече женен за друга жена и дори живее с нея най-официално.

— Да, вие ме разбирате — каза Бианка с благодарност. — А като че ли всички други са против мене, не разбирам защо! Би трябвало всъщност да се обявят против тази ужасна жена. Аз съм тази, към която са се отнесли несправедливо.

— Кажете ми, Бианка, защо държите да се омъжите за Клей?

Мълчание.

— Междувременно доста мислих по този въпрос — продължи Уесли. — Чудя се, дали не можем да си помогнем взаимно. Знаете, естествено, че Клей е заможен човек. — Той се усмихна леко, когато Бианка закима бързо-бързо. — През последните години моята плантация не върви както трябва... Когато станете господарка на Ейръндел хол, бихте ли могли да ми помогнете?

— Но как?

— Бихте могли от време на време да пускате в моите земи по някое и друго говедо или пък да поизчезне някой и друг бушел пшеница... Клей няма да забележи.

— Не зная...

— Но вие ще бъдете негова съпруга! Половината от плантацията ще ви принадлежи по право.

Бианка се усмихна:

— Естествено. Но ще можете ли вие пък да ми направите услуга, като ме отървете от жена му? В началото бях сигурна, че ще стана негова жена, но в последно време вече нищо не ми се струва сигурно.

— Разбира се, че ще станете негова жена. Помогнете ли ми вие, ще ви помогна и аз.

— Ще ви помогна. Но как да се отървем от тази ужасна Никол? Увесила се е на врата му и той, като същински глупак, примира от радост, като гледа маниерите ѝ на последна уличница!

— Мисля, че това е достатъчно! — каза Клей грубо и се намери надвесен над Бианка. Тя се обърна и се хвана за шията си.

— О, Клей! Как ме изплаши! Нямах представа, че си наблизо.

Клей изобщо не и обърна внимание и изгледа Уесли с присвити очи:

— Наистина не беше необходимо. Естествено, че ми трябваше малко време, за да разбера какво имаше предвид. Тя не е Бет.

— Не — каза Уесли спокойно — не е Бет. — Той стана и очите му се преместиха от Клей към Бианка. — Предполагам, че имате да си кажете нещо вие двамата.

Клей кимна и му протегна ръка.

— Страшно съм ти задължен.

Уесли се ухили и раздруса ръката му.

— Не съм забравил крошето, дето ми заби. Но нека аз да определя кога ще ти го върна.

— Ама ще трябва да доведеш и батко си Травис — засмя се Клей.

Уесли само изсумтя и ги остави сами.

Бианка се досети, че Клей е чул целия разговор. Уесли явно бе предизвикал нарочно този тъп разговор, за да я чуе Клей.

— Как си позволяваш да ме подслушваш — започна тя.

— Моля те, Бианка! Думите ти не ми казаха нищо, което вече да не зная. Кажи ми, защо пристигна в Америка? — Той не изчака тя да отговори. — Мислех, че те обичам, помолих те да се омъжиш за мене... Твоят образ ме преследваше дълго, безкрайно дълго, като призрак, но сега зная, че никога не съм те обичал, че дори никога не съм те познавал.

— Какво искаш да кажеш, Клейтън! Аз държа писма, в които ми пишеш, че ще се ожениш за мене. Ти знаеш ли, че е наказуемо да нарушиш брачно обещание?

Клей я изгледа смаян.

— Моля те, Бианка! Как можеш да ме обвиняваш в нарушение на брачно обещание, след като съм вече женен? Няма да се намери съд в

света, който да поиска от мене да напусна съпругата си, за да се ожения за друга!

— Ще го направят, след като им изложат при какви условия е сключен този абсурден брак.

Мускулите по челюстите на Клей станаха на възелчета.

— Но какво искаш от мен, Бианка? Пари? Аз безспорно ще те обезщетя за времето, изгубено тука. Наши си вече доста скъпи дрехи...

Бианка една сдържаше сълзите си. Как може този недоद्याлан тип, този колониален простак да проумее какво иска тя? В Англия за нея нямаше място всред хората от благородно потекло като нейното семейство, защото ѝ липсваха средства. Дори тези, с които можеше да си позволи да общува според финансовите възможности на баща си, вече ѝ се присмиваха, че е склонила да се омъжи за един от ония диви американци... Подмятаха, че не е могла да си намери друг мъж. Тя напразно се бе опитвала да подхвърли тук-там колко много предложения за женитба получава. Не беше вярно, разбира се...

А той я пита какво иска!

Иска онова, което някога е притежавало семейството ѝ — сигурност, обществено положение, платени сметки, увереност, че си желана, че имат нужда от тебе...

— Искам плантацията Армстронг — каза тя спокойно.

Клей се облегна назад в креслото.

— Надали би могла да изразиш по-скромно желание. Но аз не мога, или по-точно не желая да ти я дам. Разбери ме, скъпа Бианка, сърцето ми тегли към Никол и аз искам тя да остане моя съпруга.

— Не е възможно! Заради тебе съм дошла от Англия. Защото си обещал. Защото ти...

Клей вдигна вежда.

— Съжалявам, мила, но ти ще се върнеш обратно в Англия. Разбира се, при възможно най-люксови условия. Ще се опитам да заплатя за отнетото време и за... престъпеното обещание за брак. Това е всичко, което мога да направя.

Сега вече Бианка побесня.

— Ти какво си въобразяваш всъщност? Кой си ти? Един невъзможен селски грубиян! Ти да не повярва, че идвам заради тебе? Дойдох тук само защото разбрах, че си богат. И не си представяй, че

можеш да ме захвърлиш като някакъв пакет. В Англия като опозорена жена аз няма да се върна!

Клей стана. Той вече не сдържаше нервите си.

— Съвършено безразлично ми е какво ще правиш. Едно е сигурно: ще се върнеш колкото се може по-скоро в Англия, ако трябва и на ръце ще те занеса до трюма. — Той се завъртя на пети и бързо напусна стаята. Имаше чувството, че ако остане и секунда още, сигурно ще я удари.

Бианка кипеше. Не ще позволи на този противен тип да я зареже! Какво си въобразява той?! Ще настоява като луд да се омъжи за него, а след това ще я изкомандва да си върви, като че ли е слугиня. Никол! Никол е слугинята, с която би могъл да си позволява такива обноски. А ето че той хвърля нея, Бианка, зад борда заради такава долна пасмина!

Тя сви юмруци. Не ще допусне да я отстрани. Един от нейните прадеди е бил близък с племенника на английския крал! Ще гони нея, човек с нейното положение, човек с власт и връзки...

„Семейство... — помисли си тя. — Не казаха ли тия хора сутринта, че са от нейното семейство?“ Ами да! Те ще ѝ помогнат. Те ще ѝ осигурят плантацията. Да видим тогава кой ще ѝ се надсмива...

Клей стоеше под навеса на една от многобройните веранди в дома на Елън. Студеният дъжд плющеше около него и го изолираше като завеса от околния свят. Той извади пура от джоба си, запали я и вдъхна дълбоко. През последните дни бе имал достатъчно време да се проклина за глупостта си, ала днес вече само съжаления и проклетия не бяха достатъчни.

Онова, което направи Уес, като му показва какво представлява Бианка всъщност, бе истинско откровение. През цялото това време съзнанието му е било замъглено от мисълта за една втора Бет.

Той приседна на перилата на верандата, опрял дългия си крак на пода. Дъждът започна да намалява. През дърветата вече просветваха лъчите на слънцето.

„Никол е знаела много добре какво представлява Бианка! — помисли си изведнъж той. — Но Никол винаги се бе отнасяла коректно, никога не бе казала лоша дума за нея. Нито пък бе позволила да се стигне до разпавии...“

Той се усмихна и хвърли остатъка от пурата си в мократа трева. Дъждът още капеше от покрива, но водните пръски в тревата вече

блестяха на слънцето. Клей вдигна очи към прозореца на стаята, в която Никол спеше. Впрочем, дали наистина беше заспала? И колко тежко ли ѝ се е отразила появата на Бианка тук, на забавата?

Той влезе в къщата, мина по коридорите и изкачи стълбището към тяхната стая. Никол... Никол бе най-себеотрицателното същество, което някога е срещал. Никол обича целия свят. Ще обича и него, децата му, слугите му, неговите домашни животни дори, но никога няма да поиска нещо в замяна...

Разбра, че не спи, още щом откряхна вратата на стаята. Бързо отиде до шкафа и извади една семпла рокля с цвят на шоколад.

— Облечи това — каза той тихо. — Трябва да те махна оттук.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

Тя бавно отметна завивката и навлече ризата си през глава. Цялото ѝ тяло я болеше, чувстваше се толкова нещастна. Поне не я е забравил... Поне този път появата на неговата любима Бианка не го бе заслепила напълно. Може би иска да я върне обратно в мелницата, колкото е възможно по-далеч от Бианка?...

Беше ѝ все едно къде ще върви. Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че не успяваше да закопчае роклята си. Клей отмести пръстите ѝ и се зае сам да я закопчава. Гледаше лицето ѝ, взираше се в очите и, големи и влажни, пълни с отчаяние и страх.

Той се наведе и я целуна нежно, но устните ѝ се впиха в неговите.

— Изглежда не ти дадох достатъчно основания да ми вярваш, така ли?

Тя можа само да го погледне. Гърлото ѝ бе свито. Да проговори не успя.

Усмихна ѝ се бащински, хвана я за ръка и я поведе. Излязоха от стаята, след това от къщата. Тя повдигаше дългите си поли да не се влачат по мократа трева. Но Клей я дърпаше силно, без да държи сметка, че тя трябва да тича, за да го догонва. Без да проговори, той ѝ помогна да се качи в шалупата и отвърза платното. Елегантната лодка се плъзна бързо и леко по водата. Той стоеше изправен. С широките си плещи ѝ се струваше като планина — непроницаем, тайнствен, нещо, което тя обичаше, но не разбираше.

Сърцето ѝ се сви, като видя, че се отправят към плантацията. Правилно бе отгатнала. Връща я в мелницата. Железният обръч, който стягаше гърдите ѝ, стана толкова тесен, че дори и сълзи не пропускаше. Чак когато отминаха пристана на мелницата, тя си пое изненадана дъх и малко ѝ олекна.

Отначало не позна мястото, където спряха. Беше само някаква гъста маса от клонаци и листа. Клей слезе. Водата стигаше над глезените му. Завърза лодката и ѝ протегна ръце. От благодарност ли,

от нежност ли, но тя едва не припадна. Той я погледна развеселен и я понесе по скритата пътека към онази красива поляна. Дъждът бе създал тук ново зелено царство. Слънчевите лъчи трепкаха в дъждовните капки, кота се оглеждаха тежко върху морето от разцъфтели цветя.

Клей я пусна на земята, седна на големия камък до цветята и я притегли на скута си.

— Понеже зная колко се боиш да не назелениш роклята си — каза той закачливо.

— Защо ме доведе тук? — прошепна тя и захапа притеснено долната си устна.

— Мисля, че е време да поговорим.

— За Бианка? — каза едва чуто тя.

Очите му потърсиха нейните.

— Какъв е този страх в очите ти? От мен ли се боиш?

Тя попремигна няколко пъти, за да задържи сълзите си.

— Не от теб, Клей. Боя се от онова, което ми каза. То ме уплаши.

Той я притегли към себе си и притисна главата ѝ на рамото си.

— Ако не те отегчавам, бих искал да ти разкажа малко за себе си, за семейството си и за... Бет.

Тя само кимна. Искаше да узнае всичко за него.

— Детството ми беше... идилично, като в приказка. От тези приказки, дето ти ги разказваш на близнаците. Обичани деца, гледани, галени, родителите ми бяха най-чудесните хора, които бог е създал някога. Майка ми беше сърдечна и мила жена. Имаше великолепно чувство за хумор, дори се плашихме понякога с Джеймс като бяхме малки. Случвало се е, като ровим за сладко в килера, да намерим в гърнето вместо сладко, някоя жаба... А ни и засрамваше с това, че умее да хване повече риба от нас заедно.

Никол се усмихна на рамото му, като си представи майка му.

— А баща ти?

— Той я боготвореше. Дори и след като аз и Джеймс пораснахме, те продължаваха да се закачат и да си играят като влюбени. Имаха много щастлив брак...

— А Бет? — Никол усети как изведнъж цялото му тяло се стегна.

— Бет беше дъщеря на нашия управител. Майка ѝ умряла при раждането и Бет нямаше братя и сестри. Бе нещо съвсем естествено за

майка ми да прибере момиченцето под крилото си. И Джеймс, и аз я приехме като сестра. Джеймс е бил на осем, когато Бет се ражда, аз съм бил на четири. Никога не сме ревнували от бебето, въпреки че майка ми му посвещаваше много време. Още помня как съм я носил на ръце. Когато започна да прохожда, вървеше навсякъде след нас. Джеймс и аз не можехме да прекараме и ден сами на полето, без малката Бет да е около нас. Дори и така се учих да яздя, с Бет зад мен.

— И си се влюбил в нея?

— Всъщност не съм се влюбвал. Аз и Джеймс я обичахме от самото начало.

— Но тя все пак се е омъжила за Джеймс...

Клей помълча известно време, преди да проговори отново.

— Мисля, че изобщо не сме разговаряли по този въпрос. Просто си знаехме, че един ден тя ще се омъжи за Джеймс. Не ми се вярва дори той да ѝ е правил официално предложение. Още помня онази забава, когато Бет стана на шестнадесет и Джеймс само попита не смята ли, че е време да определят деня на сватбата... Близнаците се появили на бял свят, преди да е навършила седемнадесет.

— Какъв човек беше?

— Щастлив — отвърна Клей тихо. — Тя беше най-щастливият човек, когото съм познавал. Обичаше едва ли не всички. Беше пълна с енергия, засмяна... Една година реколтата беше толкова лоша, че едва не продадохме Ейръндел хол. Дори мама престана да се шегува. Но не и Бет. Каза, че трябва да престанем да се самосъжаляваме. „По-добре направете нещо!“, така ни каза. И преди края на седмицата ние вече имахме план как да изкараме зимата... Беше трудна зима за всички ни, но успяхме да спасим плантацията. И само благодарение на Бет.

— Ето че всичките вече ги няма... — прошепна Никол, мислейки и за своите близки.

— Да — каза тихо Клей. — След онази зима дойде холерната епидемия, много хора в околността умряха. Най-напред умря баща ми, след това майка ми. Мислех, че никога няма да можем да се съвземем от този удар. Но съм благодарен донякъде, че си отидоха заедно. Не биха могли да живеят един без друг.

— Останали са ти все пак Джеймс и Бет, и близнаците.

— Да, все още бяхме голямо семейство.

— Не си пожелал да имаш собствен дом, собствена жена и свои деца...

Клей поклати глава.

— Като го казвам днес, звучи странно, ала тогава аз наистина бях доволен. Жени не липсваха, стига да пожелаея. Имаше една хубава тъкачка, която... — Той млъкна и се засмя на себе си. — Предполагам, че надали би желала да чуеш непременно точно това.

Никол кимна бързо.

— Мисля, че просто не срещнах човек, който да подхожда на нас, тримата. Ние бяхме прекарвали заедно детството си, всеки знаеше мислите и желанията на другия, сякаш бяха наши собствени мисли и желания. Джеймс и аз работехме заедно, понякога и дума не разменяхме, но после се прибирахме у дома, при Бет. Тя... не знаех как точно да го изразя, тя ни посрещаше и двамата. Беше съпруга на Джеймс, но се грижеше не по-малко и за мене. Винаги ми приготвяше любимите ястия, шиеше ми нови ризи.

Гласът му се скъса. Той стисна здраво Никол в ръцете си и потопи лице в ароматните ѝ коси.

— Разкажи ми за Бианка — въздъхна тя.

— Ето как стана. На една забава, която Бет даваше, пристигна някакъв човек от Англия. Взираше се така безсрамно в Бет, че на всички беше неприятно. Но после човекът обясни, че в Англия се бил запознал наскоро с някаква млада жена, която била истинска двойница на Бет. Попита ни дори дали Бет не е близначка. Джеймс и аз му се изсмяхме, защото знаехме, че не може да има втора като Бет. Но Бет се заинтересува, заразпитва го и дори си записа адреса на Бианка Мейлисън. Смееше се, че иде ли някога в Англия, непременно ще потърси тази госпожица Мейлисън.

— Но ти беше този, който пръв замина за Англия?

— Да. Нещо с цените на памука и тютюна не се получаваше. Най-напред за Англия се канеха да вървят Джеймс и Бет, а аз да остана с близнаците. Но Бет откри, че е отново в деликатно положение. Тя не искаше да рискува, едно пътуване през океана можеше да коства живота на бебето. И така вместо тях аз тръгнах за Англия.

— Тя ли те помоли да потърсиш тази Бианка?

Клей млъкна и се скова така, сякаш изобщо няма да проговори повече. Той притисна Никол към себе си и започна лекичко да я люлее.

— Джеймс и Бет са се удавили само няколко дни след моето тръгване. Ала бяха нужни месеци, докато съобщението стигне до мене в Англия. Вече си бях оправил сделките и реших да потърся Бианка, преди да си тръгна за дома... Мъчеше ме страшна носталгия. Изпитвах отвращение от храната им, писнало ми беше сам да се грижа за прането на ризите си... Копнеех да се върна у дома, при моето семейство. Но си знаех, че Бет ще ми се разсърди, ако не потърся жената, дето била досущ като нея. Поканиха ме у същия онзи англичанин, който ни беше разказал за Бианка. И наистина. Когато Бианка влезе в стаята, останах да я гледам със зяпнала уста. Едва не се хвърлих да я прегърна и да я заразпитвам за Джеймс и за децата. Не можех да повярвам, че това не е Бет.

Клей преглътна и помълча малко, преди да продължи с променен глас:

— На следващия ден дойде вестта за Джеймс и Бет. Елън и Хорас бяха изпратили човек да ме намери в Англия...

— Толкова много боли... — каза Никол, мислейки за себе си.

— Бях като зашеметен. Не можех да повярвам, че е истина. Ала този човек бил свидетел как са ги извадили от реката. Единствената ми мисъл бе, че ме чака празна къща... Родителите ми бяха мъртви. Сега бях изгубил Джеймс и Бет. По едно време дори ми мина мисълта да остана в Англия и да помоля Хорас да продаде плантацията...

— Но беше видял Бианка.

— Да, Бианка. Започнах да се залъгвам, че не съм загубил Бет, че това е добро знамение, да получа вестта за смъртта им точно когато бог ми е изпратил жена, абсолютно същата като Бет. Поне тогава така смятах, че Бианка е същинска Бет. Достатъчно бе само да я погледна, за да си втълпя, че Бет не е умряла. Помолих Бианка да стане моя жена. Искях веднага да тръгне с мене за Вирджиния, за да не се налага да вляза в пустия ни дом. Но тя поиска време да си помисли. Не можех да чакам, знаех, че трябва час по-скоро да се върна вкъщи. Само благодарение на надеждата, че Бианка скоро ще ме последва можах да понеса живота в плантацията. Надявах се, че работата ще ми помогне да забравя...

— Нищо не помага. Не се забравя.

Той я целуна по челото.

— Работех за двама, дори може би и за трима. Нищо не можа да притъпи болката ми. Гледах да бъда колкото се може по-дълго време извън къщата. Зейналата пустота в дома ми бе непоносима! Съседите ми се опитваха да помагат, дори се заеха да ми търсят съпруга, но само мисълта да променя нещо в този дом, в дома на Бет, беше непоносима.

— Да, ти си искал само Джеймс и Бет.

— Представях си всеки ден как Бет седи до мене. Някак си се примирих със смъртта на Джеймс, но мисълта за Бианка не ме напускаше. Уверен бях, че тя ще ми замести Бет.

— И така реши да я отвлечеш и да я доведеш в Америка.

— Именно. Беше отчаяна, безумна постъпка, но аз наистина бях отчаян, страхувах се, че полудявам.

Никол потърка бузата си до гърдите му.

— Не ми е чудно защо бе толкова ядосан като откри, че си женен за мене, а не за Бианка. Очаквал си една представителна блондинка, а получи...

— Едно малко бижу с бленувани устни — каза той засмян. — Да ме беше застреляла, заслужавах си го! Бях страшно несправедлив към тебе.

— Но ти си очаквал Бианка! — опита се Никол да го защити от самия него и го погледна в очите.

— И слава богу, че не я получих! Като последен глупак си мислех, че един човек може да замени друг!

Изведнъж по тялото ѝ плъзнаха горещи тръпки. И тя събра кураж:

— Обичаш ли още Бианка?

— Никога не съм я обичал. Виждах само приликата ѝ с Бет. Дори когато пристигна тук, не исках да слушам какво ми говори, гласът ѝ ми пречеше да виждам в нея Бет. Но дори и в това състояние на хипноза долавях, че нещо не е както трябва. Бях си представял, че дойде ли веднъж Бианка в къщата ми, всичко ще бъде наред, домът ми отново ще бъде дом... Както когато Бет беше жива.

— Не стана така, нали? — Никол дори не се опита да скрие надеждата в гласа си.

— Не стана. И затова трябва да бъда благодарен на тебе. Въпреки че се стараех да не слушам какво ми говори Бианка, някъде в мозъка ми тлееше вече съмнението. Знаех само, че вечер не ми се прибира

вкъщи, че започнах да работя още по-трескаво, отколкото преди. А виждаш ли, ти като беше вкъщи, прибираще ми се... А после все си намирах работа в онази част на плантацията, която беше най-близо до мелницата.

Никол се усмихна и целуна гърдите му през ризата. Това бяха най-хубавите думи, които бе чувала.

— Та трябваше да се появи Уес и да ми вкара ума в главата. Още първия път, като видя Бианка, пролича колко разочарован беше. Фактически у него намерих потвърждение на моето решение.

— Той не хареса Бианка, така ли?

Клейтън се разсмя и пак целуна нослото ѝ.

— „Не хареса“ е много меко казано. Когато ми заяви, че я смята за една суетна, нахална лицемерка, направо го свалих с един удар. След това не можах място да си намеря, чувствах се ужасно. Да се стигне дотам, че да ударя приятеля си! Но може би ме болеше повече от това, че чух самата истина. Избягах от къщи и два дни не се върнах. Искях да премисля много нещо. Трябваше ми време, но вече започнах да разбирам каква каша съм забъркал. Нямах изход. Трябваше да погледна истината в очите и да призная, че Бет е мъртва. Бях се опитал да я върна в живота чрез Бианка, но не се получи. Ако желаех да направя нещо за Бет, трябваше да направя нещо за близнаците, защото само те бяха останали от нея. Да им намеря добра майка... А не някоя, която да ми бутне Алекс във водата, само защото е скъсал роклята ѝ.

— Това пък откъде го знаеш?

— О, и Роджър, и Джени, и Маги, и Люк... И кой ли не още! Всеки бе решил, че е негов дълг да ми говори против Бианка. И те не можеха да си представят, че ще им замести Бет.

— О, Клей, защо ме покани на забавата?

— Виждам, че и ти не си по-умна от мене! Ти може би не проумяваш с своята глупава главица, но аз проумях две неща. Първо, че е глупост да искам да заместя Бет. И второ, разбрах защо прекарвам толкова много време да зяпам към пристана на мелницата. Впрочем, пристанът плаче за ремонт, както забелязах. В съседство с плантацията на Бейкърс има дъскорезница...

— Клей!

Той се засмя.

— Обичам те. Не го ли знаеш? Всички вече го знаят.

— Не — прошепна Никол. — Не бях сигурна.

— През онази нощ, когато ми разказваше за дядо си и ми каза, че ме обичаш, ти грабна сърцето ми. — Той замълча и поклати замечтано глава. — А на другата сутрин заяви, че ме оставяш. След една такава нощ на неземно блаженство, ти се появи твърда и студена като лед... Сега тя си спомни за портрета в кантората.

— Значи... онзи портрет... е на Бет? Помислих, че държиш там Бианка... И го беше направил като някакъв олтар. Как бих могла да се състезавам с жена, която боготвориш?

— Накарах да махнат портрета. Сега е отново над камината в трапезарията, където си беше по-рано. А дрехите заключих в един куфар при другите неща на Бет. Може някой ден Манди да ги поиска.

— Клей, какво ще стане сега?

— Ами нали ти казах вече. Искам да направим сватба, най-официално, в присъствието на много хора.

— А Бианка?

— Говорих вече с нея. Ще се върне в Англия.

— И тя прие?

Той смръщи чело.

— Държанието й надали би могло да се нарече любезно. Но ще ме послуша. Ще се погрижа да получи пари, нещо като обезщетение. Добре, че се усетих навреме. Тя харчи луди пари. — Клей я погледна засмян. — Не познавам човек, който да се грижи толкова много за враговете си, освен тебе.

— Бианка не ми е враг. Би трябвало всъщност да я обичам, защото благодарение на нея получих теб! Като подарък!

— Не зная дали „подарък“ е най-точната дума.

Никол се засмя дяволито.

— Не ми се вярва...

— Ще ми простиш ли, че бях толкова сляп и толкова глупав?

— Клей...

Тя не успя да каже нещо друго, защото устните му просто залепнаха върху устата й. Сега вече, когато знаеше, че той я обича, нямаше задръжки за нейната страст. Тя метна ръце около врата му и го привлече към себе си, извила се цяла като дъга, за да го приеме.

И двамата не бяха усетили първите студени капки дъжд. Едва когато светкавица раздра небето и изведнъж рухна леден порой, те се

пуснаха.

— Бързо! — извика Клей, скочи и я вдигна за ръцете. Тя хукна към реката, ала Клей я дръпна в друга посока. Хукнаха към срещуположната страна на поляната. Докато Никол стоеше под дъжда и разтриваше измръзналите си рамене, Клей разсече бързо с ножа си няколко клона.

— По дяволите! — изруга той, явно не намери онова, което търсеше. Изведнъж обаче между клоните се откри малка пещера. Клей обгърна с ръце Никол и направо я тласна в дупката.

Никол трепереше. Бе мокра до кости.

— Имай малко търпение! Ей сега ще ти запаля най-хубавия огън — каза Клей, приклепнал в един от ъглите на пещерата.

— Каква е тази дупка? — попита тя, когато той отново дойде до нея.

— Наша. Ние я открихме, Джеймс, Бет и аз. Заради нея всъщност садихме тук всичките тези цветя, храсти и дървета. А Джеймс накара един зидар да му каже как да направим камината.

Клей бе приклепнал на пети до някаква зидария и палеше огън.

— Вярвахме, че това е най-тайното място на света, но като поотраснахме разбрахме, че димът от огъня се развява като знаме. Не е чудно, че родителите ни нямаха нищо против „да изчезваме“, достатъчно е било само да погледнат през прозореца и знаят къде сме.

Никол се озърна. Пещерата беше дълга около четири метра и широка най-малко три. До стената бяха поставени няколко примитивно сковани пейки и един голям сандък от борово дърво, пантите и ключалките бяха в ръжда. Нещо проблесна в една от нишите в стената и тя бързо отиде нататък. Ръката ѝ докосна нещо студено и гладко, тя го взе и го вдигна към светлината на огъня. Голямо парче зеленикаво стъкло, в което бе вградена малка сребърна катеричка.

— Какво е това?

Клей се обърна и се засмя. Но когато Никол седна до него, лицето му бе станало отново сериозно. Той посегна и взе от ръцете ѝ стъклото. Разглеждаше го така, като че го вижда за първи път.

— Тази катеричка бе купил бащата на Бет, донесе ѝ я от Бостън. Страшно си я харесваше. И един ден, бяхме се събрали тук и Джеймс точно майстореше камината, Бет изведнъж започна някакви големи приказки... Да останем приятели завинаги, неразделни... Заяви, че

веднага трябва да намерим Сам, стъкларя. Джеймс и аз я последвахме, долавяхме, че предстои нещо страхотно. Тя свали катеричката от синджирчето на шията си, накара стария Сам да направи тази сфера от прозрачно стъкло, след това допряхме пръсти до катеричката и се заклехме във вечно приятелство. А след това Бет пусна катеричката в горещото стъкло. Така вече нямало да я пипне никой друг след нас... — Клей дълго се взира в парченцето стъкло и после го върна на Никол. — Било е глупаво и детинско, ала на нас тогава ни се струваше нещо невероятно умно...

— Не смятам, че е било глупаво и детинско. Ето, че не е било напразно.

Клей избърса изцапаните си ръце и погледна нагоре към нея с потъмнели очи.

— Ние... не се ли канехме да правим нещо по-интересно, преди да ни подгони дъжда?

Никол го изгледа с големи очи, самата невинност, и каза престорено:

— Представа нямам! Какво искаш да кажеш?

Той стана, отиде до сандъка с ръждивия обков и измъкна две одеяла, прашни и изпонаядени от молци.

— Не би могло да се каже, че са розови копринени чаршафи! — Той явно се бе сетил за някакъв виц, който Никол не знаеше. — Но все пак е по-добре от нищо.

Той се обърна и протегна ръце към нея. Никол само това и чакаше, за да се хвърли на врата му.

— Обичам те, Клей — прошепна тя, — обичам те толкова силно, че чак се страхувам от това!

Сега той започна да измъква фуркетите от косата ѝ, като ги пускаше небрежно на пода. Разбърка с ръка черната, лъскава като коприна коса.

— И защо трябва да се плашиш — той целуваше врата ѝ. — Ти си моя жена, единствената, която желая и която бих искал изобщо да имам. Мисли за това и за децата ни!

Никол усети отново как омекват тези издайнически нейни колене, щом Клей ухапа меката част на ухото ѝ.

— Децата... — въздъхна тя. — Обичам децата.

Клей се отдръпна малко от лицето ѝ и се засмя:

— Деца не се правят лесно. Иска се много... труд.

Никол го изгледа с грейнали очи:

— Ами да се упражняваме — каза тя най-сериозно. — Всяка работа става по-лесна, когато човек... натрупа опит.

— Я ми ела, дяволче коварно! — каза той и я взе в обятията си. Внимателно я сложи върху одеялата. Миришеха на мухъл, но това някак си подходеше на обстановката.

„Като в свърталище на призраци!“ — помисли си Никол. Ала тези призраци сега й кимаха приятелски...

Клей разкопча копчетата на мократа ѝ рокля и веднага започна да целува всяко следващо оголило се местенце. След това съблече роклята ѝ, като че Никол бе малко дете.

Но ризата Никол съблече сама през главата си. Жадуваше час по-скоро да разголи тялото си за неговите милувки. Клей я сложи да легне на коленете му, подпрял с ръка гърба ѝ.

— Толкова си красива! — каза той, гледайки играта на пламъците по кожата ѝ.

— И не си разочарован, че не съм руса?

— Шт! — спря я той с престорена строгост. — Не бих сменил дори единствен цвят от тази картина.

Тя се обърна и започна да разкопчава ризата му. Гърдите му бяха гладки, твърди и леко окосмени. Коремът му бе невероятен! Равен, плосък и твърд. Никол усети как собствените ѝ мускули се свиват при вида на красивото му тяло, стройно и кораво, пълен контраст с нейната собствена закръглена мекота. Харесваше тялото му. Обичаше, да го гледа като върви, да вижда как мускулите играят под гладката му кожа, когато се опитва да удържи неспокойния си кон. Беше ѝ хубаво да го наблюдава като мъкне тежките чували с жито и ги мята през ритлите... Тя потръпна и залепи устни върху тъмната от слънчевия загар кожа на корема му.

Клей я гледаше, виждаше вълните на чувствата ѝ, отразяващи се на приливи в очите ѝ. И когато там придойдоха тъмните талази на желанието, той почувства неудържима тръпка по целия си гръбнак. Тази жена разпалваше в него пъклен огън, какъвто никоя друга досега не бе успявала. Сега вече времето на нежните думи свърши. Той я желаше. Бързо смъкна дрехите от себе си и хвърли ботушите си.

Вече не я целуваше нежно и когато ухапа ухото ѝ, тя се изплаши, че ще го разкъса. Устните му, езикът му, зъбите му се плъзнаха по шията, по раменете, по гърдите ѝ.

Никол се бе извила под ласките му, подлудена от палещите тръпки, които пронизваха тялото ѝ. Устните му се плъзнаха надолу към корема ѝ и тя настръхна. Впи пръсти в гъстата му коса и отново привлече главата му за целувка.

— Клей... — прошепна тя, но той задуши думите ѝ с целувката си.

Клейтън се измести върху нея и тя се усмихна със затворени очи, когато усети тежестта му. Ето го. Той е неин! Само неин, целия! И отново жадуваната изненада на проникването му в нея, чудото на неговата мъжественост. Той я изпълваше цялата, струваше ѝ се, че умира от екстаз.

Двамата бяха един-единствен ритъм — бавно, непосилно бавно. Ръцете ѝ галеха гърба му, таза му, твърдите мускули на стегнатите му хълбоци, откъдето сякаш извираше силата, проникваща в нея.

И когато заедно стигнаха до върха, Никол замря, поемайки с цялото си тяло жестоките тласъци на неговото освобождаване. Клей се претърколи от нея и я обви с ръцете си. Кръвта пулсираше в тялото ѝ, в краката ѝ. Тя се усмихна и се гушна в него, целуна рамото му и усети солената му пот.

Заспаха прегърнати.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Никол се събуди с чувството, че е все още с Клейтън в пещерата. Но слънчевите лъчи, огрели леглото ѝ, се процеждаха през дантелените завеси на Елън и тя бързо съобрази къде са намира. Леглото до нея бе празно, но възглавницата още носеше отпечатъка от главата на Клей.

Тя се протегна блажено и завивката се свлече от голото ѝ тяло. Бяха заспали, след като се бяха любили снощи в пещерата и когато след няколко часа се събудиха, луната бе изгряла, огънят напълно угаснал, и двамата трепереха от студ. Облякоха набързо все още мокрите си дрехи и хукнаха към шалупата, за да слязат по реката към Бейкърс хаус.

Още с пристигането Клейтън нападна кухнята и се върна с огромна кошница плодове, сирене, хляб и вино. Той се разсмя, когато само след половин бутилка вино Никол отново се разнежи. Любиха се, както си бяха всред плодове и трохи, целуваха се и ядяха, закачаха се и се кискаха, докато накрая не заспаха отново с преплетени ръце.

Никол се поразмърда и измъкна парче ябълка изпод себе си. Усмихна се многозначително и остави ябълката на нощното шкафче. Елън никога няма да успее да изпере този чаршаф. Как ли може да поднесеш извиненията си в такива случаи?! Можеш ли да разкажеш на домакинята, че си сипала червено вино по гърба на Клей и си го облизала, но въпреки старанието ти, за съжаление, се е разляло малко и върху чаршафа. Клей беше виновен — езикът ѝ го гъделичкаше и той се обърна, преди да е облизала всичкото... Но такива неща не се разправят...

Никол отметна завивката и разтърка голите си рамене. Във въздуха вече се чувстваше студеният полъх на есента. В гардероба ѝ имаше една кадифена рокля, точно с цвета на виното, което пиха заедно с Клей. Тя бързо грабна тежкото кадифе и закопча ситните седефени копчета на гърба. Беше с дълъг ръкав, затворена чак до врата, силно пристегната на гърдите и падаща на тежки дипли до

земята. Семпла елегантна рокля. А и беше топла за един такъв хладен ден.

Никол отиде към огледалото и оправи косите си. Искаше ѝ се да е особено хубава. Клей бе казал, че смята днес на обяда да обяви на всички идеята си за втора сватба, като мислеше да покани всички за Коледа в Ейръндел хол. Никол успя да го убеди да изчака дотогава, за да могат да подготвят истинско сватбено пиршество. Гостите на Елън започваха да се разотиват още днес следобед и Клей бързаше да оповести събитието докато са още всички.

Никол сбърка пътя към външната врата само веднъж. Масите по моравата бяха заредени отново, хората пак се въртяха край тях, говореха си пак оживено, като че не са се виждали с месеци, или отново отрупваха чиниите си с храна. Но се усещаше някак си, че всички вече са изтощени и са нетърпеливи да тръгнат към дома.

Никол също се радваше, че ще се върне в Ейръндел хол, сега вече като пълноправна стопанка. Видя Бианка, седнала на една от масите под големия бряст. Изпитваше угризения на съвестта заради Бианка. Не беше честно Бианка да дойде чак от Англия с надеждата да се омъжи за годеника си, и да открие, че той е вече женен. Изпълнена с колебания, Никол направи крачка към нея. В този момент Бианка вдигна очи от пълната си чиния и я видя. В очите ѝ преливаше омраза. Погледът ѝ би могъл да убие човек.

Никол импулсивно вдигна ръка към врата си и свърна встрани. Почувства се като истинска лицемерка. Разбира се, би могла да се насили и да каже на Бианка, че съжaliaва, след като бе излязла победителка! Победителите винаги могат да си позволят да бъдат великодушни.

Никол тръгна към бюфета, взе си нещо за ядене и седна. Но чинията остана в скута ѝ, вече не ѝ се ядеше.

— Извинете, госпожо Армстронг! — каза един мъж и се изправи пред нея.

Никол вдигна очи от чинията си.

— Моля?

Беше висок млад човек. Очите му бяха неприятни — малки, близко разположени едно до друго, с някакъв див блясък.

— Мъжът ви ме изпрати да попитам ще можете ли да дойдете до шалупата.

Никол веднага скочи, заобиколи масата и застана до младия човек.

Той се засмя:

— Най обичам жени, дето веднага се подчиняват. Изглежда Клей го бива да опитомява жени.

Никол поиска да го среже, но се въздържа. Той надали би разбрал поученията ѝ.

— Мислех, че господин Армстронг е на надбягванията — каза тя, като нарочно използва официално фамилното име на съпруга си. Никол тръгна след мъжа към реката.

— Малцина са мъжете, които съобщават на жените си къде отиват — каза непознатият многозначително, като нескрито оглеждаше Никол от глава до пети, но все лепеше очи на гърдите ѝ.

Никол рязко спря.

— Мисля, че ще се върна. Бихте ли казали на съпруга ми, че ще го чакам в къщата. — Тя се завъртя на пети и тръгна обратно.

— Я слушайте, малка френска госпожичке! — подвикна той и оголи зъби в усмивка. — Знам всичко за вас! Знам всичките ви дребни игрички! И много добре зная какво сте причинили на моята братовчедка! — Той я хвана за рамото.

Никол дори не се дръпна, толкова беше смаяна.

— Вашата братовчедка? Пуснете ме или ще викам!

— Само извикайте и утре мъжът ви няма да е между живите!

— Клей?! Какво сте направиш с него? Къде е? Само ако му направите нещо, аз ще... Аз ще...

— Какво ще? — ухили се мъжът подигравателно. — Ти си се побъркала по него, нали? Точно това казвах на Па, че си като някаква разгонена кучка! Нали те видях как се потъркваш около него! Една почтена жена никога не би се държала така!

— Какво искате от мене? — попита Никол с променен глас.

— Не е важно какво искам — засмя се той, — а какво ще си взема! Сега ме слушайте добре!

Тя кимна, онемяла. Чувстваше, че ѝ призлява.

— Вървете сега с мене до кея, там чака нашата шалупа. Не е толкова елегантна като тая, дето пристигнахте с нея, но за жена като вас е добра. Сядате в лодката и кротувате. Ще направим едно малко пътуване.

— При Клей?

— Разбира се, захарче! Нали ви казах, всичко ще бъде добре, ако слушкате.

Никол кимна и ръката на мъжа се протегна към лакътя ѝ. Пръстите му се забиха точно както преди. Единствената ѝ мисъл бе, че Клей е в опасност и трябва да му помогне.

Мъжът я отведе към другия край на пристана, където в една стара, олющена шалупа чакаха двама мъже. Единият бе възрастен човек, кльощав и мръсен, стиснал библия под мишница.

— Ето я! — провикна се той. — Йезабел! Ето я грешницата!

Никол го изгледа гневно, понечи да каже нещо, но мъжът, които стискаше лакътя ѝ, я блъсна силно и тя падна върху другия човек в лодката.

— Казах тихо! — изръмжа спътникът ѝ. — Пази я, Айзък! Да не съм чул нито звук от нея!

Никол погледна младежа, върху който бе паднала. Лицето му бе по-меко от лицата на другите двама. Когато се отлепиха от нея, тя политна отново и момчето я подхвана. Никол погледна назад към къщата на Бейкърс. Видя Клей — позна го по голямата му бяла шапка. На врата на коня му бе надянат венец от цветя — явно, току-що бе спечелил надбягването и сега празнуваха победата.

Моментално схвана положението. Тези мъже изобщо не са заловили Клей! Намираха се толкова близо до къщата, че само ако изкрещи, ще я чуят. Тя отвори уста, пое въздух, но викът не се изтръгна от гърлото ѝ. Един голям тежък юмрук се стовари в лицето ѝ, тя изгуби съзнание и рухна в ръцете на Айзък.

— Защо го направи, Ейб? — проплака момчето, опитвайки се да задържи отпуснатото тяло на Никол.

— Имаше защо. Ако не я беше зяпнал така, щеше да разбереш, че се готвеше да вика.

— Има и други начини да я накараш да мълчи — каза Айзък. — Щеше да я убиеш!

— Други начини, така ли? Да запуша устата ѝ с целувка, така ли? — заклати глава подигравателно Ейб. — Виж, на това сигурно е свикнала! Хайде, защо не започваш? Аз и Па ще пазим.

— Това са грешни слова, момче! — обади се Илайа Саймънс. — Тази жена е блудница! Държим я само за да спасим душата ѝ!

— Ясно, Па! — пресече го Ейб и изгледа Айзък с присвити очи.

Айзък избегна погледа на брат си. Правеше се, че не вижда многозначителното му хилене, докато все още държеше Никол в ръцете си, опрял гръб в перилата на палубата.

— Странно, колко е дребна, по-скоро дете, а не жена...

Айзък се смръщи, когато Ейб му подхвърли въжета и мръсна носна кърпа и нареди да я върже. Опита се поне да не нарани хубавата ѝ кожа... От вчера се бореше със себе си, от вчера, когато Ейб дойде и каза, че ще отвлекат малката госпожа Армстронг. Ейб разказа на баща им как братовчедката Бианка наистина била омъжена за Клейтън Армстронг, как онази чужденка Никол замаяла главата на Клейтън и той изоставил Бианка, за да живее с тази френска пачавра... На Илайа толкова му трябваше. Бе готов да пребие грешницата с камъни.

От самото начало Айзък бе против това отвличане. Не беше сигурен може ли да се вярва на приказките на Бианка, нищо че му е братовчедка. Каква беше кисела, когато я заговориха първия ден на забавата... Но Ейб му проглуши ушите с това, колко била онеправдана, как Никол е изместила собствената им братовчедка... Каза, че ще държат Никол само докато се сложи край на тази измама и Бианка се омъжи отново за Клейтън Армстронг.

Но сега, като я държеше в скута си, Айзък изобщо не можеше да си представи, че е някаква хитра измамница, хвърлила око на парите на Клейтън. Тя май наистина се разтревожи за мъжа си. Но Ейб каза, че видиш ли жена, дето гледа мъжете така, както Никол гледа Клейтън, да знаеш, че не е сваятна жена... Една съпруга трябва да е кротка, мълчалива и непривлекателна като собствената им майка. Айзък бе напълно объркан — ако можеше да избира, той би си взел жена като Никол, а не като майка си. Сигурно е така, защото и двамата с Никол са хора с лоши помисли, грешни и прокълнати от Бога...

— Айк! — подвижна Ейбрахам. — Престани да блееш! Не виждаш ли, че тя дойде в съзнание и ей сегичка ще се развряка? Натъпчи кърпата в устата ѝ!

Айзък се подчини на брат си, както бе правил цял живот. Никол бавно отвори очи. Цялата ѝ челюст бе схваната, болеше я непоносимо главата... Мина доста време, докато картината пред очите ѝ се избистри. Опита се да помръдне устните си, но не можа и усети, че се задушава.

— Не мърдай! — каза Айзък. — Не се бой. — Говореше шепнешком, само тя да го чуе. — Веднага ще махна кърпата от устата ти, щом пристигнем. Затвори си очите и си почивай сега.

— Събуди ли се щерката на греха? — извиси глас Илайа откъм носа на лодката.

Никол погледна нагоре към момчето, което я държеше. Видя как той бавно замижа. Никол разбра и отново затвори очи.

— Не, Па — извика Айзък. — Още е в несвяст.

— Уес — попита Кей, — да си виждал Никол? — Между очите му се бе врязала бръчка.

Уесли откъсна поглед от червенокосата хубавица, която го гледаше изкусително през притворените клепачи.

— Успя ли да я загубиш вече? Май ще трябва да взимаш уроци как да си пазиш жената! — пошегува се Уесли. Лицето на приятеля му бе напрегнато, той моментално остави бирата си на една маса и тръгна редом с Клей по поляната.

— Защо си обезпокоен? Откога я няма?

— Не съм я виждал от сутринта. Тя спеше още, когато тръгнах за надбъгванията. Елън каза, че я зърнала да слиза по стълбата, но оттогава я няма никаква. Питам няколко от дамите, никой не я е виждал.

— Къде е Бианка?

— Яде — отвърна Клей. — Най-първо нея питах. Не можа нищо да ми каже. Цял ден не е мърдала от мястото си, повечето хора потвърдиха това.

— Възможно ли е Никол да е отишла да се разходи? Може пък да е искала да се усамоти за малко.

Бръчката на Клей стана още по-дълбока.

— Бяхме решили да обявим на обяда, че по Коледа ще вдигнем истинска сватба. Искахме да поканим всички присъстващи в Ейръндел хол...

— На обяда? Обядът мина преди час — промърмори Уесли, загледан в хората, които вече се изнизваха надолу към пристана. — Това тя не би пропуснала!

— Именно! — каза Клей глухо. — Точно това никога не би пропуснала.

Погледите им се срещнаха. И двамата мислеха за едно и също нещо — за онова, което се бе случило с Джеймс и Бет... След като един такъв опитен ветроходец като Джеймс не се бе спасил...

— Я дай да потърсим Травис — предложи Уес.

Клей кимна и се насочи към малкото останали гости. В гърлото му растеше буца.

Когато присъстващите разбраха, че Никол е изчезнала, и разговори, и смехове изведнъж секнаха. Жените бързо нахвърлиха план как да претърсят горите наоколо. Децата изпратиха да търсят по всички постройки. Мъжете се запътиха с мрачни лица към реката.

— Може ли да плува? — осведоми се Хорас.

— Може — каза Клей, оглеждайки трескаво брега, дано зърне една тъмнокоса глава.

— Да не сте се скарали нещо? Може да е помолила някой да я върне в Ейръндел хол.

Клейтън се обърна към Травис:

— Не, по дяволите! Не сме се карали! Тя никога нямаше да напусне забавата, без да ми се обади.

Травис сложи ръка на рамото му.

— Спокойно! Може да е някъде из гората. Започнала е да събира орехи и се е забравила...

Интонацията му говореше, че допуска тази възможност не повече от Клей. Доколкото можеше да прецени Никол, тя бе разумна, съобразителна млада жена...

— Хорас — каза той, — доведи кучетата!

Клей се извърна с гръб към тях. Не можеше да овладее гнева си.

Ядосваше се на себе си, задето я беше изпуснал от очи дори за минута. Ядосваше се на нея, че пак го е оставила, един господ знае какво пак ѝ е хрумнало! Но най-силно го вбесяваше собствената му безпомощност. Възможно е тя да е и на десетина крачки, и на петдесет мили от тук, а той просто представа нямаше откъде да започне с издирването.

Никой не обърна внимание на Бианка, която си седеше настрани и се усмихваше с неизменната пълна чиния в ръка. Бе направила каквото трябва, сега може да се прибере доволна. Защото ѝ дойде до

гуша хората току да подпитват коя е и защо живее в дома на Клейтън Армстронг...

Отначало кучетата се объркаха от следите на толкова много хора. Мятаха се така, сякаш навсякъде надушваха следите на Никол — напълно възможно беше да е именно така.

Докато Хорас направляваше кучетата, Клей се зае да разпитва хората. Разговаряше с всеки мъж, с всяка жена, с всяко дете в огромната плантация. Но резултатът оставаше все същия — никой не можеше да си спомни да я е виждал тази сутрин. Един прислужник притича услужливо и каза, че ѝ е сервирали бъркани яйца, но не си спомняше да я е видял след това.

Когато се стъмни, мъжете взеха запалени факли — едни продължиха да претърсват гората, четирима тръгнаха със собствените си лодки нагоре и надолу по реката, викайки непрекъснато името на Никол. Прегледаха и отсрещния бряг. Никаква следа от нея.

Когато настъпи утрото, мъжете започнаха да се връщат един по един. Отбягваха изгарящия поглед на Клей.

— Клей! Клей!

Той вдигна рязко глава. Към него задъхано тичаше с вдигнати поли и килната на една страна боне Ейми Евънс.

— Жена ти я нямало? Така ли?

— Знаеш ли нещо за нея? — погледна я уплашено Клей. Очите им бяха хлътнали, лицето му тъмнееше от наболата брада.

Ейми притисна ръка към гърдите си. Не можеше да си поеме дъх от тичането.

— Снощи дойде у нас някакъв мъж и пита дали сме виждали жена ти. Бен и аз казахме, че не сме. Но тази сутрин на закуска Дебора най-голямата ми, каза, че видяла Никол с Ейбрахам Саймънс на кея.

— Кога? — попита Клей и хвана дребничката закръглена жена за рамото.

— Вчера сутрин. Изпратила бях Дебора до лодката, че си бях оставила там шала, нещо ми се видя студено... Та казва, че видяла как Ейб държал Никол за ръка и я водел надолу към реката. Дебора много мрази този човек, затова не се приближила към тях, промъкнала се само до лодката, взела шала и дори не се обърнала да го погледне.

— Видяла ли е Дебора Никол да се качва на шалупата на Саймънс?

— Не, не е. Нали знаеш, че не се вижда от кипарисите. Дебора бързала за надбягванията... Дори не й направило впечатление, ама днес на закуска се сети, като ни чу да говорим с Бен, че жената изчезнала.

Клей гледаше вторачено жената. Ако Никол се е качила на лодката, значи е все още жива... Не се е удавила... Слава богу! А може да има десетки причини да тръгне с Ейб Саймънс. Достатъчно е само да й каже някой, че трябва да се помогне някъде, и като нищо ще тръгне веднага с него...

Ръцете на Клей се впиха в яките рамене на Ейми. Той се наведе и я целуна звучно по устата.

— Благодаря ти! — въздъхна той и очите му просветнаха.

— Няма защо, Клей! — отвърна Ейми засмяна.

Клейтън я пусна и се обърна — приятелите и съседите стояха безмълвни зад гърба му. През тази нощ никой не бе мигнал.

— Давай да вървим! — каза Травис и тупна Клей по рамото. — Сигурно жената на Илайа пак чака бебе и Ейб е извикал първата срещната жена.

Клей и Травис размениха погледи. И двамата не вярваха, че е така. Илайа беше побъркан човек и съвсем не беше безобиден. А Ейб бе озлобен, вечно сърдит млад човек, който често изливаше злобата и завистта си върху богатството на съседите.

Клей вече тръгваше, когато някой докосна ръката му — зад него стоеше Джени. Подаде му кошница с храна.

— Вземи това — каза тя необичайно тихо. За първи път, откакто я знаеше, бузите й не бяха румени, лицето й беше свито от мъка.

Клей пое кошницата и стисна ръката й с благодарност. Погледна Травис и Уес, застанали един до друг. Само кимна и тримата поеха към шалупата на Клей. Уесли изтърча най-напред до тяхната лодка, а когато се присъедини към Клей и брат си, носеше два пистолета, втъкнати в пояса му. Мъжете освободиха мълчаливо лодката и се насочиха към фермата на Саймънс.

През целия ден Никол се люшкаше между съня и безсъзнанието. Когато дойде на себе си, видя над главата си дървета, които хвърляха върху нея странни шарки от сенки и слънчеви петна. Айзък я бе сложил да легне върху стари чували и някакви парцали. Бавното плъзгане на лодката и тъпата болка в челюстта й я замайваха и тя

забравяше за въжетата около глезените и китките, и за кърпата, която момчето бе вързало на устата ѝ.

Речните канали във Вирджиния са като широка, простираща се на километри мрежа. Малката лодка ту влизаше, ту излизаше от разни канали, истински воден лабиринт. Понякога се провираха едва-едва през тесни и дълбоки води — двамата мъже трябваше да разделят храстите с гребла, за да може шалупата да се провере.

— Къде отиваме, Ейб? — попита Айзък.

Ейб само се усмихна тайнствено. Нямаше намерение да информира брат си за целта на тяхното пътуване. Бе открил малкия остров преди години и оттогава все си мислеше, че някой ден ще му свърши работа. Когато качиха жената в лодката, Ейб първоначално я насочи към фермата и свали там баща си. Знаеше, че плантаторите ще цъфнат там, търсейки Никол и стария Илайа ще ги задържи, доколкото е възможно. Не че Илайа би излъгал и би казал, че не знае нищо за отвлечането. Но щяха да минат часове, докато някой успее да разбере нещо от несвързаните му приказки. Ейб се усмихна на собствената си хитрост. Остава само да заблуди и малкия.

Той хвърли поглед към жената, която лежеше тихо и безпомощно върху парцалите. Усмихна се и облиза устни. Слънцето вече залязваше, когато Ейб насочи лодката към брега. Айзък вдигна глава и се намръщи. Цял час откакто бяха отминали и последната къща. Водите, в които бяха навлезли сега, представляваха зеленикава тиня, застояла и зловонна.

— Давай да се махаме! — каза Айзък. — В тая воня не се издържа.

— Точно както съм го намислил. Скочи във водата и докарай гребната лодка, ей я вързана там. Давай! — заповяда Ейб, когато Айзък отвори уста да възрази.

Айзък бе просто навикнал да се подчинява на по-големия си брат. Изпитваше ужас от тази мътилка. Още докато се оглеждаше, една дълга змия се плъзна по пускащата мехури повърхност. Айзък скочи от лодката и зеленикавокафявата тиня обхвана глезените му. Продължи да гази през калта, тя стигаше вече до коленете му, и отвърза малката гребна лодка. Прехвърли се в нея и я докара умело с греблата точно откъм левия борд на шалупата. Ейб стоеше на палубата с Никол на ръце. Подаде я долу на брат си и след това сам скочи при тях.

— Сложи я на дъното и се хващай за греблата! — нареди той. — Имаме още път!

Айзък направи каквото му заповядаха и подпря Никол с единия си крак. Безпокоеше го страха в очите ѝ и му се искаше да я успокои. Ейбрахам изсумтя:

— И хич недей да се точиш, малкия! Тя много добре знае на кой ще е!

Айзък сведе очи. Изведнъж си спомни как Никол и Клей седяха под онова дърво... Нямаше представа какво крои брат му.

Не беше лесно да се придвижват в гъстата кал. На няколко пъти Айзък трябваше да спира, за да освободи греблата от топките кал, натрупана по тях. Мракът ставаше все по-гъст. Надвисналите над водата клони спираха и малкото светлина, идваща от небето. Айзък погледна нагоре — струваше му се, че дърветата сякаш нарочно се свеждат над тях, като че искат да ги погълнат.

— Чувай, Ейб! Тази вода не ми харесва. Не можем да я оставим на такова място! Що не я върнем във фермата?

— Защото ще я намерят, затова! А да съм казвал, че ще я оставим тук? Внимавай сега, насочи лодката към онзи бряг!

Айзък престана да гребе и заби веслото като прът, за да избута лодката към брега. Ейб скочи и започна да рови в храстите, докато намери скрития там фенер. Ухили се доволен — беше си на мястото, никой не го е пипал. Той бързо запали фенера.

— Върви сега след мене! — каза той и остави Айк сам да свали Никол от лодката. — Давай де!

— Само след няколко секунди още и ще те отвържа — прошепна Айзък, като взе Никол на ръце.

Тя кимна, останала без сили, и опря глава на рамото му. Ейб държеше фенера високо — в светлината се видя ниска, здрава наглед врата.

— Това местенце съм си го намерил преди година — каза Ейб гордо и дръпна резето.

Вратата се отвори към малка къщурка, зидана от камък. Вътре бе голо и празно, с изключение на клонките и листата по пода.

Айзък пусна Никол, тя се олюля и залитна. Той извади кърпата от устата ѝ. Никол пое въздух, очите ѝ се напълниха със сълзи на

облекчение. Момчето сръчно развърза въжето от китките ѝ, но когато коленичи да освободи и глезените ѝ, Ейб изрева:

— Какво правиш, дявол те взел! Да съм ти казал да я развържеш? Айзък хвърли зъл поглед към брат си.

— Какво може да направи? Не виждаш ли, че едва се държи на краката си? Има ли тук нещо за ядене? Каква вода ще пие?

— Зад колибата има кладенец.

— Какво е това място? — Айзък се огледа с отвращение. — Що за човек е тоя, дето си строи тук колиба?!

— Мисля, че по-рано не е било блато. Реката после се е разляла и го е отрязала от сушата. Наоколо има диви прасета, гъмжи от зайци, а на брега дори има ябълково дърво. Но сега си затваряй устата, върви да донесеш вода. Последния път оставих там една калаена кофа.

Настръхнал от нежелание да се подчини, Айзък излезе навън в мрака.

Никол се облегна на каменния зид. Болката чукаше в глезените и китките ѝ, краката и бяха безчувствени, опита се да пристъпи и падна.

— Какво ѝ направи?! — изкрещя Айзък от вратата. Върна се и привдигна Никол.

— Хей, момченце! — изглежда го Ейб накриво. — Като те гледа човек как търчиш, ще си помисли, че си ѝ хвърлил око! Я остави тази кучка!

— По-добре ли си сега? — попита Айзък, сложил ръце на раменете ѝ.

— Да — промълви Никол.

Той домъкна калаената кофа с вода и я поднесе до устата ѝ. Тя пи жадно.

— Стига толкова — каза Айк. — Ела да седнеш. — Той сложи ръка около раменете ѝ и я отведе до стената.

— Ти си все още хлапак — каза Ейб презрително. Отвори уста да каже още нещо, но се задоволи с тази констатация.

Айзък седна на пода и притегли Никол до себе си.

— Не се бой! — каза той, когато тя потръпна от неговото докосване. — Нищо няма да ти направя.

Тя бе твърде изтощена, твърде зашеметена и измръзнала, за да мисли какво е редно и какво не. Айзък притегли главата ѝ на рамото си и само след няколко секунди и двамата потънаха в сън.

— Айк! — Ейбрахам хвана брат си за рамото и го раздруса грубо. — Събуди се! — Погледът му бе закован върху Никол. Какво се е лепнала тази никаквица за брат му?! Той е още дете, скоро направи петнайсет, не е бил още с жена... Но се държи с Никол така, като че ли е врял и кипял...

Ейбрахам я бе наблюдавал вече цял час, откакто започна да се развиделява. Черната ѝ коса бе изпаднала от фуркетите и от влагата около лицето ѝ се бяха накъдрили тънки косички. Гъстите мигли тъмнееха върху страните ѝ, а устата ѝ... Да я схрускаш! Причерняваше му, като гледаше как свойски я е прегърнал Айзък, сложил ръка върху кадифето до сами гърдата ѝ...

— Айзък! — извика Ейб гневно. — Цял ден ли ще ми се излежаваш?

Айзък бавно отвори очи. Притисна по-силно Никол и се усмихна към нея.

— Хайде, ставай. Върви до шалупата да донесеш храната!

Айзък машинално кимна. Не помисли дори защо трябва да иде той, а не брат му. Винаги му се бе подчинявал.

— По-добре ли си? — обърна се той към Никол.

Тя кимна.

— Защо ме доведохте тук? Ще искате подкуп от Клей, така ли?

— Тръгвай да донесеш нещо за ядене! — Ейб прекъсна брат си, който се канеше да отговори нещо на Никол. — Аз ще ѝ обясня. Хайде да те няма! — изръмжа той към брат си, който явно се помайваше.

Ейб застана до вратата, за да се увери, че брат му тръгва надолу по пътеката.

В мига, в който остана сама с Ейбрахам, Никол разбра, че е в опасност. Вчера не бе в състояние да мисли трезво, но днес вече разбираше какво я грози. Айзък бе мило и невинно момче, но Ейб не е нито невинен, нито безобиден. Тя остана опряна на стената.

— Сега сме сами — каза Ейб тихо. — Сигурно ще ми се надуваш и няма да легнеш с мене, а? Ама те видях как се усукваше около Айзък и го остави да те опипва. — Той пристъпи към нея. — Госпожата обича само крехко месце, а? Момченца ти се харесват, а?

Никол стоеше като вкаменена. Не бива да покаже на този ужасен човек, че се страхува! Чу сякаш гласа на дядо си: „... защото в нашите

жили тече кралска кръв...“ Тя погледна крадешком към вратата. Дали не може да се промъкне покрай него?...

— Не става! — засмя се гърлено той. — Измъкване няма. По-добре дай да си направим удоволствието! Айзък няма да дойде. Ще му трябват няколко часа.

Никол се придвижваше бавно покрай стената. Каквото и да става, лесно няма да му се остави!

Преди да е направила и една истинска крачка, той протегна дългата си ръка и я хвана за косата. Бавно, много бавно той започна да навива дългите кичури около китката си и така я теглеше към себе си.

— Чиста — прошепна той. — Басирам се, че е най-чистата коса, която съм подушвал някога! Някои не си падат по черните коси, ама аз ги обичам! — Той се закиска нервно. — Бас държа, че ще разбереш колко си падам по черните...

— Откупът няма да бъде голям, ако ми направиш нещо! — Лицето ѝ бе до неговото. Малките черни очички я пронизваха. Лъхна я миризма на пот и на развалени зъби.

— Да не си от студентите жени? Защо тогава не ревеш и не се молиш за милост, а?

Никол го изгледа ледено — този път никой не би могъл да прочете в очите ѝ страх. Дядо ѝ не бе свел очи пред убийците си. Какво е един мръсен, зъл тип в сравнение с онази кръвожадна сган?

Ейб не отпускате косата ѝ. С другата си ръка той погали рамото ѝ и спусна ръка надолу към талията, като само с палец натисна силно гърдата ѝ.

— За откуп не говорим. Няма да ти падне цената, като те оправя. Докато си жива, ще си те оправям...

— Какво искате да кажете? — Никол реши да печели време, като започне разговор.

— Остави сега това! Нямам желание да дрънкаме. — Ръката му се спусна към закръгленото ѝ задниче. — Не е лоша роклята, ама ми пречи. Свали я.

— Не — каза тя тихо.

Той дръпна бавно косата ѝ. Никол имаше чувството, че ще ѝ строши врата.

Очите ѝ се напълниха със сълзи от болка. Не, няма да се съблече! Няма да му позволи да се отнася с нея като с проститутка! Ейб я пусна

рязко и се разсмя.

— Ти си най-високомерната коза, която съм срещал! — Той отиде до врата и вдигна от пода въжетата, които Айзък бе захвърлил. — Като не щеш сама, ще трябва да ти се помогне... Досега не съм виждал гола жена, знаеш ли?

— Не — прошепна Никол, отдръпна се от него и се опита да се задържи о стената.

Ейб се нахвърли усмихнат върху нея, пръстите му се забиха в раменете ѝ. Принуди я да коленичи. Никол падна напред и впи зъби в мускула точно над коляното, му. В следващия миг тя побягна към вратата.

— Проклетата кучка! — изфуча той. — Ще ми платиш за това!

Той се присегна и я хвана за крака. Бързо омота стегнато въжето около нейния глезен. Тя се опита да го ритне с другия си крак, но той избегна удара без всякакво усилие. Хвана ръцете ѝ и ги завърза с другото въже. На стената бе зациментирана желязна кука — явно за окачване на убития дивеч. Той изправи Никол на крака и прекара въжето горе през куката така, че тя трябваше да стои почти на пръсти.

Никол изохка от болка — имаше чувството, че ръцете ѝ ще се изкълчат. Ейб прекара въжето от глезена ѝ през другата кука. Беше безпомощна, прикована към стената.

Мъжът се хилеше, доволен от работата си.

— Виждаш ли, че вече не си толкова високомерна — каза той, като продължаваше да търка мястото, където го беше ухапала. Извади от джоба си дълъг нож.

Очите на Никол се разшириха от ужас.

— И почваш май да изпитваш полагашото се на един мъж уважение. На Па поне това трябва да му се признае, знае как да се отнася с жените. — Като гледах онези жени вчера у Бейкъсови, направо ми призля от тях! Мъжете им ги оставили да грачат като гъски, та отгоре на това и пари им дават да залагат на надбягванията. Като ги гледаш, ще помислиш, че те са мъжете в семейството. А ги има и такива, дето си мислят, че са по-умни от мъжете си. Питам миналото лято едно от тия момичета ще се омъжи ли за мене, а тя само ми се изсмя. Аз ѝ оказвам тази чест, а тя... И тя като тебе. И ти си една от тях. Хубава си, богаташка, и добър ден няма да благоволиш да ми кажеш, ако река да те поздравя.

Болката в ръцете ѝ беше толкова силна, че тя просто не можеш да мисли. Причерняваше ѝ. До съзнанието ѝ достигаха само откъслечни фрази. Възможно е да го е засегнала с нещо... Изобщо не е разбрала, не го е направила нарочно...

— Моля ви се! Пуснете ме! — прошепна тя. — Клей ще ви даде всичко, което искате.

— Клей! — провикна се той подигравателно. — Да го видя как може да ми даде това, което искам! Може ли да ме отърве завинаги от моя шантав баща? Може ли да накара една свята жена да се омъжи за мене? Не, не може! Може обаче да ми отстъпи жена си за няколко часа удоволствие.

Той се приближи и вдигна ножа. Очите му пускаха искри. Подпъхна най-напред острието под първото копче на корсажа ѝ. Никол престана да диша, когато студената стомана се допря до кожата и копчето отскочи и се удари в отсрещната стена. Мъжът срязва едно след друго всички копчета, а след това и копринения пластрон, който придържаше роклята на гърдите ѝ. Посегна и пъхна ръка под виненото кадифе. Замачка ожесточено дясната ѝ гръд през тънката риза.

— Хубава си. Много си хубава — шептеше той. С лице на безумен той срязва внимателно ризата с ножа. Гърдите ѝ изскочиха пред очите му. Никол стисна клепачи. Сълзите бликаха през миглите ѝ.

Ейб отметна глава назад, за да ѝ се порадва.

— Сега вече наистина не приличаш на дама. Сега си като ония жени от Бостън. Те не ми се надуваха. Молеха ми се дори пак да ида. — Той престана да се хили. — Я да видим сега и останалото!

Той пъхна ножа под шева на дългата пола и разцепи кадифето бавно чак до подгъва. То се смъкна настрани и се видя прозрачна риза.

— Дантели — промълви Ейб, като вдигна фустата, обточена е дантела. — Ма толкова много искаше да има истинска дантела, та да си направи яка на празничната рокля. А ти си накачила дантели по долните си дрехи! — С бързо, рязко движение той смъкна ризата от тялото ѝ.

Гледаше жадно голото ѝ тяло, закръглените хълбоци, тънката талия и гърдите, изпъкнали дръзко под изпънатите ѝ нагоре ръце. Той протегна ръка към голото ѝ бедро.

— Ето значи как изглеждали дамите под кадифетата и коприните си. Не е чудно, дете Клей, Травис и останалите толкова ги глезотят!

— Ейб? Вътре ли си? — Гласът на Айзък. Тревожен. — Едното от греблата се строши и...

Момчето остана вцепенено на вратата. Призля му, като видя какво става. Никол вързана на стената, с извити нагоре ръце... Тялото на Ейб я закриваше, но момчето видя разкъсаните ѝ дрехи по земята. Младото му лице стана тъмночервено от възмущение и гняв.

— Обеща, че нищо няма да ѝ направиш! Ти ми обеща... — Говореше през стиснати зъби. — Аз ти повярвах!

Ейб се извърна към брат си ядно:

— Но ти казах и друго аз на тебе. Казах ти да гребеш чак до шалупата. Заповядах ти и очаквах да се подчиниш! Ти не разбра ли, че ти заповядах? — Той държеше острия нож насочен към Айзък.

— За да я нападнеш, нали? Нали затова ме изпрати, да не ти преча. И с нея искаш да мърсуваш като с малкото момиче на Самюълс. Родителите ѝ нали затова я разкараха, щото я беше страх да заспи, за да не я нападнеш? Тя не каза кой е бил при нея, ама аз знаех, че ти си се гаврил с нея...

— Е и какво? — погледна го Ейб. — Говориш, като че е била дете. Нали беше сгодена за едно от момчетата на Петерсън? Като се е въргала с него, защо да не е и с мене?

— С тебе! — изфуча Айзък. — Тебе никоя не те иска. Ти търсиш само да ги насилиш... — Айзък грабна кофата до краката си и я хвърли към главата на Ейб. — Веднага я пусни!

Ейб избягна ловко кофата и се засмя злобно:

— А да си спомняш какво ти се случи последния път, когато се държа дръзко с мене? — Той премести ножа в лявата си ръка.

Айзък погледна към Никол, докато Ейб тръгна приведен към него. Безпомощното състояние на момичето не го възбуждаше, напротив, извикваше у него само отвращение към брат му.

— Последния път бях само на дванайсет — каза Айк тихо.

— О, да не се мислиш за мъж? — подразни го Ейб.

— Точно така! — Айзък скочи върху Ейб толкова бързо, че той дори не можа да предугади движението му. Бе свикнал да има пред себе си едно послушно дете. Забравил бе, че на тази възраст децата се превръщат в мъже...

Когато юмрукът на брат му го улучи в лицето, Ейб бе толкова изумен, че политна назад и се удари в каменния зид. Задъхан, той се

изправи на крака. Сега вече бе не по-малко ядосан от Айзък. Заслепен от ярост, вече не съзнаваше, че срещу него е братчето му.

— Пази се! — изпищя Никол, когато Ейб замахна с ножа. Острието се заби в бедрото на момчето. Ейб измъкна ножа и удари повторно, като този път разряза дълбоко мускула.

Айзък зави от болка. От раната бликна кръв. Той хвана китката на Ейб и изви ръката му така, че Ейб клекна и изтърва ножа. Опита да се изтръгне от ръката на Айзък, но изведнъж усети как ножът се заби в плещите му.

Ейбрахам скочи, олюля се и потърси опора в стената до вратата стиснал в ръка ранената си страна. Измежду пръстите му струеше кръв.

— Искаш я за себе си — процеди през зъби той. — Хайде, имаш я!

Той бързо се провря навън и хласна силно вратата след себе си.

Никол и Айзък чуха как бутна резето.

Айзък закуца към вратата и направи немощен опит да я блъсне с тялото си. От крака му продължаваше да блика кръв — виждаше се, че губи сили.

— Айзък! — изкрещя Никол ужасена, гледайки как се подпира на вратата със затворени очи. — Айзък! Отрежи въжетата, ще ти помогна! Айк!

Той явно вече не я чуваше. Пред очите му бе паднала червена мъгла. Люшна се към нея, вдигна ръка и се хвана за въжето, на кое то бяха окачени ръцете й.

— Отрежи го, Айзък! Режи! — подкани го тя, като видя, че той сякаш забрави къде е и какво трябва да направи.

Момчето събра последни сили и започна да търка с ножа като с трион. Слава богу, въжето бе прогнило. Когато падна от китките й, Айзък се строполи безжизнен на мръсния под. Никол развърза с трескави пръсти краката си. Кървавият нож на Ейбрахам лежеше на пода. Тя го взе, разряза ризата си, накъса батистата на ивици и се спусна към Айзък — срязва панталона му, за да открие раната. Беше ужасяващо дълбока, кръвта просто извираше. Никол бързо омота стегнато крака с платното, за да спре кръвта. Айзък бе сякаш в шок — нито помръдваше, нито казваше нещо. Като свърши с крака, Никол му подаде вода, но той не пое нито капка.

Тя изведнъж усети, че е на края на силите си. Седна на пода, облегна се на зида и притегли главата на Айзък на скута си. Това докосване сякаш поуспокои момчето. Тя леко поприглади тъмните коси на челото му, след това облегна глава на студения камък...

Затворени в тази каменна дупка като в гроб... Без нищо за ядене, нищичко...

Като корабокрушенци на самотен остров, който никой никога не ще намери...

Но Никол изведнъж се почувства по-сигурна, отколкото вчера. И заспа.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Фермата на Саймънс се намираше на около дванадесет мили от плантацията Армстронг нагоре по реката. Постна земя, камениста и неплодородна. Къщата приличаше по-скоро на колиба — малка и схлупена, с озъбени греди на покрива. Дворът бе от трамбована глина — пълен с кучета, кокошки, малки прасенца, които се навъртаха около неспирно грухтящата свиня-майка, и може би не по-малко деца, полуголи и мръсни.

Травис върза шалупата за порутения мостик, а Клей веднага скочи на брега и се запъти към къщата. Останалите мъже го последваха. Децата вдигнаха очи от заниманията си и ги гледаха с безучастни очи. Не приличаха на деца, а по-скоро на някакви повредени живи играчки. Ежедневните проповеди на бащата разкриваха пред тях една-единствена участ — очакваше ги пъкълът. Не намираха никаква радост и в непосилния ежедневен труд около животните.

Без да обръща внимание на децата, Клей извика:

— Саймънс! Илайа Саймънс!

Опърпаният старец излезе на двора и запита със свадлив глас:

— Какво искате от мене?

Малките му очи бяха зачервени, като че току-що става от сън. Той се обърна към едно от децата, малко момиченце — да имаше най-много четири години. Детето държеше заклана кокошка в скута си и я скубеше с уморени, вяли движения.

— Да я оскубеш добре, чу ли! Че намеря ли едно перце, ще те отведа в сайванта!

Клейтън изгледа мъжа с отвращение. Децата му се трудят, докато той спи посред бял ден...

— Искам да поговоря с тебе.

Илайа явно се поразсъни. Очите му се присвиха и той изведнъж изписка:

— Алилуя! Грешникът дойде да иска опрощение за греховете си! Алилуя! Покай се за разпътния си живот!

Клей хвана мъжа за ризата на гърдите и го повдигна така, че краката му едва докосваха земята.

— Не желая да слушам проповедите ти! Къде е жена ми?

— Жена ти! — Старият се изплю на земята. — Блудница е тя, а не жена! Тя е щерка на сатаната, трябва да се затрие, за да очистим грешния свят!

Клей удари мъжа с юмрук в челюстта. Саймънс се блъсна в рамката на вратата и бавно се свлече на земята.

— Клей! — Травис сложи ръка на рамото му. — От този тук нищо няма да научиш. Побъркан е. — Травис се обърна към децата: — Къде е майка ви?

Децата вдигнаха погледи от работата си и само свиха рамене. Бяха наплашени, пребивани от бой деца. Бяха толкова затъпели, че дори не реагираха на онова, което стана с баща им.

— Тука съм — прозвуча един тих глас зад гърба на мъжете. Госпожа Саймънс бе още по-слаба от мъжа си. Очите ѝ бяха вкопани, лицето ѝ бе изпито.

— Казаха ми, че са видели моята съпруга да се качва в една лодка със сина ви. Вече два дена я няма.

Госпожа Саймънс кимна уморено, като че бе свикнала на такива новини.

— Не съм я виждала. — Тя се протегна и несъзнателно заразтрива болния си гръбнак. Жената беше бременна, може би към шестия месец. Не се и опита да отрече, че синът ѝ може да има нещо общо с изчезването на Никол.

— Къде е Ейб? — намеси се Уесли.

Госпожа Саймънс вдигна рамене. Погледът ѝ се премести върху мъжа ѝ, който точно идваше на себе си. Тя трепна, сякаш искаше да побегне, преди той да се е надигнал. — Ейб го няма. Не се е връщал от няколко дни.

— Не знаете ли къде е? И той ли не знае? — попита Клей и посочи с глава към Илайа.

— Ейб никому не казва къде ходи. Взимат двамата с Айзък шалупата и се запиляват, понякога по цели дни го няма.

— Но не знаете ли накъде тръгнаха? — в гласа на Клей прозвуча отчаяние.

Травис го хвана за рамото.

— Не знае, не виждаш ли. А се съмнявам, че и мъжът ѝ знае повече от нея. Ейб положително не ги посвещава в плановите си. Мисля, че ще е най-добре да изпратим хора да го търсят. Ще разпитаме по къщите край реката дали не са забелязали нещо.

Клей кимна мълчаливо. Знаеше, че предложението е разумно, но колко много време трябваше за това! Опита се изобщо да не мисли за Ейб и Никол. Ейб беше странен човек, живял с години под камшика на бащата. Минаваше за маниак.

Клей се обърна и тръгна към лодката. Усещането за собственото му безсилие го влудяваше. А не можеше да направи нищо, нищичко, освен да пита, да отговаря, отново да пита...

Уесли тръгна след Клей и брат си. Спря се стреснато, когато нещо го удари силно по гърба — шепа камъчета.

— Ей! Тука съм!

Уесли погледна в храсталаците до брега и едва различи някаква малка фигурка всред листата. Той се приближи към храста и от него се измуши едно малко момиченце — хубаво, с големи зелени очи. Въпреки че беше по-чистичка от останалите деца в двора на Саймънс, носеше само тънка изпокъсана памучна рокля.

— С мене ли искаш да говориш?

Детето го гледаше като че ли вижда някакво чудо.

— Ти си едни от онези хора, богатите, дето живеят в големите къщи край реката, нали?

Уесли бе сигурен поне в това, че в сравнение с това дете е богаташ, и затова кимна.

Момичето се огледа страхливо, за да се увери, че не ги вижда някой.

— Аз зная... за Ейб — каза то.

Уес моментално коленичи до него.

— Какво знаеш? — попита той.

— Моята Ма има братовчедка, ама братовчедка, дето е истинска дама... Не ти се вярва, нали? Ама тази братовчедка вече е пристигнала във Вирджиния и Ейб каза, че щяла да ни дава пари. Ейб, Па и Айк

отидоха на някаква забава, ама на истинска! — Малката се задъха от възбуждение. — Аз на забава никога не съм била.

— И какво каза още Ейб? — попита Уес нетърпеливо.

— Той си дойде и чух като каза на Айзък, че щели да отвлекат една дама и да я скрият... А братовчедката на Ма щяла да им даде няколко крави, от ония хубавите на мистър Армстронг.

— От кравите на Клей? — ококори се Уес. — И къде са завели тази дама? Коя е братовчедката на майка ти?

— Не знам... не помня името. Но Ейб каза, че тя е господарката на онази къща. Щото малката дама, другата де, била измамница, тя искала да ограби всичко...

„Бианка!“ — Уесли почувства, че му се зави свят. От самото начало подозираше, че тя има пръст в тази работа, ето че излезе точно така! Той погледна момиченцето и му се усмихна:

— Ако беше по-голямка, миличка, щях да те целуна! Ето, дръж! — И той извади от джоба си златна монета от двадесет долара. — Това ми е дала моята майка. Сега ще е за тебе!

Той сви пръстчетата на детето върху монетата. Детето го гледаше със зяпнала уста. Досега знаеше само ругатни и плесници, никога никой нищичко не й бе подарявал... Този господин, с такива възшебни дрехи, и дете така хубаво мирише... той беше същински ангел, слязъл направо от небето.

— Ще се ожениш ли за мене, когато порасна? — Гласецът беше тънък и разтреперан.

Уесли се ухили широко.

— Може би! — Той се изправи, после изведнъж се наведе отново и целуна звучно детето по бузката. — Обади ми се, като пораснеш!

Обърна се и хукна към шалупата. Клей и Травис бяха загубили търпение. Той бе толкова впечатлен от факта, че Бианка е замесена в този заговор и сигурно знае къде се намира Никол, че съвсем забрави за момиченцето.

Но детето продължаваше да стои като замаяно. То гледаше с жадни очи как шалупата се отдели от кея. Тринадесет години то бе живяло откъснато от света. Неговият свят се състоеше от бедност, мъка, мизерия и побоища... Никой не му бе казал никога едничка мила дума. Никой никога не я бе целувал...

Тя попипа бузката си, която бе целунал Уесли, и бързо тръгна обратно нагоре по брега. Трябваше да намери скривалище за своето златно съкровище.

Бианка видя как Клей изтича от пристана към къщата и се усмихна. Знаеше си, че той много скоро ще разбере кой стои зад отвличането на Никол. Бе подготвена за разправията, която щеше да последва. Допи си шоколада, изяде последното парченце ябълков сладкиш и попи изискано устните си със салфетката.

Намираше се на горния етаж, в собствената си стая. Сега вече тук всичко изглеждаше по-добре. През последните два месеца бе направила редица промени. Нямаше вече нищо грубо и просташко! Цялата стая тънеше в рюшове и дипли от розов тюл. Розетките на леглото бяха позлатени. Върху камината бяха наредени малки порцеланови фигурки... Тя въздъхна. Не беше все още както тя искаше, но постепенно всичко ще дойде на мястото си.

Клей отвори вратата, тежките му ботуши затропаха по пода от твърдо дърво. Бианка потръпна от грубото му нахлуване. Мислено си отбеляза, че трябва да се поръчат още килими.

— Къде е тя? — Гласът му беше зъл и застрашителен.

— Защо смяташ, че мога да ти отговоря? — Бианка размърда зиморничаво рамене и се сети, че трябва да си поръча и кожена наметка за зимата.

Клей се приближи към нея, присвил гневно очи. Бианка го възпря с поглед, изпълнен с предупреждение.

— Само ако ме докоснеш, никога няма да я видиш!

Клей отстъпи крачка назад.

— Колко отвратително, наистина! Достатъчно е само да ти се спомене, че тази малка лицемерка е в опасност, и ти вече целият трепериш от страх!

— Ако ти е мил живота, ще ми кажеш къде е тя!

— Ако на тебе ти е мил живота, не се приближавай до мене!

— Какво искаш? — Той говореше с глух, задавен глас. — Предлагам ти половината от онова, което имам.

— Половината? Мислех, че я оценяваш по-скъпо.

— Добре, всичко! Ще ти дам всичко. Ще ти препиша цялата плантация.

Бианка се усмихна, отиде до прозореца и заоправя пердето. Пръстите ѝ галеха гладката коприна.

— Не ми е ясно защо всеки ме смята за глупачка! Но ей сега ще разбереш, че не съм паднала на главата си. Ще ми припишеш плантацията и след това ще се измъкнеш нанякъде с твоята прехвалена френска курва. И какво ще стане с мене?

Клей стисна юмруци до бедрата си. Полагаше неимоверни усилия да не я хване за гушата и я удуши. Не бива! Няма да направи нищо, което би могло да застраши Никол още повече.

— Добре, нека аз да ти кажа какво ще стане с мене — продължи Бианка. — За една година плантацията ще фалира. Вие американците сте противни същества. Прислужниците ви си въобразяват, че струват колкото господарите си! Твоите хора изобщо няма да ми се подчиняват. А след като плантацията фалира ти ще се появиш, предполагам, и ще си я откупиш на нищожна цена. Кон за кокошка! Ще ме оставиш с празни ръце.

— Какво повече бих могъл да ти дам?

— Ето защо се питам дали изобщо обичаш моята бивша слугиня...

Клей я гледаше мълчаливо. Гледаше и се чудеше. Как е могъл да помисли, че тя прилича на Бет?!

— Ти каза, че ще ми отстъпиш доброволно имота си. Е, питам се сега, готов ли си да ми дадеш още нещо, за да я спасиш? Нека да ти обясня! Предполагам разбра вече, че имам братовчеди тук в Америка. Е, не са точно хора, с които да се похвалиш пред обществото, но са полезни, о, наистина страшно полезни. Този Ейб например е готов да направи всичко, което поискам.

— Къде я е закарал?

Бианка се усмихна подигравателно.

— И смяташ, че ще ти го кажа току-така? След всичко онова, което ти ми причини? Ти ме унижи, ти злоупотреби с мене! Вися от месеци тук, чакам и чакам, докато ти най-безцеремонно мърсуваш с тая малка никаквица. Сега е мой ред да те накарам да чакаш... Та така, докъде бях стигнала? Да, за милите братовчеди, естествено. За няколко

кокошки и говеда те са готови да сторят всичко, което им кажа. Всичко! Дори убийство.

Клей отстъпи още една крачка назад. Убийство. Тази мисъл още не бе минавала през главата му. Бианка се усмихна злъчно.

— Виждам, че постепенно започваш да разбираш. Хайде сега нека да ти кажа какво аз искам от тебе. Искам да бъда господарка на тази плантация. Искам ти да я управляваш, а аз да бера плодовете на твоя труд. Искам да се явявам в обществото като уважавана омъжена жена, а не като някакъв нежелан придатък, за какъвто ме сметнаха на празненството у Бейкъс. Искам слугите ти да ми се подчиняват!

За момент тя се обърна на другата страна и замълча. А когато го погледна отново, добави много, много тихо:

— Чул си за Френската революция. Непрекъснато ми навират в носа какви били роднините на моята бивша слугиня... Мисля, че повечето ѝ близки са били обезглавени. Тълпата там още лови аристократите, още търси кого да завлече на гилотината... — Бианка направи кратка пауза. — Този път Ейб я закара само на някакъв остров в сред блатата на Вирджиния, но следващия път ще я качи на един кораб и ще я върне обратно във Франция... — Двойницата на Бет се усмихна. — И не мисли, че можеш да я отървеш, даже и да премахнеш Ейб. Имаме и други роднини, всичките са готови да помагат... Само ако съм да падне от главата ми, ще върнат Никол във Франция!

Сякаш някой го ритна с всички сила в корема. Клей се олюля назад и се строполи в едно кресло. Гилотината! Пред очите му изведнъж изникна цялата онази ужасна история за дядото на Никол, за главата му, набучена на копие... Как се бе вкопчила в него, когато бурята върна отново спомена за нейното минало! Трябва да я спаси. Да направи всичко възможно тя никога да не изпита отново този ужас.

Клей се надигна решително. Ще я отведе оттук, ще бди над нея никога няма да я изпуска от погледа си...

Но изведнъж осъзна колко безнадеждна е тази мисъл. В дома на Елън я бе оставил самичка само за два часа... Нима тя ще трябва да живее като затворничка? И само миг невнимание... Какво? Мъртва? Ужасно! По-страшно от всичко, което е преживяла досега. Няма да допусне това. Нито една погрешна крачка, която би могла да я изложи на смъртна опасност!

Той промени тона. На всяка цена трябваше да се разбере с Бианка:

— Мога да ти дам огромна зестра. Ще бъдеш най-изгодна партия.

Бианка изсумтя.

— Ти наистина не разбираш нищо! В Англия аз ще бъда не добра партия, а една опозорена жена. Всеки ще каже, че си предпочел да платиш, за да се отървеш от мене. Мъж може и да си намеря, но този мъж само ще ми се подиграва. Не това искам аз от живота.

Клейтън стана и без да иска прекатури креслото.

— Но какво ще получиш, ако се ожения за тебе? Знаеш, че само ще те мразя. Това ли искаш от живота?

— Една жена предпочита да бъде мразена, отколкото осмивана. В омразата поне има известна доза респект. Всъщност аз съм уверена, че от нас с тебе ще се получи изключителна двойка. Аз ще ръководя домакинството ти, ще приемам гостите ти. Мога да организирам великолепни приеми. Ще бъда изрядна съпруга. Поне никога няма да можеш да се оплачеш, че съм ревнива! Щом плантацията върви добре, свободен си да правиш каквото искаш, в това число да ходиш и с други жени. — Тя цялата потръпна. — Стига да не се доближаваш до мене.

— Мога да те уверя, че от това няма защо да се страхуваш. Няма опасност някога да се докосна до тебе!

Бианка се усмихна:

— Ти го казваш като обида, но аз не го възприемем така. Нямам нужда да ме докосваш нито ти, нито който и да е друг мъж.

— А какво ще стане с Никол?

— Точно на това искам да се върна. Ако се ожениш за мене, нищо няма да ѝ се случи. Съгласна съм дори да си остане в мелницата, ще можеш да я посещаваш и да удовлетвориш... животинските си страсти. Сигурно и двамата умирате да се... чифтосвате!

— Каква гаранция ще имам, че някой от братовчедите ти няма да я нападне посред нощ, след като се ожения за тебе?

Бианка присви очи, преценявайки отговора си.

— Гаранции не мога да дам. Без гаранции ти ще се придържаш по-стриктно към нашето споразумение. Никога няма да си сигурен какво може да ѝ се случи.

Клей мълчеше. Никаква гаранция! Животът на неговата любима ще зависи от прищевките на една алчна егоистка. Но нима има избор? Би могъл да отхвърли предложението на Бианка и да си остане женен за Никол. Но тогава щеше да трепери всяка секунда за живота ѝ. Нима любовта му е толкова егоистична, че да заложи на карта живота ѝ само за няколко месеца удоволствие... Има право да рискува своя живот, но не и нейния...

За момент му мина през ума да попита Никол за нейното мнение, но съобрази, че тя би рискувала всичко, само и само да е с него. Та нима неговата любов е по-малка от нейната, та да не може и той да направи жертва?...

— Знаеш ли къде е?

— Притежавам карта на местността. — Бианка се усмихна, вече бе уверена, че е спечелила. — Ще ти я дам, след като потвърдиш, че приемаш условията ми.

Клейтън преглътна мъчително. Сякаш някой бе стиснал гърлото му.

— Знаеш, че бракът не може да бъде анулиран без показанията на онзи доктор, който е присъствал на венчавката. Докато той не се върне от Англия, нищо не може да бъде направено. Знаеш това...

Бианка кимна делово.

— Ще чакам. Но върне ли се, този брак да се ликвидира. И ще направим нашата сватба. Ако се опиташ да отложиш и с един ден венчавката, Никол изчезва! Ясно ли е?

Клей я изгледа презрително:

— Ти се изрази повече от ясно. Дай ми картата!

Бианка отиде до раклата с красиво извита предна част. Взе порцелановата статуетка и извади от кухнята ѝ навита хартийка.

— Почеркът е примитивен — каза тя — но мисля, че се чете. — Едва съдържахте ликуването си. — Моят скъпоценен Ейб е прекарал само два дни и една нощ, но ще мине и още една нощ, докато се добереш дотам. Той беше твърдо решил да се позабавлява с нея. Предполагам, че е имал достатъчно време. За нея това няма да е кой знае какво изпитание! Впрочем, не се ли питах как така се е съгласила да тръгне с него? Защо не се е развикала? Гостите бяха все пак само на стотина крачки от реката...

Клей направи крачка към нея, но замръзна на мястото си. Ако направи едничка крачка още, ще я удуши! Съвестта му положително нямаше да го мъчи, но бе сигурен, че тази жена е в състояние да изпълни заплахите и след смъртта си. Той се завъртя на пета и напусна стаята, стиснал в шепа навитото листче.

Бианка застана на прозореца, видя го как се спусна с бързи крачки към нея. Триумф! Показа му коя е! На всички показва коя е! Баща ѝ се смееше като я видя да събира багажа си за Америка. Подиграваше се, че Клей положително няма да се пръсне от мъка по нея, след като е женен за онази малка френска кобилка... Историята за разменените булки толкова му хареса, че я разказваше на всеки, който срещне, още преди Бианка да бе тръгнала. Сигурно още продължава да я разправя... Да забавлява хората за нейна сметка! Бианка стисна зъби. Знаеше много добре какво ще казват. Каквато майката, такава дъщерята! Майка ѝ приемаше в леглото си де що имаше мъж... Беше ужасно! Колко пъти Бианка бе слушала отвратителните шумове от стаята на майка си. И се беше зарекла никога да не позволи на мъж да я омърси с грубите си похотливи ръце.

Още като съобщи на баща си, че тръгва за Америка, и той каза същото — че крушата не пада по-далеч от дървото... Обвини я, че тича след онзи примитивен американец, нали точно такива харесвала изконната ѝ майка. Как би могла да се върне сега в Англия, след като беше прекарала няколко месеца в дома на Клейтън Армстронг?! Да се прибере без халка на пръста и с куп пари — щеше да се върне в Америка точно така, както си пристигаше майка ѝ от своите вечни отсъствия по цяла седмица. От хиляди мили разстояние тя вече чуваше подхилкването и виждаше красноречивите погледи на мъжете, подмятанията, че се знае как се печелят такива пари... Не!

Бианка дори тропна с крак. Ще бъде подарка на плантацията Армстронг, все едно как! Да, точно така! А след това ще покани баща си да я посети в Америка. Ще му покаже богатството си, мъжа си, отделните спални... Ще му докаже, че не е като майка си.

Бианка се усмихва победоносно. Да, ще видят те!

— Не ти ли каза къде е закарана? — попита Уес щом Клей дойде до шалупата.

Клей вдиша високо ръка и показва картата.

— Каза ми. — Гласът му беше странно глух.

— Тази кучка! — изруга Уес. — Ама ти си за бой, с камшици трябва да те нашибат, задето домъкна това животно в Америка! И като си помисля, че за малко не се ожени за нея! Като се върнем и приберем Никол на сигурно място, натикай тази мръсница в трюма на някой кораб и отърви всички ни час по-скоро от нея!

Клей стоеше неподвижен, вперил мрачен поглед в реката. Остави се безропотно на тази канонада от ругатни. Какво би могъл да отговори? Как да му каже, че навярно все пак ще се ожени за Бианка?

— Клей! — подвикна Травис, изпълнен със съчувствие. — Случило ли се е нещо? Мислиш ли, че може да са й сторили нещо? Как се чувстваш, човече?

Клей извърна глава и Травис се изплаши от горчивината, изписана на лицето му.

— Как може да се чувства човек, който току-що е продал душата си на дявола? — попита тихо той.

Айзък почисти тенджерата, след като бяха изяли и последните късчета рагу от заешко месо с печени ябълки. Сложи я настрана и се облегна във на колибата, изпънал крака в тревата пред себе си. Бедрото му, превързано с нова чиста превръзка от фустата на Никол, продължаваше да кърви с пулсираща болка. Той затвори очи и вдигна лице към слънцето. Около малкия остров се носеха душни изпарения, миришеше на гниеци растения, водата гъмжеше от отровни змии. Нямаше никаква надежда да ги спасят... Но Айзък изобщо нямаше желание да напусне този остров. През последните два дни се беше хранил по-сито и по-вкусно и от дома, въпреки че Никол разполагаше само с тази изкривена тенджера за готвене. А можеше и да почива — нещо съвсем непознато в живота му.

Той се усмихна, долавяйки шума от роклята на Никол. Отвори очи и й кимна. Тя бе отпала дантелите от фустата си и бе пристегнала като с шнур разкъсаната си рокля. Айзък не можеше да се начуди на тази жена. През целия си живот бе мислил, че дамите от големите къщи са безполезни същества, но Никол... Тя не се беше уплашила, когато се бореха двамата с Ейб с ножа... А след като го превърза си заспа най-спокойно.

На сутринта бяха установили, че пантите на вратата са от дебела кожа. Никол използва ножа на Ейб, за да среже гъона, докато Айзък натискаше с всички сили вратата. Промъкнаха се навън и тогава Никол измайстори от панделките на роклята си примка и успя дори да хване зайче. Да се чудиш и маеш откъде е научила тези неща! Никол само се засмя и каза, че дядо ѝ я е учил как се правят примки...

— По-добре ли си? — попита Никол и му се усмихна. Косата ѝ падаше гъста и лъскава чак до кръста.

— Да... Само че... Не искаш ли да си поговорим малко?

Никол се засмя и седна до него.

— Гледам, не те е страх — каза Айзък. — Всяка друга жена би пукнала от страх на такъв остров.

Никол се позамисли.

— Знаеш ли, чувствата са много относително нещо. Беше време, когато изпитвах ужасен страх. В сравнение с онези дни, този остров ми се струва истински рай! Имаме вода за пиене, имаме храна, още не се е застудило, а щом кракът ти се подобри, ще можем да напуснем острова.

— Сигурна ли си? Ти не погледна ли водата?

Никол се усмихна:

— Змиите не могат да ме уплашат. Само хората са страшни.

Думите ѝ като че го прободоха право в сърцето. Дори и не беше питала защо той и Ейб са я отвлекли! Ами че тя можеше да го остави да му изтече всичката кръв! Точно това си заслужаваше.

— Защо ме гледаш така особено? — попита Никол.

— Мисля, какво ли ще стане, когато се върнем...

Никол усети как я прониза радостна тръпка. Клей! — помисли си тя. Да, ще намери някой добросъвестен управител за мелницата и ще се пренесе отново при Клей... Ще живее отново с него и с близнаците, както преди месеци... само че сега няма да я има Бианка, за да застане между тях.

Мислите ѝ се върнаха отново към Айзък.

— Предполагам, че ти не би искал да се върнеш вкъщи. Ако желаш, би могъл да работиш при мене в мелницата. Сигурно ще имаме нужда от още един човек.

Айзък се изчерви.

— Как можеш да ми предлагаш работа след всичко, което ти причинихме?

— Аз зная само че ти ми спаси живота.

— Но нали аз те довлякох тук? Ако не бях аз, никога нямаше да изживееш този ужас с брат ми...

— Не е вярно, и ти също знаеш, че не е така. Ако ти бе отказал на Ейб да му помогнеш, той щеше да си намери друг човек или щеше сам да ме докара тук. И тогава какво щеше да стане? — Никол сложи ръка на рамото на момчето. — Много съм ти задължена. Най-малкото, което мога да направя, е да ти предложа работа.

Айзък я гледа дълго и мълчаливо. Виждаше се, че мисли напрегнато.

— Ти си дама. Истинска дама — заключи най-сетне той. — Мисля си, че сега, след като те познавам, животът ми ще се промени. Към по-добро...

Никол му се усмихна.

— А вие, благородни господине, ще бъдете достоен мой придворен, вие се държахте безупречно!

Той гледаше как слънцето хвърля отблясъци в дългите ѝ коси. Усмихна се на шегата ѝ, чувстваше се по-щастлив от когато и да било досега.

Изведнъж Никол скочи.

— Какво беше това?

Айзък остана неподвижен, вслушвайки се.

— Подай ми ножа! — прошепна той. — А ти се скрий. Влез в тинята и се покрий отгоре с жабуняк. Никой няма да те види... Каквото и да става, не се показвай. Аз ще ти кажа кога...

Никол му се усмихна приятелски предано. Изобщо не възнамеряваше да го послуша и да го остави сам, с тази негова рана на бедрото. Да го изостави на онези, които сега бавно се промъкваха към тях! А и за нищо на света не би могла да се потопи в тази отвратителна смрад. Тя подаде ножа на Айзък. Но когато му подаваше ръка да се изправи, момчето я отблъсна:

— Тръгвай!

Никол се промуши зад върбите, които растяха по брега на острова и се запромъква на пръсти към мястото, откъдето бе чула прокрадващи се стъпки...

Първо видя Травис, веднага позна широката му набита фигура. Гърбът му изведнъж изчезна от погледа ѝ, скрит от завесата на собствените ѝ сълзи. Бързо избърса очи. Да, Травис пропълзя някъде напред...

Усети Клей преди още да го е чула. Тя се обърна светкавично и косите ѝ се разпериха около нея. Стоеше като вкопана, премаляла. Той мълчаливо разпери ръце.

Никол се хвърли към него, зарови лице във врата му, притискайки се безпаметна към него. Усещаше лицето му до бузата си, знаеше, че е мокро от сълзи като нейното.

Той я вдигна високо, вперил в нея изпитателен, тревожен поглед:
— Наред ли е всичко? — прошепна той.

Никол го притисна отново към гърдите си.

— Мислех си, че ще полудея! — каза той. — Не бих могъл да понеса отново целия този ужас.

— Защо отново? — каза тя, свита в него. — Аз сама съм си виновна, не биваше да бъда толкова наивна! Вече никога няма да бъда толкова лекомислена.

— Но следващия път вече няма да имаш никакъв избор — каза той натъртено.

— Какво значи това? Защо следващ път? — Никол се опитваше да срещне погледа му. Той само хвана лицето ѝ и започна да го целува. Беше достатъчно да усети дъха му, за да ѝ се завие свят. Толкова време, откакто не са били заедно!

— Хей, хей!

Клей вдигна глава. Пред тях стояха Травис и Уес.

— Както виждам, намерил си я! — ухили се Уесли. — Не бих искал да пречим! Но все пак е по-добре да напуснем това зловонно място.

Клей кимна със сериозно лице. Тъмните му вежди образуваха черна линия над очите.

— А с този какво да правим? — попита Травис с разтреперан от ярост глас. Той посочи към Айзък, паднал в безсъзнание в тинята. Превръзката на крака му аленееше от прясна кръв. Долната му челюст бе подута, ударът явно е бил много силен.

— Айк! — Никол се откъсна от обятията на Клей и се озова светкавично до момчето.

— Как можа да направиш такова нещо! — извърна се тя към Травис с блеснали от гняв очи. — Той ми спаси живота! Не ти ли дойде на ум да попиташ защо е ранен в крака? Нали ако бях негова пленница, можех да му избягам при тая негова рана?

Травис погледна развеселен надолу към Никол:

— Да ти кажа, нямах време да му гледам краката. Заобиколих колибата и той изведнъж се нахвърли срещу мене с ножа. — Травис й намигна и добави: — Ама сега ми става ясно, че е трябвало да го погледна в краката, да се оттегля и да поразмисля...

— Извинявай — каза Никол. — Мисля, че нервите ми са твърде обтегнати. — Тя започна да размотава бързо кървавото платно от крака на Айзък. — Клей, би ли ми подал ризата си? Тук трябва нова превръзка...

Когато се обърна и вдигна очи да вземе ризата, Никол видя и тримата мъже голи до кръста, всеки подаващ ризата си.

— Много ви благодаря! — каза тя и преглътна сълзите си. Толкова хубаво бе да се върне у дома!

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Никол спря да шие, стиснала иглата в ръка, и за стотен път може би погледна навън през прозореца. Вече не се налагаше да се бори със сълзите си, защото сълзите ѝ отдавна бяха пресъхнали.

Почти два месеца бяха минали, откакто видя Клей за последен път. През първата седмица беше напълно объркана, онемяла, замаяна. След това плака седмица наред. Тялото ѝ бе изтръпнало — сякаш бяха отрязали част от него и то се опитваше сега да се справи без тази липсваща част.

Когато я взе от острова, Клей я отведе направо в мелницата. През цялото дълго пътуване надолу по реката към плантацията той я държа в ръцете си. Понякога я притискаше толкова силно, че тя не можеше да си поеме въздух. Но и не мислеше да протестира. Неговите ръце около тялото ѝ — това бе всичко, което желаше на този свят.

Когато стигнаха границата между плантациите, Клей нареди на Травис да спре най-напред шалупата до мостика на мелницата. Никол го погледна изненадано — бе твърдо убедена, че си отиват заедно вкъщи. Притисна я към себе си отчаяно и някак съдбовно, помогна ѝ да слезе, скочи обратно в шалупата и не се обърна нито веднъж, докато Травис с мрачно лице насочи шалупата към кея на голямата къща.

Дни наред Никол го чакаше да дойде, изгледа си очите. Когато той не се появи, тя започна да си блъска главата, да търси някакво обяснение, някакво оправдание за него... Знаеше, че Бианка все още живее под покрива му. Навярно не е толкова лесно да се намери кораб, който да я отведе обратно в Англия...

Когато мина месец и от него нямаше никаква вест, дойдоха сълзите. Ту го обвиняваше, ту му прощаваше, ту го проклинаше... Мъчеше се да го разбере, отново го проклинаше... Излъга ли я, твърдейки, че я обича? Дали властта на Бианка над него не е по-силна, отколкото Никол бе предполагала? Не можеше да мисли ясно, беше прекалено разстроена.

— Никол! — каза Джени тихо, напоследък в къщата всички говореха само шепнешком. — Защо не вземеш близнаците и да идете да нарежете малко имел? Май че ще завали сняг. Уес каза, че ще наминем. Можем да украсим вече къщата за Коледа...

Никол бавно стана. Коледа... Не ѝ се празнуваше никаква Коледа.

— Източната стена на къщата няма да пипаш! — каза Клей със закана в гласа.

Бианка го наблюдаваше със смесица от презрение и подигравка.

— Тази къща е прекалено малка. Добра е като за вратаря.

— В такъв случай бих те посъветвал да се върнеш в Англия.

— Твоето безобразничене няма да търпя! Или забрави братовчедите ми?

— Не е възможно да ги забравя, след като ти не пропускаш случай да ги споменеш. А сега изчезвай, имам работа! — Той я погледна над счетоводните си книги, видя я как вирна брадичка и излетя от кантората като буреносен облак.

Вратата се хлопна зад нея и Клей си наля чаша бренди. Не можеше да я понася! Беше му дошла до гуша. Това бе навярно най-ленивото създание, което някога бе срещал. По цял ден не правеше нищо друго, освен да ругае прислужниците, че не изпълнявали нарежданията ѝ. Отначало Клей се опита, макар и неохотно, да ги прикани да ѝ служат, но скоро се отказа. Какво му трябваше да се меси!

Излезе от кантората и тръгна към конюшните да оседлае коня си.

Вече два месеца беше с тази истинска вещица. Всеки божи ден се опитваше да си припомни благородните си подбуди — че търпи всичко това само за да спаси живота на Никол... Но всичко си има граници, дори и само измъчването! Бе имал много време да премисли всичко. Сега вече му се струваше, че е измислил някаква, макар и несигурна, възможност да се спаси от злите попълзновения на тази изнудвачка! Ще напусне Вирджиния с Никол. Това е. Ще издебнат момент, когато отсъствието им няма да бъде забелязано веднага, и ще тръгнат с коне на Запад. Край Мисисипи раздавали земя на

преселници. Струваше си да види човек как е там — и реката, и земята.

За едно нещо Бианка имаше пълно право: за по-малко от година тя би фалирала. Може да се уреди Травис да изкупи плантацията, след като Бианка докара сметките на червено... И тогава вече Травис и Уес биха могли да принудят Бианка да напусне страната. Клей трябваше само да има грижата Никол да не попадне в ръцете на тази ужасна жена.

Насочи коня си към реката. От комина на къщата ѝ се виеше дим. Отначало той странеше от нея, струваше му се, че не би могъл да понесе мъката да я вижда. През изминалия месец често заставаше на хълма, за да наблюдава тайно какво се върши оттатък. Жадуваше да иде при нея и да поговорят. Но не можеше да го направи, преди да има някакъв план. Сега вече можеше да предложи нещо.

В небето се завъртяха леки, огромни снежинки. Докато се взираше в отвъдния бряг, Клей дочу удари на чук. Различи някакъв мъж на покрива на мелницата, който пререждаше плочите.

Клей слезе от коня и го плесна силно по задницата — изгледа как животното препусна назад към конюшната си. След това слезе до гребната лодка и се отправи към другия бряг.

Усмихнат, вперил очи към покрива, той се пресегна, взе чук от сандъка с инструменти, оставен до стълбата, и се покатери на покрива. Уесли го изгледа ококорено, засмя се и му протегна мълчаливо шепа пирони. Клей поставяше бързо, като машина остриите пирони и ги набиваше в летвите. Беше му приятно да се позанимае с физически труд след безконечните пререкания с Бианка.

Вечерта вече настъпваше, когато двамата мъже се смъкнаха по стълбата потни и уморени. Приятна умора, да поработиш рамо до рамо с приятел...

Влязоха в мелницата — беше топло, очакваше ги чебур с вода. Навън снегът ставаше все по-гъст.

— От доста време не си се мяркал! — В гласа на Уесли имаше укор.

Клей не отговори. Свали ризата си и почна да мие лицето си.

— Джени казва, че седмици вече Никол всяка нощ плаче насън. Но това навярно не те засяга. Нали си имаш тази дебела двойница на Бет.

Клей го изглежда.

— Позволяваш си да съдиш за неща, които не знаеш.

— Ами ето сега възможност да ги узная, та дано разбера шантавото ти поведение.

Клей продължи да бърше лицето си безкрайно дълго.

— Цял живот се знаем с тебе, Уес. Направил ли съм някога нещо, което да ти даде повод за такава враждебност към мене?

— Досега не си. Дявол да го вземе, Клей! Та тя е едно красиво момиче, добросърдечно, любезно...

— Не е необходимо ти да ми го казваш — пресече го Клей. — Да не мислиш, че по своя воля страня от нея? Не ти ли е минавало през ум, че може да има някои неща, които не са в моя власт?

Уес го погледна мълчаливо. Беше приятел на Клей, би трябвало да му има повече доверие. Той сложи ръка на рамото му.

— Защо не влезеш? Никол обеща да опържи няколко шарана. Представяш ли си как ще се зарадват близнаците като те видят?

— Ти изглежда често гостуваш тук — каза Клей хладно.

Уесли се ухили:

— Ето така вече започваш да ми харесваш! Така е, драги! Ако ти не се грижиш за нея, друг ще го направи.

Клей се обърна, излезе от мелницата и тръгна към къщата. Не бе идвал тук откакто с Травис доведоха Никол. Не бе пристъпил още прага, и го лъхна топлотата, която цареше в този дом. Не беше само топлината, лъхаща от огромното огнище. Имаше нещо неуловимо, което човек усещаше не с кожата, а с душата си.

Последните лъчи на зимното слънце блестяха през току-що измитите прозорци. Мебелировката бе оскъдна — повечето мебели Клей позна, беше ги изпратил преди месеци от собствения си таван. Съдовете, наредени в шкафа, бяха нацърбени и пукнати — нямаше две еднакви чаши или чинии. И въпреки това, Клей бе готов в същия този миг да замени красивия си дом с това простичко жилище.

Джени се бе навела над тигана с врящо олио и обръщаше рибата. Близнаците бяха вперили очи, сякаш наблюдаваха най-интересното нещо на света.

— Манди — каза строго Джени, — да не си посмяла да пипнеш от рибата, докато е гореща. Ще си изгориш езика, нали знаеш!

Манди се закиска, пресегна се и си взе едно малко шаранче, отхапа и очите ѝ плувнаха в сълзи. Но не гъкна, не искаше да покаже на Джени, че наистина си е изгорила устата.

— Упорита си като чичо си! — каза Джени ядосана.

Клей тихичко се разсмя, но Джени се извърна като опарена.

— Трябва да бъдеш по-внимателна, когато говориш за някого, току-виж те подслушал!

Преди Джени да отвърне нещо, близнаците се разпищяха и се нахвърлиха с викове върху Клей. Той взе по едно под всяка мишница и започна да ги върти.

— Чичо Клей! Защо не дойде досега?

— Чичо Клей, ох, чичо Клей...

— Искаш ли да ми видиш новите кубчета?

— Искаш ли малко шаран?

— Чичо Клей!

— Да не се опариш! Чичо Клей...

Клей само се смееше и ги притискаше в обятията си.

— Липсвах ли ви?

— О, много! Но Никол каза, че трябва да чакаме ти да ни посетиш, защото си зает...

— Онази тлъста... дама още ли е при тебе?

— Алекс! — подвижна предупредително Никол, слизайки по стълбите. — Ти забрави ли как трябва да се държи едно възпитано дете?

Тя тръгна бавно срещу Клей, бавно, опитваше се едва ли не да накара сърцето си да бие по-бавно, струваше ѝ се, че се вижда как цялото ѝ тяло пулсира. Ужаси се от това, че присъствието му е в състояние да я развълнува до такава степен. Колко лесно се бе отказал той отново от нея, положително тя няма за него толкова голямо значение... Той...

Никол се опита да овладее и треперенето си, и гнева си.

— Няма ли да седнеш? — попита тя вежливо.

— Да бе! Клей, я си вземи един стол! — подметна Уесли нехайно. Джени, смяташ ли, че тия шаранчета вече са достатъчно изстинали?

— Предполагам. — Джени сложи купата на голямата маса. — Къде изчезна? — обърна се тя шепнешком към Клей. — Неблагодарен

си! Внимавай как се държиш с нея, че иначе с мене ще се разправяш!

Клей ѝ се усмихна, хвана грубата ѝ, изкривена от труд ръка и я целуна.

— Ти си страхотна пазачка, Джени! Ако не те познавах, направо щях да се разтрепера от страх...

— Може би няма да е лошо! — изфуча тя, борейки се с усмивката си.

Никол стоеше с гръб към тях и наливаше в чашите яйчен пунш. С треперещи ръце сложи пълната чаша пред Клей. Той вдигна чашата, без да откъсва очи от нейните.

— Яйчен пунш! — възкликна той. — Такова нещо съм пил само по Коледа.

— Ами нали е Коледа? — разсмяха се близнаците.

Клей се огледа. Чак сега забеляза клонките имел върху камината. Изобщо не се бе сетил, че идва Коледа.

Последните месеци, прекарани в собствения му душевен пъкъл, безкрайните заяждания, Бианка... всичко сега избледня.

— Утре Никол ще пече пуйка, а мистър Уесли и мистър Травис ще ни дойдат на гости! — похвали се Манди.

Клейтън погледна към Уес.

— Смяташ ли, че ще се намери място и за трети човек?

Погледите им се кръстосаха.

— Това ще реши Никол.

Никол усети как я залива отново вълната на гнева. Ето, той пак я използва като инструмент. Реши да прекара няколко дена в леглото с нея, заявява, че я обича, след това я връща обратно, оставя я на прага като пакет... Сега пак изниква след месеци мълчание и какво иска от нея? Да се хвърли да целува краката му?!

Със скован гръб тя се обърна и каза:

— Естествено! И двамата сте добре дошли, ти и Бианка. Сигурна съм, че и на вас пуйката ще се услади както на всички останали...

Уесли потули усмивката си, като видя как се набразди челото на Клей.

— Бианка не може... — започна Клей.

— О, настоявам! — Никол говореше високо и отчетливо. — Трябва ли да повторя, че ви каня и двамата. Само ако сте... двамата.

Изведнъж атмосферата в този дом му се видя непоносима. Тези хора изобщо не забелязват каква идилична картина представляват. Уес се е облегнал на стола си и си пуши лулата. Клей много добре видя как свойски си я взе от камината. Близнаците лапат с щастливи личица шарани и пуйки... А си позволяват да споменават Бианка. Да му напомнят собствената му беда...

Той скочи.

— Никол, мога ли да поговоря с тебе?

— Не — каза тя твърдо. — Не още.

Той кимна и бързо напусна този дом. И топлотата в него.

Бианка го очакваше, готова да се заяде.

— Значи не ни е възможно да стоим далеч от нея, така ли?

Той се опита да мине край нея, без да отговори.

— Надзирателят на конюшните дойде и ми каза къде си. Загрижи се да не ти се е случило нещо, конят се върнал сам обратно. То не бяха грижи, то не бе ухажване. Всички се въртят на пета около теб. За мене в този дом никой не го е грижа!

Клей се обърна и я изгледа подигравателно:

— Самата ти толкова много се грижиш за себе си, че за другите не остава. Помислила ли си за това, че утре е Коледа?

— Естествено! Вече съм се разпоредила за утре. Ще се сервират специални ястия. Ако, разбира се, поне този път изпълнят нарежданията ми или ако ти не благоволиш най-сетне да им заповядваш и ми се подчиняват!

— Ах, специални ястия! Като че ли това е най-важното! — Той е спусна към нея и я хвана за яката. — Сега вече мога да изпълня желанието ти. Утре отиваме у Никол на вечеря...

Никол положително никога няма да разбере колко нещастен се чувства да ги гледа една до друга с Бианка. Но толкова му се искаше да прекара Коледата с нея, че бе готов дори да натрапи на всички тази невъзможна Бианка. Надяваше се, че тя поне ще яде и ще си мълчи.

Бианка се опита да се изскубне от ръката му, но не й се удаде. Дори само от тази близост й се гадеше.

— Там аз не отивам! — почти извика тя.

— В такъв случай ще наредя утре в този дом да не се сервира нищо!

— Няма да го направиш!

Той я блъсна така, че тя политна към стената.

— Не ме карай да побеснея! Ще дойдеш, дори ако трябва да те завлека дотам. — То я изгледа от главата до краката. — Ако мога, разбира се! Господи, какво щастие ще е като се отърва от тебе...

Клей млъкна, изплашен от онова, което бе изговорил на глас. Обърна се, хукна към библиотеката и хлопна вратата зад себе си.

Бианка остана, вперила очи във вратата. Какво искаше да каже? Искал да се отърве?

Запъти се бавно нагоре по стълбата. След като бе дала скицата на Клей, се бе появил Ейб. От дълбоката рана отзад на рамото му капеше още кръв. Бианка едва не припадна като го видя. Този отвратителен човек ѝ поиска пари, щял да бяга от Вирджиния, за да не го пипне Клей. Наложил се Бианка да разбие една касетка в библиотеката, за да му даде няколко сребърни монети. Но каза на Ейб, че би трябвало да остане наблизо, ако ѝ потрѣбват отново услугите му. Превърза с парче платно раната му, докато той говореше нещо в смисъл, че заради нея губи и семейството си, и наследството си. След това бе казал нещо ужасно цинично за нея и нейните бъдещи намерения... Бианка много добре знаеше, че няма на кого друго да разчита.

Каза, наистина, на Клей, че разполага и с други свои роднини, но това беше празна заплаха. Ако той я качи на някой кораб, никой не би се занимавал с тази Никол, нищо че Бианка наговори такива дивотии на Клей... Просто нищо няма да се случи, ще я изхвърлят и никой няма изобщо да съжалява за нея...

Тя затвори вратата на стаята си и застана на прозореца. Градината бе приказна под току-що падналия сняг. Да се откаже от всичко това? Досега се чувстваше сигурна донякъде, но сега безпокойството я загриза отново.

Трябва да направи нещо. И бързо. Да се отърве от Никол, преди тази френска развратница да ѝ е отнела всичко. На Ейб повече не може да се разчита, така че всичките ѝ заплахи да върне Никол във Франция са неизпълними. Разбира се, Клей не знае това все още. Но рано или късно ще научи истината...

Бианка сграбчи завесата и започна да мачка розовата коприна в ръката си. Чудно как Никол още не е забременяла. Бе наблюдавала Клей и близнаците и знаеше, че няма да има сила, която да раздели Клей от Никол, ако тя роди дете, неговото дете.

Бианка пусна завесата и се опита да поизглади с ръка смачканата коприна. Дете... Добре. Ами ако друга му роди дете? Няма ли това да обърка напълно сметките на тази френска кучка? А какво би станало, ако Клей научи, че Никол спи с друг мъж?... Каквато е стръвна за мъже, като нищо може да е спала с Айзък на острова... Или с Уесли...

Бианка се усмихна и погали корема си. Мисленето винаги я караше да огладнява. Тръгна към вратата. Предстоеше ѝ да обмисли куп неща и би трябвало да похапне.

— Весела Коледа! — пропя Травис, когато Клейтън и Бианка влязоха в малката къща.

Лицето на Бианка се стегна и придоби още по-враждебно изражение. Тя не обърна внимание на Травис. Пусна ръката на Клей, мина мълчаливо навътре и спря надменни очи върху наредената маса.

— Та това значи ти предпочете пред Никол? — изръмжа тихо Травис.

— Ти си гледай твоите работи — отвърна Клей остро и се отдалечи, изпроводен от дрезгавия смях на приятеля си.

Джени сервира на Клей малка чаша бренди. Той я гаврътна наведнъж, изпитваше силна нужда от нещо силно, сгряващо. Остави чашата и дълбоко въздъхна — напитката бе чудесна, но не беше бренди.

— Какво е това?

— Бърбън — отвърна Травис. — Идва от онази нова земя, Кентъки. Един пътуващ търговец ни донесе миналата седмица няколко стомни.

Клей подаде отново чашата си на Джени.

— Ти по-полечка! Силно е!

— Нали е Коледа — поде Клей с пресилена веселост. — Време за ядене, за пиене и за веселие! — Той вдигна чашата за поздрав към Бианка, която бавно обикаляше около масата и с явно — и огромно както изглежда — неудоволствие си сипваше от сервираните блюда.

Всички млъкнаха — на стълбата застана Никол. Бе облечена в рокля от сапфиреносиньо кадифе. Дълбоко деколтирана, с голи рамене.

Беше пуснала черната си коса и тя падаше свободно по раменете ѝ. Бе преплела в нея тъмносини панделки, обсипани със стотици речни перли.

Клей стоеше мълчалив. Тя избягваше изпълнения му с копнеж поглед. Съвсем не му ставаше по-леко от това, че тя има основание да му се сърди.

Уесли пристъпи и ѝ предложи ръката си.

— Възможността да се наслаждавам на тази прекрасна гледка е най-хубавия ми коледен подарък. Не съм ли прав, Клей?

Клей остана мълчалив, но се разнесе сиропираният гласец на Бианка.

— Колко е хубава! Предполагам, че и тя е от платовете, които ти и Джени... Които бяха купувани за мене.

Травис скочи.

— Тази жена трябва да бъде научена на обноски, Клей! Ако ти не можеш, остави това на мене!

— Не възразявам — каза Клей и отново си наля бърбън.

— Заповядайте! — обади се Никол, като все още отбягваше погледа на Клей. — Опитайте яйчения пунш! Аз ще доведа близнаците. Те са във воденицата и разглеждат новите ви Витлеемски ясли... След минутка съм тук.

Клей остави празната чаша и тръгна с нея към вратата. Тя точно си вземаше наметката от закачалката.

— Не искам да се доближаваш до мене — каза тихичко Никол. — Моля те, остани тук!

Клей се направи, като че не е разбрал, отвори ѝ вратата и я последва навън. Никол вирна брадичка и се отдалечи с бързи крачки. Вървеше така, като че него изобщо го няма.

— Нослето ти е чудесно, но ако не престанеш да го вириш, може да се спънеш.

Тя рязко спря и се обърна към него.

— За тебе всичко това е шега, така ли? Онова, което за мене е въпрос на живот и смърт, ти използваш като повод да ми се подиграваш. Този път няма да успееш да ме накараш да спра гнева си. Твърде много обиди и унижения се натрупаха.

Очите ѝ — огромни и потъмнели от гняв — пламтяха. Бе стиснала устни, долната устна съвсем бе изчезнала и беше останала

само една горна устна, сочна и сладна. Той се приведе да я целуне.

— Никога не съм искал да те нараня — каза тихо той. — А най-малкото пък да те унизя.

— Може би не нарочно, но от глупост навярно ти успя да натрупаш цяла планина от обиди и унижения! Още в първите пет минути на нашето познанство ти ме нарече никаквица. Позволи ми да гледам домакинството ти, но щом се появи твоята драгоценна Бианка, ме изхвърли през борда.

— Престани! — заповяда той и я хвана за раменете. — Зная, че нашата връзка не бе съвсем обикновена, но...

— Обикновена?! — каза тя саркастично. — Не мисля, че изобщо е имало връзка! Ти ме караш да се чувствам наистина като лека жена. Свирваш с пръсти и аз дотичвам.

— Бих искал да е така наистина!

Тя промърмори нещо — навярно пак някаква френска ругатня, изфуча и го ритна с все сила по пиццала.

Смаян, Клей я пусна и се наведе машинално да разтрива удареното място. Накуцвайки я настигна и я хвана за ръката.

— Сега обаче ще ме изслушаш!

— Да слушам? Както тогава, когато ми разказа за Бет? Или когато ме молеше да се омъжа „истински“ за тебе? Толкова наивна ли ме смяташ? Че мога да ти повярвам и трети път?! И като ти падна в ръцете, отново да се върнеш при твоята скъпа Бианка, защото си ми се наситил? Никоя жена не се е унижавала за мъжа, когото обича толкова, колкото аз се унижих... За тебе!

— Така-а... — Клей стискаше още по-силно ръката ѝ, докато с другата си ръка несъзнателно подреждаше кичурите на косата ѝ. — Зная, че си живяла с много мъка. Но мислиш ли, че не е същото и с мене?

— Горкичкият ми! — засмя се тя. — Да се задоволява само с две жени в леглото си...

Той стисна зъби.

— Знаеш каква жена е Бианка. Да се приближиш само на половин метър от нея и става зелена от ужас.

Очите на Никол се разшириха, гласът ѝ стана креслив от безпомощен гняв:

— Ти какво? Да не би да очакваш да те съжалявам?!

— Искам да ми вярваш! Искам твоята любов. Не можеш ли да престанеш поне за миг да ме ругаеш и да размислиш! Може да има някаква основателна причина да не ти се обаждам. Нима искам твърде много от тебе след всичко онова, което изживяхме заедно Никол? Възможно е да съм направил някои неща, които ти дават повод да не ми вярваш, но аз те обичам! Това нищо ли не означава?

— Защо... — прошепна тя и стисна клепачи, за да спре сълзите си. — Защо... ме изостави, без думичка да ми кажеш? Просто ме захвърли като че си приключил с мене. Докато бях на острова през цялото вре ме си мислех само как скоро ще се върна у дома, при тебе в Ейръндел хол...

Той я притегли към себе си и усета как сълзите мокрят ризата му.

— Айзък не ти ли каза за своята братовчедка?

Айзък... Времето, прекарано на острова, се бе заличило напълно от съзнанието ѝ.

— Искях да го обясня веднага, но не можех. Толкова се страхувах, че няма да имам сили да проговоря...

Никол се опита да вдигне глава, но той я натисна отново върху рамото си.

— Страхувал си се? След като аз бях вече в безопасност, Ейб беше избягал? Какво има да се страхуваш от Айзък?

— Бианка е братовчедка на Айзък. Това е била една от причини ида пристигне в Америка. Обещала на Ейб да му даде от моите говеда, ако те отвлече, докато бракът ни бъде разтрогнат. Една от дъщерите на Илайа разказала на Уесли за това...

— И Бианка сама ти каза къде съм?

Той я стисна още по-силно за рамото.

— Каза ми. Да. Сама ми каза. Но на каква цена? Предупреди ме, че ако не се ожения за нея, някой от многобройните ѝ роднини ще се погрижи да бъдеш върната във Франция...

Той усети как Никол замря на гърдите му. За нея тази вест бе не по-малко ужасна, отколкото за него.

— Но защо? Защо не ми го каза? Защо ме остави така изведенъж?

— Защото ти положително щеше да дойдеш в Ейръндел хол и да поискаш обяснение от Бианка. Щеше да я изгониш, да ѝ посочиш вратата, дори и да те чака връщане във Франция.

— Това щеше да е единственото правилно решение в случая.

— Не, не можех да рискувам да те загубя!

Никол се отдръпна от него и поклати горчиво глава.

— Защо ми го казваш сега? Защо не продължаваш да се криеш зад масивния гръб на Бианка?

— Говорих с Айзък, след като ти го взе в мелницата. Той ми каза как си тръгнала веднага с тях, защото са ти казали, че аз съм в опасност. Не беше ли нормално и аз да постъпя така, след като знаех, че е заложен на карта твоят живот?

— Ела да влезем и да поговорим с Бианка!

— Не! — Изрече го твърдо и категорично. — Не искам да рискувам живота ти, не разбираш ли? Не, това няма да рискувам!

— Значи ми предлагаш до края на живота ни да се виждаме само веднъж годишно по Коледа, за да осигурим на Бианка онова, което желае? — Гневът отново я задави.

Клей погали страната ѝ.

— Имаш остър език. Но повече ми харесва, когато не го използваш като бич срещу мене.

— Може би ти трябва истински камшик, за да се вразумиш! Ти май наистина изпитваш страх от тази жена?

— По дяволите! Слушах те достатъчно търпеливо! Но ми писна от твоите подмятания и упреци! Не изпитвам никакъв страх от Бианка. Трябваше да употребя цялото си самообладание, за да не убия тази вещица. Но знаех, че тук става дума не за мене, а за твоя живот! Само ако я пипнех, щеше да е свършено с тебе.

— Айзък ми каза, че Ейб е напуснал Вирджиния. Сигурен ли си, че тя има и други родственици? Може да е излъгала.

— Уес е разпитвал отново момичето на Саймънс. Малката каза, че майка ѝ е роднина на Бианка, а тази майка има стотина братовчеди.

— Стотина, добре. Но колко от тях биха се съгласили да направят онова, което иска Бианка?

— О, за пари хората всичко правят — каза Клей горчиво. — А Бианка разполага с цялата плантация.

Никол обгърна гърдите му и се притисна силно към него.

— Какво да правим? Трябва да рискуваме. Може би тя само блъфира.

— Възможно е. Но знам ли? Цели два месеца се лутах, докато най-сетне стигнах до някакво решение. Заминаваме с тебе на Запад. Ще напуснем Вирджиния и ще заживеем под чуждо име.

— Да напуснем Вирджиния? Но твоят дом е тук! Кой ще гледа плантацията?

— Бианка, предполагам — каза той глухо. — Предложих й цялото си имущество, но не, трябвал й съпруг, който да й го стопанисва.

— Трябва й моят съпруг! — възкликна Никол гневно.

— Да, твоят. Сега и завинаги. Но мисля, че трябва да вървим. Можем ли да се срещнем утре при нашата пещера? Ще намериш ли пътя сама?

— Да — каза Никол колебливо.

— Нямах ми доверие, така ли?

— Не зная, Клей. Всеки път, когато ти повярвам, когато повярвам в нашия съвместен живот, все се случва нещо ужасно. Не бих могла да понеса отново такъв удар. Не можеш да си представиш колко ужасни бяха за мене тези три месеца. Тази неизвестност, тези мъчителни въпроси: защо, какво стана, как стана...

— Трябваше да ти кажа. Сега разбирам това. Но ми трябваше време да размисля... Ти поне не си била принудена да прекараш цялото това безкрайно време с Бианка. Знаеш ли, че сега си е наумила да разруши част от къщата и да пристрои ново крило. Ако й позволя, би превърне дома ни в някаква грандоманска безвкусица, лъскава и претрупана.

— Но ако ти й препишеш имуществото си, тя ще може да прави с къщата каквото пожелае.

— Зная това... — Отговорът му се забави безкрайно дълго. — Ела сега да извикаме близнаците и да влезем при другите! — Той я хвана за ръка и я потегли към мелницата.

Никол седеше на масата като замаяна. Тази коледна вечеря като че нямаше край. Не можеше да се освободи от мислите си — не само за Бианка, но и за Ейръндел хол. Знаеше колко обича Клей своя дом, как винаги говори за него с благоговение... Въпреки че пренебрегваше къщата заради полските си работи, той разчиташе на Никол и се радваше на всяко нещо, което тя правеше за дома му. Никол си мислеше дори че тогава, когато й направи първото предложение — да

си остане женен за нея, ако Бианка не дойде в Америка, Клей всъщност си бе мислил предимно за къщата.

Никол чоплеше разсеяно в чинията си и слушаше с половин ухо плановете на Травис да посети напролет Англия.

Да, Клей има право. Тя вече не му вярва... Колко пъти му бе от давала сърцето си и той го бе отблъсквал. Разбира се, съображения винаги се намираха. Най-напред беше приликата с Бет. Сега пък Бианка го изнудваше. На това тя вярваше — историите бяха твърде абсурдни, за да си ги е измислил. А ето сега твърди, че иска да напусне Вирджиния и Бианка, само и само да бъдат заедно. Бе казал, че ненавижда Бианка, а въпреки това живее вече с нея месеци наред...

И все пак... Трябва да му вярва. Разбира се, че той мрази Бианка и обича нея. Има съвсем логични обяснения за всичко. Бианка живее при него... А Никол живее в друга къща... Само дето не можеше в момента да си припомни нито едно от тези логични обяснения.

— Мисля, че това парче на вилицата ти вече изсъхна! — каза Уес на ухото ѝ.

— О! — премигна Никол и се опита да се усмихне. — Боя се, че не съм добра събеседница.

Травис ѝ се ухили:

— Когато една жена изглежда така, както изглеждаш ти, няма защо нито да прави нещо, нито да говори. Ще си намеря аз някой ден едно такова хубаво момиче и ще си го държа в стъклена витрина. Ще я пускам оттам само когато желая да се любим.

— Е, няма да е повече от три пъти на нощ, предполагам — каза Уесли и сложи в чинията си няколко захаросани плода.

— Не позволявам такива разпасани приказки! — каза Бианка сухо. — Дори в колониите не бива да се забравя, че на масата има дама.

— Мене са ме учили, че дамите не живеят с мъже, с които не са венчани! Така зная аз! — отвърна Травис заядливо.

Лицето на Бианка стана червено от гняв, тя рязко стана. Столът ѝ се преобърна, а едновременно с това и няколко чаши на масата.

— Не ще ви позволя да ме обиждате. Знаете, че аз съм тази, която ще бъде стопанката на Ейръндел хол. А стане ли това... — Бианка изпищя ужасено. Манди бе вперила невинни очички в лицето

й, докато ръчичката ѝ държеше чинията с желе от боровинки така, че всичко се изливаше бавно по роклята на Бианка.

— Нарочно го направи! — изкрещя Бианка и се пресегна да плесне Манди.

Сега вече всички скочиха, за да я спрат. Но Бианка само изохка и се дръпна от масата с ужасено лице. Върху глезена ѝ се бе изсипала чиния с горещ пудинг от сини сливи.

— Махнете го от крака ми! — изписка тя, като отчаяно тръскаше стъпалото си. — Горещ е!

Никол се хвърли към нея, подаде ѝ една кърпа. Травис измъкна Алекс изпод масата.

— Я виж това дете, Джени! Май си е изгорило пръстите.

— Жалко за пудинга — каза Уесли и изгледа Бианка, която се опитваше да избърше крака си.

— Защо да е жалко? — каза Джени многозначително.

— Клейтън Армстронг! — изпръхтя Бианка. — Как можеш да седиш и да мълчиш, когато ме обиждат по такъв безобразен начин?

Всички обърнаха очи към Клей. Никой не бе броил чашите с бърбън, които бе изпил една след друга. Чак сега забелязаха стъкления поглед, с който безучастно се взираше в Бианка.

— Клей — обади се Никол. — Мисля, че сега ще е най-добре да отведеш Бианка... вкъщи.

Клей заобиколи масата, хвана Бианка за рамото и тръгна мълчаливо към вратата, докато тя продължаваше да се оплаква от „онзи пудинг“. Той само се пресегна, взе едно от глинените шишета с бърбън и бързо я избута през прага.

Бианка едва го догонваше, препъвайки се след него в мрака. Роклята ѝ бе съсипана, а от студа глезенът ѝ я болеше още по-силно. Очите ѝ бяха премрежени от сълзи, не виждаше къде стъпва. Клейтън отново я бе унизил пред другите. Откакто е пристигнала в Америка, той само това прави!

На пристана Клей повдигна Бианка да стъпи в лодката и изпъшка:

— Ако продължаваш да ядеш, някой ден ще потънем! — Той леко заваляше думите.

Това вече надхвърляше всички обиди!

— Изглежда новото питие ти се услади? — каза Бианка със захаросано гласче и кимна към бутилката в краката му.

— Кара ме да забравя. Всичко, което ми дава възможност да забравя, е добре дошло.

Бианка се усмихна в тъмнината.

Когато стигнаха до другия бряг, тя пое ръката му, стъпи на брега и заподтичва отново след него към вкъщи. Цялата трепереше като листо, когато стигнаха до градинската врата. Изпитваше ужас от онова, което трябва да предприеме. Нямаше сили да си го помисли просто...

Клейтън тресна бърбъна на масата в хола и отново излезе навън.

— Селяндур! — прошепна Бианка. Но бързо подхвана полите си и изтича по стълбите към стаята си. Дръпна едно от чекмедженцата на малкия изящен скрин и извади шишенце с лауданум. Малко сънотворно в бърбъна и Клей няма да разбере какво става...

Успя да ливне малко лауданум в чашата му, преди да я напълни с бърбън. Каква воня, господи!

Клей вдигна учудено вежди, когато тя му поднесе питието. Но бе твърде пиан, за да мисли сега за подбудите ѝ. Той вдиша чашата към нея с подигравателна гримаса и я изпи на един дъх. След това сложи празната чаша на масата и надигна направо бутилката.

Бианка само сви устни и го изгледа презрително как залита нагоре по стълбите. Чу го как отвори вратата на спалнята си, как хвърли тежките си ботуши. Сега бе моментът да действа.

Холът бе тъмен. Бианка застана в подножието на стълбището и се вслуша. Гадеше ѝ се само при мисълта за онова, което ще направи. Ужасяваше се от всяко мъжко докосване, мразеше го толкова, колкото го обичаше нейната майка. Но бе достатъчно само да огледа хола, за да си спомни, че ще загуби безвъзвратно всичко това, ако не иде в леглото на Клейтън. Тя взе шишенцето с лауданум и тръгна бавно нагоре по стълбата.

С треперещи ръце се разсъблече в своята стая и облече бледорозова копринена нощница. Очите ѝ се напълниха със сълзи, но смело отпи от приспивателното. Поне малко ще я упои.

Стаята на Клей тънеше в лунна светлина. Беше легнал направо на леглото — гол, на тази светлина бронзовата му кожа блестеше като златна. Бианка бе далеч от мисълта да се възхищава на един гол мъж. Изпитият лауданум помогна — всичко ѝ беше като насън.

Тя тихичко се промъкна и легна до Клей. Мисълта, че трябва да му се предложи, я изпълваше с ужас. Не знаеше как ще го изтърпи.

Клей не се нуждаеше от подканване. Бе закопнял за Никол и допира на копринената нощница, както и напарфюмираните коси събудиха у него желанието.

— Никол... — прошепна той и я притегли към себе си.

Ала дори пиян, със замаяно съзнание, той усети, че до него не е жената, която обича. Самата му ръка се отдръпна от чуждото тяло. Той измърмори нещо, обърна се и се остави отново на съня, за да търси в него Никол.

Бианка бе вцепенена от напрежение, в очакване той да задоволи своя животински нагон с нея. Но когато той с някакво неясно грухтене ѝ обърна гръб, бяха нужни няколко минути, за да разбере, че той няма да я докосне. Тя мислено го прокле. Ох, да не беше плантацията, с какво удоволствие би оставила това жалко подобие на мъж на Никол, да си го гледа...

Но сега трябваше да се направи нещо. Когато се събуди, Клей трябва да е убеден, че я е дефлорирал. Иначе целият ѝ план отива по дяволите. Тя се надигна от леглото, проклинайки и сънотворното, което беше изгълтала, и този отвратителен човек. Едва слезе по стъпалата, толкова беше замаяна. Но дори и залитаща не можеше да се отклони от пътя на своята цел — кухнята.

На голямата маса имаше голямо парче говеждо, оставено в марината от ароматни треви. Бианка успя да източи малко кръв в една чаша. След това взе шестте останали стафидени кифлички от долапа, за да се възнагради за своята изобретателност, и тръгна обратно към голямата къща.

Стигна на горния етаж, изяде кифличките и чак тогава, усещайки, че очите ѝ се затварят, легна до Клей и се обля с говеждата кръв. Скри чашата под леглото, прокле за сетен път ядно Клей, задето я принуждава да върши такива долни неща, и заспа най-сетне до него.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Яркото утринно слънце блестеше в хилядите огледала на втвърдилия се сняг и бодеше възпалените очи на Клей. Болката го пронизваше най-вече в главата, там сякаш се бяха струпали всички възможни гадости. Тялото му като че бе натежало с един тон, едва го мъкнеше. Всяко движение бе истинско усилие — наведе се да вземе шепа сняг, за да разкваси обложения език и едва се изправи.

Но много по-отвратителен от режещата болка в главата и от бунтуващия му се стомах бе споменът за тази сутрин. Беше се събудил до Бианка! Отначало остана само загледан в нея, сили нямаше да помръдне, толкова силно го цепеше глава, не му идваше никаква ясна мисъл.

Тогава Бианка бързо отвори очи, изписка ужасено, като го видя, седна в леглото и притегли завивката чак до брадичката си. „Чудовище! Мръсно, отвратително животно!“ — го бе нарекла тя и след това му разказа как я завлякъл в леглото си и я изнасиллил.

Клей я слушаше вяло, а като свърши, само се изсмя. Не му се вярваше да е бил чак толкова пиян.

Но когато Бианка стана от леглото, на чаршафа имаше кръв. Кръв имаше и по нощницата ѝ. Преди Клей да може да каже нещо, Бианка заяви възмутено, че тя е дама и не ще остави да я третира като курва. Ако забременее, Клей е длъжен да се ожени за нея.

Клей стана от леглото и бързо се облече. Единствената му мисъл бе да избяга колкото е възможно по-далеч от тази жена...

И ето сега седеше на поляната, която бяха сътворили заедно с Джеймс и Бет, и се опитваше да си спомни нещо от изминалата нощ... Сигурно е бил ужасно пиян, за да посегне на Бианка. Но на сутринта нищо не помнеше... Какво се случи, след като излязоха от дома на Никол?

Всъщност, безпокоеше се най-вече за Никол. Какво ще стане, ако Бианка забременее? Той бързо прогони тази мисъл от главата си.

— Клей? — извика Никол. — Ти ли си? — Той скочи усмихнат, за да я посрещне.

— Ти изобщо не определи по кое време ще се срещнем... О, Клей! Изглеждаш ужасно! Очите ти... Не са добре...

— Да бяха само очите — каза той прегракнало и протегна ръце към нея.

Никол дойде близо до него, спря и се намръщи:

— А и миришеш точно толкова лошо, колкото изглеждаш!

Той направи гримаса:

— Кой твърдеше, че любовта е сляпа?

— Сляпа да, но има обоняние! Седни да си починеш! Или по-добре запали огъня в пещерата. Донесла съм нещо за ядене. Снощи ти почти нищо не хапна.

— Моля ти се, не ми споменавай за снощи! — простена той.

Един час по-късно, след като бяха закусили и в малката пещера бе станало приятно топло, Никол се съгласи да разговарят. Бе метнала върху краката им едно одеяло и се бе облегнала на каменната стена. Но още не можеше да се отпусне, за да позволи на Клей да обгърне с ръка раменете ѝ.

— Почти не заспах миналата нощ — започна тя. — Не ми излизаше от ума това, което ти ми разказа за Бианка и нейните роднини. Искаше ми се да ти вярвам, но някак си... трудно ми беше. За мене има само едно ясно нещо: женен си за мене, а живееш с нея. Излиза така, като че искаш и двете ни...

— Наистина ли мислиш така?

— Опитвам се да не го вярвам. Но зная колко силно е обаянието на Бет върху тебе. Може би изобщо не осъзнаваш колко много обичаш дома си. Снощи ти каза, че си готов да напуснеш всичко и да заминеш на Запад. Но само преди известно време ти си бил готов да отвлечеш една жена само защото е приличала на стопанката на този дом...

— Ти си ми по-скъпа от плантацията.

— Надявам се, че е вярно — прошепна тя. Очите ѝ бяха големи, тъмни и влажни. — Надявам се, че съм ти толкова скъпа.

— И все пак продължаваш да се съмняваш в мене, така ли? — Пред очите му изникна образът на Бианка в леглото му, кървавото петно на нейната девственост върху чаршафа... Дали Никол наистина няма право, като не му вярва? Той погледна към малката ниша в

стената, където стоеше стъклената сфера, стана и я взе. — Зная, че тогава бяхме още деца и не познавахме живота, но никога не сме пристъпвали клетвите си...

— Понякога невинните клетви са най-истински — каза Никол усмихната. Тя отиде до него и сложи ръка върху неговата.

Стъклото бе заключило завинаги сребърната катеричка, докосвана от пръстите на Бет. Никол никога нямаше да може да влезе в омагьосания свят на неговата младост...

— О, Клей! Толкова те обичам! — възкликна тя. — Вината съм те обичала и винаги ще те обичам!

Той внимателно остави стъклото обратно на мястото му. Изобщо не забеляза с какъв съсредоточен поглед го наблюдава Никол. Обърна се и я притегли на гърдите си.

— През пролетта можем да тръгнем. Непрекъснато вървят кервани на Запад. Ще тръгнем в различно време, за да не се разбере, че отиваме заедно...

Клей продължи да ѝ излага плановете си, но Никол не го слушаше. До пролетта има месеци. Пролетта е времето, когато земята възкръсва за живот, когато се сее... Ще може ли Клей да остави всичко, да зареже хората си, които зависят от него?

— Трепериш — каза той. — Студено ли ти е?

— Мисля, че е от страх — отвърна тя тихо.

— Нямах основания да се страхуваш! Най-лошото е вече минало.

— Дали наистина е така, Клей?

— Замълчи! — каза той и затвори устните ѝ с целувка.

Бе минало много време, откакто бяха за последен път заедно. Живееха разделени след забавата у Бейкърс... Каквито и основания да имаше Никол да се страхува, всичко се изпари като дим, когато я целуна. Ръцете ѝ се обвиха около врата му и тя придърпа лицето му по-близо до своето... Бе изгладнял за нея, жадуваше за сладкия ѝ нектар, за да отмие следите от нощта с Бианка...

— Клей? — трепна Никол. — Лошо ли ти е?

— Не. Просто препих снощи. Стой, стой така! — Той я притисна към себе си. — Толкова си нежна! Ти си топла и жива, а моят свят е изпълнен с привидения... — Той целуна врата ѝ. — Искам да забравя всичко!

— Да — шептеше тя, — да.

Клей я повлече със себе си върху одеялото на пода. Бе станало топло и миришеше приятно на горели дърва. Никол го желаше трескаво, но Клей не бързаше. Той бавно разкопча меката вълнена рокля и пъхна ръка под нея, за да погали гърдите ѝ.

— Колко ми липсваш! — промълви той, следвайки с устни ръката си.

Никол трепереше като в треска. Пред очите ѝ се появиха цветни кръгове. Искаше да разкопчае жилетката му, но не съзнаваше какво прави, устните и ръцете му я зашеметяваха, не можеше да мисли и за най-простото нещо, ръцете не ѝ се подчиняваха.

Развеселен от несръчността ѝ, Клей се отдръпна от нея, и се справи сам с копчетата. Очите ѝ бяха затворени, плътните ѝ гъсти мигли лежаха като тъмна ивица върху лицето ѝ. Той погали бузата ѝ и проследи с пръст очертанията на устните ѝ... Обожанието му прерасна в лудо желание. Бързо хвърли всички дрехи от себе си.

Никол лежеше по гръб, с подпряна на едната ръка глава и гледаше отраженията на пламъците по неговите мускули. Прокара треперещи пръсти по гърба му. Клей се извърна към нея — гол, целият светло злато и тъмен бронз.

— Красив си — прошепна тя и се усмихна.

Той я целуна отново, смъкна роклята ѝ надолу и сграбчи гладкото тяло. Опипваше го, изучаваше го, като че беше нещо непознато.

— Клей — простена тя и се впи в него, зашеметена и подлудяла от все по-бързите жадни тласъци на тялото му в нея. — Клей...

Докато най-после всичко се превърна в едно огромно огнено слънце, тя извика дрезгаво и падна на гърдите му, изнемощяла, люлееща се бавно от вълните на кръвта, пулсираща в цялото ѝ тяло.

— Значи да сме наясно, госпожо! — Едрият млад мъж умело изстреля точно в краката ѝ кафявата си тютюнева плюнка. — Искате да ви направя бебе, нали така? Не искате да ви дам някое от моите, дете сме ги наредили, а да ви измайсторя ново, така ли?

Бианка стоеше с изправен гръб пред него, полагайки усилия да издържи погледа му. Не се бе наложило да пита и да разпитва дълго —

веднага ѝ посочиха Оливър Хаутърн, човек, готов на всичко, стига жената да е добра, и човек, който умее да си държи езика зад зъбите. Първоначално мислеше да му предложи пари, за да отведе Никол във Франция, но Хаутърн не бе човек като Саймънсови, надали би извършил престъпление.

След несполучливия си опит да накара Клей да спи с нея, Бианка реши, че трябва да предприеме нещо в тази насока, ако не иска да претърпят крушение всичките ѝ планове и надежди за бъдещето. Не след дълго Клей щеше да разбере, че всъщност не го държи в ръцете си с изфабрикуваната заплаха за Никол. Необходимо ѝ е да роди! Независимо как ще се уреди това.

— Да, мистър Хаутърн. Искam да имам дете. Осведомих се за семейството ви и изглежда сте много плодовити...

— О, осведомихте се, така ли? — ухили се той, оглеждайки я така, като че ще я купува. Пълнотата на младата жена не го отблъскваше, напротив, той обичаше едрите, със здрав гръб, пъргави и да не се жалят в кревата... Тази жена обаче май не бе от игривите, надали се бе и опитвала някога, та това го притесняваше.

— Значи така, решили сте, че тия Хаутърнови, макар че не умеят да гледат тютюн, поне деца могат да правят, така ли?

Тя кимна кратко. Колкото по-малко разговаря с него, толкова по-добре.

— Естествено, от вас се очаква да пазите тайна. Пред обществото аз никога не ще призная, че съм ви виждала. Очаквам и от вас да се държите така.

Оливър я разглеждаше развеселен. Беше набит, як мъж, с малко крива усмивка — единият му преден зъб бе отчупен. На него тази работа му се виждаше невероятна — застанала жената и му предлага пари да я оправи! По-право да я оправя дотогава, докато забременее... Сякаш е разплоден жребец и му водят кобила. Виж ти, как могат да се печелят пари...

— Ясно, мадам! Както кажете вие, така ще е. Ще се правя, че не съм виждал нито вас, нито детенцето. Но трябва да ви предупредя: моите и шестте като че са ми откъснали главата.

Точно така му се пада на Клей! Ще трябва да признае за свое дете, което явно прилича на друг. Детето ще е набито и ниско, да видим тогава какво ще каже Клей със своите дълги източени крайници.

— Така, разбрахме се! — каза Бианка и на лявата ѝ буза се появи трапчинката. — Можете ли да се срещнете с мене утре в три часа зад работилницата за дъбене на кожи в плантацията Армстронг?

— Армстронг ли казахте? Какво, да не би Клей да го няма в правенето на деца?

Бианка настръхна.

— Нямам намерение да отговарям на каквито и да било въпроси. Спестете си любопитството!

— Дадено! — изстреля Оливър и се озърна предпазливо. Намираха се на един страничен път, на около четири мили от плантацията Армстронг. Бианка бе посочила мястото в бележката, изпратена до него. Той протегна ръка и докосна рамото ѝ, но тя отскочи като опарена:

— Не ме докосвайте! — Обърна се рязко и бързо се отдалечи.

Оливър гледаше след нея, смръщил чело. Дамата бързо изчезна зад завоя, където я очакваше карета. „Шантава работа!“ — помисли си той. Не ти дава да я пипнеш, а иска да забременее. Отнася се с него така, като че е отвратителен, а пък му определи среща за утре, за да я чука! Луда жена! Само при мисълта за това кръвта му кипваше, той се размърда неспокойно, панталонът му стана нещо тесен при оная работа... О, той не е от тия, дето придирват много-много! На харизан кон зъбите се не гледат! А току-виж се намерили и други такива госпожи да искат той да им свърши работа, като мъжете им не ги бива... Може пък е това да си изкарва прехраната, а тютюна да върви по дяволите! Оливър Хаутърн изпъна рамене и си тръгна за дома.

През следващите седмици Никол се поуспокои, макар че не беше щастлива. Клей се срещаше често с нея на поляната край реката. Бяха радостни срещи, пълни с любов и планове за предстоящото пътуване на Запад. Мечтаеха си като деца: каква ще бъде къщата, колко спални ще има, колко деца ще си родят, как ще ги кръстят... Чудеха се кога да посветят близнаците и Джени в тези планове, защото се разбираше от само себе си, че и те ще тръгнат с тях на Запад.

Беше краят на февруари. Небето бе настръхнало в тъмни облаци, сигурно пак щеше да вали сняг. Изведнъж светкавица прорда небето и гръмотевицата веднага тресна, сякаш падна в самата къща.

Никол изпищя и залюля отчаяно глава.

— Защо се плашиш толкова? — притече се Джени. — Нали е само буря?

Никол остави ръкоделието в кошницата, нямаше смисъл да продължава. Всяка буря я запокитваше отново и отново в онази нощ, в която изгуби дядо си.

— Нервна си, защото не можеш да се срещнеш с Клей.

Никол я изгледа смаяна.

— Няма защо да ми разказваш какво става помежду ви — разсмя се добродушно Джени. — Чета всичко по лицето ти. Все чаках да ми кажеш, когато сама решиш, че му е дошло времето.

Никол седеше на столче пред огнището.

— Ти си толкова мила и търпелива с мене.

— Не, ти си търпеливата! — изсумтя Джени. — Друга жена никога не би се примирила с това, което Клей прави с тебе.

— Има си причини — започна Никол.

— Причини! Мъжете винаги си намират причини, когато става дума за някоя жена. — Джени рязко млъкна. — Не би трябвало да ти говоря така, но съм убедена, че в тази работа се крие нещо! Какви причини може да има Клей, та да се среща със съпругата си тайно, като че ли е някоя от ония жени, от Бостън...

Никол се усмихна.

— Някой ден, когато заживеем заедно и го виждам всеки ден, може да си спомням с умиление за времето, когато се срещаме като влюбени...

— Казваш го, но не го вярваш, както и аз! Сега ти би трябвало да си си в Ейръндел хол, да управляваш къщата си, а не тази тлъста...

Отново блесна светкавица, гърмът падна някъде наблизко. Никол замижа и се хвана за сърцето.

Джейн скочи и дрехата, която кърпеше, падна на пода.

— Какво става, Никол?! Съвсем побеля! — прихвана Никол около раменете и я отведе обратно на стола. — Седни сега и си поemi дъх. Ще запаря чай. И ще ти сложа вътре глътка бренди.

Никол седна, но не можеше да дойде на себе си. Клоните на едно дърво биеха по покрива, вятърът проникваше през рамките на прозорците и завесите се издуваха. В тези светкавици навън, в този черен мрак, там беше ужасът...

— Вземи — каза Джени и ѝ подаде чаша димящ чай. — Изпий го и веднага в леглото!

Никол се опита да се успокои. Усети топлината на брендите по тялото си, но нервите ѝ останаха опънати до скъсване.

Когато се чу първото похлопване на вратата, Никол подскочи така, че разля половината чай на полата си.

— Клей ще да е — каза Джени усмихната и ѝ донесе кърпа. — Той знае колко се боиш от бурята и е дошъл да бъде с тебе. Хайде, избърши се и се усмихни, да си хубава за него.

С треперещи ръце Никол попи чая от вълнения плат и опита да се усмихне приветливо в очакване да се появи Клей.

Джени отвори вратата усмихната, но в бойна готовност да заяви на Клей какво мисли тя за мъже, които пренебрегват съпругите си. Ала мъжът, застанал на вратата, не беше Клей. Беше дребничък, слабоват, с рядка руса коса, нападала на клечки по яката на зеления му кадифен жакет. На врата му бе завързан бял копринен шал, стигащ чак до брадичката му. Имаше малки очи и остър нос — като че реже с него — и малка, пухкава уста.

— Това ли е домът на Никол Куртален? — попита той, отметна глава назад, опитвайки се да изгледа някак отвисоко Джени, което разбира се, бе невъзможно — Джени стърчеше няколко сантиметра над него.

Говореше с толкова силен акцент, че Джени едва разбра въпроса му. А и това име, дето го каза...

— Жено! — извиси глас раздразнено човекът. — Няма ли сте или сте тъпа?

— Джени! — подвижна Никол тихичко, за да я отстрани. — Аз съм Никол Куртален Армстронг.

Мъжът спря очи на Никол и каза с малко по-любезен тон:

— О, значи вие сте нейната дъщеря. — Той се обърна и тръгна отново навън в мрака.

— Този пък кой е? — опули се Джени. — Нищо не му разбирам. Знаеш ли го?

— Не съм виждала този човек никога досега. О, Джени! С него има някаква жена!

Двете излязоха навън. Никол подхвана жената от едната страна, мъжът я подкрепяше от другата, а Джени грабна куфара от земята и

тръгна след тях.

Настаниха жената в едно кресло пред камината. Джени сипа веднага чай и бренди в една чаша, Никол отиде до раклата и извади плътен юрган. Джени подаде чая на изтощената жена и се вгледа спокойно в лицето ѝ. Като че ли виждаше Никол, но по-възрастна. Кожата на лицето бе гладка, бистра и светла, да не говорим за устните — тях никой не би могъл да сбърка, странна комбинация от невинност и страст. И очите приличаха по форма и цвят на тези на Никол, само че бяха някак си празни, без израз.

— Ей сегичка ще се сгреете — каза Никол и покри коленете на жената със завивката. Погледна към Джени и се стъписа от изражението на лицето и, Никол обърна изплашени очи към жената, пред която все още стоеше коленичила, и когато позна любимите черти, очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя прехапа устни, сълзите се стекоха по бузите ѝ, нямаше сили да проговори...

— Мама — прошепна тя. — Мама...

Никол се наведе и зарови лицето си в скута на жената.

Джени видя как гостенката не реагира нито на думите на Никол, нито на нейната близост.

— Аз се надявах... — започна мъжът, — надявах се, че ще дойде на себе си, когато види дъщеря си.

Тези думи бяха обяснението за празния поглед на тази жена. Джени осъзна, че това са очите на човек, който няма желание да види нищо повече в живота си.

— Можем ли да я сложим да си легне? — попита мъжът.

— Разбира се! — разпъргави се Джени и коленичи до момичето. — Никол, майка ти е много уморена. Нека да я качим горе и я сложим в леглото.

Никол се надигна безмълвно. Лицето ѝ бе обляно в сълзи, очите ѝ не се откъсваха от майка ѝ. Като в транс тя помогна да я качат на втория етаж, разсъблякоха я двете с Джени, без дори да усетят, че майката не бе промълвила нито дума.

Джени се върна долу, приготви чай и резени, намазани с масло, шунка и сирене и ги предложи на младия човек.

— Аз мислех, че и двамата ѝ родители са загинали...

Мъжът поглъщаше гладно хляба, не можеше да се откъсне от яденето.

— Баща й загина... Видях като го гилотинираха... — Той дъвчеше усилено и не забеляза Никол, застанала на стълбата. Тя изхълца и протегна ръце към него. — Да, и баща ми, и аз гледахме екзекуцията. Всички хора ходеха да гледат, тогава в Париж нямаше нищо друго за гледане... Така поне забравяхме, че сме гладни и нямаме какво да ядем. Колко пъти баща ми се връщаше вкъщи, той беше обущар, разправяше ни какво е станало, казваше, че е жалко да се затриват такива красиви жени... Възмущаваше се, той си беше такъв, че е позор да виждаш най-красивите глави на Франция да се търкалят в коша...

— Вие не можете ли да внимавате малко е приказките! — сопна се Джени, хванала покровителствено Никол за рамото.

Младият човек бе вдигнал на светлината гърненце с горчица.

— Дижонска! — възкликна той. — Приятно е да видиш нещо френско в тази варварска страна.

— Кой сте вие? Как спасихте майка ми? — промълви Никол с променен глас.

Той си взе парче сирене, намаза го обилно с горчица и се усмихна.

— Аз съм вашият втори баща, дъще. Майка ви и аз сме съпружеска двойка. — Той стана и се ръкува с нея: — Аз съм Жерар Готие, сега вече член на великата фамилия Куртален.

— Куртален? Аз мислех, че това е моминското име на Никол.

— Именно — каза Жерар и се върна обратно на стола си. — Една от най-старите, най-богатите и най-могъщи фамилии на Франция. О, трябваше да видите стария господин, бащата на жена ми. Видях го веднъж, когато бях още дете. Беше човек-планина, толкова висок и навярно толкова силен. Чувал съм, че дори кралят треперел от него, когато се разгневи.

— О, кралят се разтреперваше и от най-обикновени хора — каза Никол горчиво. — Моля ви, разкажете ми как срещнахте майка ми!

Жерар хвърли към Джени презрителен поглед и продължи:

— Та, както ви казах, баща ми и аз отидохме при гилотината да гледаме екзекутирането. Адел, вашата майка, вървеше след баща ви. Бе толкова красива, толкова царствена! Носеше рокля от тънък бял лен, снежнобял, приличаше на ангел с нейните черни коси. Зяпачите замлъкнаха. Просто си личеше, че баща ви се гордее с нея. Ръцете им

бяха вързани на гърба, не можеха да се докоснат, но се поглеждаха, разменяха си погледи, да ти дожалее чак как тези двама красавци се обичат. Баща ми, казах ви какъв човек беше, ме ръгна в ребрата и каза, че не може да стои и да гледа как ще убият такова красиво създание. Опитах се да го спра, но... — Жерар сви рамене. — Баща ми вече си бе наумил нещо...

— Но как я спасихте? Как успяхте да стигнете до нея?

— Не мога да кажа. Настроените на тълпата се менеше, беше различно всеки ден. Ту плачат, като се търкулнат главите, ту крещят от радост... Като че ли това зависеше от времето, дявол да го вземе! На този ден хората нещо се бяха разтъжили, също както и баща ми. Видях как той си проправи път сред множеството, хвана Адел за въжето, с което бяха вързани китките ѝ и я затегли между зяпачите.

— А стражата?

— О, на хората им се хареса онова, което стори баща ми, втурнаха се да го защитават. Стражата се опитваше да се провере след него, но хората се скупчваха, пречеха им, проправяха пътеки в друга посока... — Жерар млъкна, усмихна се и изпи жадно голяма чаша вино. — Аз бях застанал на един зид и всичко можах да видя. Да се чуди и мае човек! Хората просто упътваха стражите в различни посоки, а в това време баща ми заведе Адел съвсем спокойно в нашата общарница.

— Вие сте я спасили! — прошепна Никол и впери очи в скута си. — Как бих могла да ви се отблагодаря!?

— Вие можете да се грижите за нас — каза Жерар бързо. — Изминахме дълъг път.

— Всичко, което притежавам, е ваше — каза Никол. — Предполагам, че сте много уморени и бихте искали да си починете.

— Един момент! — намеси се Джени. — Това не е цялата история. Какво стана с майката на Никол, след като баща ви я спаси? Защо напуснахте Франция? И откъде разбрахте къде живее Никол?

— Коя е тази жена? — изпъчи се Жерар. — Не ми е приятно прислугата да се държи така с мене! Моята съпруга е херцогиня де Левру!

— Революцията премахна всички титли — отвърна Никол. — В Америка всички са равни, а Джени е моя приятелка.

— Много жалко! — каза той, докато оглеждаше простичко наредената стая. Изведнъж се прозя и се надигна от масата. — Много съм изморен. Има ли в къщата ви прилична спалня?

— Не зная дали е прилична, но можем да ви предложим място за лягане! — каза Джени с враждебен тон. — На тавана спят близнаците и ние, трите жени. В мелницата отатък има няколко свободни легла.

— Близнаците? — попита Жерар, докато разглеждаше с изненада роклята от финия вълнен плат на Никол. — Колко са големи?

— На шест.

— Не са ваши деца, така ли?

— Аз ги гледам.

Той се усмихна.

— Добре. Явно, ще трябва да се задоволя с мелницата. Не бих искал децата да ме будят.

Никол понечи да вземе наметката си, но Джени я спря.

— Върви при майка си и виж дали не ѝ трябва нещо. Аз ще се погрижа за него.

С усмивка на благодарност Никол пожела на Жерар лека нощ и се качи на горния етаж. Намери майка си заспала. Бурята бе утихнала, от небето се сипеше бавно едър сняг. Взе топлата ръка на майка си в своите ръце и се унесе в спомени. Видя отново пред себе си красивата стройна жена — отиваха на бал в двореца. Парфюмирана и блестяща, тя вдигна дъщеричката си и я завъртя... Майка ѝ... Красивата ѝ майка, която вечер ѝ четеше приказка... Колко я люлееше на люлката... А когато Никол стана на осем, майка ѝ поръча на двете еднакви рокли. Колко се смяха, когато кралят се пошегува и попита дали не са близначки. Адел просто не остаряваше...

— Никол! — подвижна Джени. — Няма защо да седиш цяла нощ край леглото ѝ. Май тя има нужда от покой.

— Аз няма да я смущавам.

— Да, но не можеш и да ѝ помогнеш. Ако не спиш цяла нощ, утре пък съвсем няма да можеш да ѝ бъдеш полезна.

Никол знаеше, че Джени има право. Но имаше чувството, че майка ѝ може отново да изчезне. С огромно нежелание тя се надигна, целуна я и тръгна към леглото си.

Час преди зазоряване цялата къща бе разбудена от ужасяващи писъци, викове на ужас и стенания. Близнаците хукнаха разплакани

към Джени, Никол изтича при майка си.

— Маман, аз съм! Никол! Никол! Твоята дъщеря. Маман, моля те, успокой се, та си в безопасност!

Разширените от ужас очи на жената показваха, че до нея изобщо не достигат думите на Никол. Тя ѝ говореше на френски, но думите ѝ нямаха никакво въздействие. Майка ѝ крещеше от страх, крещеше сякаш я разкъсваха на парчета.

Близнаците закриха с ръчички уши и се скриха в диплите на фланелената нощница на Джени.

— Доведете господин Готие! — извика Никол, като напразно се опитваше да задържи ръцете на Адел, която се боричкаше отчаяно с дъщеря си.

— Тука съм — каза Жерар. — Знаех си, че ще се разбуди така. Адел — извика той остро. Когато тя изобщо не реагира, я плесна силно по лицето. Тя моментално млъкна, премигна няколко пъти и рухна в ръцете на Жерар, хълцайки. Той я поддържа малко така, после отново я сложи да легне. — Сега ще спи още около три часа — каза той, изправи се и тръгна обратно към вратата.

— Господин Готие! — повика го Никол. — Положително може да се направи нещо! Не можете просто да си тръгнете и да я оставите сама!

Мъжът се обърна и погледна Никол усмихнат.

— Нищо не можете да направите. Майка ви не е с всичкия си! — Той сви рамене, като че това му е вече безразлично, и тръгна да излиза.

Никол грабна трескаво робата си от закачалката и се втурна след него.

— Не можете просто да заявите това и да си тръгнете! — проплака тя. — Майка ми е преживяла ужасни неща. Ако се посъвземе и се почувства по-сигурна в новата среда, положително ще възвърне разума си!

— Положително надали. Но може би.

Джени слезе след тях, близнаците не пускаха все още полите ѝ. Разбра се, че трябва да отложат този разговор за по-късно. Да изчакат закуската, та близнаците да излязат навън.

Докато Джени нареждаше масата, Никол се обърна отново към Жерар:

— Моля ви, разкажете ми какво стана с майка ми, след като вашият баща я спаси?

— Всъщност тя никога не е била по-добре — каза той простичко. — Всички си мислеха, че е много храбра, вървейки с вдигната глава към ешафода. Всъщност тя отдавна е загубила разсъдъка си. Прекарала месеци в затвора, всеки ден е трябвало да гледа как извеждат приятелите ѝ един след друг, за да ги обезглавят. Просто в един момент умът ѝ е отказал да приеме, че и нея я очаква същата участ.

— Но по-късно? Когато е била вече в безопасност? — Никол не питаше, а сякаш умоляваше. — Не се ли поуспокои?

Жерар разглеждаше задълбочено ноктите на ръцете си.

— Баща ми не е трябвало да я спасява! Изложихме се на голяма опасност, защото скрихме в къщата си една аристократка. В деня, когато баща ми я спаси от ешафода, тълпата бе на негова страна, но по-късно всеки би ни предал на Трибунала. Майка ми всяка нощ плачеше от страх. Писъците на Адел будеха съседите. Вярно, те не казаха на никого, че крием чужда жена, но ние непрекъснато се питахме колко ли време ще издържат да не получат наградата, обещана за залавянето на херцогинята.

Жерар сърбаше кафето, което Джени му бе поднесла, и гледаше изпитателно Никол. В светлината на утрото тя бе особено хубава, кожата ѝ бе свежа, сякаш окъпана в роса. Тя го слушаше с блеснали от възмущение очи. Харесваше му това напрегнато очакване в погледа ѝ...

— Когато научих, че старият херцог е бил заклан от въстаниците — продължи Жерар — отидох в мелницата, където се е крил. Искях да разбера дали е останал още някой от семейството. Жената на мелничаря ми разказа всичко, как убили и мъжа ѝ заедно с херцога. Опита се да скрие, но полака-лека ми призна, че Адел има дъщеря, която е избягала в Англия. И когато решихме с разтревожените ми родители да махнем и Адел от Франция...

Никол стана и отиде до огнището.

— Не сте имали друг избор. Или е трябвало да я предадете на Комитета, или да я изведете от страната, под чуждо име, естествено.

Жерар се усмихна. Доведената му дъщеря бързо съобразяваше.

— Да, а има ли по-добро прикритие от истината? Венчаха ни набързо и тайно заминахме на меден месец в чужбина. В Англия намерих господин Мейлисън, той ми разказа, че сте работили при

дъщеря му и че двете сте заминали за Америка. Мейлисън беше голям чудак — продължи Жерар. — Изприказва ми ги едни, и половината не му повярвах! Била сте омъжена за съпруга на дъщеря му. Много се чудех. Позволено ли е в тази страна човек да води две жени?

Джени изпръхтя предупредително, преди Никол да му отговори каквото и да е.

— Клейтън Армстронг сам създава законите в своите земи! — каза Джени презрително.

— Армстронг? Да, точно това беше името, което спомена Мейлисън. Той ли е вашият съпруг? По работа ли пътува?

— По работа! — заяде се Джени. — Хубаво щеше да е, ако пътува по работа. Не, Клей живее на отсрещния бряг в една голяма къща с една още по-голяма мръсница, докато съпругата му трябва да живее сама в тази колиба!

— Джени! — Гласът на Никол прозвуча остро. — Прекаляваш!

— Добре де, аз прекалявам, а ти пък премълчаваш. Само да поиска Клей нещо от тебе, ти клякаш и започваш: „Да, Клей! Моля те, Клей. Както ти кажеш, Клей!“.

— Джени! Не желая да слушам повече! Имаме гостенин, забрави ли?

— Нищо не съм забравила аз! — Джени им обърна гръб и бързо отиде към огнището.

Сетеше ли се за Клей и за начина, по който се бе отнесъл с Никол, побесняваше. Вече не знаеше дали трябва да се сърди повече на Клей и неговото поведение, или на Никол, която приемаше толкова спокойно всичко това. Джени имаше чувството, че Клей не заслужава Никол, че е време тя да сложи край на този брак и да си потърси друг мъж. Но споменеше ли само подобно нещо пред Никол, приятелката ѝ просто отказваше да я слуша и заявяваше, че вярва на Клей и го обича...

Мислите ѝ бяха прекъснати от острите писъци, пронизващи цялата къща. Бе страшно да слушаш — викове на безкраен ужас, идващи от свят, в който не можеш да протегнеш ръка за утеха. Никол и Джени стояха като вкаменени.

Бавно, с уморен поглед Жерар се надигна от масата.

— Плаши я новата обстановка. Щом посвикне с нея, все по-рядко ще плаче... — Той тръгна към стълбата.

— Смятате ли, че ще ме познае някога? — попита Никол.

— Кой би могъл да каже?! Имаше един период, в който изглеждаше напълно нормална, но напоследък непрекъснато я е страх. — Той отново сви рамене и се качи горе. Само след няколко секунди виковете заглъхнаха.

Никол тихичко също се качи горе. Жерар седеше на крайчеца на леглото, обвил с ръка раменете на Адел. Тя се бе вкопчила в него и въртеше безумни очи наоколо. Като видя Никол, очите ѝ станаха още по-големи, но тя не издаде нито звук.

— Мамо — каза Никол. — Аз съм, твоята дъщеря Никол... — Говореше бавно и весело. — Помниш ли зайчето, което татко ми подари? Зайчето... помниш ли как избяга, как го търсихме?

Очите на Адел като че се поуспокоиха и загледаха съсредоточено Никол. Тя взе ръката на майка си в двете си ръце и продължи:

— Помниш ли ти какво направи? Помниш ли като пусна три зайчета вместо онова, изгубеното? Помниш ли как дядо ви се смя, че си играете като деца двамата?

— Той организира лов — прошепна Адел. Гласът ѝ бе дрезгав от викането.

— Да — прошепна Никол, докато сълзите замрежваха погледа ѝ. — Помниш ли? Кралят дойде тогава на гости... Потеглиха на лов, като цяла армия... Не си ли спомняш?

— Ние бяхме войници — каза Адел.

— Да! Ти ме облече в дрехите на братовчед ми, а ти и няколко от придворните дами се облякохте като войници...

— Помня... — Адел бе изцяло пленена от спомена. — Имахме руло за вечеря...

С облени в сълзи страни Никол се взираше очаквателно в майка си.

— Никол! — каза Адел остро. — Каква е тази ужасна рокля? Една дама никога не носи вълна! Освен ако играе в някой пасторал... Веднага да облечеш нещо копринено, някаква лека рокля от папилон! Махни тази овча вълна!

— Да, татко! — каза послушно дъщерята и целуна майка си по бузата. — Гладна ли си? Искаш ли да ти донесат нещо в стаята?

Адел се облегна на стената зад матрака, като че напълно забравила присъствието на Жерар. Той предпазливо отмести ръката си.

— Изпрати ми нещо леко! Използвай днес синьо-белия лиможки порцелан. След като хапна ще си почина, а после ми изпрати главния готвач, искам да обсъдим менюто за следващата седмица. Кралицата сигурно ще ни посети, иска ми се да поднесем нещо особено... О! Ако дойдат онези италиански артисти, кажи им, че ще ги видя по-късно... Ще трябва да се срещна и с градинаря. Заради розите... Толкова много задължения имам, а съм много изморена... Никол, мислиш ли, че можеш малко да ми помогнеш?

— Разбира се, маман! Сега си почини, само ще ти донеса нещо за ядене. Ще поговоря и с градинаря...

— Вие й действате успокоително — каза Жерар. — Не съм я виждал отдавна толкова жизнена.

Никол шеташе из стаята привидно спокойна. Но чак свят ѝ се виеше от тревога. Ето че майка ѝ продължава да живее в един свят, в който пъргаво припкат насам-натам слугини и камериерки, които нямат друга работа, освен да се въртят около нея, да я събличат, да я обличат... Никол бе твърде малка и не бе имала време да свикне с този абсурден свят на безделие и леност. Но се съмняваше, че майка ѝ някога ще може да заживее по друг начин.

Тя откачи от стената един тиган и започна да разбива яйцата за омлета.

„О, Клей! — помисли си тя, напрегнато бъркайки яйцата в купата. — Как бих могла да тръгна с теб на Запад?“

Никол изтри сълзите с опакото на ръката си. Сега майка ѝ е тук. И има нужда от нея. Джени има нужда от нея. Близнаците... Тя отговаря за Айзък... Жерар и Адел, всички зависят от нея...

Има ли право да се самосъжалява? Не би ли трябвало да е благодарна, че не е самичка на този свят?!

Силното тропане от горния етаж ѝ извести, че Адел губи търпение и очаква храната си.

В този миг вратата широко се отвори и студеният вихър врхлетя в стаята.

— Прощавай, Никол! — каза Айзък. — Не знаех, че имаш гости. Дойде човек с новите сита. Искам да ги видиш.

— Идвам веднага, Айзък! Сега свършвам!

— Човекът каза, че няма много време. Подушвал снежна буря. Искаше преди това да иде и до мелницата на Бейкърс...

От горния етаж се разнесе още по-силно чукане.

— Никол! — извика Адел остро. — Къде е камериерката ми? Какво стана със закуската? Никол!

Никол бързо подреди омлета на една табла и хукна покрай Айзък нагоре по стълбата.

Адел изгледа простата плетена табла от върбови пръчки, кафявата глазирана чиния и омлета с разтопено сирене отгоре.

— Какво е това? — Тя държеше препечената филийка с два пръста — Хляб? Селски хляб? Предпочитам кифлички.

Преди Никол да каже и дума, Адел хвърли филията в омлета си.

— Върни това на готвача и го предупреди! Втори път да не ми изпраща такава проста храна! — Тя взе каничката с чай и бавно изля чая върху плетения поднос. Чаят потече върху чаршафите.

Никол изведнъж осъзна колко е уморена. Тези чаршафи ще трябва да се перат. На ръка... Трябва да се направи нещо за закуска. Трябва да убеди майка си да хапне... Само дано не започне да крещи отново! И Айзък я чака в мелницата.

Тя отнесе мокрия поднос долу.

— Никол! — Джени едва не събори Айзък, когато се втурна в стаята. — Близнаците са изчезнали! Казали на Люк, че ще бягат, не искали да живеят с лудата дама. О, Никол!

— Защо Люк не ги е спрял? — Никол тръсна подноса на кухненската маса. Адел започна отново да тропа по пода.

— Помислил, че е някаква шега. Той не знаел при нас да има някаква луда дама.

Никол вдигна безпомощно ръце.

— Айзък, събери другите и да тръгваме да ги търсим! Ще замръкнат някъде! — Тя се обърна към Жерар. — Бихте ли занесли нещо за ядене на майка ми?

Той вдигна едната си вежда:

— Боя се, че такава женска работа е под достойнството ми.

— Това вече е безобразие!

— Джени! — възпря я Никол. — Близнаците сега са по-важни. Аз ще й занеса малко хляб и сирене. Ще трябва да се задоволи с това. Тръгвайте, а аз ще ви последвам веднага! Моля те, Джени! — каза тя, когато видя какви погледи мята Джени на Жерар. — Имам нужда от твоята помощ! Малко ли ядове имам?

Джени и Айзък излязоха, а Никол сложи малко хляб и сирене и друг поднос. Адел продължаваше ожесточено да тропа. Никол не забеляза как Жерар я наблюдаваше, опрян на един от долапите.

Изпита угризения на съвестта, когато тръсна подноса в скута на майка си. По очите ѝ видя колко е наскърбена. Още по-тягостно бе, че се налага да остави майка си сама, но нямаше как. Трябваше да приберат близнаците.

Тя излезе от къщата и започна да вика децата по име. Видя ги как тичат през двора към нея.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Никол погледна часовника на скрина до вратата и бавно отиде до кухненската маса. Само да не забрави да прибави след десет минути яйцата към тестото!

Близнаците си играеха кротко в единия ъгъл на стаята — Алекс с няколко изрязани от дърво фигурки на животни, а Манди с восъчната си кукла, облечена като селянка.

— Никол — попита Алекс, — може ли след като се нахраним да поиграем навън?

Тя въздъхна.

— Може би, ако снегът престане. Помолете Айзък да ви помогне да направите снежен човек!

Близнаците се ухилиха доволно и се заеха отново с игрите си. Вратата се отвори и вихърът врхлетя, сякаш някой го молеше да угаси огъня в огнището.

— Това време не прилича на март! — каза Джени и протегна ръце към огъня. — Струва ми се, че никога няма да се запролети!

— Същото чувство имам и аз — промълви Никол. Тя стисна ръка в юмрук и започна да блъска силно по бухналото тесто.

Пролетта... Тогава тя и Клей ще тръгнат на Запад... Джени каза, че Вирджиния не е виждала такава студена и влажна зима. И този сняг — просто не можеха да си покажат носа навън, четирима възрастни и две деца, наблъскани в тази теснотия! Откакто дойдоха Адел и Жерар, Никол се бе срещнала с Клей само веднъж. Но дори и при този единствен път той ѝ се стори разсеян, като че го гнетеше нещо.

— Добро утро! — Жерар се появи на стълбата.

Бяха направили размястване за спането. Той и Адел спяха горе, в леглото на близнаците, а на децата постилаха вечер сламени дюшеци на долния етаж. Джени и Никол спяха също горе, само една завеса ги делеше от съпружеската двойка.

— Добрутро — изсумтя Джени. — То май обед стана вече.

Жерар не ѝ обърна внимание както обикновено. Двамата с Джени не се понасяха.

— Никол — каза той умоляващо. — Мислите ли, че може да се направи нещо и да не се вдига такава врява рано сутрин?

Никол бе твърде изтощена от готвене, чистене и грижите за толкова много хора, за да намери сили да му отговаря.

— Искях да ви кажа, че маншетите на люляковия ми жакет са се позамърсили. Дали ще успеете да го почистите? — Жерар протегна ръце и заразглежда ръкавите си. Жакетът му стигаше до коленете, пристегнат в талията с дебел черен шнур. Надолу полите на жакета се разтваряха като камбана върху тънките му бедра, напъхани в тесен панталон до коленете. Носеше копринени чорапи и пантофи от черен лак. Под жакета се подаваше жилетка от жълт сатен, избродирана на светлосини звезди, яката на бялата му копринена риза бе пристегната със зелена вратовръзка. Жерар бе направо шокиран — как така Никол да не знае какво означава зелената връзка.

— Това е белег, че принадлежа към френската аристокрация — обясни той. — Би трябвало поне в някои дребни неща да се отличава ме от простолюдието...

Силното блъскане на тавана накара Никол да остави тестото. Адел се бе събудила по-рано от обикновено.

— Остави, аз ще се кача при нея — каза Джени.

Никол се усмихна.

— Знаеш, че още не е свикнала с тебе.

— Пак ли ще крещи? — обади се Алекс страхливо.

— Не може ли ние да излезем навън? — попита бързо Манди.

— Не и не! Казах вече! Можете да излезете по-късно. — Никол взе един малък поднос, наля сладък ябълков сок в една чаша и тръгна нагоре.

— Добро утро, мила! — посрещна я майка ѝ. — Изглеждаш ужасно днес! Да не си неразположена? — Адел говореше на френски, както обикновено.

В началото Никол се опита да говорят на английски, език, който Адел владееше отлично, но майка ѝ отказа да отговаря на чуждия език.

— Само съм малко уморена, това е.

Адел я изгледа с присвити очи:

— О мила, онзи немски граф е виновен за всичко! Не биваше да танцуваш толкова много с него!

Нямаше никакъв смисъл да се опитва да възрази. Никол само кимна. Така е по-добре. В кратките мигове, когато майка ѝ осъзнаваше действителността, започваше да крещи и веднага трябваше да ѝ се даде успокоително, това бе единственият начин да я накарат да млъкне. Понякога Адел беше на границата между истерията и замечтаната унесеност. Тогава говореше за убийства и смърт, за времето в затвора, за приятелките си, които излизаха през вратата, за да не се върнат никога повече... За Никол тези минути на привидно спокойствие бяха най-мъчителни. Самата тя добре помнеше хората, за чиято екзекуция Адел говореше. Това бяха мили, жизнерадостни хора, които бяха познавали през целия си живот само лукс и красота. Като си помислеше за всички и тези изящни жени, поругани и обезглавени, Никол не можеше да се сдържи да не заплаче.

Чу мъжки глас на долния етаж и се стресна. „Уесли!“ — помисли си радостно тя.

Майка ѝ се облегна назад на възглавниците и затвори очи. Адел рядко напускаше леглото, но понякога изискваше дъщеря ѝ да стои с часове при нея и да я слуша.

Изпълнена с чувство за вина, Никол побърза да се измъкне и слезе да посрещне Уесли. Не го бе виждала от онази ужасна коледна вечер. Имаше три месеца оттогава.

Той се бе задълбочил в разговор с Джени, когато Никол се появи на стълбата. Джени явно му обясняваше защо Жерар и Адел са се настанили при тях.

— Уесли! — възкликна Никол. — Толкова е хубаво, че те виждам!

Той се обърна към нея с грейнало лице, но изведнъж помръкна:

— Господи, Никол! Изглеждаш ужасно! Отслабнала си най-малко десет кила! И като че не си спала цяла година!

— Ха така! Кажи ѝ го! — насърчи го ядно Джени.

„Впрочем и двете не изглеждат добре!“ — помисли си Уесли. Розите на Джениното лице бяха избледнели.

Зад Никол той видя дребен рус мъж, който гледаше с презрително извити устни към близнаците, клекнали на пода.

— Алекс! Манди! — подвижна радостно Уесли. — Какво ще кажете да си обуете зимните ботуши и да се облечете по-дебелко? Хайде, ще облечем топло Джени и Никол и излизаме да се поразходим!

— О, Уесли — започна Никол, — аз няма да мога... Замесила съм тесто, а майка ми... — Тя рязко млъкна. — Впрочем, добре, ще дойда с удоволствие да се разходя с тебе! — Тя изтича отново горе, за да вземе новата си наметка. Клей ѝ я беше поръчал, нали спечели облога на надбягванията у Бейкъсови.

Виненочервеният кармелот — смес от мохер и коприна, бе плътен и лъскав. Тя се загърна с наметката и я завърза на врата си. На качулката, увиснала на гърба ѝ, се открояваше черна кожа от норка, с каквато бе подплатена цялата наметка.

Навън въздухът бе чист и упоителен. Все още прелитаха снежинки и оставаха по миглите ѝ. Никол вдигна качулката, тъмната кожа обрамчи лицето ѝ и го направи още по-прозрачно.

— Какво става тук? — попита Уес, щом Никол тръгна до него. Айзък, Джени и близнаците започнаха бой със снежни топки. — Мислех, че между теб и Клей всичко е наред, още от забавата у Елън. И после, като те прибрахме от острова, а то...

— Ще се оправи — каза тя уверено. — Просто трябва да мине малко време.

— Сигурно пак е замесена Бианка?

— Моля те, нека по-добре да говорим за тебе! Какво правите двамата с Травис?

— Какво правим ли, ходим си взаимно по нервите. Самотията е страшно нещо. Травис се кани да върви напролет в Англия и да си търси жена.

— В Англия? След като има толкова хубави млади жени в околността.

Уесли сви рамене.

— Това му казвам и аз. Но си мисля, че покрай тебе много му се повишиха претенциите. Аз лично предпочитам да почакам за тебе. Ако на Клей не му дойде умът, в най-скоро време ще се опитам да те отнема от него.

— Моля те, не говори така! — прошепна тревожно тя. — Може би съм малко суеверна.

— Но ще се съгласиш, че в цялата тази работа има нещо гнило, не е ли така?

Очите на Никол се напълниха със сълзи.

— Толкова съм уморена и... не съм виждала Клей от седмици. Не зная какво прави. Започвам да се страхувам, че се е влюбил отново в Бианка и не иска да ми го каже.

Уесли сложи ръка около раменете ѝ и я притегли към себе си.

— Преуморена си, и от работа, и от отговорността, която си поела. Но не бива да се страхуваш, че Клей не те обича. Как можеш изобщо да помислиш, че той е в състояние да изпитва някакво чувство към такава вещица като Бианка? Фактът, че тя живее под неговия покрив, а ти тук, свидетелства само за това, че той сигурно има някакви идиотски основания да го прави. — Той замълча. — Сигурно е нещо за твоята безопасност, друга причина не мога да измисля. Няма какво друго да задържи Клей далеч от тебе.

Тя тихо изхълца и сложи глава на рамото му.

— Той ли ти каза? — подсмръкна тя.

— Каза нещо, но не много. Хайде, ела сега да помогнем на близнаците да си направят снежен човек! Или по-добре, хайде да се състезаваме чий снежен човек ще стане по-хубав!

— Добре — усмихна се Никол и избърса сълзите с опакото на ръката си. — Ти се отнасяш към мене, като че ли съм им връстница.

Уесли я целуна по челото и каза възторжено:

— Да, но какво дете само! Хайде да почваме, преди да са изгребали всичкия сняг!

Един глас, идващ откъм реката, ги накара да вдигнат глави.

— Хей, има ли някой вкъщи?

Уес и Никол се обърнаха и тръгнаха към пристана. Към тях идваше възрастен, набит мъж, с незаздравяла рана на лявата буза. Беше облечен в моряшки дрехи, с моряшка торба през рамо.

— Госпожо Армстронг? — каза той като ги наближи. — Не ме ли помните? Аз съм доктор Доналдсън от „Принц Нелсън“.

Стори ѝ се познат, наистина, но не можеше да си припомни къде го е виждала.

В ъгълчетата на очите му се появиха ситни бръчици и той прибави засмян:

— Признавам, че условията, при които се запознахме, не бяха най-щастливите, но виждам, че всичко е завършило добре! — Той протегна ръка на Уесли. — Вие сте Клейтън Армстронг, предполагам?

— Не — каза Уес, ръкувайки се любезно с непознатия. — Аз съм съсед на Клейтън, Уесли Станфорд.

— О, разбирам. В такъв случай навярно все пак ще имате нужда от мене. Много се надявах, че всичко ще тръгне добре. Искам да кажа, при тази малка наша дама, толкова мила и хубавка, би трябвало... искам да кажа...

— Вие сте докторът от кораба! — извика Никол. — Моят свидетел!

— Да, същият! — ухили се докторът. — Щом пристигнахме в Англия, ме настигна вестта, че трябва да се връщам във Вирджиния, тъй като съм единственият свидетел, който може да удостовери при какви странни обстоятелства бяхте принудена да сключите брак... И ето ме, пристигам при първа възможност. Упътиха ме към мелницата. Изненадах се, защото бях тръгнал за плантацията Армстронг... Не знаех дори кого да диря в мелницата. Но все пак реших да мина първо тук.

— Радвам се, че сте го направили. Гладен ли сте? Мога да ви приготвя малко бъркани яйца с бекон, имаме и боб...

— Чудесно! Няма да се оставя да ме молите.

По-късно, когато тримата седяха на масата и разговаряха, докторът им разказа за капитана на „Принц Нелсън“ и неговия първи помощник Франк, и двамата загинали в морето, когато плавали обратно за Англия.

— Аз отказах да тръгна отново с тях след онази история с вас. Би трябвало да им попреча, вярно е, но знаех, че те веднага ще си намерят друг свидетел. А освен това знаех какъв е законът и че един такъв брак лесно може да бъде анулиран. Знаех също, че съм единственият свидетел и ще ви потрябвам, ако речете да разтрогнете брака си.

— Но защо тогава незабавно сте тръгнали обратно за Англия? — попита Уесли.

Докторът се засмя.

— Просто нямах избор. Така се случи. Седяхме в една кръчма, да отпразнуваме пристигането си по живо, по здраво. А като се събудих,

главата ме цепеше, три дена да си спомня името не можах да си спомня. А по това време вече сме били в открито море.

Силно тропане от горния етаж прекъсна разговора им. Никол скочи.

— Майка ми! Забравих закуската й! Моля да ме извините!

Тя бързо обели едно яйце и го сложи внимателно върху филия бял хляб. Пригответи чаша кафе с мляко, прибави парче ябълкова торта и затропка нагоре по стъпалата.

— Поседи малко при мене — каза Адел. — Толкова е самотно тук.

— Имам гостенин долу. Но ще дойда по-късно и ще си поговорим.

— Гостенин ли? Мъж някакъв?

— Да.

— Надявам се, че не е някои от тези ужасни руски князе?

— Не, американец е.

— Американец? Колко необикновено! Между тях рядко има джентълмени. Не допускай в твоё присъствие да употребява нецензурни думи! И обърни внимание на походката му! Винаги можеш да познаеш един джентълмен по стойката. Баща ти и в парцали да е облечен, отдалеч би го познала, че е джентълмен.

— Да, татан! — каза Никол покорно, преди да слезе отново долу. Проблемът как се преценява кой е джентълмен и кой не имаше твърде малко общо със сегашния й живот.

— Уес точно ми разказа, че мистър Армстронг живеел на отсрещния бряг. Излиза, че тази венчавка не се оказа много сполучлива, така ли? — посрещна я докторът.

— Не беше лесно. Но аз все още имам известни надежди. — Никол се опита да се усмихне.

Тя не предполагаше колко ясно на лицето й се отразява всяка нейна мисъл, всяко чувство. Нито пък знаеше колко красноречиво дълбоките сенки под очите й говорят за това, че дори да има още някакви надежди, тези надежди са примесени с отчаяние...

Доктор Доналдсън сбърчи чело:

— Храните ли се редовно, млада госпожо? Мислите ли, че спите достатъчно?

Преди Никол да успее да отвърне с някаква шега, Уес се намеси:

— Никол прибира у дома си хора така, както някои прибират улични котета. Неотдавна прибра още двама души в дома си. Не стига, че се грижи за племенника и племенницата на Клей, за което тя изобщо не е длъжна, но сега пристигна и майка ѝ с мъжа си, който е решил, че едва ли не е самият крал на Франция.

Никол се засмя.

— Като те слуша човек, излиза, че животът ми е някакво непосилно бреме. А знаеш, че обичам да има хора около мен. Не бих се отказала от нито един от тях.

— Не съм и помислил такова нещо — отвърна Уесли. — Само че би трябвало да живееш в къщата отсреща и Маги да се грижи за храната на всичките тези хора, а не ти.

Докторът извади лула от джоба си и се облегна назад. „Не ѝ е провървяло на малката французайка!“ — помисли си той. „Този млад човек Уес право каза, че тя заслужава по-добра участ от тази да се изтрепва от работа...“ Докторът бе възнамерявал да отиде на север и да се установи в Бостън, но сега реши да поостане няколко месеца във Вирджиния. И без това не му хареса начина, по който онези разбойници ожениха насила момичето съвсем против волята му. Чувстваше се донякъде отговорен за това. Ясно е, ще трябва да остане наблизо, в случай че Никол има нужда от неговата помощ...

Никол смъкна качулката от главата си и вдигна лице срещу вятъра. Загребваше плавно с веслата на малката лодка. Земята все още беше покрита със сняг. Дърветата не бяха напъпили. И все пак във въздуха се чувстваше нещо ново, необяснимо, което подсказваше, че пролетта не е далеч.

Бяха изминали две седмици, откакто я бе посетил доктор Доналдсън. Тя се усмихна при спомена за думите му, че щял да се установи някъде наблизо, в случай че ѝ потрябва... Нямаше вече за кога да ѝ бъде нужен! Толкова ѝ се искаше да му каже, о, искаше на всички да каже, че тя и Клей много скоро ще напуснат Вирджиния...

От месеци се стягаше за това пътуване. Разбира се, близнаците и Джени ще тръгнат с тях. Не ѝ се искаше да остави майка си, но Жерар ще се грижи за нея, а по-късно, когато имат вече свой дом, Адел би могла да ги последва и да живее при тях. Айзък ще върти мелницата,

ще се грижи за прехраната на Жерар и Адел, а останалата част от печалбата ще си остава за него. А по-нататък, когато Адел се премести при тях на Запад, Айзък ще бъде собственик и ще работят заедно с Люк в мелницата...

О, да, сега вече всичко ще тръгне на добре!

Вчера Клей бе изпратил съобщение — молеше я да се срещнат тази сутрин на тяхната поляна. Никол цяла нощ не можа да спи от възбуждение — настъпваше може би време плановете им да се осъществят.

Тя вдъхна дълбоко чистия студен въздух и долови лека миризма на дим. Значи Клей е вече в пещерата. Хвърли въжето на лодката между храсталаците, които скриваха пътеката към поляната, скочи от лодката и я завърза.

Тръгна забързано по тясната пътека. Да, Клей я очакваше, точно както си бе мечтала през нощта, разперил ръце да я прегърне. Тя се хвърли задъхана на гърдите му. Толкова е висок, толкова силен, гърдите му са такива гладки и твърди... Той я стискаше здраво, толкова здраво, че Никол не можеше дъх да си поеме. Ала тя съвсем нямаше желание да диша! Искаше ѝ се да се разтопи, да изчезне в него, да стане част от него... Да се забрави напълно, да продължи да съществува само като едно-единствено цяло с Клей!

Той вдигна брадичката ѝ и се видя в лицето ѝ. Очите му бяха очи на изнемогващ от жажда човек, тъмни, пълни с желание. Познатите пламъци плъзнаха по тялото ѝ. Ето, именно това ѝ липсваше! Тя се повдигна на пръсти, за да ухапе устните му, като издаде някакъв странен звук — полувъздъшка, полуридание.

Езикът на Клей докосна малката трапчинка в ъгъла на устата ѝ.

Никол усети, че краката ѝ се подкосяват.

Клей се засмя, скри лице в шията ѝ, вдигна я на ръце и я внесе в кадифения мрак на пещерата.

Движенията им бяха нетърпеливи, трескави. Двама души, втурнали се един към друг, умиращи от жажда, отчаяни, изгарящи от вътрешен огън, който бушуваше и заплашваше да се разрази в пожар. Освободиха се за миг от дрехите си и се търколиха зашеметени на пода.

Нямаше думи — кожата им говореше вместо тях, извитите им задопир тела казваха всичко, светкавици изпепеляваха съзнанието им

докато най-сетне огромните талази ги завладяха и запокитиха в отмаляването на пулсиращите им тела.

— О, Клей! — изплака тя. — Толкова много ми липсваш!

Той я притискаше здраво към гърдите си, дъхът му, топъл и мек, галеше ухото ѝ.

— Обичам те! Толкова много, те обичам! — Гласът му беше нежен.

Тя се гушна в него, сложила глава в ямката на мишницата му.

— За първи път тази сутрин повярвах, че идва пролет. Струва ми се, че я чакам цяла вечност.

Клей се приведе над нея, пресегна се, взе наметката ѝ и я хвърли върху нея, така че кожата да бъде към тялото ѝ.

Никол се усмихна блажено и потърка бедрата си о хълбоците му. Какъв звезден миг! Тя е в прегръдките на своя любим, тялото ѝ е отпуснато и заситено, тялото ѝ се наслаждава на нежния допир на кожата от норки...

— Как е майка ти? — попита Клей.

— Вече не крещи толкова често, колкото в началото. Радвам се, защото за близнаците беше ужасно мъчително.

— Казвам ти вече няколко пъти, че трябва да изпратиш близнаците при мене. Сега в твоята къща няма никакво място.

— Моля те, остави ги при мене!

Той я прегърна и я притисна още по-силно до себе си.

— Знаеш, че никога няма да ти ги взема. Но ти се струпаха много хора на главата, съсипваш се от работа.

Никол целуна рамото му.

— Мило е от твоя страна, че се тревожиш за мене. Но те наистина изобщо не ме натоварват. Виж, ако речеш да вземеш Джени и Жерар при тебе, бих се замислила сериозно по този въпрос.

— Джени ядове ли ти създава?

— Не точно ядове. Но те двамата не могат да се понасят. Непрекъснато се счепкват за нещо. Не мога да слушам заяжданията им, това е всичко.

— Когато Джени не може да търпи някого, обикновено излиза права. Нищо не си ми разказала за твоя втори баща.

— Моят втори баща... — Никол се засмя. — Самата представа, че Жерар би могъл да замести баща ми, е абсурдна.

— Разкажи ми как живееш. Чувствам се толкова далеч от тебе.

Тя се усмихна унесено, загърната в неговата любов.

— Жерар... Жерар се опива от мисълта, че вече принадлежи към френската аристокрация. Става ми смешно като си помисля, че стотици аристократи във Франция се чудят как да се скрият и душа дават някой да ги сбърка с простолюдието...

— Доколкото разбрах, присъствието му в твой дом не би могло да се нарече ободряващо. Знаеш, че ако имаш нужда от нещо...

Тя сложи върхчетата на пръстите си върху устните му.

— Единственото, от което имам нужда, си ти. Когато те започнат да се оплакват и да струпват тревогите си върху мене, аз просто си запушвам ушите и си мисля за теб. Тази сутрин изведнъж се сетих, че не знам какъв е климатът там. Мислиш ли, че има големи жеги? И наистина ли знаеш как се строи къща? Кога смяташ да тръгнем? Все ми се иска да започна да стигам багажа, но чакам ти да кажеш кога можем да посветим Джени...

Никол млъкна, изненадана, че той не реагира на всичките тези въпроси. Тя се облегна на лакти, за да може да вижда лицето му.

— Клей! Какво има?

— Всичко е наред — каза той глухо. — Най-малкото, всичко ще се подреди...

— Какво искаш да кажеш? Има нещо, разбирам по очите ти.

— Не, нищо. Поне нищо съществено. Нищо няма да обърка плановите ни.

Никол го гледаше, свила вежди.

— Виж какво, познавам те. Зная, че имаш някакви проблеми. Титонитон веднъж не спомена името на Бианка, а аз ти изказах всичките си ядове и тревоги... Оплаквах ти се...

Той я погледна с лека усмивка:

— Ти изобщо не знаеш какво е да се оплакваш. Толкова си добричка, любяща, опрощаваща, че изобщо не забелязваш как другите те използват:

— Мене да използват?! — Никол се разсмя. — Никой не ме използва.

— Всички, всички ние го правим: аз, близнаците, майка ти, съпругът ѝ, та дори и Джени. Всички смучем от твоите сили.

— Остава сега да ме провъзгласиш и за светица! Има много неща, които и аз искам от живота. Но просто мисля практично. Зная, че трябва да изчакам, докато получа онова, което желая.

— И какво желаеш?

— Тебе. Искам тебе и мой собствен дом... И близнаците. И още няколко други дечица, твоите деца.

— Това ще го имаш, кълна ти се! Всичко ще бъде твое.

Никол продължи да го гледа замислено.

— Само бих искала да разбера какво не е наред. Това е нещо, свързано с Бианка, така ли е? Да не би да е подушила нещо за плановите ни? Ако мисли отново да те изнудва, този път аз няма да го позволя. Търпението ми е изчерпано!

Клей я обгърна с ръка и нагласи главата ѝ на рамото си.

— Сега искам да ме изслушаш. Да чуеш цялата история, преди да си казала и една дума... — Той пое дълбоко въздух. — Но преди това искам да те уверя, че всичко това няма да попречи на нашите планове.

— Всичко това?

— Искам първо да ме чуеш и след това ще отговоря на въпросите ти.

Тя се опита да надигне глава и да го погледне в очите, но Клей я задържа на рамото си.

Преди три седмици Бианка му бе съобщила, че е бременна. Най-напред той ѝ се бе изсмял. Обвини я, че лъже. Но тя само стоеше и се усмихваше самодоволно... Тя беше тази, която извика доктора да я прегледа. От този момент Клей живееше в истински ад. Не можеше да повярва, че е възможно. Трябваше му време да премисли и да реши, че за него Никол е по-важна от това дете, от детето, което Бианка носеше под сърцето си...

— Бианка е бременна — каза тихо той. Никол не реагира и той продължи: — Докторът го потвърди. Дълго размислях и реших, че въпреки всичко ние ще осъществим нашия план. Ще си построим наш собствен дом далеч оттук.

Никол все още не бе издала нито звук. Лежеше на рамото му толкова тихо, като че той изобщо не бе говорил досега.

— Никол? Чу ли ме?

Той поотпусна прегръдката си, за да я отдалечи и видя лицето ѝ. Без да го погледне, Никол седна, обърната с гръб към него, и бавно навлече ризата през глава.

— Никол, бих искал да ми кажеш нещо! Нямахте да ти кажа за това, ако Бианка не го бе разтръбила вече из половината област. Не исках да го чуеш от друг. Смятах, че аз трябва сам да ти кажа...

Нито звук.

Тя облече роклята си, след това обу вълнените си чорапи — разви ги бавно и грижливо нагоре по крака си, най-напред единия, след това другия.

— Никол! — Клей я хвана за раменете и я обърна към себе си.

Дъхът му секна от вида на лицето ѝ. Кафявите очи, които винаги го гледаха с толкова топлота и любов, сега бяха студени и пронизващи.

— Не вярвам, че ще ти стане приятно, ако ти отговоря.

Той я притегли към себе си, но тялото ѝ бе като сковано.

— Моля те! Говори ми! Нека да обсъдим това съвсем открито. Нека да си говорим за нашите планове!

— Планове? — Тя го изгледа горчиво. — Ти възнамеряваш да тръгнеш и да оставиш едно невинно създание на грижите на Бианка? Смяташ ли, че тази жена може да бъде добра майка?

— За бога! Какво ме интересуват майчинските ѝ способности? Ти си единствената, която искам. Ти и само ти!

Никол вдигна ръце и го отблъсна от себе си.

— Не чух да споменаващ, че детето сигурно не е от теб.

Той я гледаше, без да мигне. Очакваше този въпрос и бе решил да бъде честен.

— Бях пиан. В онази една-единствена нощ... Тя се е вмъкнала в леглото ми.

— От мене се очаква да ти простя, щом си го извършил под въздействието на алкохолните пари. Няма защо да си спомняме как действа алкохолът на самата мене. Нали и аз бях пиана, когато спях с тебе първия път.

— Никол! — Той протегна ръце към нея.

— Не ме докосвай! — Тя отскочи назад. — Никога повече не ме докосвай!

Той я сграбчи грубо за рамото.

— Ти си моя жена и имам право да те докосвам!

Тя вдигна ръка и го удари с всичка сила през лицето.

— Твоя жена! Как дръзваш да ми кажеш такова нещо? Била ли съм някога за тебе нещо друго, освен една курва?! Използваше ме, когато искаш да задоволиш плътските си желания. Не ти ли стига Бианка за тази цел? Или си от мъжете, които имат нужда от няколко жени?

Пръстите ѝ се бяха отпечатали на бузата му.

— Знаеш, че не е така. Знаеш, че винаги съм бил честен към тебе.

— Зная го, така ли? Какво всъщност зная аз за тебе?! Познавам тялото ти. Зная, че имаш страшна власт над мене, и духовна, и физическа. Зная, че можеш да поискаш от мене всичко, каквото пожелаеш, че можеш да ме накараш да повярвам на твоите невероятни измислици...

— Чувай ме! Повярвай ми! Обичам те. Ще заминем заедно.

Тя отметна глава назад и се разсмя.

— Не, ти си този, който не ме познава! Признавам, че не демонстрирам кой знае каква гордост, когато съм с тебе. Всъщност, правила ли съм нещо друго щом те зърна, освен да лягам по гръб или да седя разкрачена отгоре ти?! Подчинявах ти се, без да задавам въпроси...

— Млъкни, моля те! Не мога да те позная...

— Не можеш ли? Да, коя е истинската Никол всъщност? Всички са решили, че Никол е самата майка-кърмилница, дето ги храни, дето се грижи за всичко, дето винаги е готова да се нагърби с проблемите им... „Никол ли? Ами че тя не желае нищо за себе си...“ Не е така, Клейтън! Никол Куртален вече не е дете, а жена, с всичките ѝ страсти и желания. Бианка е много по-умна! Тя не седи вкъщи и не чака само да ѝ свирнат за някоя среща в храстите. Тя знае, че не това е начинът да получиш онова, което желаеш.

— Никол, моля те, успокой се! Говориш неща, които не мислиш!

— Не — поклати тя глава усмихната. — Напротив, смятам, че за първи път говоря именно онова, което мисля. Толкова месеци съм в Америка и какво правих през всичкото това време? Чаках! Чаках да кажеш, че ме обичаш. След това чаках да се определиш между мен и Бианка. Сега чак виждам колко безмерно глупава съм била, овчедушна и наивна! Доверих ти се като дете.

Никол се обърна към огъня, който догаряше. Засмя се хрипкаво.

— Ти знаеш ли, че Ейб разкъса дрехите ми и ме завърза за една кука в стената? През цялото това време аз бях достатъчно глупава да си мисля, че той ще ме омърси и няма да бъде достойна за тебе! Можеш ли да си представиш? Ти се въргалаш в леглото с Бианка, докато аз, глупава гъска, се тревожа, че няма да бъде вече чиста за тебе!

— Млъкни! Слушах те достатъчно! Мисля, че прекали!

— О, Клейтън Армстронг е решил, че не желае да слуша повече. Той иска всичко, но сам определя кога е получил достатъчно. Кое е достатъчно, пицната Бианка или кльоцавата малка Никол?

— Казах ти да престанеш! Сега ме изслушай! Казах ти вече, че за мен това не променя нищо. Ще заминем, както сме го решили. Няма никаква разлика.

Никол го гледаше със святкащи очи.

— Но за мен има разлика! Да не мислиш, че мога да преживея живота си с човек, който може така лесно да захвърли собственото си дете? Какво ще стане, ако идем на Запад и аз родя? Ами ако срещнеш там някое сладко младо същество и се влюбиш, и нашето ли дете ще зарежеш?

Думите ѝ бяха зли и безпощадни.

— Как можеш да помислиш такова нещо?!

— А защо да не мога? Какво си направил, за да ме убедиш в противното? Бях истинска глупачка да се влюбя в тебе, кой знае по какви причини, може би заради широките ти плещи или един господ знае заради какви други маловажни неща! Ти отлично се възползва от моите невръстни пориви. Всъщност, защо да не се възползваш? След като си мъж...

— Така ли смяташ, наистина?

— А какво друго да смятам? Аз не правех нищо друго, освен да чакам. Чаках всяка минута. Чаках да ми бъде разрешено да започна да живея. Е, сега повече няма да чакам!

Никол обу обувките си, стана и тръгна към изхода на пещерата. Клей бързо навлече панталоните си и хукна след нея.

— Не можеш да ме оставиш така! — каза той и я хвана за раменете. — Ти просто не желаеш да ме разбереш.

— О, напротив, добре те разбрах. Ти си направил своя избор. Предполагам, че решението ти е зависело от това, коя от нас двете първа ще забременее. Курталенови никога не са били особено плодовити. Жалко, иначе можех да спечеля състезанието. И навярно щях да имам голямата къща? Слугите също, нали? — Тя млъкна ядно. — И бебето, предполагам?

— Никол!

Тя изгледа ръката му, сложена на рамото ѝ.

— Пусни ме! — Гласът ѝ бе пронизващо леден.

— Няма да те пусна, докато не се вразумиш!

— Имаш предвид да се оставя да ме примамаш отново със сладки приказки, това ли искаш? Това време мина! Между нас всичко е свършено.

— Не можеш да говориш така!

Спокойният ѝ тон го изплаши.

— Преди две седмици ме посети докторът от онзи кораб, пощенският.

Очите на Клей се разшириха.

— Да, точно така, същият онзи свидетел, който ти жадуваше да докараш обратно преди време. Каза, че е готов да ми помогне да се разтрогне този брак.

— Не — каза Клей. — Аз не желая това.

— Мина онова време, когато ти желаеш или не желаеш!? Ти имаше всичко, или може би е по-правилно да кажа всяка, която желаше. Сега е мой ред. Повече няма да чакам, ще взема живота си в собствените си ръце.

— Какво приказваш? Какво искаш да кажеш?

— Първо, за анулирането на моя брак. Второ, за разрастването на моя бизнес. Не виждам защо да не извлека известна полза от тази страна на неподозираните възможности...

Една главня се разстроиш в огнището и Никол неволно спря очи на стъклото с катеричката. Тя се изсмия със сух, неприятен смях.

— Би трябвало да зная какво си си мислел, когато сте давали онази детинска клетва. Аз не бях достатъчно чиста, за да се докосна до катеричката, нали? Само твоята скъпа Бет е била достойна за това...

Никол се промъкна край него и излезе в студения утринен въздух. Спокойно и уверено отиде до пристана, качи се в лодката и

загреба към отсрещния бряг. Дядо ѝ бе казвал, че никога не бива да се обръща назад. Не беше лесно да го направи, когато всичко в нея крещеше за Клей. Опита се да извика образа на Бианка, самодоволна и бременна, сложила ръце на издутия си корем, където бе детето на Клей... Никол погледна собственото си плоско тяло, благодарна, че не носи в себе си дете.

Когато стигна до кейчето на мелницата, се почувства малко по-добре. Стоеше, загледана в малката къща. Тя ще остане още известно време неин дом. Но ще има нужда от повече пространство, от всекидневна на долния етаж, от две допълнителни спални горе... Ще трябва пари. А тя ги няма... Земята около мелницата е хубава и тлъста. Тя си спомни, Джени споменаваеше, че я продават... Но пак пари трябва, за да я купи.

Изведнъж се сети за дрехите си, единственото, което притежаваше. Те струват много пари! Само онзи маншон от зибелин... С каква наслада би го захвърлила в лицето на Клей! Колко би искала да събере всичките дрехи и да ги струпа в хола му! Но една такава дребна демонстрация би струвала твърде много. На забавата у Бейкъсови толкова много жени се възхитиха от дрехите ѝ! Изтръпна, като си спомни за наметката, подплатена с норка. Беше я оставила на пода на пещерата. Но там тя повече няма да се върне! Никога!

Главата ѝ се бе запалила от мисли, когато влезе в малката къща. Джени се въртеше около огнището, поруменяла от топлината. Жерар седеше до масата, бърчеше капризно нос над един шаран и го върна обратно в купата. Близнаците седяха в ъгъла и се кикотеха зад разтворената си книга.

Джени вдиша глава.

— Какво е станало? — Тя се взираше тревожно в Никол.

— Нищо не е станало — каза Никол. — Поне нищо ново. — Тя изгледа Жерар замислено. — Знаете ли, Жерар, хрумна ми нещо. Мисля си, какъв чудесен търговец може да излезе от вас.

Той вдигна надменно едната си вежда.

— Хората с моето обществено положение... — започна той, но Никол грабна купата с риба изпод носа му и го срязва:

— Ние живеем в Америка, а не във Франция. Който иска да яде, трябва да работи.

Мъжът я изгледа мрачно.

— И какво да продавам? Нямам понятие от брашна и зърнени храни.

— Брашното само се продава. Бих искала от вас да убедите няколко хубави млади дами, че ще изглеждат още по-хубави в коприна и зибелин.

— Зибелин? — надигна се Джени предупредително. — Какво си намислила?

Никол погледна приятелката си така, че тя занемя.

— Елате с мене горе да ви покаже дрехите. — Обърна се към близнаците и нареди: — А вие двамата се пригответе за уроците.

— Чакай, Никол — намеси се тихичко Джени. — Ти сега за уроци нямаш време. Човекът за шлифоването на воденичните камъни те чака...

— Няма аз да им преподавам — каза Никол. — Имаме на горния етаж една високообразована дама и тя с удоволствие би се заела с тях.

— Адел? — каза Жерар подигравателно. — Тя не знае коя е, и едва ли би могла да направи нещо, което поискаш от нея.

— Не искам при дамата, която крещи! — каза Алекс, хвана Манди за ръка и я придърпа до себе си в ъгъла.

— Сега вече край! — погледна го строго Никол. — И да не съм чула възражения! Ние с Джени не сме отворили хотел за безделници! Жерар, искам да ми помогнете да спечеля малко пари, за да купя земя. Мама ще се заеме с децата, тя може да ги обучава. Отсега нататък ние сме едно семейство, а не гостуващи аристократи с две слугини! — Тя се извърна и тръгна решително нагоре по стъпалата.

Джени се ухили, вдигнала глава към нея.

— Не знам какво й става, но на мен по ми харесва такава.

— Ако тя си въобразява, че аз... — започна Жерар...

Джени размаха горещия лепкав черпак пред носа му.

— Или се захващайте за работа, или ще ви изпратим обратно във Франция. И там вече си избирайте, дали ще се оставите да ви отрежат главата, или ще се върнете да кърпите обувки при баща си. Разбрахте ли?

— Не можете да се отнасяте така с мене.

— И мога, и искам! И ако сегинка не се качите бързичко горе, както ви нареди Никол, мога да се забравя и да ви фрасна най-сетне по гадничкото ви лице!

Жерар отвори уста да протестира, но изведнъж видя юмрука на Джени до лицето си. Беше едра, яка жена. Той отстъпи крачка назад и изпръхтя:

— Още не сме приключили с вас!

Сипейки някакви френски ругатни, той последва Никол нагоре по стълбата.

Джени се обърна към близнаците, изгледа ги заплашително, плесна силно с ръце и ги накара да вървят горе, като че пъдеше пилци.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Уесли бе този, който закара с лодката си Никол нагоре по реката да търсят адреса, който им бе оставил доктор Доналдсън, след това я върна обратно. Не каза нито дума, когато Никол заяви, че е решила да поиска анулиране на брака си с Клей. Фактически никой не се опита да каже нещо и Никол имаше чувството, че всички са били на мнение, че това решение е било неизбежно. Тя е била последната, която все още е имала вяра на Клей.

Изненадващо бе колко малко време е необходимо, за да се сложи край на един брак. Никол бе доста обезпокоена. Толкова хора я бяха виждали заедно с Клей, бракът им беше консумиран, кой знае какви трудности щяха да възникнат... Но ѝ бе казано, че тъй като бракът е сключен по принуда, той може да бъде разтрогнат дори и ако от този брак са се родили деца.

Съдията познаваше Клейтън и Уесли от деца. Бе се запознал и с Никол на забавата у Хорас. Не му беше никак приятно да разтрогне този брак и да обяви, че никога не е съществувал, но не можеше да възрази срещу твърденията на доктора. Освен това бе подочул и някои приказки, че сега Клейтън живеел с друга жена. Дори са науми да посети някой ден Клей и да му каже какво мисли за аморалното му поведение...

Съдията погледна хубавата малка францужойка със състрадание. Не заслужава това момиче Клей да се държи така с него. Бракът бе обявен за недействителен.

— Никол — обърна се Уес към нея, когато излязоха от дома на съдията. — Да не ти е лошо?

— Нищо ми няма — каза кратко тя. — Защо трябва да ми е лошо? Слушай, Уес, какво би направил, когато искаш да купиш земя? Къде се ходи най-напред?

— Ами при собственика, предполагам. Защо питаш?

— Познаваш ли някой си мистър Ървин Роджърс?

— Естествено! Живее на около миля по-надолу, по същата тази улица.

— Можеш ли да ме заведеш дотам и да ме представиш?

— Никол, какво си наумила пак?

— Искам да купя земята до мелницата. Решила съм още тази пролет да насея ечемик.

— Ечемик? Ами Клей може да ти... — Той рязко млъкна, като среща очите ѝ.

— Не съм свързана повече с Клейтън Армстронг и нямам нищо общо с него. Ще си изградя свой собствен живот.

Тя направи няколко крачки надолу по улицата, но Уесли я настигна и я хвана за рамото.

— Не мога да повярвам, че между теб и Клей е свършено.

— Мисля, че между нас отдавна беше свършено. Само че аз бях сляпа и не го виждах — Никол говореше свършено спокойно.

— Никол! — Уес се взираше в нея. На слънцето очите ѝ изглеждаха светлокафяви. Той гледаше устните ѝ, тази нейна плътна горна устна, която можеше да подлуди човек! — Защо не се омъжиш за мене? Ти изобщо не си идвала още в къщата ми. Ще видиш, огромна е. Могат да се настанят всичките ти сегашни питомци и пак да не ги срещаш по цял ден, ако желаеш. Травис и аз имаме повече пари, отколкото можем да изхарчим, няма да се налага и пръста си да помръднеш...

Тя го изгледа сепнато и след това се усмихна.

— О, Уесли, ти си чудесен! Ти изобщо не искаш да се жениш за мене, не е ли така?

— Напротив, искам! Ще бъдеш невероятна съпруга. Ще въртиш на пръста си цялата плантация. Знаеш колко те обичат хората.

— Престани! Моля те! Като ми говориш така, се чувствам страшно остаряла. — Тя се надигна на пръсти и го целуна по ъгълчето на устните. — Благодаря ти за предложението, но нямам желание да се хвърля веднага в нов брак. — Тя го изгледа с премрежени очи: — И внимавай! Само ако дръзнеш да изглеждаш облекчен от моя отказ, вече никога няма да ти проговоря!

Той взе ръката ѝ, целуна я и преплете пръсти с нейните.

— По-вероятно е да се разплача. Облекчен в никакъв случай не мога да изглеждам.

Никол се засмя и изтегли ръката си от неговата.

— Сега имам по-голяма нужда от приятел, отколкото от любовник. Ако наистина искаш да ми помогнеш, накарай мистър Роджърс да ми даде земята на добра цена.

Уесли я изгледа за миг. Предложението му за женитба бе спонтанно хрумване, но сега вече започна да си мисли колко приятно би било да си женен за жена като Никол. Въпреки че би се изненадал, ако тя беше приела, страшно му се искаше тя да бе казала „да“.

Той се усмихна широко.

— Старият Роджърс ще е толкова доволен да се отърве от земята си, че ще ти я даде почти без пари.

— Само без насилие, разбира се!

— Може да му строша някой и друг пръст. Повече не е нужно.

— Ами добре, щом ще са само пръсти...

Двамата избухнаха в смях и се запътиха към дома на мистър Роджърс.

Цената беше прилична. За роклите Никол не бе получила много пари в брой, но мистър Роджърс се съгласи да му изплаща земята на вноски. Никол пое задължение три години да му мели житото безплатно.

— Не можеш да кажеш, че си получила земята даром — каза Уесли, когато излязоха от дома на мистър Роджърс. — Все пак цели три години ще си мели брашното в твоята мелница.

Очите на Никол грееха.

— Ти само чакай да видиш каква сметка ще му представя на четвъртата година!

Наминаха и в печатницата — Никол искаше да разпрати реклама за изгодните цени, които ще предложи на клиентите си.

— Чакай, чакай! — каза Уесли, когато чу новите цени, които тя диктуваше на печатаря. — Никаква печалба няма да имаш при тези цени! Та ти падаш близо една трета под цените на Хорас!

Печатарят се засмя.

— Чини ми се, че това е сериозен аргумент, Уес. Веднага ще дам на зет ми един от тези ценоразписи и знайте, че ще ви стане редовен клиент.

Уесли погледна Никол с учудване, примесено с респект.

— Представа нямах, че зад това сладко личице може да се намери и мозък.

— Знаеш ли — погледна го дяволито тя, — и аз сега откривам това. Досега мозъкът ми бе заблуден от някакви детински идеи за любов и романтика.

Но Уесли продължаваше да я гледа с присвити очи и след като излязоха от печатницата. Имаше чувството, че тя не иска да покаже колко дълбоко е наранена. По дяволите, този Клей! Какво право има да постъпва така с нея?!

Като се прибра вкъщи, Никол трябваше да се разправя с Жерар. Дребният човек се съпротивляваше със зъби и нокти, отказа да вземе от нея малките листовки.

— Не стига, че трябваше да продавам разни фусти... — Той замълча, за да поприглади разрошената си коса. Носеше я в стил „брутус“, модно разрошена и небрежно пусната. Но при него прическата не се получаваеше — косите му бяха залепнали за главата и се спускаха на клечки, нямаше нито вълни, нито къдрици. — Естествено, дамите бяха много приятно изненадани от запознанството с мене. Те се държаха съвсем различно от хората в този дом. Беше им интересно да слушат за историята на семейството ми, родословното дърво на Куртален направо ги смая.

— Откога родословното дърво на Никол е и ваше? — клъцна го веднага Джени.

— Ето, виждате ли? — изплака Жерар. — Никой не се отнася към мене с подобаващо уважение.

— Млъкнете и двамата, моля ви! — подвикна Никол. — Уморих се да слушам караниците ви! Да, Жерар, трябва да кажа, че вие се оказахте отличен търговец. Дамите са очаровани от вашия акцент и от умопомрачителните ви маниери.

Жерар се напери като петел, окрилен от комплиментите ѝ.

— Всъщност, бихте могъл да раздавате тези листчета на фермерските жени. Това е чудесна идея!

— Ценоразписите не са копринени платове — направи той последен опит да възрази.

— Но яденето си е ядене — каза Джени. — И който иска да яде, трябва да поработи, както правим всички!

Жерар пристъпи към Джени, свил презрително устни. Но Никол сложи ръка на рамото му и го задържа. Той погледна изненадан ръката ѝ, премести очи на лицето ѝ и след това отново на ръката ѝ. И изведнъж сложи собствената си ръка върху пръстите ѝ.

— За вас всичко ще направя.

Никол се освободи от него колкото се може по-тактично.

— Айзък ще ви откара с гребната лодка по къщите надолу по реката, а след това и нагоре срещу течението.

Жерар се усмихна, сякаш бяха любовна двойка и напусна мълчаливо къщата.

— Не му вярвам на този — каза Джени намусено.

Никол направи неопределено движение с ръка.

— Остави го. Той е безобиден. Просто си е втълпил, че трябва да се отнасяме към него като към представител на френската аристокрация. Скоро ще му мине и ще се пригоди към действителността.

— Ти си прекалено великодушна. Помни съвета ми и стой настрана от него!

Пролетта разцъфна най-сетне с неудържимата си мощ, последвана много скоро от първата жътва. Не след дълго се завъртяха и огромните воденични камъни — мелницата забрави дългия зимен сън. Рекламните листчета на Никол свършиха добра работа. Прииждаха все повече клиенти, от близо и далеч. Никол не си позволяваше нито миг покой. Нае още един човек, който да гледа полската работа — бе насяла ечемик и пшеница. Жерар с неохота прие да я замества в мелницата, хиляда пъти повтори, че е под неговото достойнство да се разправя с американците. Никол трябваше да му напомни, че дядо ѝ, херцогът, е млял цели две години жито на селяните.

На никой не му и хрумна дори, че близнаците би трябвало да се върнат при Клей. Никол гледаше на това като на оказано доверие. Веднъж седмично Айзък пресичаше с лодката реката и отвеждаше децата да гостуват на чичо си.

— Лоша работа — каза Айзък, като се върна веднъж от такова посещение.

Никол изобщо не попита какво иска да каже. Въпреки многото работа, Клей не излизаше от мислите ѝ.

— Много лошо. Изобщо не бях чувал, че пие.

Никол извърна лице. Би трябвало да се радва, че Клей е толкова нещастен, той си го заслужаваше. Но странно защо не се радваше! Тя остави Айзък без отговор и отиде в зеленчуковата градина. Като поработи няколко часа с мотиката, ще забрави и Клей, и пиенето му.

Един час по-късно Никол се облегна на едно дърво и обърса с лакът потта от лицето си.

— Вижте, нося ви нещо — каза Жерар и ѝ подаде чаша ледена лимонада.

Тя кимна с благодарност и изпи чашата на един дъх. Жерар изчисти няколко тревички от ръкавите на памучната ѝ рокля.

— Не бива да стоите толкова много на слънце. Ще си съсипете хубавия тен. — Той прокара ръка по рамото ѝ.

Никол бе твърде уморена, за да се дръпне. Останаха така в дълбоката сянка, никой не можеше да ги види нито от къщата, нито от мелницата.

— Радвам се, че сме насаме — каза той и се попремести по-близо до нея. — Странно е, че живеем под един и същи покрив, но рядко имаме възможност да останем сами и да си поговорим, несмущавани от никого.

Никол не искаше да го нарани, но нямаше и намерение да го окуражава. Тя отстъпи крачка от него.

— Винаги можете да разговаряте с мене. Предполагам, знаете това.

Той пак се приближи към нея и започна да гали бавно ръката и рамото ѝ.

— Вие единствена ме разбирате... — Говореше на френски, лицето му идваше все по-близо и по-близо. — Ние с вас сме от една и съща страна, принадлежим към един и същи народ. Никой, освен нас двамата не знае какъв ужас цари във Франция. Това ни свързва един с друг.

— Аз се смятам за американка — отвърна тя на английски.

— Как можете?! Вие сте францужойка, аз съм французин. И двамата сме от семейството Куртален. Ние трябва да се погрижим това велико семейство да не изчезне от лицето на земята.

Никол отмести нервно рамото си и го изглежда гневно:

— Какво искате да ми кажете? Забравяте ли майка ми? Вие сте неин съпруг и въпреки това се осмелявате да ми правите предложения, като че съм слугиня!

— Как мога да забравя Адел, след като виковете ѝ едва не са ме подлудили и мене?! Допускате ли, че има и един-единствен момент, в който да не съзнавам, че съм обвързан с нея? Но какво може да ми даде тя? Може ли да ми роди деца? Аз съм мъж, здрав мъж и би трябвало да имам деца. — Жерар я хвана и я дръпна към себе си. — Вие сте единствената, което може да го стори. В тази варварска страна вие сте единствената, която е достойна да бъде майка на децата ми! Вие сте една Куртален! В жилите на нашите деца ще тече кралска кръв.

Нужна ѝ беше цяла секунда, докато проумее какво и казва. Никол усети как стомахът ѝ се сви — разбра какво иска той. Не може да намери думи за отговор. Можа само да зашлеви с все сила лицето му.

Жерар я пусна моментално и се хвана за бузата.

— Ще ми платите за това! — прошепна той. — Ще съжалявате, че сте се отнесла с мен като е някой от тези мръсни американци. Ще ви покажа кой съм аз!

Никол се обърна и се върна в градината. Ето че Джени бе преценила правилно този човек. Никол се зарече да избягва този дребен французин колкото е възможно повече.

След две седмици Уес донесе новината, че Клей се е оженил за Бианка. Никол се опита да не покаже колко я потресе тази новина.

— Опитвах се да го разубея — докладва Уес. — Но го знаеш колко е упорит. Никога не е преставал да те обича. Когато научи, че бракът ви е разтрогнат, четири дена бе непрекъснато пиан. Един от хората му го е намерил мъртво пиан до езерото при южните пасбища.

— Надявам се, че поне на сватбата си е бил трезвен — каза Никол хладно.

— Каза, че го правел заради детето. Да върви по дяволите дано! Не мога да проумея как е легнал с тази крава!

Никол понечи да му обърне гръб, но той я хвана за лакътя.

— Съжалявам, че ти го казах. Не исках да те нараня.

— Как би могъл да ме нараниш? Мистър Армстронг не означава нищо за мене.

Уес дълго гледа мълчаливо след нея. Идеше му да удуши Клей заради онова, което бе причинил на тази хубава млада жена.

Ейръндел хол бе потънал в мръсотия. Не бе чистено от месеци. Бианка си седеше доволна в трапезарията и си хапваше от яйчния крем и пресните бисквити. Огромният ѝ корем бе опрян чак на масата — като че ли щеше да роди всеки момент.

Клей влезе в къщата и остана за малко на вратата на трапезарията. Дрехите му бяха мръсни, ризата — изпокъсана. Под очите му тъмнееха кръгове, а косата му беше толкова мокра от пот, че се бе слепила на главата му.

— Каква приятна гледка ме посреща в този дом — каза той високо. — Жена ми. Бъдещата майка на моето дете.

Бианка не го удостои с поглед, а продължи най-спокойно да си гребее с лъжичката от чудесния крем.

— Ядеш за двама, скъпа, така ли?

Когато не получи отговор, той се качи в стаята си. Навсякъде бяха разхвърляни мръсни дрехи. Той дръпна едно от чекмеджетата и видя, че е празно. Нямаше прани и изкърпени ризи, приготвени там за него.

Той изруга и бутна чекмеджето обратно. Бързо напусна къщата и отиде към реката. Малко се застояваше между четирите стени. През целия ден беше на полето, вечер седеше сам в библиотеката и пиеше, наливаше се, за да може да заспи. Но и това рядко помагаше.

Той се съблече на брега и влезе във водата. След това се просна на тревата и заспа.

Бе нощ, когато се събуди. За миг не осъзна къде се намира. Запъти се към къщи замаян, полузаспал.

Чу стенанията щом пристъпи прага. Изтрезня моментално. Бианка лежеше свита на две в подножието на стълбата, притиснала с ръце корема си.

Клей коленичи до нея.

— Какво има? Подхлъзна ли се?

Тя го погледна с невиждащи от сълзи очи.

— Помогни ми! — изохка тя. — Бебето...

Клей не я пипна дори, хукна веднага за акушерката на плантацията. Само след няколко минути се върна, съпроводен от жената. Бианка лежеше в същото положение, в което я бе оставил. Клей бързо запали фенера, докато жената се суетеше около Бианка.

Тя опипа сръчно Бианка, която дори не се помръдна под натиска на ръцете ѝ, и когато вдигна ръце, целите бяха в кръв.

— Можете ли да я качите горе?

Клей остави фенера и вдигна Бианка от пода. Жилите му се изпънаха под тежкия товар. Внесе я в стаята ѝ и я сложи да легне на леглото.

— Доведете ми Маги — каза акушерката. — За тази жена ще ми трябва помощ.

Клей влезе в библиотеката и си наля нещо за пиене. Горе Маги и акушерката се занимавах трескаво с Бианка. Маги отвори тихичко вратата.

— Тя загуби детето — каза тя предпазливо.

Клей я изгледа изненадано:

— Тя загуби детето, така ли?

— Клей — каза Маги. Не ѝ харесваше израза в очите му. — Искате ли да престанеш да пиеш!

Той си наля нова чаша с бърбън.

— Защо не почнеш да ме утешаваш? Защо не ми кажеш, че ще има други деца?

— Няма да има — обади се акушерката от прага. — Тежка жена е, а и падането е било лошо. Наранила се е тежко. Не зная дали самата тя ще оживее при тези разкъсвания.

Клей гаврътна чашата и си наля още една.

— Ще живее тя. В това не се съмнявам. Хора като Бианка не умират лесно.

— Клейтън! — подвижна Маги предупредително. — Виждам, че го понасяш твърде тежко. — Тя отиде до него и сложи ръка върху неговата. — Моля те, престани да пиеш! Утре ще си неспособен за работа, ако не престанеш да пиеш!

— За работа? — каза той и се усмихна. — Защо трябва да работя? За какво? За моята любима жена? За сина, който тя току-що загуби? — Той отпи още една глътка и се разсмя. Беше ужасно да го гледа човек.

Двете жени бавно се измъкнаха от библиотеката. Когато слънцето изгря, Клей все още пиеше, все очакваше алкохолът да го дари милостиво със забрава.

Из нивите хората започнаха работа. Невероятно бе, че Клей не идва да следи работата им... Към обяд те започнаха да се помайват. Приятно беше така, шефът да не ти наднича непрекъснато в ръцете.

Когато и на четвъртия ден Клей не се появи на полето, някои мъже дори не си направиха труд да излязат на работа.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Беше август 1796 — една година по-късно.

Никол бе застанала на хълма и оглеждаше своята земя. Сви ръце назад и започна да разтрива бавно уморения си гръб. Болката не беше толкова остра сега, когато виждаше пред себе си онова, което я бе предизвикало. Жаркото августовско слънце палеше израсналите нависоко тютюневи стръкове. Кутийките на памука скоро щяха да се разпукнат. Златните жита се люлееха от лекия бриз, почти готови за жетва. До ушите ѝ достигаше от време на време дори тракането на воденичните камъни — виждаше сякаш пред очите си тънката неспирна струйка на брашното.

Вече повече от година, откакто не е съпруга на Клейтън Армстронг. Тя си имаше свое лятоброене — започваше от онзи час в кабинета на съдията. От онзи съдбовен ден тя не знаеше нищо друго, освен работа. Ставаше в тъмни зори, преди слънцето, подготвяше мелницата, осигуряваше семена за посев и разсад, тичаше на полето. Когато изнесе на пазара първата си реколта, мъжете развеселени подхвърляха, че ще купуват произведенията ѝ на по-ниска цена. Но Никол не се остави. Тя се пазареше и преговаряше, бореше се за всеки цент. И когато си тръгна от пазара, тя вече се смееше, докато опитните мъже само клатеха глави, смаяни и малко досадени.

Уесли вървеше до нея и само се смееше.

През тази година бе разширила земята си. Вложи всичко, което бе припечелила от предишната реколта само за закупуване на земя. Сега вече притежаваше сто двадесет и пет моргена отсам реката, в подножието на хълма. Беше благодатна земя, напоявана. В началото дъждовете бяха отнесли на няколко пъти почвения слой, но през зимните месеци тя и Айзък успяха да направят каменни тераси. А и изкорениха нова земя. Не беше лесно в студовете, но успяха да се справят. И през първите пролетни дни разсадиха тютюна и навреме засяха нивята. Сега Никол си имаше зеленчукова градина до къщата, млечна крава и цяло ято кокошки в задния двор.

По къщата още нищо не бе пипнала. Всеки цент отиваше за облагородяване на земята. Адел и Жерар си живееха в единия край на горната стая, Джени и Никол — в другия. Горкичките близнаци още спяха на сламеници в долния етаж. Живееха в теснотия, но всеки се бе примирил.

Джени и Жерар рядко разговаряха помежду си, всеки се правеше, че другият като че ли не съществува. Никол бе накарала майка ѝ да повярва, че това са нейни внуци и Адел наистина се зае с обучението на близнаците. Дни наред тя биваше отлична учителка. Разнообразяваше уроците с разкази от живота си в двореца, разказваше на близнаците за собственото си детство, за странните прищевки на кралицата и краля... Близнаците наистина се забавляваха. Един ден тя им разказа как кралицата искала всеки ден да ѝ донасят дрехите в кошница, подплатена отвътре със зелена тафта. Тафтата се използвала само веднъж, давали я след това на прислугата. И близнаците още на следващия ден пристигнаха с дрехи от зелени листа, като се правеха, че са слугите с тафтата на кралицата.

Но понякога дори дребни неща изваждаха Адел от равновесие, толкова крехко беше душевното ѝ спокойствие. Един ден Манди се появи с червена панделка около врата и Адел се разпищя сърцераздирателно, спомнила си беше гилотинирането на своите приятели. Близнаците бяха престанали да се боят от виковете на Адел. В такива случаи те само тичаха при Никол, за да се качи и се погрижи за майка си.

Адел се успокояваше след някой и друг ден, отново потъваше в своя измислен свят. Ала изобщо не осъзнаваше действителността — че се намира в Америка, че Франция е някъде далече. Разпознаваше само Никол и близнаците, търпеше Джени, но поглеждаше Жерар така, като че изобщо не съществува. Внимаваха да не вижда непознати лица, това я хвърляше в смъртен ужас.

Жерар изглежда се бе примирил с факта, че жена му изобщо не си спомняше кой е. Присъствието на Никол пренасяше Адел в друг свят, сякаш месеците, прекарани в затвора и в къщата на Жераровите родители изобщо не съществуваха. Говореше на Никол за своя съпруг и за баща си като за живи хора, които ще се приберат у дома всеки момент.

Жерар странеше от останалите обитатели на къщата. Правеше се на неразбран и недосегаем. Откакто Никол му бе ударила плесницата, той не бе същият човек. Излизаше и скиташе по цял ден, връщаше се посред нощ, никому не обясняваше къде ходи. Ако останеше вкъщи, седеше край огъня и гледаше Никол, взираше се в нея, докато тя не заизпуска бримките на плетивото си или не се убоде до кръв иглата за бродерия. Не повтори повече предложението си, но тя вече си мислеше дали не е по-добре да го направи. Като седеше и я гледаше втренчено беше по-лошо. Ако ѝ предложеше нещо, би могла поне да му поиска обяснение... Глупаво беше, разбира се, да се притеснява от този човек. Той не беше агресивен. Само си седеше и наблюдаваше.

Но каквото и да мислеха за Жерар, за мелницата той се оказва много полезен. То не бяха любезности, то не бе целуване на ръце! Неговите изискани маниери, ведно с невъзможния му френски акцент, се оказаха не по-малко привлекателни за клиентелата от ниските цени на Никол. Все повече млади дами съпровождаха бащите си, каращи зърно на мелницата.

Жерар се отнасяше към тях като френски аристократки — и към младите, и към старите, еднакво мил с всички, и дебели и тънки, и грозни и красиви. Дамите правеха реверанс и се кискаха, когато той им предлагаше ръката си, за да ги въведе в мелницата. Ала никога не се усамотяваше с тях, и бащите им не ги губеха от погледа си.

Един-единствен път Никол можа да надзърне в духовния свят на Жерар. Младата жена, чиято ръка Жерар целуна най-вежливо, поруменя и го загледа очарована, докато той говореше нещо по френски, все още наведен над ръката ѝ. В този миг вятърът се обърна и Никол неволно чу онова, което той казваше. Въпреки че се усмихваше галантно, Жерар ругаеше младата жена и я наричаше на френски мръсна свиня... Никол потръпна и бързо се отдалечи. Беше отвратително да слуша това!

Изпъна гръб, загледана отвъд реката. Откакто Клей ѝ призна, че Бианка е бременна, не го бе виждала повече. Мислеше, че е минала цяла вечност, а споменът бе толкова жив, сякаш се бяха разделили току-що. Нямаше нощ, в която да не мисли за Клей, да не копнее за него. Тялото ѝ първо я предаде — толкова ѝ се искаше да се срещнат отново на поляната. Забравяше и гордост, и всичките големи думи,

които му бе казала, искаше само него, неговата сила и топлина до кожата си...

Никол тръсна глава, прогонвайки тези мисли. Беше безполезно да живее с миналото или да копнее за непостижимото. Сега живее добре, заобиколена е с толкова много хора, хора, които я обичат... Няма право да се чувства самотна или да бъде недоволна от своята участ.

Погледна отново към плантацията Армстронг. Дори от толкова далеч личеше, че не е добре гледана. Миналогодишните посеви си останаха неприбрани и гниеха на полето. Беше истинско нещастие да гледа всичко това. Айзък я информираше редовно за живота на отсрещния бряг. Повечето наемни работници напуснали плантацията още преди месеци. Останали бяха само шепа хора, които имали да се издължават все още на Клей.

През тази пролет бяха обработени няколко ниви в ниското край реката, но земята по хълма остана неорана — стърчаха само почернели плевели. Айзък каза, че Клей от нищо не се интересувал. Бианка продавала всичко, до което се докопа, за да изплаща стари сметки на шивачи и декоратори заради непрекъснатите преустройства, които бе правила.

— Няма много за гледане там отвъд, нали?

Никол се обърна стреснато и видя Айзък, застанал до нея. Той гледаше през реката. В месеците след нейното отвличане Никол се бе сприятелила много с Айзък. Трагедията, която бяха преживели заедно ги превърна в съюзници. Хората, които работеха при нея, поначало си бяха привързани към Клей, това важеше до известна степен дори за Джени. Само Айзък бе предан единствено на нея, понякога я гледаше така, сякаш е готов да умре за нея.

— Може да се справи, ако нивите, които е засял, дадат добра реколта. Досега времето беше чудесно — каза Никол.

— Не мога да си представя Клей да събере сили дори тютюна си да обере, да не говорим за изкарване на пазара.

— Звучи абсурдно! Няма човек, който да работи по-упорито от Клейтън Армстронг.

— Който да работеше — поправи я Айзък. — Аз ли не зная колко работлив беше по-рано? Но сега единствената му работа е да държи бутилката до устните си. А и да работеше, какво би спечелил? Жена му

е разпиляла повече пари, отколкото четири плантации не могат да изкарат. Всеки път като ида с близнаците, все ще заваря някой, дето търси пари от Клей за стари сметки. Но ако и този път остави реколтата си да гине неприбрана, свършено е с него. Съдията ще му продаде плантацията на търг...

Никол извърна лице. Не искаше да слуша повече.

— Мисля, че останаха непрегледани още няколко писма. Морисън изпрати ли още ечемик, както го беше помолил?

— Тази сутрин — каза Айк и тръгна след нея към мелницата. Той пое дълбоко въздух и си помисли за хиляден път, че тя трябва малко да си почине, ако не заради самата нея, заради него поне. Искаше му се Уесли да дойде на гости, но Травис бе заминал за Англия и Уес не можеше да вдигне глава от работа. Никой друг не би могъл да накара Никол да се откъсне от работата си поне за малко.

Жерар се бе облегнал на едно дърво, наблюдавайки как Айзък тръгна с Никол към мелницата. Много пъти се бе питал какво има между тях двамата. Прекарваха с часове заедно. През изтеклата година Жерар се бе запознал с всякакви хора, повечето от тях охотно му разказваха всичко, за което той бе любопитствал. За какво ли не разправяха... За Никол, каква пламенна жена била. За това, как се държала на забавата у Бейкъсови. Сто души го потвърдиха — пред толкова хора тя се бе държала като обикновена уличница. И тази жена му бе ударила плесница само задето докосна рамото ѝ...

Ден не минаваше да не го бодне споменът за онзи миг — как тя вдигна ръка, с какви очи го погледна само... Като че ли беше някаква измет. Мислеше се за по-издигната от него, презираше го... В края на краищата тя бе една Куртален, потомка на семейство, свързано с френските крале и кралици. А какво представлява той? Син на кърпач. Такъв щеше да си остане за нея, въпреки че е вече неин родственик. Каквото и да прави, в нейните очи той си остава презрян и жалък.

Как го бе унижила миналата година! Жерар добре си спомняше какво го бе карала да прави — да бъде принуден да се унижава пред тези груби, необразовани американки. Примитивни същества, говореха само тази нечленоразделна американска реч. Гледаше ги в очите и им говореше на френски всичко обидно и жлъчно, което можеше да измисли. Бяха твърде глупави и тъпи, въобразяваха си, че им прави комплименти.

А настъпеше ли нощ, започваше да го терзае мисълта за Никол, образът ѝ, споменът за нея — истинско изтезание, от което човек може да полудее. Делеше го само една завеса от нея. Лежеше напрегнато в тъмното, Адел хъркаше до него, наостряше слух да чуе всяко прошумоляване на дрехите ѝ, когато се съблича... Знаеше всяко действие — кога стои гола зад завесата, миг преди да облече нощницата, представяше си златното ѝ тяло, мислено разтваряше ръце и тя идваше в обятията му. Точно така... Тя ще дойде. И той ще ѝ даде да разбере! Жестоко ще се кае тя за онази плесница!

Жерар се отлепи от дървото. Да, един ден тя ще съжалява, че му е показала колко е недостоеен за нея. Щеше да я накара да пълзи в краката му и да скимти. Щом е жена с гореща кръв, ще я накара да го моли на колене! Ще ѝ докаже, че синът на един кърпач е не по лош от нейните префинени надменни френски роднини.

С бързи крачки отмина мелницата и навлезе между дърветата. Призляваше му от тази мелница. Призляваше му от всички, когато ги чуваше как се смеят — на него навярно се присмиваха. Нали ги чу. Веднъж подслуша двамина, които подмятаха нещо за „онзи френски дребосък“. Вдигна камък от земята, но се спря. Има и други начини да ги накаже. Начини, много по-безопасни за него! През есента плантациите на тези двама американски фукльовци изгоряха — отиде им всичкият тютюн. Единият дори фалира.

Жерар се усмихна — знае си работата. Докато се изкачваше към върха на хълма, една фигура на отсрещния бряг привлече внимание то му — ездачка, едра, царствена жена. Жерар я проследи с поглед. Там, отсреща с всеки ден ставаше все по-тихо и по-безлюдно. Дори работници не се мяркаха по полето. Връзката на Никол с Армстронг никога не го бе интересувала особено. Знаеше, че е била женена за него и че се е изложила пред хората на забавата, която е давал Хорас Бейкър. Когато Никол се отказа от брака си с този американец, Жерар бе приятно изненадан. Естествено, че ще поиска да се ожени за сънародник... Надяваше се, на няколко пъти ѝ даде да разбере, колко би се радвал да я има в леглото си...

Жерар скръцна със зъби при този спомен...

Кокотка! Мръсна кокотка. Любезнички, примамва те, а в следващия миг се прави на света вода ненапита.

Докато Жерар замислено се взираше в отсрещния бряг, ездачката удари коня си с камшика, животното трепна, наведе ниско глава и ритна силно с копита назад. Жената полетя напред и падна тежко на земята сред облак прах и чакъл. Жерар се поколеба за миг, после хукна към лодката — трябваше да помогне.

— Наранихте ли се? — попита той задъхан, приближавайки се до нея.

Бианка седеше все още на земята. Цялото тяло я болеше и от падането, и от ездата на този проклет кон. Извади парченце пръст от устата си и го погледна с отвращение. Първоначално се сепна, после очите ѝ погледнаха с благодарност този добре облечен човек. Веднага оцени модния костюм. Толкова време не бе виждала джентълмен в тази пустош!

Мъжът бе облечен в зелен сукнен жакет с голяма яка и маншети от кадифе... Бяла копринена риза, широка атлазена кърпа на врата, вързана така, че да скрива половината от брадата му. Панталон до коленете, изящни крака в копринени чорапи на жълти и зелени ивици.

— Мога ли да ви помогна? — попита мъжът повторно, тъй като Бианка изобщо не отговори.

Тя само въздъхна. Приятно беше да видиш човек, който не е облечен само в дивечови кожи. Човек грациозен, с фигура на истински джентълмен, а не мускулест като полски работник.

Жерар разбра погледа ѝ. Беше го срещал често, откакто бе в Америка. Жените тук жадуваха за култура и за изискани маниери.

Той побърза да ѝ подаде ръка.

Представителна жена, царствена. Дълбоко изрязаният червен сатен разкриваше пищна гръд. Бе може би малко пълна. Лицето ѝ сигурно е било много красиво. Носеше скъпа рокля — поне от това Жерар вече разбираше.

— Моля ви, позволете да ви помогна! — каза той със своя неотразим акцент. — Не бива да оставате на слънце, ще похабите великолепия си тен!

Успя да изправи Бианка са крака — оказа се по-едра, отколкото му се видя отдалеч. И по-висока, и по-тежка.

Изисканият господин не пусна ръката ѝ. Бързо я заведе на сянка. С галантен замах свали жакета си и го простря на тревата.

— Моля — поклонът му беше съвършен. — Трябва да се съвземете след това сериозно падне. Една крехка млада дама като вас би трябвало да е по-внимателна със себе си.

Бианка се отпусна тежко върху дрехата и погледна към Жерар, който се запъти към реката.

— Няма да ме оставите сега, нали?

Той се обърна и я погледна. О, погледът му я уверяваше, че никога няма да я остави, че не би могъл да я остави сега, след като я е срещнал...

Жерар приближи водата и измъкна кърпата от джоба си. Беше на Адел, единственото, което тя все още притежаваше. Кърпа от чиста коприна, цялата в брюкселски дантели и избродиран монограм АК... Жерар бе разшил крайно внимателно буквата А, остави само К, нали и той е Куртален!

Навлажни кърпата и се върна при Бианка. Коленичи до нея.

— Изцапала сте лицето си — каза тихо той. Когато Бианка не помръдна, Жерар се наведе към нея: — Ще позволите ли? — Хвана брадичката ѝ е една ръка и започна внимателно да чисти изцапаното ѝ лице.

Странно! От докосването на този човек не ѝ стана противно! Все пак е мъж...

— Ще изцапате... кърпичката си — заекна тя.

Галантът се изсмя великодушно:

— Какво е коприната в сравнение с кожата на една красива жена?

— Красива? — Тя го погледна с големите си сини очи. Трапчинката на бузата ѝ трепна. — Отдавна никой не ми го е казвал.

— Странно — подскочи веднага Жерар. — Сигурен съм, че вашият съпруг... Защото жена с такава красота положително е вече омъжена, че вашият съпруг ви го повтаря всеки божи ден.

— Моят съпруг ме мрази — каза Бианка глухо.

Жерар се направи, че не разбира забележката ѝ. Просто усещаше, че тази жена има нужда от приятел, от възможност да изкаже сърцето си на някого. Сви рамене. Добре, днес той е свободен, а и всяка информация е добре дошла.

— И кой е ваш съпруг?

— Клейтън Армстронг.

Жерар вдигна високо едната си вежда:

— Собственикът на тази плантация?

— Да — Бианка изпъшка. — Поне на онова, което остана от нея. Отказва да я разработва както трябва. Прави го само от омраза към мене. Непрекъснато ми повтаря, че няма да се изтрепва от работа, за да купувам аз лъскави парцали.

— Лъскави парцали?

— Глупости! Правя всичко възможно, за да пестя. Купила съм само най-необходимото. Малко семпли дрехи, каляска, може ли човек без каляска? Много мебели за къщата... Не съм купила нищичко, което да не е абсолютно необходимо на дама с моето обществено положение.

— Истински срам е, че съпругът ви се държи толкова егоистично.

Бианка бе вперила очи към мелницата.

— За всичко е виновна тя! Ако не се беше хвърлила на врата му всичко това нямаше да се случи.

— Мисля, че Никол е била женена за господин Армстронг? — Жерар реши, че няма защо да се преструва на неосведомен.

— Била е. Но ѝ излезе солено. Въобразяваше си, че може да ме измести и да ми заграби всичко, за което толкова много съм се борила... Не успя.

Жерар посочи към нивите, засадени е тютюн.

— И всичко това принадлежи на господин Армстронг?

Бианка изведнъж се оживи, очите ѝ блеснаха.

— Той е богат, или по-скоро би могъл да бъде богат, ако поне малко поработваше. Имаме много красива къща, само дето е малка.

— И Никол се е отказала от всичко това? — Въпросът бе изречен по-скоро като възклицание.

Лицето на Бианка стана червено от гняв.

— Отказала? Тя от нищо не се е отказала. Просто аз спечелих играта. Това е.

Жерар наостри уши.

— Играта, казвате. Разкажете ми малко по-подробно!

Той слушаше внимателно всяка нейна дума. Тази жена говореше на разбираем за него език. Жерар избухна в смях, когато му разказа как е накарала Ейбрахам да отмъкне Никол. Невероятно! Да се бори със зъби и нокти за онова, което притежава! Невероятна жена.

Бианка не бе срещнала досега в Америка човек, който да я слуша с такова искрено чувство, който да одобрява изцяло постъпките ѝ. Винаги бе смятала своите маневри и манипулации за свръхумение, но никой не мислеше така... Сега Жерар изглеждаше толкова заинтересован, толкова възторжен, че Бианка не усети как му разказа всичко — от игла до конец. Как е излъгала Клей, че е спал с нея, как е трябвало да плати на Оливър Хаутърн. Тя още тръпнеше от ужас при спомена за онези минути. Трябваше да гълта приспивателно, за да може да изтърпи онази противна близост...

Жерар отново избухна в одобрителен смях.

— И значи детето не е било негово? Никол сигурно е излязла от кожата си, когато е открила, че драгоценният ѝ съпруг спи с друга жена, та ѝ е направил дори и дете! — Той съвсем спонтанно сграбчи пълничката ръка на Бианка и я целуна. — Жалко, че сте загубили детето! Армстронг е заслужавал да гледа син, който е отрязал главата на онзи селяндур.

— Така е — каза Бианка замечтано. — Искях да му отмъстя. Нали през цялото време той се държеше с мене като с последна глупачка.

— О, мадам! Вие сте всичко друго, но не и глупачка. Глупаци са онези, които не могат да ви оценят!

— Така е — прошепна Бианка. — Не ме разбират.

Настъпи неловко мълчание. Двамата седяха един до друг. Бианка имаше чувството, че среща за първи път приятел, някой, който се интересува от нея самата. Всички останали държаха все на Клей или на Никол...

Жерар още не можеше да реши как ще използва разкритията на Бианка, но подозираше, че те могат да се окажат особено полезни.

— Извинете, не успях да ви се представя. Аз съм Жерар Готие, от рода Куртален.

— Куртален? — Бианка го погледна сепнато. — Но това е фамилно то име на Никол!

— Роднини сме... така е.

Очите на Бианка се напълниха с гневни сълзи.

— Вие ме подведохте! Накарахте ме да говоря, слушахте ме, и през всичкото това време сте ѝ съчувствали. — Тя понечи да стане, но само се огледа безпомощно. Бе твърде тежка, за да се изправи сама.

Жерар докосна рамото ѝ с умоляващ поглед.

— Моля ви! Това, че съм родственик на Никол не означава, че одобрявам постъпките ѝ. Съвсем не е така! Аз съм гост в нейния дом и тя не ми позволява дори за миг да забравя, че живея от нейните подаяния.

Бианка запремига бързо-бързо, за да прогони сълзите.

— Тогава вие разбирате, че тя съвсем не е онова хрисимо ангелче, за каквото всички я смятат. Ожени се за годеника ми. Опита се да заграби плантацията и Ейръндел хол. А всички смятат, че аз съм постъпила несправедливо с нея!

— Какво разбирате под това „всички“? Американците навярно. Но какво можете да очаквате от тези примитивни хора?

— Банда неграмотници — усмихна се Бианка. — Никой не иска да види, че тази безсрамна Никол върти любов с Уесли Станфорд.

— И с Айзък Саймънс! — допълни Жерар с гримаса на отвращение. — По цели часове прекарва с този селски дръвник. — В далечината се чу звън на камбана. Приканваха полските работници на обяд.

— Трябва да вървя — каза Бианка. — Не бихме ли могли... пак да се видим?

Жерар трябваше здраво да се напъне, за да я вдигне от земята. Той бързо облече жакета си.

— И да искате, не бихте могли да ми забраните да ви видя отново. Нека ми бъде позволено да кажа, че за първи път, откакто съм в Америка, имам чувството, че съм срещнал приятел.

— Така е — каза Бианка тихо. — И аз имам същото усещане.

Жерар вдигна ръката ѝ към устните си и я целуна с много чувство.

— И така, какво ще кажете за утре?

— Тук. Можем да обядваме. Ще донеса кошница за пикник.

Жерар бързо кимна и се отдалечи.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Бианка дълго гледа след него. Едно тъй благородно създание — толкова тактичен, толкова възпитан, толкова безкрайно различен от тези ужасни американци! Тя хвърли поглед към своя дом и изпъшка при мисълта за голямото разстояние, което трябва да извърви пеша. Клейтън бе виновен за всичко! Поиска му човек, който да я разхожда с каляската из плантацията, но той само се изсмя — да не си въобразява тя, че ще прокарва пътища само защото я мързи да повърви пеша?

Бианка не престана да мисли за Жерар през целия дълъг, уморителен път до дома. Защо се бе омъжила за такъв див и необразован човек като Клейтън? С човек като Жерар би могла да бъде щастлива... Опита се да произнесе няколко пъти името му на глас — просто се топеше като сметана в устата ѝ. Да, по-друго би било да живее с него. Той никога не би ѝ се подигравал, никога не би се държал грубо с нея.

Още с влизането въкъщи приповдигнатото ѝ настроение се изпари. Къщата беше невероятно запусната. Не бе чистена основно година и повече. Всичко бе в паяжини. По масите имаше нахвърляни книги, вази с изсъхнали цветя, дрехи дори. Подовете бяха потъмнели и захабени. При всяка стъпка от килимите се вдигаше прах.

Бианка се бе опитала да си назначи щаб от прислужници, но Клейтън винаги разваляше постигнатото. За всяко нещо взимаше страната на прислугата и подкопаваше авторитета ѝ. След някой и друг месец Бианка се отказа да се разправя повече, да назначава и обучава нови прислужници — Клейтън пак щеше да я подиграе, че не може да кара хората да търпят отвратителните ѝ превземки. Бианка му бе изкрещяла, че той нищо не разбира от управляването на един дом, но както винаги Клейтън се направи, че изобщо не я чува.

— О, моята скъпа съпруга! — посрещна я Клейтън. Стоеше облегнат на перилата на стълбата точно пред вратата на трапезарията. Почти не личеше, че някога ризата му е била бяла — беше толкова мръсна и окъсана. Разкопчана до кръста, небрежно напъхана в

панталона му. По високите му ботуши се беше напластила и засъхнала кал. В ръката си държеше — както винаги — неизменната чаша бърбън. От месеци не го бе виждала без чаша в ръката.

— Така и предполагаш, че камбаната за обяд ще те накара да се довлечеш — каза Клей и потърка небръснатата си буза.

— Отвращаваш ме! — каза тя презрително и влезе в трапезарията. Масата беше сервирана. Маги бе една от малкото прислужници, които останаха при Клей. Бианка седна, разгърна салфетката на скута си и заоглежда различните супници и плата.

— Какъв апетит! — заяде се Клей откъм вратата. — Ако погледнеш някой мъж с такъв поглед, би станал завинаги твой. Но тебе мъжете не те интересуват, нали? Ти се интересуваеш само от себе си и от манджите.

Бианка се поколеба, преди да си сложи трети път меласа в чинията си.

— Ти изобщо не ме познаваш. Може би ще ти бъде интересно да узнаеш, че има мъже, които ме намират твърде привлекателна.

Клейтън изпръхтя и отпи яка глътка от своя бърбън.

— Не ми се вярва да се намери такъв глупак! Боя се, че аз съм единственият, който си бе въобразил такова нещо.

Бианка продължаваше да дъвче съсредоточено.

— Ти чу ли, че твоята прехвалена Никол е спала с Айзък Саймънс? — Тя се усмихна на внезапната промяна в изражението на Клейтън. — Тя винаги си е била курва! Продължаваше да се среща с теб, след като ти вече живееше с мене. Такива жени като нея без мъж не могат, все едно какъв е, само мъж да е. Бас държа, че е спала и с Ейб. Излиза, че аз съм им била нещо като сводница, като ги пратих двамката на онзи остров...

— Не ти вярвам! — каза Клей с едва доловим глас. — Айзък е още момче.

— А ти какъв беше на шестнадесет години? Всъщност, след като вече не е омъжена за тебе, нека си прави каквото ѝ е угодно, да се влачи с когото намери за добре. Обзалагам се, че ти си я научил на някои от твоите креватни трикове и сега тя упражнява невинния Айзък.

— Дръж си устата! — Клейтън запрати чашата към главата ѝ. Но или бе твърде пиан, или тя успя да се наведе много бързо, във всеки случай чашата не попадна в целта.

Той излезе тичешком от къщата, мина край кабинета си и се запъти към конюшните. Напоследък рядко влизаше в кабинета. Отнесе под мишница шише бърбън и тръгна надолу към реката.

Седна до самата вода и облегна гръб на близкото дърво. Беше доволен, че оттук не се вижда нито мелницата, нито къщата. Достатъчно му беше да гледа сочните зелени растения по нивите ѝ. Питаше се дали тя мисли понякога за него, ако изобщо го помни... Сега Никол живее с онзи дребен французин, по когото са пощръктели повечето жени във Вирджиния, нали Маги му разказа... За Айзък не искаше да мисли. Не е възможно! Бианка има извратени представи.

Клейтън отпи голяма глътна бърбън. Сега вече му трябваха все по-големи количества, за да може да забрави. Понякога се събуждаше нощем все от един и същи тягостен сън — родителите му, Бет и Джеймс го обвиняваха, че е забравил плантацията и е съсипал всичко, което те са направили. На сутринта се събуждаше изпълнен с добри намерения, с нови надежди и планове за бъдещето. Но после срещаше Бианка, виждаше занемарената къща и изоставените си ниви...

От другия бряг на реката долетяха смехове, чу дори крясъците на близнаците. Той машинално посегна към уискито — дано притъпи слуха му, да го позамае, да го отърве от мислите му...

Не забеляза, че се заоблачи. Денят преваляше, облаците ставаха все по-тъмни, надвиснали и настръхнали. В далечината просветна светкавица. Захлади се. Подухна вятър и изду разкопчаната му риза. Житните ниви промениха цвета си. Стоплен от алкохола, Клей не помръдна дори когато закапаха първите тежки капки дъжд. Изведнъж дъждът се усили. Зачука по шапката му, събра се в широката периферия и се изля като от чучур по лицето му. Клей стоеше неподвижно. Мократа риза полепна по тялото му. Седеше и си пиеше.

Никол изпъшка, гледайки през прозореца. Цели два дни този дъжд не престана. Ситното барабанене по покрива не спря нито за миг. Бяха спрели мелницата, реката придойде мътна, не можеха вече да контролират притока на вода. Айзък я уверяваше, че за реколтата няма никаква опасност, стига реката да не залее и каменните тераси. Досега поне не бяха пострадали, въпреки че реката продължаваше да подкопава и отнася хумуса.

Никол трепна — някой блъскаше с все сила по вратата.

— Уесли! — скочи тя, радостна, че го вижда отново. — Мокър си до кости! Влизай!

Той съблече мушамата и я изтърси от дъждовната вода до вратата. Джени пое дрехата и я окачи да съхне.

— Как можа да тръгнеш в това време! — скара му се Джени. — Трудно ли мина реката?

— Не питай! Да ти се намира малко топло кафе? Съвсем измръзнах.

Никол му подаде голяма чаша кафе и той я изгълта набързо пред огъня. Жерар седеше в другия край на стаята и мълчаливо поглеждаше към двамата. Уес чу гласовете на близнаците на горния етаж, сигурно бяха при майката на Никол, която той бе виждал само веднъж.

— Хайде, очакваме отговор! — подкани го Джени. — Какво те води насам?

— Всъщност бях тръгнал към Клей. Ако дъждът не престане, ще има наводнение.

— Наводнение!? — изтръпна Никол. — Ще пострада ли плантацията на Клей?

Джени я изгледа с тежък поглед.

— По-добре попитай дали нашата земя ще пострада.

Уесли погледна Никол мрачно.

— Земята на Клей винаги е била застрашена от наводнение, особено нивите в долината. Когато бяхме още деца, преживяхме едно такова наводнение. Но тогава господин Армстронг беше засял и цялата си земя по хълма.

— Не те разбрах?

Уесли клекна, взе един въглен и започна да рисува в пепелта границите на плантацията на Клей, земята на Никол и реката. Малки под мелницата реката правеше остър завой към плантацията Армстронг. Там брегът беше съвсем нисък, водата изцяло изпълваше коритото. Откъм страната на Никол брегът бе стръмен и висок, а земята на Клей беше тлъста и плодородна. Само че придойдеше ли реката, щеше да се превърне в езеро.

Никол вдигна очи от скицата.

— Значи моите тераси само пречат на реката да се разлее и застрашават всъщност земите на Клей?

— Би могло и така да се каже. Но няма да е твоя вината, ако Клей изгуби реколтата си.

— Да изгуби цялата си реколта?!

Уесли заличи с ръжена своята рисунка в пепелта.

— Вината ще си е негова. Всяка година той наистина рискува реката да му отнесе нивите, но го прави, защото там земята е златна. Разбира се, той винаги гледаше да се обезпечи, като обработи и нивите си по високото. Бащата на Клей смяташе, че е истински късмет ако успееше да прибере всичко в хамбарите.

Никол стана.

— Но тази година Клей не зася горните ниви.

Уес застана до нея също обезпокоен.

— Виж какво, той си знае най-добре. Знаел е какво прави.

— Не можем ли да помогнем някак? Нима ще трябва всичко да загуби?

Уес сложи ръка около раменете ѝ.

— Не можеш да заповядаш на дъжда да престане, нали? Ако успееш това да сториш, ще спасиш Клей. Иначе не.

— Чувствам се толкова безпомощна! Бих искала да мога да направя нещо.

— Уесли — намеси се Джени, — бас държа, че си гладен. Не искаш ли да хапнеш нещо?

Той се усмихна широко.

— Едно хапване ще ми дойде добре. Разказвай какво се случи междувременно! Ще мога ли да видя близнаците?

Джени отиде до основата на стълбището и се провикна:

— Херцог Уесли е тук и би желал да поговори с техни кралски височества!

Уес погледна Никол с опулени очи. Тя срещна погледа му, въздъхна и вдигна безпомощно ръце. Смехът на Уес секна в гърлото му.

Близнаците се втурнаха надолу по стълбата и се хвърлиха в ръцете му. Уес ги завъртя около себе си, след това подхвърли високо нагоре и двамата, докато те пищяха и цвъркаха като пиленца.

— Би трябвало да се ожениш, Уес — каза Джени със страшно сериозен тон и погледна многозначително към Никол.

— Ами хайде де, ти само кажи „да“! — каза той засмян. — Но вече съм се обещал на една от малките сестри на Айзък.

— Е, няма що, много хубаво! — разсмя се Джени. — Предлагаш на мене, само чакаш да кажа „да“, а си се обещал на друга. Пусни сега децата и ела, че яденето ти ще изстине.

Уесли се хранеше бавно, постоянно прекъсван от безкрайните въпроси на близнаците, и поглеждаше скришом към Никол. Знаеше за какво мисли. Той протегна ръка през масата и хвана нейната.

— Всичко ще се оправи! Ще видиш. Травис и аз ще се погрижим да не загуби плантацията.

Никол вдигна рязко глава.

— Какво искаш да кажеш? Тук става дума за реколтата! Не вярвам Клейтън Армстронг да фалира само от някакво си наводнение.

Уесли отмести чинията си. Дъждът продължаваше да барабани приспивно по покрива.

— Всъщност, най-добре ще е да ти кажа цялата истина. Клей остави ланшната реколта неприбрана, но благодарение на всичко, което бе постигнал през изминалите години, благодарение и на огромните усилия на баща му и брат му, плантацията му беше стабилна финансово. Но Бианка... — Уес рязко млъкна, защото видя как Никол се сви, като че ли я удариха. — Бианка... — продължи той — е натрупала невероятни дългове. За последен път говорих с Клейтън преди около месец и той ми каза, че е заложила плантацията срещу кредити. Пращала пари дори на баща си в Англия. Изглежда се опитва да откупи имението, което някога е принадлежало на семейството й.

Никол стана, отиде до огнището и започна да рови с ръжена в жарта. Спомни си парка пред къщата на Бианка, принадлежал някога на семейство Мейлисън. Бианка непрекъснато повтаряше, че някой ден ще си върне имота на своите деди.

— И Клей е позволил да заложи земята му? Това съвсем не е типично за него.

Уес позабави доста отговора си.

— Не съм сигурен. Може би се лъжеш... Клей се е променил, Никол! Почти му е безразлично какво ще стане с плантацията, та дори и с него самия. Не може да го види човек без чаша уиски в ръка. Когато се опитам да му говоря, да бия на съвест, той отказва да ме слуша. Това ми се стори по-страшно от всичко, което би могъл да

направи. Клей винаги е бил темпераментен човек, човек, който най-напред удря и след това размисля... Но сега... — Уес млъкна, без да довърши изречението.

— Разбирам. Изгубил е миналогодишната реколта, сега и тази може да загуби. Но да не искаш да кажеш, че това означава фалит?

— Не. Травис и аз говорихме с кредиторите и дадохме финансови гаранции. Но просто казах на Клей, че трябва да спре някак си Бианка да не пилее повече пари.

Никол се обърна и го изгледа странно:

— А каза ли му, че ще поръчителствуваш за неговите задължения?

— Естествено. Не исках той да се безпокои.

— Мъжка работа! — възкликна Никол гневно и добави още нещо на френски. Жерар, който си седеше кротко в ъгъла, вдигна вежди и я изгледа. — Какво би казал ти, ако Клей дойде и ти заяви, че не умееш да управляваш собствената си земя, но хич да не се тревожиш, защото той ще те крепи да не потънеш?

— Не беше така. Ние сме приятели, винаги сме били приятели.

— Приятелите могат да си помагат, но могат и да се унищожат един друг.

— Никол! — Уес изправи гръб. — Аз познавам Клей, откакто се помня и...

— И сега просто хвърляш спасителното въже на един давец се, така ли?

Уес стана от масата. Лицето му беше тъмночервено от гняв! Ръцете му бяха побелели от стискане плота на масата. Джени бързо застана между двамата.

— Я престанете! Държете се като деца! Не, по-лошо от деца. Близнаците никога не са се заяждали така.

Уес се поотпусна.

— Извинявай, исках да се сдържа, но Никол ми отправи такива ужасни обвинения...

Никол отново застана пред огнището. Още стискаше ръжена в ръка и започна да чертае в пепелта завоя на реката, който Уес бе екипирал преди това. Загледана в рисунката си, Никол каза:

— Не исках да те засегна. Но зная колко е горд. Би предпочел сам да се откаже от нея, отколкото да позволи да му я вземат...

— Говориш съвсем неясно.

Тя сви рамене.

— Възможно е. Може би ми е трудно да намеря точния израз. О, Уес, няма ли някаква възможност да попречим на реката да залее плантацията му?

— Възможност? Опитай с молитви. Ако дъждът спре, водите ще се оттекат.

— Но реката не залива всяка година имота му, защо се случва само понякога?

— Реката мени коритото си. Още дядото на Клей ни разказваше, че когато той е бил млад, падината изобщо не я е имало. Но течението на реката се измества от година на година, реката образува наноси около хълма.

— Ела — каза тя и се дръпна от огнището, за да му направи място.

— Покажи ми какво имаш предвид!

Уесли се наведе над рисунката.

— Предполагам, че реката се опитва да направи тук нещо като осморка. Едно време този завой беше по-широк, сега местността се промени.

Никол разглеждаше линията на реката.

— Всъщност искаш да кажеш, че реката отнема почва от моята страна и я нанася отсреща върху по-ниския бряг на Клей?

Уесли я погледна неприятно изненадан.

— Не мисля, че това би трябвало да те безпокои. Ще минат най-малко петдесет години, докато реката отреже толкова много от твоята земя, че да си заслужава да говорим за това.

Никол изобщо не забеляза възмутения му поглед.

— Какво би станало, ако ние дадем на реката доброволно онова, което тя иска да завлече?

— Как можеш да говориш така! — избухна Уес. Той реши, че е уплашена за най-добрата си земя, която реката безмилостно ще отнесе.

— Никол — обади се Джени, — защо не говорим за нещо друго?

Никол се наведе и взе от дървата една клечка.

— Какво ще стане, ако направим ров през моята земя ей на това място? — Тя драсна една линия от единия завой на реката до другия.

— Какво би станало при това положение?

— Теренът е стръмен и мокър. Предполагам ще започне да се рони и да пада в реката.

— Но как ще се отрази това на нивото на водата?

Очите му се разшириха, когато започна да схваща мисълта ѝ.

— Никол, не можеш да направиш това! Трябва да се копае дни наред, водата ще ти отнесе пшеницата.

— Но ти не отговори на въпроса ми. Ще спадне ли нивото на реката?

— Е, на реката ще ѝ се отвори път. Но знае ли човек?!

— Питам те за мнението ти, а не точно какво ще стане!

— Да, по дяволите! Предполагам, че реката с удоволствие ще погълне твоята земя, вместо да наводни Клей. Проклетата вода не се интересува кое на кого е!

— Подбирай си поне малко думите пред децата! — каза Никол с укор. — Ще са ни нужни лопати. И куки за коренищата и камъните...

Уес избухна:

— Да си надзърнала случайно през прозореца? Дъждът плиска толкова силно, че човек може да убие. А ти ми говориш за работа!

— Не зная друг начин за прокопаване на този ров. Не можем да го изкопаем вкъщи, за да сме на по-сухо и по-приятно.

— Не мога да допусна това! — каза Уес енергично. — Клей ще се справи и без твоята жертва. Травис и аз ще му заемем пари, догодина отново ще се съвземе.

Никол го погледна ледено.

— Така ли? Значи догодина ще се съвземе? Погледни, моля те, какво направихме? Да, всички ние се отказахме от него. Изоставихме го. Той е човек, който има нужда от семейство. Бил е щастлив с близките си: родителите си, с Бет, Джеймс и... близнаците. Един след друг те всички са го оставили. За известно време му давах своята любов, но после му я отнех, та и близнаците заедно с нея... — Никол вдигна ръка и посочи към Ейръндел хол. — Някога това е бил един щастлив дом, пълен с хора, които е обичал, и които са го обичали. Какво има той сега? Дори племенниците му живеят при чужди хора, а не при него. Трябва да му покажем, че мислим за него!

— Но нали Травис и аз...

— Пари! Ти си като съпруг, който дава на жена си пари вместо нежност. Клей няма нужда от пари. Той се нуждае от доказателство, че

някой мисли за него. Трябва да има чувството, че не е сам на този свят.

Уес стоеше пред нея и я гледаше. Всички стояха и я гледаха, и Джени, и близнаците. Жерар бе притворил клепачи и те не трепваха.

— Всичкото това за чувствата на Клей са предположения, нали?
— попита Уесли кротко. — Или ти просто пренасяш собствените си чувства върху него? Може би ти си тази, която се чувства самотна и има нужда от увереност, че някой мисли за нея?

Никол се опита да се усмихне.

— Не знам, Уес. Сега нямам време да мисля по този въпрос. С всяка секунда, която хабим за приказки, водата се вдига и се приближава до тютюнните на Клей.

— О, боже!

Изведнъж Уес се хвърли върху Никол, прегърна я и я притисна към гърдите си.

— Ако намеря някога жена, която да ме обича и наполовина на обичта ти към Клей, ей така ще си я държа и никога няма да я пусна!

Никол се освободи от него и изтри ъгълчето на окото си.

— Нека да си запазя някои тайни, моля те! Но трябва да ти кажа, че несъмнено и ти би се държал така глупаво, както се държи Клей и аз... Хайде сега — гласът ѝ стана остър, — дайте да организираме работата! Да си донесъл случайно няколко лопати, или?

Джени развърза престилката си, окачи я на закачалката до вратата и взе мушамата на Уес.

— Ти накъде? — попита я Уесли.

— Ами докато седите и приказвате, ще свърша нещо! Ще взема някоя и друга дреха от Айзък. Не вярвам, че мога да сторя нещо с мокри поли из калта. А след това ще доведе Клей.

— Клей?! — извикаха Никол и Уес в един глас.

— Ами да, Клей! Вие двамата можа да го считате за болен човек, но аз по-добре зная. Клей може да мята лопата не по-зле от всеки друг, а има и все още няколко души, които ще пороботят здравата за него. Хубаво беше и Травис да е тук сега!

Никол и Уес стояха и я гледаха изумени.

— Корени ли ще пускате? Никол, ела с мен до мелницата! А ти, Уес, набий колчета къде трябва да се копае.

Уесли хвана Никол за лакътя и я поведе към вратата:

— Хайде, чака ни много работа!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Джени едва не получи удар, като видя Ейръндел хол. На покрива на верандата зееше дупка и цялата веранда бе наводнена. Вратата на къщата беше полуотворена — персийската пътека беше прогизнала по краищата. Джени влезе и се опита да затвори външната врата, но от влагата дървото се бе раздуло и тя остана да зее. Нави мократа пътека по-далеч от влагата и погледна с ужас издутите дъски на пода около нея. Тук плачеше за ново д्यошеме!

Със стиснати устни се огледана около. Влагата бе обхванала всичко, миришеше на мухъл. Господи! Джени затвори очи и помоли мислено майката на Клей за прошка. Завтече се към библиотеката.

Отвори вратата, без да почука. Веднага забеляза, че тук поне нищо не е променено. Но и не беше чистено! Остана няколко секунди в рамката на вратата, докато очите ѝ свикнаха с царящия вътре полумрак.

— Сигурно съм умрял и съм на небето! — Гласът беше тих, думите малко провлечени. — Моята красавица Джени с панталони! Да не създаваш някаква нова мода?

Джени отиде до писалището, запали лампата и завъртя пламъка високо. Стъписа се, когато видя Клей. Очите му зачервени, брадясал и мръсен. Приличаше на човек, който не се е мил от седмици.

— Джени, момичето ми! Би ли ми подала... моля те, това шишенце от писалището...

Джени се взираше в него по-скоро ужасено, отколкото с упрек.

— Ти откога не си ял?

— Ял? Защо да съм ял? Тук няма нищо за ядене... Ти не знаеш ли, драга, че моята скъпа съпруга излапва всичко? Ял... Защо трябва да съм ял... — Той се опита да стане, но му се видя трудно и се отказа.

Джени се спусна да му помогне.

— Вониш!

— Много благодаря, мила моя! Такова мило нещо отдавна никой не ми е казвал...

Помогна му да се изправи. Той залитна, но успя да се задържи на краката си.

— Искам сега да дойдеш с мене.

— Естествено! Ще те последвам, където пожелаеш.

— Ще излезем малко навън, на дъжда може да поизтрезнееш, а и положително ще станеш по-чист. След това отиваме в кухнята.

— О, дадено — каза Клей. — Кухнята. Любимото място на жена ми. Горката Маги сега се трепе повече, отколкото когато готвеше за цяла армия. Ти разбра ли всъщност, че всички избягаха?

Джени леко го крепеше докато вървяха към страничната врата.

— Зная. Зная дори, че това твоето е най-отвратителният случай на самосъжаление, който съм виждала!

Навън дъждът ги заплиска безжалостно. Джени наведе глава, за да предпази лицето си. На Клей дъждът не правеше никакво впечатление.

В кухнята Джени раздуха жарта и нареди отгоре дървени въглища. Сложи тенджерата с вода и направи кафе. Кухнята приличаше на склад за вехтории. Да не повярва човек, че едно време всичко блестеше от чистота. Сега беше запуснато, сякаш никой отдавна не влиза тук.

Джени настани Клей на един стол и хукна да търси Маги. Знаеше, че ще ѝ трябва помощ, ако иска да изправи Клей на крака.

Час по-късно Маги и Джени продължаваха да правят черно кафе, бъркаха яйца, обръщаха филии. Маги не преставаше да мърмори.

— Това не е вече щастлив дом. Тази жена... пъха си носа във всичко. Тази жена... да ѝ се кланяме и да ѝ целуваме краката... — Маги млъкна и погледна остро Клей. — В началото ѝ се смеехме. Но после какво не беше... Дори храната на работниците намали. Хората започнаха да бягат. Сигурно разбираха, че Клей няма да се поправи. Имали са... право.

Клей като че ли поизтрезня.

— Джени не се интересува от нашите проблеми, Маги! Хората, които живеят в рая, не искат да слушат за пъкъла!

— Този пъкъл ти сам си го избра... — започна Маги, явно готова да си каже приказката, която бе научила вече наизуст.

Джени сложи предупредително ръка на рамото ѝ да млъкне.

— Клей — каза тя спокойно, — изтрения ли достатъчно, за да чуеш какво ще ти кажа?

Той вдигна очи от чинията с пържени яйца. Очите му бяха хлътнали, устните му — стиснати, една твърда черта, с още по-твърди, сковани ъгълчета. Изглеждаше по-възрастен, отколкото го помнеше Джени.

— Казвай, каквото имаш да казваш! — промълви глухо той.

— Знаеш ли какво ще докара този дъжд? Какво може да стане?

Смръщи чело, бутна настрани чинията си. Джени го натисна да седне на мястото си. Той се подчини и продължи да яде.

— Може да съм пиан, но пак не мога да забравя всичко, което ме сполетя... Май ще е по-точно да кажа, всичко, което сам надробих. Зная. Зная какво може да причини този дъжд. Но не мислиш ли, че това е твърде подходящ край? Жена ми се скъса да прави дивотии, за да заграби плантацията, а сега, гледай ти, как и двамата ще я загубим...

— И си готов да го допуснеш?! — обърна се Джени като фурия. — Онзи Клей, когото аз зная, винаги се е борил. Пред очите си ми, когато три дена се борихте с Джеймс с онзи пожар.

— О, да, Джеймс — каза Клей тихо. — Тогава сърцето ми беше в тази работа.

— Виж какво — започна Джени яростно, — на себе си може да си безразличен, но на други хора не си! Ей в този момент Уесли и Никол се трепят навън в дъжда и се опитват да отронят няколко морена от земята на Никол, за да спасят твоята реколта! А ти седиш тук и се въргаляш в егоистичната си гордост! — Джени усети, че чак пръски ѝ излизаха от устата.

— Гордост? Нямам вече гордост аз... Свърши се, оставих я в една малка пещера.

— Стига вече! — изкрещя Джени. — Престани да мислиш само за себе си. Чуй какво ти говоря? Разбира ли поне една дума от онова, което ти казах? Уес каза на Никол, че реката може да те залее и тя измисли как да спасят реколтата. Твоята!

— Не могат нищо да спасят! Единственото спасение е да спре да вали! Или си въобразяват, че могат да заприщят реката с бараж?

— Не да заприщят, а да я пуснат да тече край твоите полета.

— Какви ги приказваш?

Маги приседна до Клей.

— Как иска Никол да спаси посевите на Клей?

Сега вече Джени имаше най-сетне аудитория!

— Нали знаеш острия завой на реката веднага след мелницата?

— Тя не дочака отговор: — Е, Никол мисли дали не може там да се прокопае, може пък реката да потече по-лесно надолу и няма да наводни падината с твоя тютюн.

Клей се изпъна в стола, втренчил очи в нея. Разбираше много добре какво казва Джени. Забавената в серпантината вода трябваше да се освободи — тя си търсеше широко корито, да потече... Мина доста време, преди Клей да проговори.

— Тя ще загуби няколко моргена най-малко, ако реката потече нататък.

— И Уес това рече. — Джени наля и на двамата по още една чаша кафе. — Опита се да я разубеди, но тя каза... — Тя млъкна и погледна Клей. — Тя каза, че ти имаш нужда от някой, който ти вярва... Та да си сигурен, че някой мисли за тебе. Това е.

Клей скочи от стола и застана до прозореца. Навън не валеше, а плискаше, не се виждаше нищо, освен една сива, движеща се водна маса. Никол. Почти цяла година той пи, за да не мисли и да не чувства. Ето че не помогна. Секунда нямаше, все едно дали беше пиан или трезвен, да не мисли за нея... И колкото повече мислеше, толкова повече пиеше.

Джени е права. Потънал е в самосъжаление. Цял живот бе имал чувството, че държи всичко в ръцете си. Но не излезе така. Родителите му си отидоха, след тях изчезнаха Бет и Джеймс. Мислил бе, че иска Бианка... Бе твърде късно, когато разбра, че обича Никол. Нарани я, засегна я толкова много, че тя никога повече не би му се доверила...

Дъждът се изливаше по прозореца. Някъде навън, в студения порой тя работеше за него. Жертваше от земята си, от добивите си... Бе хвърлила хората си, за които отговаряше... Какво каза Джени? Да му покаже, че някой мисли за него.

Той бавно се обърна към Джени.

— Ето какво. Имам само шест души в плантацията. Ще дойдем. — Клей се запъти към вратата, но бързо се обърна към Маги. — Ще ни трябва храна. Виж какво имаш.

— Разбира се, сър! — Маги мигаше, опитвайки се напразно да скрие сълзите си.

Двете жени гледаха втренчено вратата, която Клей хлопна след себе си.

— Това сладко момиче май още го обича, а? — попита Маги.

— Не е преставала нито за миг да го обича, макар че той направи всичко възможно да я отблъсне. Мене ако питат, никой мъж не е достатъчно добър за нея!

— А този французин, с когото живеела? — попита Маги враждебно.

— Господи, Маги, ти не знаеш какво говориш!

— Е, сега ще имаме няколко часа време да ми разкажеш — каза Маги. Бързо започна да разпределя в няколко чувала продукти. Щяха да ги занесат в мелницата и там да сготвят. В тоя дъжд по-трудно ще пренесат готови ястия.

— Мога да ти разказвам цяла година, само да ни спори работата.

Дъждът шибаше така силно, че Клей едва прекара хората си през реката. Тя бе станала враждебна — заплашваше да отнесе лодката ведно с бреговете. Нивото ѝ се бе покачило толкова много, че липсваха цели редове от тютюните на Клей. Когато стигнаха на отсрещния бряг, мъжете бързо разтовариха лопатите и тръгнаха към хълма с наведени глави, криейки се под широките периферии на шапките си. Стигнаха до хората на Никол и веднага започнаха работа. Сега ставаше дума за Клей, човека, комуто бяха безрезервно предани.

Клей заби лопатата в мократа земя. Не бива сега да мисли за това, че всъщност помага на Никол да пожертва земята си... Разбира се, че е важно да спаси тютюна! Трябва да го спаси!

Работеше като бесен. Бързо и методично. Беше се задълбочил толкова в работата, че не усети ръката, сложена на рамото му. Обърна се. Пред него стоеше Никол.

Сякаш гръм го удари, като я видя. Сам-сами всред природната стихия! И двамата с широкополи шапки, и двамата с лица, облени от дъжда.

— Ето! — извика тя, надвиквайки се с пляска на дъжда. — Кафе! — Държеше чаша кафе, като я пазеше с другата ръка от водните

пръски. Той взе чашата, изпи я, без да каже дума. Тя пое празната чаша и го остави.

Загледа се след нея — как едва изважда краката си от лепкавата глина. Почти изгубена в тези мъжки дрехи и големите си ботуши. Наоколо бе зелялото жито, набито в глината. Нейното жито.

За първи път той вдигна очи и се огледа. Петнадесет мъже — видя между тях Айзък и Уес. Отляво беше парчето земя, което искаха да отсекал. Пшеницата бе полегнала от поройния дъжд, но земята тук бе стръмна и водата се оттичаше. Наблизо се издигаше каменен зид. О, той бе наблюдавал как Никол и Айзък правеха тези тераси. При всеки камък, който тя повдигаше, той отпиваше по глътка от онова проклето шише. Сега целият този труд отиваше по дяволите — хвърляха го на реката, като че ли нямаше никаква стойност!

Клей заби отново лопатата и започна да дълбае още по-ядно.

Оскъдната светлина на деня, която се процеждаше през дъждовните облаци започна да чезне. Никол отново дойде при него и му обясни с жестове, че е време да прекъсва и да се нахрани. Клей само поклати глава и продължи да копае.

Падна нощ, а хората не преставаха да работят. При този дъжд бе невъзможно да се палят фенери — копаеха така, наслука, полузрящо, очите им бяха посвикнали с тъмното. Уесли следеше хората да копаят в направените от него очертания.

На зазоряване Уес дойде при Клей и му направи знак да го последва. Мъжете мръзнеха, изтощени от работа, едва изправяха подгизналите си гърбове. Дъждът ги шибаше с камшиците си, но те не си позволяваха да отдъхнат дори за миг.

Клей отиде с Уес до другия край на рова, там трябваше да отворят пътя на реката. Бяха съвсем близо до нея. След час може би ще знаят дали не са работили напразно. Дано реката не приеме жертвата на Никол — помисли си внезапно Клей. — Дано си остане в старото русло, изобщо да не навлезе в новия канал...

Уес погледна Клей въпросително. Явно искаше да обмислят устието на канала. Дъждът плискаше и заглушаваше всичко, тук думи не биха помогнали. Клей посочи към наноса, където реката сама затваряше пътя си. Двамата се заеха да копаят там.

Небето на изток светлееше. Сега вече мъжете можеха да видят какво е свършено през нощта. Оставаха не повече от два метра, за да

завършат дълбокия прорез.

Уес и Клейтън размениха погледи над главата на Никол. Тя се бе навела над лопатата и продължаваше да работи. След броени минути щеше да се разбере дали сметките ѝ ще излязат верни.

Отговорът дойде внезапно. Жадна за повече пространство, реката не изчака да ѝ разчистят тези два метра. Водата рухна едновременно от две страни в канала, разкашканата пръст просто се разтваряше под напора на водата и се превръщаше в рядка каша. Хората едва се изкатериха на здрава почва. Клей подхвана Никол през кръста и я премести като шахматна фигурка на по-сигурно място.

Мъжете стояха с лопата в ръце и гледаха като омагьосани водата, която жадно поглъщаше късове земя и житни стръкове. Буците се откъртваха бързо, на тъмни, широки ивици и водата ги отнасяше на тежки талази.

— Хей! Гледайте! — изкрещя Уес, за да надвика бученето на водите.

Всички погледаха отвъд реката, където сочеше той. Бяха толкова впечатлени от могъщия порой и свличащите се като меко тесто буци пръст, че дори не бяха погледнали към тютюневите ниви отсреща. Реката се бе втурнала насам и безмилостно грабеше, разчистваше пътя си. Нивото на водата при тютюна бе намаляло. Дори се бяха показали последните редове, смазани и набити в калта.

— Ура! — извика Никол първа.

Изведнъж сякаш забравиха изтощението. Бяха работили цяла нощ, без прекъсване, но имаше защо — успяха! Ликуването надвиваше умората. Мъжете крещяха и скачаха като деца, вдигнали високо лопатите си. Айзък и Люк се завъртяха в някакъв смешен танц на победата.

Клей гледаше Никол, широко усмихнат.

— Ти успя! — извика той. — Моята хубава, невероятна жена!

Той я прегърна и зацелува жадно. За миг Никол забрави и време, и място, забрави всичко, което ги разделяше. Отвърщаше на целувките му с цялата си страст.

— Хей! — Уесли почука Клей по рамото. В очите му трепна предупреждение. Хората ги наблюдаваха, зяпнали от любопитство.

Никол вдигна очи към Клей. Усети как горещите ѝ сълзи се смесват с неумолимите струи на студения дъжд.

Той неохотно я остави на земята и бързо се дръпна от нея, като от огън, който заплашваше да го изпепели. Но от очите ѝ не можеше да се откъсне, а те неумолимо задаваха палещите си въпроси.

— А сега да похапнем! — извика Уес. — Предполагам, че жените здраво са се погрижили. Такъв глад ме гони, че мога сам да изям всичко.

Никол потръпна и неохотно се откъсна от Клей. Чувстваше се изпълнена със сили, жизнена и преодоляваща.

— Щом като Маги е тук, ще има достатъчно за всички.

Бяха наредели импровизирана трапеза от стойките за чувалите.

Имаше толкова храна, че и сто души биха могли да се наядат до насита. Самуни топъл хляб — ароматни и зачервени, само тяхната сладка миризма бе достатъчна, за да се отпуснат и развеселят. И масло. И рагу от речни костенурки. Раци, стриди... Бекон и пуешко месо, печени патици. Маги бе надминала себе си, като че ли празнуваха голям празник. Имаше осем вида пастети, не по-малко плата със зеленчуци, различни сладкиши, вино, бира, та дори мляко и чай.

Никол избяга от Клейтън. Взе чинията си и седна в сянката на воденичните камъни. Бе я нарекъл своя жена, а и така се чувстваше там, в онзи момент. Като негова жена... Толкова далеч бе времето, когато имаше право да се нарича така! А и тогава винаги се бе страхувала, че е временно, че всъщност няма право на това. Само през кратките дни у Бейкъсови тя се бе чувствала истински негова...

— Умори ли се?

Тя вдигна лице. Клей бе свалил мократа си риза, около врата бе метнал кърпа. Изглеждаше самотен и уязвим. Никол жадуваше да протегне ръце, да го прегърне и да го утеши.

— Нали нямаш нищо против да седна до тебе?

Тя поклати мълчаливо глава. Тук бяха почти скрити от погледите на останалите.

— Защо не ядеш? — попита той тихо и кимна към пълната ѝ чиния. — Не се движиш достатъчно и нямаш апетит? — Той ѝ намигна.

Никол направи опит да се усмихне, но неговата близост я объркваше. Клей взе парченце шунка от чинията ѝ и го изяде.

— Маги и Джени са надминали себе си.

— Първо, разполагаха с твоите запаси. Беше мило от твоя страна.

Очите му потъмняха.

— Толкова ли сме чужди един на друг, та сме забравили и да разговаряме помежду си?! Не заслужавам това, което ти направи днес за мен. Не, не! — Тя искаше да го прекъсне. — Остави ме да продължа. Джени ме обвини, че не правя нищо друго, освен да се оплаквам. Възможно е да има право. През цялото това време аз се вайках, че нямам вина за всичко, което ме сполетя. През тази нощ обаче разбрах всъщност, че животът ни е такъв, какъвто ние си го направим. Ти каза веднъж, че не мога да взема решение. И беше права. Искаше ми се да имам всичко, чаках да ми бъде подарено, трябваше само хубавичко да се помоля. Бях твърде слаб, за да мога да се откажа доброволно от нещо...

Тя сложи ръка на рамото му.

— Ти не си слаб.

— Мисля, че не ме познаваш. Също както и аз не съм се познавал. Извърших толкова грешки, но... — Той не можа да довърши изречението. Гласът му се скъса. — Но ти ми даде отново надежда. Точно това бях загубил, надеждата. — Клей сложи ръка върху нейната. — Обещавам ти, че никога повече няма да те разочаровам... През целия си живот.

Той погледна ръката ѝ и погали всяко пръстче.

— Не съм мислил, че е възможно, но аз наистина сега те обичам повече, отколкото преди.

Буца заседна в гърлото ѝ, не можеше да продума. Клей я погледа в очите.

— Не може да се изрази с думи това, което изпитвам към тебе. Нито пък имам думи да ти благодаря за всичко, което направи за мене. — Рязко спря, като че се задави. — Сбогом! — прошепна той и стана, преди да е успяла да каже нещо.

С бързи крачки излезе от мелницата както си беше без риза, без да погледне хората, които му подвикваха нещо...

Дъждът се сипеше ситен и студен. В светлината на утрото той видя как всичко се е променило — там, където преди нивите на Никол се спускаха плавно към реката, се бе получила отвесна стена. Реката

течеше по-спокойно — огромно животно, което бе погълнало тлъстата си плячка и сега преживяше.

До малкия пристан нямаше път. Клей трябваше да гребе сега през една много по-широка река, за да стигне до своя мостик.

Тръгна бавно към къщата Ейръндел хол. Струваше му се, че се събужда от мъчителен сън. Сън, продължил цяла година... Чак сега видя на какво е заприличала къщата. С намръщено лице прескочи локвата до вратата.

Бианка стоеше в подножието на стълбата. Беше облечена в широка бухнала утринна роба от бледосиня коприна. Под нея се виждаше розова сатенена рокля. Яката, маншетите и подгъва на робата бяха украсени с широк бордюр от многоцветни пера.

— О, ето те! Не си се прибирал цяла нощ!

— Да не би да ти липсвах?

Начинът, по който Бианка го изгледа, беше красноречив отговор на саркастичния му въпрос.

— Къде е прислугата? Изчезнали са. Закуската...

— Аз пък си мислех, че си се разтревожила за мене. Цялата тревога била заради кухнята на Маги.

— И все пак очаквам да ми отговориш! Защо днес няма закуска?

— В момента закуската се сервира оттатък реката, в мелницата на Никол.

— Никол?! Тази мръсница! Ето къде си бил. Трябваше да се сетя, че не можеш да живееш без твоите примитивни нагони... И какво съчини тази мръсница сега, за да те примамим? Може би ти е разказала нещичко за мене?

Клей извърна лице отвратен и мина край нея по стълбата.

— Твоето име не се спомена, слава богу!

— О, значи поне това е научила — отвърна Бианка хапливо. — Достатъчно хитра е, за да разбере, че ми е абсолютно ясно какво представлява, виждам я като на длан! Само вие, останалите, сте толкова слепи, че не разбрахте каква алчна и фалшива интригантка е тя!

Клей изфуча и взе наведнъж четири стъпала надолу. Хвана я за яката от пера и я блъсна грубо в стената.

— Негодница! Ти нямаш право да произнасяш името й! Какво добро си сторила ти през живота си, да си помогнала някому? Искат

се и тя да е като тебе. Но тази нощ Никол пожертва имота си, за да спаси моя! Да, точно така! Цялата нощ прекарах при нея. Заедно с нея, и, слава на бога, с още мнозина добри хора, които знаят що е приятелство и великодушие, прокопахме канал, за да спасим тютюна!

Беше побеснял. Отново я блъсна в стената.

— Достатъчно дълго смука кръвта ми! Отсега нататък аз ще определям какво да става в тази плантация, а не ти!

Бианка не можеше да си поеме въздух. Здравата му хватка бе изтласкала въздуха от дробовете ѝ. Огледа се паникьосано.

— Няма да идеш при нея! — изпухтя тя — Аз съм твоя съпруга! Тази плантация е моя!

— Съпруга! — изсмя се той. — Вярно е. Точно това заслужавах, сам си го направих! — Той я пусна и отстъпи крачка назад. — Погледни се, за бога, на какво приличаш! Та ти самата вече не можеш да се търпиш!

Той се обърна и тръгна обратно към стаята си. Влезе, блъсна с все сила вратата, хвърли се на леглото и моментално заспа.

Бианка стоеше неподвижно като мраморна статуя. Какво ѝ каза този човек? Какво иска да каже с това, че тя самата не може да се търпи? Каза го на нея, потомката на старо, почитано английско семейство... Та тя се гордее със себе си!

Запъти се към кухнята. Нямахше понятие от готвене, най-много да обърка брашното със солта, или солта със захарта... Но беше гладна. Трябваше да потърси нещо за ядене. Кухнята бе сякаш оплячкосана.

Излезе в градината. В единия ѝ край имаше малка беседка, скрита между две огромни магнолии. Бианка се отпусна тежко на възглавниците, усети, че са мокри, но реши, че няма смисъл да става — скъпата ѝ рокля бе развалена. По лицето ѝ потекоха сълзи, докато ръката с нервно пощипване оправяше перцата около врата.

— Преча ли? — Гласът бе тих, със силен чужд акцент.

Бианка вдигна глава.

— Жерар!

— Плакали сте — каза той, изпълнен със състрадание. Понечи да седне до нея, но забеляза, че възглавниците са мокри. Махна една от тях, сложи я на перилата на беседката, извади кърпичка от джоба си и обърса дървената скамейка. — Разкажете ми! Моля ви! Кой ви наскърби? Струва ми се, че имате нужда от един истински приятел.

Бианка скри лице в ръцете си.

— Приятел! Аз нямам приятели! — Тя подсмръкна. — Всички в тази страна ме мразят. А днес той ми каза, че аз...

Жерар се наведе и погали косата ѝ.

— Нима не разбирате, че той нарочно ви оскърбява? Той се интересува само от Никол. Разбира се, че ще направи всичко, само и само да я има. Той би ви пропъдил от къщата, за да може да си върне Никол.

Бианка го погледна с големите си, зачервени от плач очи.

— Няма да си я върне. Той е женен за мене.

Жерар ѝ се усмихна така, сякаш имаше срещу себе си малко дете.

— Какво простодушно създание сте! Толкова сте сладка, толкова крехка, толкова наивна! Той каза ли ви къде прекара миналата нощ?

Тя махна с ръка.

— Каза ми нещо за наводнението и че Никол спасила земята му...

— Естествено, че ще я спаси. Нали си точи зъбите за тази земя! Преструва се, че прави голяма жертва, а фактически само насочва реката така, че да трупа наноси на отсрещния бряг, където са вашите земи. Един ден тя иска да докопа тази земя, стига намеренията ѝ да се осъществят.

— Но какво може да направи? Има свидетели, че моят брак с Клей е напълно законен. Такъв брак вече не може да се разтрогне.

Жерар потупа леко ръката ѝ.

— О, вие сте истинска дама! Вие дори не можете да си представите колко коварни са тези двама души! Вие ми разказахте за номерата, които сте им изиграли, но трябва да ви кажа, че вашите номера са безобидна шега, с тях вие никому не сте навредили. Нали дори отвлечането сте организирали така, че никой да не пострада? Но техните планове съвсем не са невинни. Нито почтени.

— Какво — хлъцна Бианка, — какво имате предвид? Нима развод?

Жерар помълча и заговори сериозно и угрижено.

— Де да беше само развод. Боя се, че те замислят нещо много по-страшно. Те замислят... убийство.

Бианка остана със зяпнала уста. В първия момент изобщо не съобрази кой трябва да бъде убит. Често си беше представляла колко хубаво ще е Никол да се подхлъзне от някоя скала, например. Ако Никол умре, животът на Бианка ще стане много по-лесен. Но тя не виждаше причина Клей да реши да убива Никол... Съвсем бавно тя проумя думите на Жерар.

— Мене? — прошепна тя. — Те искат да ме убият?!

Жерар стисна горещо ръката ѝ в шепата си и примижа предано:

— Боя се, че съм не по-малко наивен от вас. Трябваше ми много време, докато разбера какво всъщност се върши. Все не можех да проумея как така Никол жертва доброволно част от земята си и я хвърля, така да се каже, в реката. Но разбрах, че тя е ръководена от скрити подбуди. Чак днес прозрях истината. Никол го прави, за да притури още земя към плантацията, която се готви да си върне.

— Да, но... убийство?! — прошепна Бианка, обхваната от паника. — Не е възможно тя да иска такова нещо!

— Нека да се разберем! Опитвал ли се е Армстронг да ви удари някога? Бил ли е груб е вас?

— Тази сутрин — кимна Бианка оживено. — Блъсна ме в стената. Просто не можех дъх да си поема.

— Ето, виждате ли? Този човек е злодей. Започва да губи контрол върху себе си и скоро силата му ще се превърне в насилие. Помнете ми думата! Няма да мине много време и току-виж сте се спънали в тънка, невидима за окото жица, опъната на най-горното стъпало. Тръгвате да слизате, спъвате се и падате.

— Господи! — изпъшка Бианка с ръка на гърлото си.

— В това време, естествено, мистър Армстронг ще бъде някъде далеч от къщата. Като се върне само леко ще изтегли жицата и ще се престори на неутешим вдовец, докато вие, моя мила, ще лежите бездиханна в ковчега.

Бианка се втрещи от ужас.

— Аз няма... Няма да го допусна. Аз няма да му позволя!

— Да, вие трябва да бъдете много предпазлива. Заради вас, но и заради мене...

— Заради вас?

Жерар вдигна ръката ѝ и я задържа в двете си длани.

— Ще ме сметнете за недодялан, може би, не бих искали да мислите, че съм нетактичен... Не, не мога да ви го кажа!

— Моля ви! Нали казахте, че сме приятели? Можете спокойно да ми доверите мислите си.

Той погледна към земята, но реши, че там е много мокро, за да падне на колене. Ще си съсипе копринените чорапи.

— Обичам те! — каза той страстно. — Но как бих могъл да очаквам от тебе да ми повярваш? Видели сме се само веднъж. Ала от онзи момент аз не мога да мисля вече за нищо друго. Ти ме преследваш дори в сънищата ми. Всяка моя мисъл е за тебе. Моля те, умолявам те, не ми се смей...

Бианка го гледаше смаяна. Никой мъж досега не ѝ се бе изповядал в безсмъртна любов. Вярно е, в Англия Клей я бе молил за ръката ѝ, но го беше направил някак странно, по-скоро разсеяно и сдържано, като че ли мислеше за нещо друго.

Ала Жерар я гледаше с такъв поглед, че чак дишането ѝ се ускори. Този човек действително я обича, това се вижда. След първата им среща бе мислила често за него, но само с едно приятно чувство, колко мил и състрадателен е този човек. А сега го видя в нова светлина. Та тя би могла да обича този мъж! Да, човек с такива фини обноски би бил по волята ѝ...

— Как бих могла да ти се подигравам! — отвърна искрено тя.

Жерар се усмихна.

— Ще мога ли да се надявам, че ще отвърнеш поне мъничко на любовта ми? Не искам повече от тебе, само да мога да те виждам понякога...

— Естествено! — възкликна Бианка, все още объркана и развълнувана от неговото признание.

Той стана и оправи вратовръзката си.

— Сега аз трябва да вървя. Искам да ми обещаеш, че ще бъдеш изключително внимателна. Ако ти се случи нещо, дори един косъм да падне от тази скъпа главица, това ще сломи сърцето ми. — Французинът ѝ се усмихна пленително. Изведнъж подскочи — сети се за нещо, което беше оставил на перилата на беседката. — Как щях да забравя! Би ли приела този дребен подарък в знак на уважението ми към теб? — Той ѝ подаде кутия с пет паунда френски пралини.

Получил ги бе от щерката на един фермер в знак на благодарност, че ѝ бе продал една от роклите на Никол.

Бианка буквално издърпа кутията от ръцете му.

— Благодаря! И без това... днес нищо не съм хапнала... — Тя трескаво развърза панделката и я хвърли на земята. Отвори капака и започна да рови грациозно с пръстчета.

Преди Жерар да се усети, тя вече беше изяла няколко бонбона. Бианка го погледна малко притеснено, с пълна уста.

— Какво ли ще си помислиш за мене!?

— Какво мога да си помисля, освен че те обичам — каза с дълбок глас Жерар, след като се бе посъвзел от смайването си. — Не зная само дали разбираш, че те обичам именно такава, каквато си. Не искам, не изисквам никакви промени! Ти си жена, красива, пищна жена! Не мога да понасям тези ръбати момичета. Обичам те такава, каквато си.

Бианка го погледна с възторжени очи, така, както бе гледала преди това бонбоните. Жерар се усмихна.

— Ще се срещнем ли пак? Искаш ли след три дни? Пак ще ти донеса изненада.

— О, да! — въздъхна тя. — Ще бъде чудесно.

Той се поклони рязко, с чупка в кръста, взе ръката ѝ и я целуна. Забеляза с какви жадни очи тя погледна отново към пралините. Той се усмихна под мустак и тръгна към мелницата.

Три дена по-късно Жерар седеше срещу Бианка в един отдалечен край на плантацията Армстронг. Между тях на земята лежах остатъците от истински пир. Първоначално Джени бе отказала да му прави кошница за пикник. Едва когато се намеси Никол, Джени се подчини и изпълни нарежданията му. Отвратителна жена!

— Сега се опитва да ме умори от глад — продължаваше Бианка, и посегна машинално към бадемовите сладки. — На закуска ми бяха поднесени само две яйце на очи и три филийки бял хляб. Направо ми забрани да поръчам нови дрехи. Мисли си, че имам какво да облека! Тези тъпи американци изобщо не разбират от шев. Няма една дреха да не е разпрана по шевовете.

Жерар наблюдаваше с неподправен интерес какви количества храна поглъща нервно Бианка. Започна дори да се чуди ще стигне ли онова, което е донесъл.

— Кажи ми — попита я той тихо, — достатъчно ли си бдителна за себе си през последно време? Да си усетила някаква опасност?

Този въпрос бе достатъчен, за да накара Бианка да остави най-сетне вилцата. Тя скри лице в ръцете си:

— Той ме мрази! Навсякъде се сблъсквам с омразата му. Страшно се е променил след онова наводнение. Не разбирам само защо не ми позволява поне да се нахраня! Сам е наредил на някакви жени да изчистят къщата. Опитвам се да им дам указания, но те изобщо не ме слушат. Като че не съм аз господарката на този дом!

Жерар бавно развиваше от хартията малка паста с шоколадова глазура. Докосна нежно ръката ѝ и подаде пастата. Очите ѝ просияха, окъпани в сълзи. Тя с благодарност пое сладкиша.

— Ако плантацията принадлежеше на нас двамата, всичко би било съвсем различно.

— На нас? Как би могла да бъде на нас? — Тя направи усилие да глътне голямата хапка, вперила очи в ръцете на Жерар, който развиваше нова хартийка.

— Когато Армстронг умре, ти ще наследиш плантацията.

— Уф, той! Той е як като собствените си мулета. По едно време мислех, че ще умре от пиене, но сега вече не пие нито капчица алкохол.

— Знаят ли това и други хора? Защото цял свят знае, че от година, та дори и от повече, няма ден той да е трезвен. Какво би станало, ако... Може да претърпи нещастен случай... в нетрезво състояние...

Бианка се облегна назад, вперила поглед в останките от сития обед. Не бе останало много, но и при най-добра воля не би могла да хапне нито зальче повече.

— Нали ти казах, той вече не пие — каза тя разсеяно.

Жерар изскърца със зъби. Каква глупава гъска!

— Смяташ ли, че ще можем да се срещнем поне още веднъж, за последен път?

Бианка вдигна глава и го погледна изненадано:

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че Клейтън Армстронг е опасен тип. Подмамил те е с фалшиви обещания да дойдеш тук. И защо, всъщност? За да се подиграе с теб и да те малтретира.

— Така е — прошепна Бианка. — Така е.

— На този свят няма справедливост, Бианка! Ти си негова съпруга, а се отнася с теб като с някакъв боклук. За бога, та той дори не ти дава да ядеш!

Бианка го гледаше смутено.

— Така е. Вярно е. Но какво мога да сторя?

— Да се отървеш от него! — Той се усмихна чаровно, когато срещна ужасения ѝ поглед. — Да, да! Точно това искам да кажа. — Жерар се наведе над мръсните съдове от обяда и сграбчи страстно ръката ѝ. — Ти имаш пълно право да го направиш! Ти самата си толкова незлобива, че дори не можеш да проумеееш за какво става дума. Или ти, или той! Мислиш ли, че човек като Клейтън Армстронг би се спрял пред убийство?

Бианка го гледаше зашеметена.

— Та помисли само! Нима има друг изход? Той иска да живее с Никол, а пък е женен за тебе. Молил ли те е досега за развод?

Тя поклати отчаяно глава.

— Ще видиш, че ще го направи. Но ти готова ли си да му дадеш развод?

Тя отново поклати глава.

— Е, ясно! Той ще търси други начини да се отърве от една нежелана жена.

— О, не — прошепна Бианка. — Не ти вярвам! — Тя се опита да се надигне, но бързо се отказа, храната ѝ още не се беше смляла.

Жерар стана, заби тънки крачета в земята, и ѝ подаде и двете си ръце, за да я изправи.

— Помисли си по това — каза той, когато тя застана пред него. — Въпросът е на живот и смърт. Сега се решава кой от вас ще остане жив, ти или той.

Бианка го гледаше умолително:

— Аз трябва да си вървя... — Свят ѝ се виеше от страхотиите, които Жерар умело бе вкарал в главата ѝ.

Вървеше съвсем бавно към къщи. Преди да влезе в хола, несъзнателно погледна зад вратата, дали не се е скрил някой. И не

пропусна да се спре на горното стъпало — коленичи и пипна дали не е опъната жица, та да се препъне, когато слиза.

Само седмица по-късно Клей за първи път заговори с нея за развод. Бианка се чувстваше слаба и изтощена, не можеше да спи. А и след онзи пикник с Жерар почти не бе яла като хората. Клей се бе разпоредил Бианка да бъде подложена на най-строга диета. Всъщност може би и затова не можеше да спи. Сънуваше как Клей се е надвесил над нея с нож в ръка, как ѝ шепти злокобно, че едни от тях двамата трябва да умре...

Когато той заговори за развод, сякаш всичките ѝ кошмари се превърнаха в действителност. Седяха в утринната гостна. Клей се беше разпоредил да възстановят тук всичко така, както си е било. Като че искаше да заличи всички следи от нейното присъствие в този дом.

— Какво бихме могли да си дадем още един на друг? — каза Клей. — Убеден съм, че и ти държиш на мене толкова малко, колкото и аз на тебе.

Бианка само клатеше упорито глава.

— Всичко ми е ясно. Ти искаш Никол. Искаш да ме изхвърлиш, ако ще и под дъжда, само и само да заживееш с нея. Това вие двамата сте го замислили от самото начало...

— Безсмислици! Това е най-голямата глупост, която съм чувал някога! — Клей правеше всичко възможно да се сдържа. — Нали ти фактически ме принуди да се ожения за тебе? — Той присви очи. — Ти ме излъга, че ще имаш дете от мене.

Бианка заби нокти в пълните си бузи.

Клей ѝ обърна гръб и бързо отиде до прозореца. Научил го бе от самия Оливър Хаутърн. Съвсем наскоро. Хаутърн бе пострадал тежко от дъждовете, почти всичкия му труд бе отишъл по дяловите, две от децата му бяха умрели от тифус и бе довтасал при Клей, за да го изнудва. Побягна, като разбра, че няма никакво дете, че Бианка е пометнала.

— Ти ме мразиш — прошепна Бианка.

— Не, не те мразя. Това време отдавна мина. Просто не желая да сме обвързани повече един с друг. Ще ти изпращам пари. Ще се погрижа да можеш да водиш приличен живот.

— Ще се погрижиш, така ли? И как, ако мога да попитам? Толкова глупава ли ме мислиш? Зная, че каквото вземеш, веднага го влагаш обратно в плантацията. Ти само изглеждаш богат, защото имаш толкова много имот, но не е така! Как ще можеш хем да задържиш плантацията, хем да ми изпращаш парите, които ще са ми необходими да живея?

Той изръмжа. Очите му бяха почернели от гняв.

— Ти си не само глупачка, но и невъзможна егоистка! Нима не разбираш, че просто копнея да се освободя от тебе! Нима не забелязваш колко си ми противна? Че съм готов да продам плантацията дори, само и само да не виждам повече как лицето ти от ден на ден става все по-неприятно и по-тлъсто!?

Той отвори уста да каже още нещо. Но се овладя и бързо напусна стаята.

Бианка остана дълго неподвижна. Целият ѝ разум отказваше да възприема онова, което Клейтън бе казал. По-добре да си мисли сега за Жерар. Колко хубаво би било да живее с него в Ейръндел хол! Тя ще бъде истинската господарка на големия дом, ще посреща гости, ще съставя менюто, всичко ще бъде по неин вкус, а той ще се занимава с външните работи, както подобава на един мъж. Ще се връща той вечер у дома, ще седат на разкошно сложената маса в трапезарията. А след това, преди лягане, той ще целува ръката ѝ...

Тя се озърна. Спомни си колко свежо бе подредила стаята. Сега всичко бе отново голо и скучно. Жерар никога не би я спирал, ако поиска да внесе своя нотка, да промени всичко поновому. Да, той я обича. Той го каза. Обича я такава, каквата е.

Тя стана бавно от кушетката. Знаеше, че непременно ще говори с него. Ще говори с човека, който я обича. Друг избор няма. Жерар се оказа прав. Клейтън възнамерява да се отърве от нея, независимо по какъв начин.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

— Какво правиш тук? — Жерар ѝ помогна да слезе от гребната лодка и се огледа неспокойно наоколо.

— Трябва да те видя.

— Би могла да ми изпратиш съобщение. Аз щях да дойда пори тебе.

— Моля те! — Очите на Бианка плувнаха в сълзи. — Не ми се сърди! Не бих могла да живея при подобно напрежение.

Той я изгледа изпитателно:

— Върви с мене. Не бива да ни видят от къщата.

Тя кимна и го последва. Пътят не беше лесен. На два пъти тя трябваше да спира, за да си поеме дъх.

Когато стигнаха на височината над къщата, Жерар спря.

— Разкажи сега какво се е случило!

Той внимателно слушаше несвързаните обяснения и оплаквания на младата жена.

— Един момент! Значи той е научил, че детето не е било от него?

— Това опасно ли е?

Жерар не може да скрие презрението в погледа си.

— Съдиите няма да изпаднат във възторг от една изневяра.

— Съдиите? Какви съдии?

— Ами съдиите, които ще му дадат развод и ще ти отнемат всичко.

Бианка залитна и се подпря опипом на едно дърво. Смъкна се полака по дънера, докато седна на земята.

— Те не могат да ми отнемат онова, което съм спечелила по право. Той не може да ми го вземе!

Жерар коленичи пред нея.

— За мене е важно да разбера дали си сериозна. Защото има начин да му попречим да открадне онова, което ти принадлежи.

Тя го погледна мрачно:

— Говориш за убийство.

— Та той не се ли опита да те убие? Или ти се иска да се върнеш в Англия като разведена жена. Всеки да ти се смее, че не си могла един мъж да задържиш. Какво би казал баща ти?

О, тя много добре помнеше колко често баща ѝ се беше подигравал с нея. Знае какво ще ѝ каже: ето на, Клей не я е изтраял, след като е вкусил преди това от онова малко френцуйче... Баща ѝ... Той ще се постарее, тя никога да не може да забрави срама си.

— Как? — прошепна Бианка. — Кога?

Жерар се надигна и клекна на пръсти. В очите му се появи някаква странна светлина.

— Скоро. Трябва да стане много скоро. Не бива да допуснем той да разкаже някому за своите намерения... — Трепването на Бианка привлече погледа му. — Никол! — прошепна тя ужасено и притисна ръка към устата си.

Жерар светкавично се извърна. Зад него стоеше Адел, полускрита в храстите.

Трябваше доста време, докато Никол убеди майка си, че в горичката зад къщата никой не я причаква, за да я отведе в затвора. Адел излизаше за трети път сама навън.

Жерар направи широка крачка и хвана Адел за рамото.

— Какво чу? — попита той властно. Пръстите му се забиха в месото.

— Убийство — каза Адел, въртейки ужасени очи.

Жерар я плесна силно през лицето.

— Да, смърт! Твоята смърт! Разбра ли ме? Само ако кажеш една-едничка дума на някого, ще завлека Никол и близнаците на гилотината! Искаш ли да гледаш как главите им ще се търкулнат в коша, а? Искаш ли?

Адел се затресе от ужас.

Жерар описа с пръста си полукръг около шията ѝ.

— Мисли за това! — прошепна той и я отблъсна от себе си.

Адел падна на колене, скочи бързо на крака и залитайки тръгна обратно към къщата.

Жерар пооправи вратовръзката си, дишайки тежко, и се обърна към Бианка. Тя седеше, опряла гръб на дървото и го гледаше с изплашени очи:

— Какво ти е? — сопна се той. — Защо ме гледаш така?

— Такъв не съм те виждала — прошепна тя.

— Какво искаш да кажеш? Че не си виждала мъж, който защитава жената, която обича? — Бианка уплашено сбърчи чело и Жерар продължи по-меко. — Трябваше да взема мерки, за да не разкаже на някой какво е чула.

— О, тя ще го разкаже. Разбира се, че ще го разкаже!

— Не и след онова, което ѝ казах. Тя е луда, не си ли чула?

— Коя е тя? Помислих, че е Никол.

Той се поколеба.

— Майка ѝ. — След това бързо продължи, преди Бианка да го заразитва. — Нека се срещнем утре в един часа на същото място, където бяхме на пикник. Там ще съставим план за действие. Пак ще донеса кошница с хапване. А сега побързай, преди да те е видял някой. Не бих искал да ни виждат заедно... Още не — добави той бързо.

Жерар я хвана за ръка и я поведе към малкия пристан.

Никол се върна от мелницата и завари Джени с притеснено, измъчено лице.

— Майка ти! Страшен пристъп. Никой не може да я успокои.

Никол хукна нагоре.

— Маман! — Опита се да прегърне болната.

Лицето на Адел беше неузнаваемо, разкривено и страшно.

— Децата! — виеше Адел, удряйки с ръце около себе си. — Децата! Главичките им! Ще ги убият... Кръв! Убийство...

— Майчице, моля те! — Никол и говореше на френски. — Успокой се! Ти си на сигурно място!

Джени бе застанала на най-горното стъпало и не смееше да влезе.

— Тревожи се нещо за близнаците. Това ли ти казва и на тебе?

Никол безуспешно се мъчеше да хване ръцете на майка си.

— Мисля, че да. Говори за децата. Но може би има предвид моите братовчеди.

— Надали. Върна се преди малко запъхтяна и веднага се спусна да бута близнаците в малкия шкаф под стълбището.

— Дано само да не е изплашила децата!

Джени сви рамене.

— Те са ѝ свикнали. Напъхаха се доброволно в шкафа, а после, докато аз я качвах нагоре, излязоха.

— Той ще ги убие! — пищеше Адел. — Не съм го познавала! Този човек! Аз никога не съм го виждала... И онази жена ще му помага...

— А сега какво говори? — попита отново Джени.

— Несвързани работи. Можеш ли да ми донесеш малко лауданум? Мисля, че ако заспи, ще се успокои.

Джени бързо изтърча надолу, а Никол се опитваше да успокои майка си. Адел бе страшно възбудена. Говореше за убийство, за гилотината, за някаква дебела жена... Ала когато изведнъж спомена и името на Клейтън, Никол настръхна.

— Какво Клейтън? — попита тя.

Очите на Адел гледаха диво, косата ѝ беше разчорлена.

— Клейтън. Те искат да убият и Клейтън. И моите дечица, всичките ми дечица. Децата на всички хора... Те убиха кралицата. Ще убият и Клейтън.

— Кой? Кой, татко? Кой ще убие Клейтън?

— Тя. Убийцата на деца.

Джени бе застанала зад гърба на Никол.

— Струва ми се, че иска да ти каже нещо. Не спомена ли Клей, на мене така ми прозвуча.

Никол взе чашката с чай от ръцете на Джени.

— Ето, изпий това, татко! Ще се почувстваш по-добре. Ето така, мила...

— Не се наложи да чакат дълго действието на приспивателното.

Долу чуха да влиза Жерар.

— Жерар! — посрещна го Никол. — Случило ли се е днес нещо, което би могло да възбуди мама?

Той се извърна бавно с лице към нея.

— Не съм я виждал изобщо. Пак ли пристъп?

— Не вярвам това много да ви разтревожи! — клъвна го Джени злобно откъм огнището. — Да имайте поне капчица чувство към нея, все пак съпруга ви е!

— Положително не бих споделил чувствата си с такива като вас — отвърна бързо Жерар.

— Моля ви! Моля ви, престанете и двамата! — въздъхна Никол. — С тези взаимни упреци не можете да помогнете на майка ми.

Жерар кимна.

— Не е страшно. Просто един от нейните пристъпи. Би трябвало вече да сте свикнали с това.

Никол отиде до кухненската маса.

— Но има нещо различно този път. Имам чувството, че се опитва да ми каже нещо.

Жерар я изгледа с премрежен поглед.

— Какво ли би казала, което да не сте чували поне сто пъти досега. Тя говори все за едно, за смърт и за убийства.

— Така е — отвърна Никол замислена. — Но този път тя спомена името на Клей.

— На Клей, нали? — възкликна Джени. — И на мене така ми се чу. Но тя изобщо не познава Клей, нали така?

— Не, доколкото зная. Говореше нещо за някаква пълна жена.

— Хм, никак не е трудно да отгатне човек кого има предвид — изръмжа Джени.

— Разбира се, че не! — намеси се Жерар е неочаквана живост. — Тя сигурно е видяла Клей и Бианка, и тъй като са непознати за нея, се е изплашила. Нали знаете в каква паника изпада от непознати лица.

— Предполагам, че е така — каза Никол. — И все пак като че ли има още нещо. Повтаряше непрекъснато, че Клейтън ще бъде убит.

— Ох, тя непрекъснато все повтаря, че някой си ще се опита да убие друг някой си — каза с досада Жерар.

— Възможно е. Тя всичко смесва, миналото и настоящето...

Преди Жерар да каже нещо, Джени подвижна:

— Няма смисъл да си блъскаш главата! Опитай се утре да поговориш с майка си. Като се наспи хубаво, утре може да ти разкаже по-ясно какво е искала да каже. Хайде сега, седни да хапнеш нещо за вечеря!

Малката къща бе тъмна и тиха. Навън реката бе престанала да бучи, спокойна и доволна в новото си русло. Беше необикновено топло за септември, човек не можеше да търпи и най-леката завивка.

Адел бе неспокойна. Въпреки голямата доза сънотворно, тя се мяташе в леглото, измъчвана от кошмари. Знаеше, че трябва да съобщи нещо, но не знаеше как. Кралят и кралицата на Франция... Не, не са те! Това е друг човек, някой си, чието лице не е виждала. Но вижда

добре смъртта. О, тя познава смъртта! Смъртта на този човек... Смъртта на всички хора.

Жерар угаси тънката пура, която пушеше, и стана безшумно от леглото. Застана прав, загледан в жена си. Бяха минали месеци, откакто не я бе държал в ръцете си. Във Франция се чувстваше поласкан да бъде женен за една Куртален, нищо че беше много по-възрастна от него. Ала след като видя Никол, в него не остана и искрица чувство към съпругата му. Никол — едно по-нежно и по-младо копие на майката...

Тихо, безкрайно предпазливо — нито една дъска да не проскръцне — той мина откъм страната на Адел и приседна на леглото. Пресегна се и взе една възглавница.

Адел отвори очи, преди да притисне възглавницата върху лицето ѝ. Тя започна да се бори, да се съпротивлява, но сама чувстваше, че няма никакъв смисъл. Нали точно това бе очаквала толкова дълго! През всичките тези безкрайни дни в затвора. Беше очаквала всяка секунда смъртта. Най-после тя дойде. Адел беше подготвена за нея.

Жерар махна възглавницата от лицето на Адел. Изглеждаше похубава в смъртта си, някак си по-млада, отколкото бе през всичките тези години, прекарани с нея.

Жерар стана и прекоси стаята — доближи се до одеялата, които преграждаха половината, в която спяха Джени и Никол. Гледаше като хипнотизиран тялото на Никол, едва прикривано от тънката нощница. Чак ръцете го боляха от желание да докосне извивките на тялото ѝ.

— Ще стане — прошепна той. — Скоро. Много скоро!

Той се върна в леглото си, изпъна се до жената, която току-що бе убил, и се унесе в сън. Сега вече Адел няма да му пречи, няма да го дразни с безумните си брътвежи.

Никол бе самичка в къщата, когато намери на сутринта безжизненото тяло на майка си. Близнаците бяха тръгнали с Джени да берат ябълки, а Жерар се бе измъкнал както обикновено, без да каже дума.

Тя седеше неподвижно на крайчеца на леглото, държеше студената ръка на своята майка и галеше лицето ѝ — беше просто страшно, колко много прилича на нейното собствено лице. Никол стана и бавно излезе от къщата.

Запъти се нагоре към хълма, оттам често гледаше към мелницата и своя дом. Изведнъж се почувства сама, без никого. Години наред бе вярвала, че цялото ѝ семейство е мъртво. След това се бе появила Адел и отново се беше получила някаква близост, чувството, че принадлежиш към нещо... Сега ѝ остава само Клей...

Тя погледна отсреща към Ейръндел хол — прекрасен в светлината на първите слънчеви лъчи. Клей... Но Клей изобщо не е с нея! Би трябвало да се примири с мисълта, че и той бе излязъл от живота ѝ така, както я бе напуснала майка ѝ.

Никол седна на земята и сгъна колене чак до брадичката си. Скри лице в дланите си. Никога няма да престане да го обича. Никога няма да престане да се стреми към него. Единственото, от което има нужда сега, е утехата на неговите ръце. Да ѝ каже той, че животът ѝ продължава и след като майка ѝ вече я няма... Дори последните думи на Адел бяха за Клей...

Никол изведнъж вдигна глава. „Една дебела жена иска да убие Клейтън...“ Ясно! Как не помисли за това?! Адел трябва да е дочула някъде, че Бианка иска да убие Клей.

В главата ѝ се застрелкаха какви ли не предположения. Възможно е Бианка да се е срещнала с някого отсам реката, когото с наела да убие Клейтън... Ако Клейтън изчезне, Бианка остава единствена собственица на плантацията...

Никол скочи и хукна надолу към пристана. Не усети как прекоси реката. Щом почувства твърда почва под краката си, върза лодката, привдигна поли и хукна към къщата.

— Клей! — извика тя. — Клей? — Надзърташе от стая в стая. Дори и обезумяла от тревога, почувства, че къщата сякаш я приема с отворени обятия.

Портретът на Бет сега висеше в трапезарията. Бързо влезе в библиотеката — тук всичко бе изпълнено с присъствието на Клей. Сякаш току-що бе излязъл — всичко си бе така, както го е оставил — разхвърляните документи по писалището, книгите на масичката...

Не го чу, но просто го усети с тялото си, когато влезе и застана зад гърба ѝ. Долови неговата миризма, смесена с уханието на кожа и на тютюн. Тя пое дълбоко дъх и се извърна бавно към него.

Не се бяха виждали от онази дъждовна нощ. Сломеният, потиснат Клей, който беше дошъл тогава през реката, за да помогне за

прокопаването на канала, ѝ беше чужд. Но този мъж сега, застанал пред нея, беше човекът, в когото се бе влюбила. Ленената му риза бе закопчана до врата. Бе леко изпотен, с ръце черни до лактите от тютюневата смола. Застанал така, с леко разкрасени крака и ръце, сложени на кръста, той ѝ заприлича на мъжа, когото бе наблюдавала с далекогледната тръба от пощенското корабче.

— Плакала си — каза той само.

Гласът му извика познатите тръпчици по целия ѝ гръбнак. Забрави всичко, забрави за какво е дошла... Тя се обърна и несъзнателно тръгна към вратата.

— Чакай! — Беше заповед и тя се подчини. — Погледни ме!

Никол се обърна бавно към него.

— Какво е станало? — гласът му бе загрижен.

В очите ѝ избликнаха люти сълзи.

— Майка ми... умря. Трябва да си ида. У дома.

Погледът му улови нейния и го задържа за една безкрайна секунда.

— Не знаеш ли, че тук си у дома?

Сега вече тя не можеше да сдържа повече риданията си. Не бе предполагала, че Клейтън Армстронг има все още такава страшна власт над нея. Хълцайки, тя поклати глава и устните ѝ произнесоха едно глухо „не“.

— Ела при мене! — Гласът му бе спокоен, но тонът му не търпеше възражения.

Никол се поколеба. Някъде в мозъка ѝ все още имаше искрица разум. Не бива да подновява онова, което е било някога помежду им! Разумът ѝ го подсказваше, но краката ѝ не му се подчиниха. Тя пристъпи към Клей. Той я гледаше, излъчваше такава притегателна сила, струваше ѝ се, че може да докосне тази сила с ръка.

— Ела! — повтори той.

Очите ѝ плувнаха в сълзи и тя се хвърли към него. Той я вдигна на ръце и я отнесе на кушетката.

— Ето така. Ако ще плачеш, плачи на рамото на своя мъж!

Той галеше косите ѝ, докато тя хълцаше, неутешима от смъртта на майка си. Мина доста време, преди той да я накара да говори. Поиска да му разкаже за майка си, за добрите стари времена... Тя му

разказа за Адел и близнаците, как хубаво се забавляваха, като че са три деца...

Изведнъж Никол се стресна. Седна с изпънат гръб и заговори за онова, което я бе довело всъщност в Ейръндел ход.

— Значи идваш да ме предупредиш, че някой се кани да ме убие?

— Не някой! — каза Никол. — Бианка. Мисля, че мама точно това искаше да ми съобщи. Бианка възнамерява да те убие.

Клей се замисли за миг.

— Ами ако майка ти е чула Айзък или някой от другите мъже, които са се шегуваш нещо за Бианка? Един от моите хора ми каза неотдавна, че ако имал жена като моята, щял като нищо да я убие.

— Това е ужасно! — потръпна Никол.

Клей сви рамене.

— Много е възможно Адел да е чула нещо такова, някаква глупава приказка, която е взела за сериозна заплаха.

— Но Клей...

Той сложи пръст на устните й.

— Щастлив съм, че си се разтревожила толкова много, та чак тичаш да ме предупредиш. Но Бианка не е убийца. Тя няма нито кураж, нито ум за такова нещо. — Погледът му се премести върху устата й и той си спомни старата ласка. Очерта закачливо горната й устна. — Колко ужасно ми липсваше тази твоя смешна уста. Дето е като обърната наопаки...

Тя се отдръпна. Не й беше възможно да размишлява, когато седи на скута му.

— Нищо не се е променило...

Той й се усмихна.

— Правилно! Между нас нищо не се е променило, всичко е същото, от онзи миг, в който едва не те изнасих в каютата на кораба. Ние се влюбихме един в друг от първия миг и това никога няма да се промени.

— Недей, моля те! — изохка тя. — Всичко това е минало. Бианка...

Той вдигна вежди:

— Не желая да чувам това име повече! След наводнението дълго размислях. Всъщност в онази нощ аз разбрах, че ти все още ме обичаш. Не е Бианка причината за проблемите, възникнали помежду

ни. Виновни сме си ние, с нашето упорство. Знаеш, че се боях да не загубя плантацията, а и не бях достатъчно силен... Ти пък не ми вярваше достатъчно...

— Клей — започна тя. Със сърцето си знаеше, че той е прав. Но ѝ беше приятно да чуе тези признания от устните му.

— Всичко е наред, любима! Ще започнем всичко отначало. И този път няма да се разделим! Този път вече никой няма да може да ни раздели.

Тя го гледаше прехласнато. Бяха преминали през толкова много изпитания, но любовта им бе издържала на всичко. Да, сега вече бе убедена, че могат да го направят.

— Струва ми се, че никога не съм си отивала оттук...

Той я целуна по тила.

— А сега бързо слизай от скута ми, защото иначе ще те хвърля на кушетката и ще те изнася!

Толкова бе искала да може да се смее с него, да се отпусне. Но сърцето ѝ бе свито от скръб за Адел.

— Ела сега, сладка моя — подкани я тихо Клей. — Да се върнем в мелницата и да се погрижим за майка ти. Времето е пред нас, имаме да мислим за толкова много неща! — Той вдигна с пръсти брадичката ѝ. — Вярваш ли ми?

— Да — каза Никол. — Вярвам ти.

Почувства, че полудява от желание. Стана ѝ непоносимо горещо от близостта на тялото му.

— Ела — каза той с прегракнал глас. — И престани да ме гледаш по този начин, иначе...

Клей я хвана за ръка и я изведе бързо от библиотеката. Никой от тях не забеляза Бианка, застанала на вратата на трапезарията. Тя беше на двора, когато видя, че Никол тича към къщата.

Бианка побърза да я последва, чудейки се какво ли е намислила пак тази никаквица. Чу как Никол влиза от стая в стая, как свойски отваря вратите и се държи така, като че къщата е нейна. Бианка беше в утринната гостна — не успяваше да върви толкова бързо като Никол — когато видя, че Клей влиза след Никол в библиотеката. Тя застана до вратата и чу всичко.

Зарадва се, когато разбра, че жената на Жерар е мъртва. Той никога не споменаваха за нея, но Бианка бе научила всичко, дори и

това, че жена му е стара и болна.

Изтръпна от ужас, когато Никол каза на Клей, че Бианка иска да го убие. Но когато Клейтън възрази, че Бианка нито има ум, нито кураж, по жилите ѝ потече огнена река. За тези думи Клейтън Армстронг заслужаваше да бъде убит!

Бианка излезе и тръгна да търси някое дете, за да изпрати съобщение на Жерар. Добре съзнаваше, че разполага с твърде малко време, преди Клейтън да е предприел нещо, за да се отърве от нея.

Никол излезе от мелницата. Посегна и взе издълбаната кратуна, за да пийне водичка. Ледената кладенчова вода я освежи след тежкия ден в шумната и прашна мелница. Лятната пшеница вече бе прибрана и през тези седмици те не можеха очи да вдигнат от работа. Да, от работа не можеше да помисли и за техните общи планове с Клей.

Бяха погребали Адел в семейната гробница, до майката на Клей.

— Така ще бъде винаги близо до нас — бе казал Клей.

След това отидоха двамата заедно при Бианка, искаха да поговорят открито с нея за бъдещето. Клей заяви, че не може да понася повече тези неизяснени и фалшиви отношения и иска да са наясно. Бианка се държа съвсем спокойно, изслуша внимателно всичко, което ѝ каза Клей. Той ѝ предложи издръжка до края на живота ѝ — един кавалерски жест, въпреки че и Клей, и Никол знаеха какво бреме ще бъде тази издръжка, поне през идните години. Клей само стисна леко ръката ѝ под масата, бяха напълно солидарни.

След срещата се бяха разделили, но след това се срещнаха тайно на поляната при пещерата. Не се бяха любили цяла година. Но не бързаха. Гледаха се, изучаваха се сякаш, вкусваха всяка секунда на своето интимно усамотение. Като че се преоткриваха отново.

Не търсеха обяснения, не се опитваха да доказват и да се самообвиняват, какви идиоти са били и двамата. Сега вече не се измъчваха от несигурност, че пак може да се случи и да ги раздели нещо... Имаше само тиха радост, че са заедно. Само чувството, че са се слели в една-единствена личност, че не са вече двама души, които изпитват недоверие един към друг, които рискуват да не се разберат или да не оценят правилно човека до себе си.

— Никол?

Тревожната нотка в гласа на Жерар я върна към действителността.

— Да?

— Търсихме те къде ли не! Едно от близнетата се е подхлъзнало горе на хълма. Джени те вика.

Тя хвърли кратуната, привдигна полите си и хукна, следвана от Жерар.

На хълма никого не видяха.

— Къде може да са? — Беше останала без дъх.

Жерар също дишаше тежко до нея.

— Би направила всичко за тях, нали? Раздаваш се на всички, само на мене не!

Никол отстъпи по-далеч от него.

— Къде са близнаците?

— По дяволите близнаците! Искях да дойдеш с мене тук горе. Да си направим един малък излет.

— Нямам време! Заета съм. Аз... — Никол млъкна. Видя пистолета в ръцете му.

— Сега вече се радвам на цялото ти внимание, както виждам. Или ти проявяваш интерес към всеки мъж, който може да ти покаже нещо толкова голямо и твърдо?

Никол отвратена изкриви лице и изрече най-обидната френска ругатня, която знаеше. Жерар само се усмихна.

— Много цветисто! Сега внимавай! Тръгваш с мен и да не си изкрещяла!

— Няма да тръгна никъде!

— Очаквах такъв отговор. Спомняш ли си за подозренията си, че моята скъпа покойна съпруга е чула, че Бианка се кани да убие Клейтън? Един-единствен път тази безумна жена успя да направи някаква смислова връзка...

Никол го гледаше с разширени очи.

— Ти си убил майка ми!

— Умница! Браво! Ако желаш да видиш още веднъж любовника си жив, ще ми се подчиняваш. — Той посочи с дулото на пистолета наляво. — Тръгвай! И помни, че животът му зависи от тебе.

Никол го последва през гората, в посока обратна на мелницата, след това надолу до реката, където Жерар бе скрил лодката. Той се

опиваше от удоволствието да я гледа как гребе, докато той седеше отзад и насочваше лодката. Непрекъснато бръщолевеше — колко самотен е, как се е откъснал от всички, как Никол го предизвиква с прелъстителите си погледи, как си играе като котка с чувствата му...

Слязоха на брега някъде в края на плантацията Армстронг. Виждаше се някаква празна барака, полускрита всред дърветата. Вратата висеше само на едната панта. Още не бяха стигнали до вратата, когато между дърветата изведнъж изникна Бианка.

— Къде беше? Какво търси тя тук?

— Сега това не е важно — изръмжа Жерар. — Ти свърши ли всичко?

Очите ѝ блестяха някак странно. Тя заговори с писклив равен глас.

— Той отказа. Не искаше да излезе на езда. Отказа да направи каквото трябваше. Аз сложих стъклата под седлото, както ти каза. Но той — той не искаше да се качи на коня...

— Е, и? — прекъсна я строго Жерар.

Бианка все още държеше полите си повдигнати отпред. Сега тя ги пусна — целите бяха в кръв.

— Застрелях го — каза тя така, като че самата бе изненадана от това съобщение.

Никол изпищя и понечи да хукне към къщата, но Жерар я стисна за лакътя. Удари я с все сила през устата с опакото на ръката си, тя политна назад и падна вътре в бараката.

— Мъртъв ли е? — попита Жерар.

— О, да! — отвърна Бианка раболепно. Тя започна да мига срещу него, говореше с тъничък гласец, като че е малко момиченце. Извади ръката, която държеше зад гърба си. — Донесох втория пистолет.

Жерар бързо ѝ отне оръжието и го насочи към гърдите ѝ.

— Влизай в бараката!

Бианка го гледаше недоумяващо, но се подчини.

— Никол... Какво търси тя тук? Защо е тук моята прислужница Никол?

— Бианка! — извика Никол умолително. — Къде е Клейтън?

Бианка се извърна бавно и заплашително към нея.

— Ти! — тя се задъха от гняв. — Ти си виновна за всичко!

Бианка се впусна върху Никол със свити като крака на граблива птица пръсти. Никол се бе облегнала на дървената стена на бараката и Бианка цяла се стовари върху й.

— Пусни я! Веднага я пусни! Чуваш ли, мръсно животно! — изрева Жерар. Той захвърли единия пистолет зад гърба си, бодна другия в колана си и се спусна да откъсне Бианка от Никол.

— Ще я убия! — пищеше Бианка. — Пусни ме да я убия! Още сега ще я убия!

— Ти си тази, която ще бъде убита! Не тя!

Бианка го погледна усмихната.

— Не знаеш какво приказваш. Това съм аз! Не ме ли виждаш? Жената, която обичаш.

— Обичам! — Жерар изпръхтя презрително. — Може ли тебе да те обича някой? Кой обича дебели свини като...

— Жерар! — изплака Бианка. — Ти си превъзбуден. Не си на себе си. Говориш неща, които...

— Глупава суетна свиня! Как дръзваш да помислиш, че един Куртален може да се влюби в същество като тебе?! Знаеш ли какво ще стане? Ще те намерят мъртва, горкичката самоубийца, която не е могла да понесе смъртта на съпруга си, убит несъмнено от разбойници...

— Не! Недей! — Бианка вървеше към него с протегнати напред ръце с дланите нагоре, като дете.

— О, да! — Жерар се усмихна, наслаждаваше се явно на ролята си. — Плантацията Армстронг ще остане на ония гадни близнаци, и понеже нямат кръвни родственици, Никол ще бъде тяхна настойница. Една настойница ще се нуждае от съпруг...

— Съпруг! — изпъшка Бианка. — Ти каза, че я мразиш.

Жерар се засмя.

— Това беше игра! Нали знаеш, това беше една игричка между нас и аз спечелих!

Постепенно Никол си бе възвърнала способността да мисли. Трябваше да отклони с нещо вниманието на Жерар, докато дойде някой!

— Няма човек, който да повярва, че Бианка се е самоубила заради Клейтън — каза сериозно тя. — Всички знаят, че тя го мрази.

Бианка се извърна към нея като оса, с изгарящ от омраза поглед. Но срещна очите на Никол и изведнъж издекламира като научена:

— Да, работниците на полето и слугите вкъщи знаят, че ние почти не се срещаме с него.

Жерар я изгледа с пронизващи очи:

— Но хората разправят, че напоследък сте се сдобрили, нали? Че Армстронг вече не пие и че е станал изряден съпруг, нали?

Бианка го гледаше объркана.

— Бианка е английска дама — каза Никол. — В Англия тя принадлежи към най-висшите аристократични кръгове, а във Франция вече няма аристокрация. Тя би била великолепна партия за всеки мъж.

— Не го вярвам! Всеки знае, че Франция рано или късно отново ще стане монархия. И тогава аз ще бъда женен за една Куртален, внучката на истински херцог! Аз ще продължа рода на славните Куртален!

— Обаче вие... — започна Никол, твърдо решила да го увлече в приказки.

— Достатъчно! — викна Жерар. — Толкова глупав ли ме смятате? Въобразявате си, че не разбирам какво правите? Искате да ме залъгвате с разговори, така ли? — Той отново посочи с пистолета към Бианка. — Не я искам, ако ще да е и самата английска кралица! Такава отвратителна глупачка!

Бианка се хвърли върху него, ръцете ѝ издраскаха лицето му. Той залитна и натисна спусъка. Бианка бавно се свлече по него, притиснала с ръце корема си. През пръстите ѝ бликаше кръв.

През всичкото време Никол бе следила с очи само пистолета, който Жерар бе захвърлил така небрежно зад гърба си. Ала сега Жерар и Бианка бяха застанали така, че ѝ отрязваха пътя до пистолета. Тя се озърна — една дъска от стената на бараката се бе откъртила. С почти нечовешка сила Никол я измъкна от останалите гвоздеи.

Димът от изстрела още не се бе разнесъл напълно, когато Никол с все сила удари Жерар с дъската. Той политна и Бианка рухна на пода.

— Ти ме удари — прошепна злобно той, притиснал с пръсти кървящата рана на сляпото си око. Говореше на френски. — Ще ми платиш за това! Ще има да ми плащаш всяка секунда от живота си!

Той тръгна към Никол и тя се скри зад дъсчената стена на бараката.

От тялото на Бианка бликаше кръв. Като през мъгла тя видя как Жерар отива към Никол. До пръстите ѝ лежеше пистолетът. С

последно усилие го взе, вдигна го с треперещи ръце и се прицели, дръпна спусъка със затворени очи. Умря, преди да може да види, че куршумът ѝ бе улучил целта си.

Никол видя само как Жерар спря по средата на крачките си, нещо му стана! Чак след това чу изстрела. В очите му се появи изненада и недоумение. Той бавно, много бавно падна на земята. И в смъртта очите му останаха все така учудени.

Никол погледна и двамата, проснати на земята един до друг. При падането си Жерар бе прострял ръката си върху ръката на Бианка.

Тя хукна към къщата. Тича през целия път до там. Трябваше да потърси Клей!

По пода на библиотеката имаше кръв. Тя застана неподвижна, взряна в кушетката. Приседна за малко и скри лице в ръцете си. Трябваше ѝ малко време, за да размисли, да се поуспокои и да реши къде да го търси. Може пък някой друг да го е открил и да го е пренесъл. Но ако беше така, цялата къща сега да е на крак!

Къде може да е?

Тя изведнъж скочи. Сети се къде би отишъл, ако е жив! На тяхната поляна!

Сълзите се лееха по лицето ѝ. Тя тича по целия път до там, повече от една миля. Дробовете ѝ горяха, сърцето ѝ лудо биеше, но знаеше, че не може да си позволи да се забави нито секунда.

Щом се провря през тайната зелена пролука, го видя. Лежеше до водата, разперил ръка, като че правеше слънчева баня.

— Клей! — изхлипа тя и коленичи до него.

Той отвори очи и се усмихна нагоре към нея.

— Излъгах се в Бианка. Оказа се, че има достатъчно кураж да се опита да ме убие.

— Дай да видя! — каза Никол и смъкна предпазливо кървавата риза от рамото му. Раната беше чиста, зави ѝ се свят от облекчението, което изпита. — Трябваше да останеш вкъщи! — Тя започна да къса ивици от фустата си, за да го превърже.

Клей я наблюдаваше малко унесено. Явно, беше загубил доста кръв.

— Ти откъде разбра?

— После ще говорим за това! — каза тя бързо. — Веднага трябва да те види лекар! — Тя понечи да стане, но той задържа ръката ѝ.

— Кажи ми!

— Бианка и Жерар са мъртви.

Клей я изглежда продължително. И каза нещо съвсем не на място:

— Влез в пещерата и ми донеси катеричката!

— О, Клей, трябва ти лекар!

— Върви!

Тя неохотно влезе в пещерата и се показа с малката стъклена сфера. Клей я сложи на земята и я разтроши с един голям камък.

— Клей! — възкликна Никол.

Той се излегна отново на тревата и катеричката, освободена от своя стъклен затвор, остана до ръката му.

— Веднъж ти ми каза, че те смятам за недостойна да докоснеш нещо, което е държала в ръце Бет. Тогава всъщност ти не разбра, че аз бях този, който се считаше за недостоеен... — Клей се подпря на лакът, не му бе останала много сила, и пусна сребърното украшение в деколтето ѝ. — Ще си я потърся после — каза той и се усмихна измъчено.

— О, Клей! — Никол се усмихваше през сълзи. — Трябва да доведа сега лекар!

Той хвана крайчеца на полата ѝ.

— И ще се върнеш, нали?

— Непременно! — Тя подръпна корсажа на роклята си. — Тук има една малка сребърна катеричка, която ми драци и ще трябва да се извади.

Клей се усмихна със затворени очи.

— На вашите услуги, госпожо!

Никол се завъртя на пети и хукна към зелената врата сред храстите.

Издание:

Автор: Джуд Деверо

Заглавие: Никол

Преводач: Надя Петрова

Година на превод: 1995

Език, от който е преведено: Английски

Издател: Ирис

Година на издаване: 1995

Печатница: „Абагар“ — Велико Търново

ISBN: 954-445-024-5 (грешен)

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4635>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.